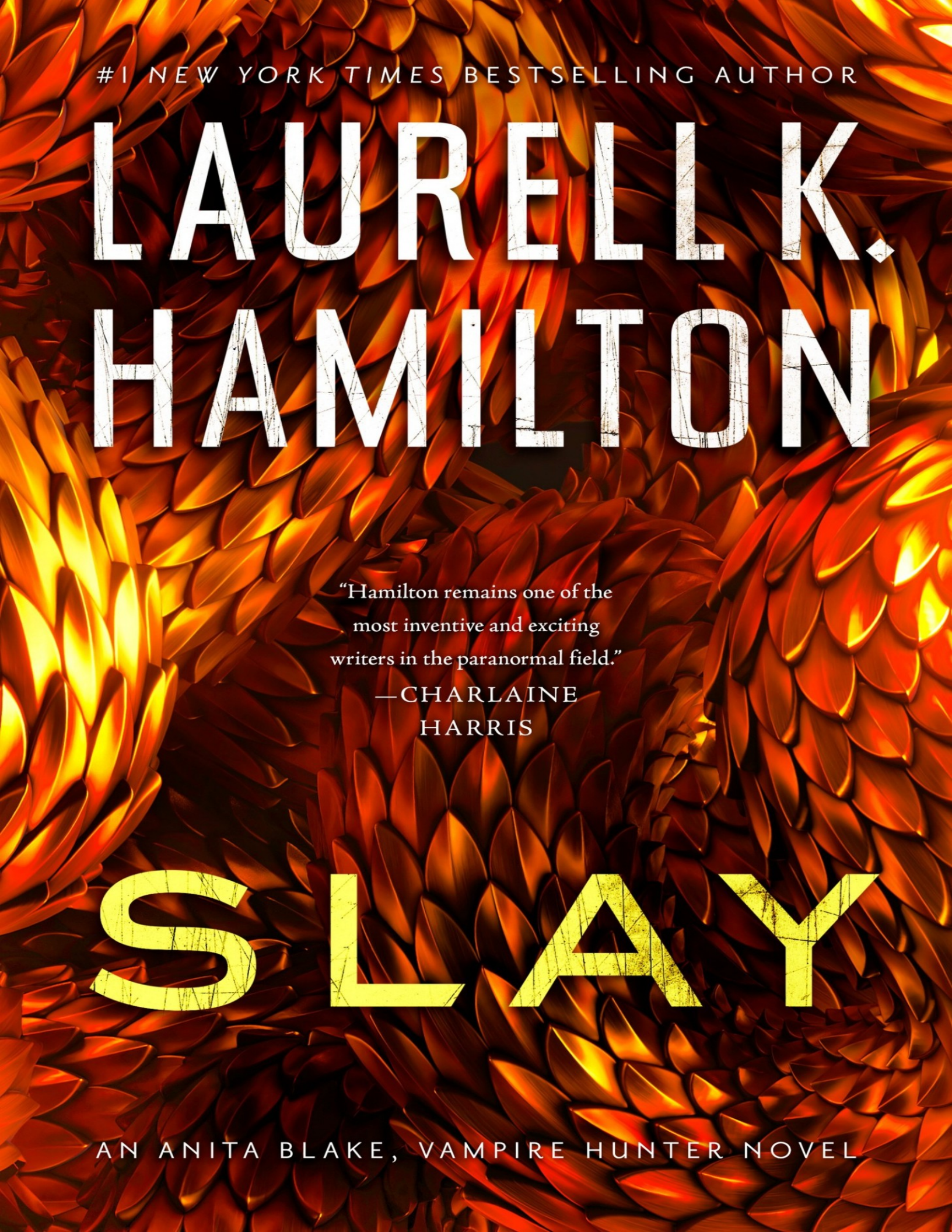

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
LAURELL K. HAMILTON
"Hamilton remains one of the most inventive and exciting writers in the paranormal field."
—CHARLAINE HARRIS
SLAY
AN ANITA BLAKE, VAMPIRE HUNTER NOVEL

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.

Laurell K. Hamilton tarafından yazılan başlıklar

Anita Blake, Vampir Avcısı Romanları

SUÇLU ZEVKLER

LANETLENİN GÜLEN

CESET SİRKİ

DELİ KAFESİ KANLI

KEMİKLER

ÖLDÜRME DANSI

YANIK SUNULAR MAVI

AY OBSIDYEN KELEBEK

ZINCIRE VURULMUŞ

NERGIS CERULEAN SINS

INCUBUS DREAMS MICAH

DANSE MACABRE

THE HARLEQUIN

BLOOD NOIR SKIN

TRADE FLIRT

MERMI

VURUŞ

LISTESI

ÖLÜLERİ ÖP

JASON

ÖLÜ BUZ

KIPKIRMIZI ÖLÜM

SERPENTINE

ENAYI YUMRUĞU

RAFAEL

SMOLDER

SLAY

Merry Gentry Romanları

GÖLGELERIN

ÖPÜCÜĞÜ

ALACAKARANLIĞIN

OKŞAMASI

AY IŞIĞI TARAFINDAN BAŞTAN ÇIKARILMIŞ

GECE YARISI MISTRAL'İN

ÖPÜCÜĞÜ

KARANLIĞI YUTAN BIR DON

YALAMASI ILAHI

KABAHATLER BIR IŞIK

TITREMESI

Özel Ürünler

GÜZELLIK

DANSI

YARALI

Antolojiler

TUHAF ŞEKER

FANTASTİK UMUT

Zaniel Havelock Romanları

MELEKLERIN KORKUNÇ DÜŞÜŞÜ

SLAY

LAURELL K. HAMILTON

BERKLEY
ãEW YORK

BERKLEY
An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2023 yazan Laurell K. Hamilton
Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data İsimler:

Hamilton, Laurell K., yazar.
Başlık: Slay / Laurell K. Hamilton.
Açıklama: New York: Berkley, [2023]| Seri: Anita Blake, Vampir Avcısı Tanımlayıcılar: LCCN 2023013957 (basılı) | LCCN 2023013958 (e-kitap) | ISBN 9780593637845 (ciltli) | ISBN 9780593637852 (e-kitap)
Konular: LCGFT: Vampir kurguları. | Gerilim (Kurgu). | Romanlar.
Sınıflandırma: LCC PS3558.A443357 S58 2023 (baskı)| LCC PS3558.A443357 (e-kitap)| DDC 813/.54-dc23/eng/20220831
LC kaydı https://lccn.loc.gov/2023013957 adresinde mevcuttur
LC e-kitap kaydı https://lccn.loc.gov/2023013958 adresinde mevcuttur

Kapak tasarımı Faceout Studio tarafından yapılmıştır
Kapak görseli: (ejderha pulları) NeoLeo / Shutterstock
Jessica Arnold tarafından e-kitap için uyarlanan iç tasarım

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ep_prh_6.1_145334045_c0_r0

İçindekiler

Kapak
Laurell K. Hamilton'ın Başlıkları
Başlık Sayfası
Telif Hakkı İthafı

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17

Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45

Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58

Yazarın Notu ve Bonus Silinmiş Sahne
Kaynakçası
Yazar Hakkında

Bu kitap, otuz yıl önce ilk Anita Blake romanı *Guilty Pleasures*'ı eline alan ve her yeni kitapta Anita'yı ve onun dünyasını bulan tüm okurlar içindir. Kitaplardan aldığınız keyif ve sevginiz, hayali arkadaşlarım sizin de arkadaşınız olana kadar tam olarak yazmak istediğim şeyi yazmaya devam etmemi sağladı. Bana Anita'nın ya da onun dünyasındaki diğer karakterlerden birinin kendi hayatlarınızda daha cesur, daha güçlü, daha bilge ve daha mutlu olmanıza yardımcı olduğunu söyleyen her birinize minnettarım. Otuz yıl içinde otuz Anita Blake romanı yazılmasını mümkün kılmama yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Evet, Anita Blake serisinin Otuzuncu Yıldönümü kutlu olsun! eşlik eden herkese teşekkür ederim ve aramıza yeni katılan herkese aramıza hoş geldiniz diyorum. Ben yazmaya devam edeceğim, siz okumaya devam edin; önümüzde daha pek çok macera var.

1

Louis Lambert Uluslararası Havaalanı'ndaki A kapılarının geliş alanında durmuş, küçük kürsüde oturan TSA görevlisinin önünden taşmaya devam eden insan kalabalığını görmeye çalışıyordum. Gelen yolcular, güvenlikten geçip uçağa binmek için bekleyen diğer yolcuların oluşturduğu sıranın yanından akıp gidiyordu. Gelen ya da giden yolculardan hiçbiri benim ailemden değildi. Gergindim, bu da belimdeki dokuz milimetrelik Springfield EMP'ye dokunmak istememe neden oldu, ancak gizli taşıdığımdan ve bugünlerde havaalanında flaş yaktığınızda insanlar paniğe kapıldığından, bu dürtüye direndim. Silahı göstermem, benim
U.S. Marshal rozeti de vardı.
Silahla ilgili ucube, iliştirilmiş rozeti hiç görmemiş gibiydi. Babamın ve üvey annemin sekiz yıl sonra beni ilk görüşlerinin, Metro polisinden bir acemi bana itaat etmem için bağırırken parmaklarım başımın arkasında bağlı bir şekilde yerde diz çökmek olmasını gerçekten istemiyordum. Ayrıca giydiğim yüksek, çivili topuklu ayakkabılar için gerçekten pişmanlık duymaya . Beni beş-üçten beş-sekize çıkarıyorlardı ve bacaklarımı uzun ve biçimli gösteriyorlardı ve kısa kabarık eteğimle harika görünüyorlardı ama topuklular havaalanında sert karo zeminlerde ayakta durmak için yapılmamıştı. Onlarla yürümek iyiydi - düğün için olası ayakkabılara bakarken bu kadar yüksek topuklarla dans etmeyi bile öğreniyordum - ama ayakta durmak acıtmaya başlamıştı.

"Gerçekten korkuyorsun," dedi Nicky yanımda. Dost canlısı, sarışın bir dağ gibi duruyordu, o kadar kaslıydı ki deri ceketini vücudunun üst kısmına uyması için özel olarak diktirmek zorunda kalmıştı. Üzerindeki kot pantolon

Bir vücut geliştirmeci sitesinden almıştı ama gizli taşımaya uygun bir ceket istemişti ve bunun için özel sipariş vermesi, hatta o zaman bile tadilat için şehir içinde bir terzi bulması gerekmişti. Gergin değildi ve tehlikeli bir rahatlık nesnesi gibi silahına uzanmıyordu. Soğukkanlı ve sakin bir şekilde duruyor, kalabalığa ve karşı duvardaki küçük dükkâna giren müşterilere göz kulak oluyordu. girişindeki raftan bir dergi alan ince bir figür gözüme ilişti. Büyük boy bir kapüşonlu sweatshirt, sıradan bir kot pantolon ve koşu ayakkabıları giymişlerdi. Yanımızdan geçen bir düzine genç ya da yirmili yaşlarda birine benziyorlardı, bu yüzden neden dikkatimi çektiklerini merak ettim. Bir vampir mi yoksa bizim tarafımızda olmayan doğaüstü başka bir şey mi olduğunu hissetmeye çalışarak gerildim ve sonra Ru yüzünü ve kısa sarı saçlarının bir kısmını görebilmek için arkasını döndü. Sıkılmış, neden-ailem-beni-buraya-getirdi- ifadesi hiç değişmedi, ama ürkütücü kara gözleri benimkilere baktı. Bu geceki güvenliğimin bir parçasıydı. O ve kız kardeşi Rodina. Onu henüz görememiştim bile ve sonra Ru'nun ona bakmam için bilerek küçük bir şey yaptığını fark ettim. Hâlâ gizli görevdeydi ama kendimi daha iyi hissetmem için onu görmemi istemişti. Yakın zamanda kasabaya gelen ve bize saldıran kadim vampir Deimos hakkında daha iyi hissetmeme yardımcı oldu. Neredeyse ailemin ziyaretini iptal edecektik ama Deimos ilk denemeden sonra bizi yalnız bırakmıştı. Bizi çok güçlü bulduğunu ve saklanmaya geri döndüğünü umuyorduk. Ailemin ziyaretini haftalarca erteledik, ancak Deimos'u bulamayınca ve bizi tekrar bulmaya çalışmayınca, sonunda babama beni verecekse kıyafetini giydirmek için ilerlemek zorunda kaldık. Kendisi çok Katolik olduğu ve ben de bir vampirle evlendiğim için bu konu hâlâ tartışmaya açıktı. Ailem Jean-Claude ile tanışmayı daha yeni kabul ediyordu. Düğünümüze bile gelmeyebilirler.

Ru arkasını döndü, dergiyi yerine koydu ve öyle derin bir iç çekti ki vücut dili dergiden, havaalanında olmaktan ve aptal bir akrabasını beklemekten ne kadar sıkıldığını açıkça gösteriyordu,

Ya da... Onun ve tüm Harlequin'in bunu nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, onlar dünyanın en iyi gizli ajanlarından bazılarıydı, belki de en iyisiydiler, ama yargılamak için yeterince gizli operasyon insanıyla tanışmamıştım.

Nicky'ye baktım. "Korkmadığımı söyleyecektim, belki bir tür korku olacak kadar gergindim, ama Ru beni rahatlatmak için gizliliğimi bozduysa, o zaman sinirden daha fazlasını seziyor demektir."

"Üçümüz de bunu hissedebiliyoruz Anita, bu sadece sinirden ibaret değil."

Kaşlarımı çatarak ona baktım ve iki santimlik topuklu ayakkabılarımla ondan sadece birkaç santim kısaydım, bu yüzden boynumu zorlamama gerek kalmadı. Neredeyse "*Ailenizden korkmuyor musunuz?*" diyecektim. Çoğu insan bunu hazırlıksız bir söz, neredeyse bir şaka olarak söyler, ama Nicky bana tek mavi gözüyle baktı ve diğer gözünün olması gereken yerde bir göz bandı vardı. Nicky'ye korkunç aileler hakkında şaka yapmazdım çünkü annesi ona ve kardeşlerine yaptıkları yüzünden hâlâ hapisteydi. Benim ailemin de sorunları vardı ve bazıları beni oldukça kötü etkilemişti ama Nicky'nin çocukluğuna kıyasla benimki Susam Sokağı'nda çocuk oyuncağı gibiydi.

"Ailemden korktuğumu sanmıyorum," dedim ağırlığımı tekrar topuklara vererek. Nicky bana inanmadığını açıkça belli eden bir bakış attı ama ben inanıyordum, yani sorun yoktu.

Koyu Katolik ailemin Jean Claude'la ilk kez karşılaşmasından gerçekten korkuyor muydum? Parmaklarımı eteğimin kıvrımlarında gezdirdim. Topuklu ayakkabılar gibi pişmanlık duyuyordum. Genelde hoşlanan bir kız değildim ama hareket ettikçe eteğimin sallanmasını sağlıyorlardı ve bu, sahip olduğum dar olmayan en güzel etekti. Her nasılsa dar ve kısa bir kıyafet ailemle tanışmak için uygun değildi. Eteğin ekosesindeki maviye uyan kraliyet mavisi ipek kabuklu bir bluzla pililer. Kısa bolero ceket siyahtı ve ekosenin geri kalan rengiyle uyumluydu. Ceket, bel kemerime takılı rozeti tam olarak gizleyemedi ama rozetin hemen arkasındaki iç "pantolon" kılıfında bulunan silahı ve eteğin diğer tarafındaki ekstra şarjör/mermi tutucuları gizledi. Elbisemin tüm bel kemerlerini güçlendiren bir terzim vardı.

kız kıyafetleri, aksi takdirde etek bu kadar ekipmana asla dayanamazdı.

Neredeyse hiç yapmadığım makyajı bile yapmıştım. Yıllardır ilk kez ailemi görmek yerine ateşli bir randevuya hazır gibi görünüyordum. Neden böyle giyindiğimi biliyordum ve Nicky ve hayatımdaki diğer insanlarla olan metafiziksel bağlantım sayesinde onlar da biliyordu. Babam ve üvey annem Judith'i görmeye, benimle birlikte yürüyüp yürümeyeceklerini ya da düğünüme gelip gelmeyeceklerini konuşmaya hazırlanmıştım ama üvey kız kardeşim Andria'nın da onlarla birlikte geleceğini tahmin etmemiştim. O da ben de otuz ikimizin üzerindeydik. O bir avukattı, ben de neysem oydum; hatta başka bir avukatla nişanlıydı. Ben nişanlıysam o da nişanlanırdı tabii. Ailem için önemli olan hiçbir konuda Andria'yı yenemezdim.

Andria kız gibiydi. Sarışın, mavi gözlü, mükemmel bir öğrenciydi. Hatta annesi gibi uzun boyluydu. Ben iyi notlar alırdım ama onun kadar iyi değildim. Temizlendiğimde, makyaj yaptığımda ya da güzel giyindiğimde insanlar bana olduğumu söylerdi. O her zaman şık giyinirdi, her zaman mükemmeldi. Sadece Jean-Claude ile çıkmanın bana öğrettiği bir stil anlayışı vardı ve hangi kıyafetlerin ona yakıştığını ve gururunu okşadığını biliyordu. Moda benim için ne doğal ne de güçlü bir yöndü ve Jean-Claude'un hiç rahat kıyafeti olmamasını rahatsız edici buluyordum. Ne tür bir insanın eşofmanı ya da pijaması olmazdı ki? Pijamaları vardı ama hepsi ipekti ve onlarla hiç uyumazdı. Çıplak uyumaktan şikayetçi değildim, ipek onun üzerinde harika duruyordu ve tenimin yanında daha da iyi hissettiriyordu ama benim üniversiteden beri giydiğim eski kotlarım ve sweatshirtlerim vardı. Bahçe işleri yapmak ya da bir şeyler boyamak için kıyafetlerim vardı. Onun yoktu. Yüzyıllar boyunca diğer vampirler tarafından sürekli yargılanmış, böylece en ufak bir zayıflık belirtisi ona karşı kullanılmış ve hayatta kalmak için güzelliğini kullanmış olması onu her an tetikte, her an gezgin bir fotoğrafçı gelebilirmiş gibi tetikte olmasını sağlamıştı. Benim için korkunç bir baskı olurdu; Jean-Claude içinse normaldi. Giyinmek onu daha iyi hissettiriyordu. Bu onu

Bunu fark etmem uzun zaman aldı. Artık biliyor ve kabulleniyordum ama bu asla benim rahatlık anlayışım olmayacaktı. Kıyafetlerimin beni örtmesini ve bir amaca hizmet etmesini istiyordum. Bugünün amacı çirkin ördek yavrusu yerine güzel kuğu olmaktı. Ailemin benim hakkımdaki düşüncelerinin hâlâ bu kadar önemli olması üzücü ama gerçekti. Onların onayına olan ihtiyacımı geride bıraktığımı umuyordum çünkü onay neredeyse kesindi. Bir vampirle evleniyordum, bu yüzden onlara göre cehennemden çıkmış bir iblisle de evlenebilirdim. Benim gibi insanlar kötülüğün güçlerine karşı savaşmak için her şeylerini riske atarken onlar cahilce bir mutluluk içinde yaşıyorlardı, böylece buraya gelip kendini beğenmiş bir şekilde bana yozlaşmış olduğumu ve cehenneme gideceğimi söyleyebiliyorlardı.

Yolumuza çıkan insan kalabalığının arasından bir an gözüme ilişti. O sarışın kafayı tanıdım mı? Bu onlar mıydı? Midem sıkıştı, nabzım boğazıma doğru hızla atmaya başladı ve nefes almakta zorlandım. Nicky haklı mıydı, gerçekten ailemden korkuyor muydum? Bu çok saçmaydı; bana hiç şiddet uygulamamışlardı, yani bu ziyarete gelen kimseye. Nicky'nin ya da Nathaniel'in geçmişi gibi değildi. O kadar vahşi ya da canavarca bir şey yoktu. İnsanların yabancı olduğunu fark ettiğimde büyük bir rahatlama yaşadım. Kahretsin, babam o kadar da kötü değildi.

Yanımızdan geçen yolcularda bir durgunluk vardı; sanırım uçaklar arasında filandılar. Güvenlikten geçmek için sırada sadece bir avuç insan vardı. Ru yine ortadan kaybolmuştu ama nasıl olduğunu bilmiyorum. Etrafta onu aramadım çünkü gizli taşıma gibi, gizli görevdeki insanlarla uğraşırsanız dikkatleri üzerlerine çekersiniz. Ailemin bir süre sonra ineceği uzun koridor, küçük podyumdaki sıkılmış TSA güvenlik görevlisine gelene kadar bomboş uzanıyordu. İnsanlara çizgiyi geçtiklerini ve geri dönemeyeceklerini söyleyenler onlardı.

İnsanlar uçaklarına binmek için koşuştururken Nicky üzerime eğildi ve sadece benim için alçak sesle konuştu. "Bu kimin daha iyi

en berbat çocukluk, Anita. Eğer böyle hissediyorsan korkman ve travma geçirmen normal."

Ona baktım, yüzü benimkine çok yakındı. "Ama ben travma geçirmedim," dedim.

"Dudaklarınız öyle diyor ama nabzınız, avuçlarınızdaki ve omurganızdaki ter farklı söylüyor."

"Bir şekil değiştirenden hiçbir şey saklayamazsın," diye fısıldadım.

Sırıttı ve "Therianthrope, yoksa likantroplar ve diğer şekil değiştirenler için daha kapsayıcı bir terim kullanma konusundaki yeni kelime dağarcığı notunu almadın mı?" dedi.

Onun da gibi bu beni gülümsetti. "Politik olarak doğru kelimeleri umursamıyorsun."

Bana gülümsedi, yüzü görüş alanımı dolduracak kadar yakındı. "Hiç de bile."

"Bana her zaman toplum içinde bodyguardlık yapamayacağını ve öpüşemeyeceğini söylüyorsun," dedim.

"Sanırım biri bize silindir çantayla çarpmadığı sürece güvendeyiz," dedi ve öpüşmek için yaklaştı, ben de dudaklarını dudaklarıma değdirmesine yardım ettim. Parlak kırmızı ruj sürmüştüm ve tamamen baz makyaj yapmıştım, bu yüzden kendimize dikkat etmemiz gerekiyordu çünkü sürersek düzeltmek için yanımda makyaj malzemesi yoktu. Genelde baz yapmam, bu yüzden ruju temizler ve sonra yeniden sürerim, karışıklık yok, telaş yok. Ama bugün biraz abartırsak palyaço makyajlı ruju düzeltecek ne ürünüm ne de becerim vardı. Nicky'yle paylaştığımız en dikkatli öpüşmelerden . Dudaklarının ortasında kırmızı bir çizgiyle geri çekildi. Hayatımdaki bazı erkekler bu *çizgiye "hızlı gitme çizgisi*" adını takmıştı. İtiraz edemezdim, o yüzden etmedim.

Nicky gülümsedi ve fısıldadı, "Zoom, zoom."

Neredeyse hiç yapmadığım bir şekilde kıkırdadım. "Düşüncelerimi okuyorsun."

"İşimin bir parçası," dedi. Yanılmamıştı. Fısıldadı, "Ben senin Gelin'inim, bizi becermen, düşmanlarının üzerine atman gerekiyor ki onları oyalayalım ve kaçmana izin verelim. Bunu yapmaman gerekiyor.

Bizi bu kadar uzun süre etrafınızda tutmanız ve kesinlikle bize aşık olmamanız gerekiyor."

"Sanırım vampir olsaydım kuralları bilirdim," dedim. "Necromancer'lar, tüm vampir güçlerine sahipler ama hiçbir dezavantajları yok."

dedi, gülümseyerek.

"Tüm güçler değil," dedim ona gülümseyerek ve yüzüm Jean-Claude ile bağlantılı olarak her yere yapıştırılmışken bir şekilde el ele tutuşup ona herkesin göremeyeceği kadar romantik bir şekilde bakıyorduk. Kısa bir süre önce internetteki söylentilere göre Jean-Claude'u terk edip Nicky ile kaçmıştım. İşler o kadar kötüye gitmişti ki ana korumam olmayı bırakmak zorunda kalmıştı, ama sonra Deimos saldırdı ve o gece Nicky'yi dilemiştim, bu yüzden siktir , önce güvenlik. Halk ve basın hepimizin çokeşli olduğunu ve normalden daha büyük bir çokeşli grupta yer aldığımızı biliyordu, ancak Jean-Claude ve benim başka sevgililerimiz olduğunu bilmek, bazıları ortak, bazıları değil, dışarıdan gelenlerin tekeşlilik kurallarını varsaymalarını ve bunları bize uygulamaya çalışmalarını engellemedi. Bir dedikodu sitesi Jean-Claude'un halka açık bir etkinlikte kolunda ortak kız arkadaşlarımızdan biri olan Angel ile çekilmiş fotoğraflarını yayınlamıştı (ben başka bir eyalette infaz emrini yerine getiriyordum) ve dedikodu değirmeni onun için beni terk ettiğini söylüyordu.

Öpüşmeyi kesip arkamızı döndüğümüzde lise ya da üniversite çağında bir grup genç kadının telefonlarıyla yoğun bir şekilde mesajlaştıklarını gördük. Lanet olsun. Ben ailemi uçaktan indirip kaçamadan onlar bunu sosyal medyada paylaşacaklardı. Bizi bulmalarından korktuğum Deimos değil, çeşitli nefret grupları ya da medyaydı. Amerika'nın ilk vampir kralı, Doğaüstü Şube'de görevli ABD polislerinden biriyle evleniyordu; bu da onun serseri vampirleri, şekil değiştirenleri ya da ceset sayısını artıran diğer doğaüstü vatandaşları avlayıp infaz eden biriyle evlendiği anlamına geliyordu. Bu bir haberdi. Ve ben herhangi bir doğaüstü mareşal değildim, ben Cellat'tım, ben Savaş'tım. İlki, bir vampirle asla ama asla çıkmayacağıma içtenlikle inandığım zamanlarda vampirlerin bana taktığı bir lakaptı ama ikinci lakabı diğer şerifler takmıştı

bana verildi. Mahşerin Dört Atlısı üzerine bir oyundu; ben Savaş'tım çünkü tüm şerifler arasında en yüksek yasal öldürme sayısına sahiptim. Mareşal Ted Forrester, nam-ı diğer Ölüm, tüm öldürdükleri sayılsa çok daha yüksek bir sayıya sahipti ama Edward da ben de söylemeyecektik. Mareşaller Bernardo Benekli At ve Otto Jeffries sırasıyla Kıtlık ve Veba'ydı. Onlar da Edward'ın geçmişini biliyorlardı ama kendi sırları olduğu için onlar da konuşmuyorlardı.

Nicky cebinden bir selpak çıkarıp ağzını silmeye başladı. "Ailenin kafasını karıştırmayalım."

"Polonyalı olduğumu biliyorlar," dedim.

"Bunu bilmek ve bununla başa çıkabilmek aynı şey değildir," dedi.

Haklıydı, bu yüzden rujumu silmesine ve benimkinin hala mükemmel göründüğüne dair bana güvence vermesine izin verdim. Bir başka kalabalık grup koridordaki hafif kavisli yoldan TSA kontrol masasına doğru ilerlemeye başladı. Yine sarı saçları gözüme çarptı ama bu sefer kalabalık ikiye ayrıldığında gelen babamdı. Beni henüz görmemişti. Yüzü nötrdü. Beş-sekiz yaşındaydı, hâlâ zayıftı ve babam gibi görünüyordu. Haki pantolon, mavi polo tişört ve fermuarı açık bir çeşit ceket giymişti. Gardırobu bile aynıydı. Her zaman olduğu gibi görünüyordu ve bir yanım rahatlamıştı, bir da buna içerlemişti. Son kısmın nedenini bilmiyorum. Biriyle konuşmak için başını çevirdi ve ben pembe bir parıltı yakaladım. İnsanlar çantalarıyla yanımızdan geçerken kalabalık azaldı. Üvey annem Judith onun yanındaydı: uzun boylu, ince, gülümsüyordu. Beklenmedik bir şey değildi. Burada olacağını biliyordum ama yine de midem düğümlendi. Görebildiğim parlak sarı saçları parlak pembe bir eşarp ya da saç bandıyla arkadan bağlanmıştı. Saçları pürüzsüz, şekilli ve mükemmeldi. Makyajı da aynı şekilde olmalıydı. Pembe bir sweatshirt giymişti, başka bir şey göremiyordum ve sonra yanında pembe bir gölge olduğunu fark ettim. Andria da aynı kıyafeti giymiş, düz sarı saçlarını pembe bir bantla arkadan bağlamıştı. Aynı kıyafetleri giymişlerdi.

Gençken çok giyerdik. Benim içinde berbat göründüğüm ama ikisini de harika gösteren pastel renklerde anne-kız kıyafetleri. On bir yaşımdayken Judith beni de bu karışıma dahil etmeyi bırakana kadar kıyafetlere itiraz etmiştim. Judith artık sahip olduğum tek anne şansı olduğu için dışlanmak istememiştim; sadece pembe giymek istememiştim.

Diğer bazı yolcular neredeyse bana çarpacakken Nicky beni otomatik olarak arkasına aldı. yapmamıştı ama resmi olarak benim korumamdı, bu yüzden işini yapmasına izin verdim. Düğün yaklaştıkça nefret grupları daha da kötüleşmişti. Tek eşli ya da başka türlü, sonsuza dek mutlu bir son yaşamamızı istemiyorlardı.

Beni gördüğünde babamın yüzü aydınlandı; beni gördüğüne gerçekten sevinmiş görünüyordu ki bu harikaydı, çünkü böyle bir şey hiç olmamıştı. Bu benim de gülümsememi ve el sallamamı sağladı. O da el salladı ve sonra yanımıza geldiler. Bana coşkuyla sarıldı, ben de aynısını yaptım, sonra eli belimdeki silahı buldu ve gerildi, ellerini nereye koyacağını bilemedi, bu yüzden beceriksizce geri çekti. Bırakın polis olmayı, küçük kızının çalışmasına bile pek sıcak bakmıyordu; çok tehlikeliydi.

Judith daha sonra bana sarıldı ve on iki yaşıma bastığımdan beri bana sarılmayı bıraktığı için beni tamamen hazırlıksız yakalayan bir coşku da vardı. Kollarını omuzlarımda tuttu, böylece silah sorunu yaşanmadı. "Anita, seni tekrar görmek çok güzel. Harika görünüyorsun!"

Andria, "Cidden mükemmel bir kıyafet." dedi. Ondan daha iyi giyindiğim için üzgün görünmüyordu, bu da benim için biraz moral bozucuydu. Bir kez olsun en iyi giyinen ben olmak istemiştim ama onun bu konuda kendini kötü hissetmesini daha çok istemiştim. Evet, önemsizdi ama en azından şimdi saklanmak yerine nedenlerimi kabul ediyordum.

"Teşekkürler, ikiniz de uçak için sevimli ve rahat görünüyorsunuz."

Kollarını birbirlerine dolamışlar, kameraya poz verir gibi başlarını birleştirmişlerdi. Judith, "Anne-kız kıyafetleri giymeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, dayanamadım," dedi. Sonra ikisi de

üzerinde parlak beyaz ve pembe parıltılar olan beyaz spor ayakkabılarını gösteriyordu, ama bu şekilde geldiklerini biliyordum. Ayrıca her bir çift için üç ila dört yüz dolar ödediklerini de biliyordum. Onları kıyafetim için acil alışveriş yaptığım mağazalardan birinde görmüştüm. Ayakkabılar için o kadar para ödemiştim ya da Jean-Claude beni görmek istediği ayakkabılar için o kadar para ödemişti ama bunlar gibisini .

Babam elini Nicky'ye uzattı ve "Sen Micah mısın yoksa Nathaniel mi?" dedi. İkisi de Nicky'ye benzemiyordu, bu da babamın beni Google'da arama zahmetine bile girmediği anlamına geliyordu.

"Fredrick," dedi Judith, "Micah Callahan haberlere çıkıyor ve bu beyefendiye hiç benzemiyor." Elini uzattı. Nicky ufak bir tereddütten sonra uzatılan eli tuttu. Eli onunkine uyacak kadar büyüktü ve her zaman sıkı tokalaşırdı.

"O zaman bu Nathaniel Graison olmalı?" dedi babam, gülümseyerek ve rahatlamış bir ifadeyle, sanki konuşmaya ayak uyduruyormuş gibi.

Judith ve Andria birlikte güldüler. Bu çok "bir sırrımız var, bilmiyorsunuz" tarzı bir gülüştü. Bu genellikle kadınların odadaki bir erkek hakkında müstehcen bir şey söylediklerinde, ama bunu ona söylemek istemediklerinde, ama bir şekilde insanların kötü kızlar olduklarını bilmelerini istediklerinde attıkları bir kahkahaydı. Pek çok Amerikalı kadının benimsediği bu "güvenli" yaramazlık tavrından hiç hoşlanmamıştım. Burada yetişmemiş tanıdığım pek çok kadın bunun her ülkede aynı olmadığını söylediğinde *Amerikalı* kelimesini eklemeye başladımHer iki durumda da, gülüşü ya da onunla birlikte gelen tavrı , ama belki de kız sırlarının dışında çok uzun yıllar geçirmiştim ve yansıtıyordum? Bunu yedek bir düşünce olarak tutardım. Adil olmaya çalışırdım.

"Fredrick sevgilim." Adını sık sık böyle söylerdi, ilk adını ve sonra sanki gerçek soyadı buymuş gibi *sevgilim* derdi. Bazen bu, bir gün benim de birine karşı hissetmeyi umduğum bir sevgi ifadesiydi,

Ama bazen de sinsi, küçümseyici bir tonla *"Zavallı erkekler, anlamıyorlar*" der gibiydi.

Ona baktı, cümleye bir şey eklemesini bekledi. Yüzündeki nahoş ifadeden hoşlanmadıysa bunu sakladı ama yine de belki de nahoş kısmı ben yansıtıyordum. Terapistimle bu ziyaret ve Judith ile Andria'yı, ama özellikle Judith'i adil bir şekilde görmenin benim için ne kadar zor olacağı hakkında çok konuşmuştuk. Çok doğru.

"Annemin sana gönderdiği Anita'nın erkek arkadaşlarıyla ilgili linklere hiç bakmadın mı?" Andria, sadece kadınların ve sinsi eşcinsel erkeklerin sahip olduğu o küçümseyici ses tonuyla sordu-oh, ve bir grup daha: ortaokuldan itibaren bu tavrı uygulamaya başlayan yirmili yaşlarına, hatta bazı kadınlar için mezara kadar devam eden kötü kızlar. Judith ve Andria'nın kötü kızlar olduğunu fark ettiğim bir an oldu ve bu keşif çocukluğumu birdenbire çok daha anlamlı hale getirdi.

Babam telaşlı görünüyordu ve sonra kızardı, demek ki ben de anladım. "Ben... Onlar rahatsız olduğum bağlantılar değildi."

"Ona Brandon'ın dans ettiği Guilty Pleasures sitesinin linkini göndermişsin," dedim ve son derece muhafazakâr ve heteroseksüel babamın erkek striptizcilerle dolu bir web sitesine baktığını hayal ederken yüzümü boş tutmaya çalıştım.

Judith başka bir şeyi kastettiğini anlamamı sağlayacak kadar tereddütle, "Ne kadar şirin bir sahne adı," dedi.

"Ah, baba," dedi Andria gözlerini devirerek.

Babam daha da kızardı ve kimseyle göz teması kurmadı.

Judith güldü, koluna sarıldı ve hâlâ balayı çiftiymişler gibi dümdüz saçlarını onun omzuna yasladı. Bu onun gülümsemesine ve ona yaslanmasına neden oldu. Onu hâlâ seviyordu ve belki o da onu gerçekten seviyordu. Annem öldükten sonra babamın mutlu olmasını istemiştim ve Judith'e aşık olduktan sonra o da mutlu oldu. Onun mutluluğunun benim üzüntümü artırdığı gerçeği için hiç hesaplanmamış gibiydi.

Nicky'nin eli sağ elimi buldu ve ilk kez silah elimi tehlikeye atmasına karşı çıkmadım. Elini tutmaya silahımdan daha çok ihtiyacım vardı. Etrafımızda şiddet patlak verirse karşılık verirdik ama şu anda onun elinin dokunuşu kafamın ve kalbimin içinde olup bitenlere karşı sahip olduğum en iyi korumaydı.

"Özür dilerim," dedi babam, "bizi karşılamak için havaalanına kimi getireceğini tahmin ettiğim için, Anita. Yaşam tarzınız olarak çok eşli olmanızı anlıyorum. Ben sadece... Küçük kızımın bu şekilde yaşadığını düşünmek benim için çok zor."

"Ne gibi yaşıyorsun baba?" Dedim ve sesimin kızgın, kaba çıktığını fark ettim. Ne ona ne de bir başkasına karşı böyle olmak istemedim. Kızgın olabilirdim ama kötü bir şey olmak istemiyordum.

Başını kaldırdı ve bana masmavi gözlerini dikerek baktı. "Özür dilerim Anita."

Ne için özür dilediğimi sormak istedim ama derin bir nefes aldım, Nicky'nin elini sıktım ve çocukça davranmamaya ve yine de kendimi savunmaya çalıştım. "Baştan başlayalım baba. Seni poli grubumuzun ne kadar büyük olduğuna alıştırmayı planlamıştım ama internete bakıp Micah, Nathaniel ve Jean-Claude'u Google'da aramayacağın aklıma gelmedi. Bu Nicky Murdock, benimle birlikte yaşıyor ve poli grubumuzun bir parçası."

Elini tekrar Nicky'ye uzatarak, "Vampirin neye benzediğini biliyorum. Judith bana internette bazı röportajlarını izletti."

Nicky tokalaşmayı kabul etti ve çok dikkatli bir şekilde bana bakmadı. Jean-Claude*'a vampir* denmesi konusunda ne hissedeceğimi biliyordu.

"Onun adı Jean-Claude, baba, 'vampir' değil. "

Babam başını salladı. "O bir vampir, Anita." "Bunun

farkındayım," dedim.

"Onunla birlikte olmayı... nasıl isteyebildiğini anlamıyorum."

Andria, "Neye benzediğini gördün mü baba?" dedi.

"O harika biri, Anita," dedi Judith ve bunda ciddi görünüyordu. Hatta bana arkadaşmışız gibi gülümsedi.

Başımı salladım ama gülümsememek için kendimi zor tuttum çünkü Judith'in arkadaşça davranması çok tuhaftı. "Muhteşem biri," dedim.

Nicky'ye gülümseyerek, "Bunun yakışıklı bir yakışıklı olmadığından değil," dedi. O da karşılık vermedi. Hep birlikte sosyopat olalım; aile dinamiklerime verilebilecek tek aklı başında tepki buydu.

"Sende böyle bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim, Anita," dedi Andria. "Neyi?" Sonunda ona tekrar bakarak sordum.

"Böyle yakışıklı erkeklerle çıkıyorsun; biz büyürken erkeklerle aran çok kötüydü."

"Yani ben popüler ama sen popülerdin."

Pembe giysili omuzlarını silkti. "Biz büyürken sen hep çok kasvetliydin. Hiçbir erkek böyle tavırları olan birinden hoşlanmaz."

Nicky, "Bizi bir araya getiren şey Anita'nın kötü tavrı" dedi.

Kadınlar koreografisi yapılmış bir hareket gibi ona bakıyorlardı. Vücut hareketleri birbirinin aynısıydı; anne ve kız olduklarını anlamanız için kıyafetlerinin uyumlu olmasına gerek yoktu. "Gerçekten mi?" Andria ona inanmıyormuş gibi söyledi.

Nicky gülümsedi ve bu gerçek bir gülümsemeye benziyordu; tek mavi gözünü bile dolduruyordu. "Gerçekten mi?" dedi, sesi yumuşaktı. En azından onu gerçekten incitmenin yollarını düşünmeye başladığını anlamak için aklını okumama gerek yoktu. Benim ondan hoşlanmamama ve onun bana karşı küçümseyici davranmasına tepki gösteriyordu. Ben sosyopat rolü oynuyordum ama o gerçek bir sosyopattı. Sadece benim bir vicdanımın olması ve benimkini onunla metafiziksel olarak paylaşmam onun bazı...sorunlarını evcilleştirmişti.

Bu ziyarette ailemi öldürmeye hayır demek istedim ama bunu yüksek sesle söylemenin işleri düzeltmeye yardımcı olacağını düşünmedim. Bunu biliyordu, çünkü en azından duygularımı ve düşüncelerimin çoğunu tam anlamıyla okuyabiliyordu ve sonra bazen mutsuz olmamın tüm Brides'ime gerçek anlamda acı verdiğini fark ettim. Kahretsin, bugün Nicky'yi getirmemeliydim. Eğildi ve saçlarıma fısıldadı, "Seni güvende tutmam gerekiyordu, burada olmam gerekiyordu."

Ona gülümsedim, sonra adımın daha mutlu bir tonda söylendiğini duydum. "Anita!"

Ailemin arkasından baktığımda, küçük kardeşim olduğunu anlamam bir saniye süren çok uzun boylu, genç ve sarışın bir adam gördüm. Artık üniversitedeydi ve onu son gördüğümden bir karış daha uzundu. "Josh!" Dedim ve Nicky'yi diğerleriyle birlikte geride bırakarak kalabalığın arasından onu karşılamaya gittim. Bu kadar tanığın önünde onları incitemezdi. Onu duygusal olarak incitemezlerdi çünkü duyguları o şekilde çalışmıyordu. Herkes güvendeydi ya da Josh sarılabilmemiz için eğildiğinde ben de öyle düşünmüştüm.

Sonra kalın aksanlı bir ses, "Anita Katerine, Tanrı bizi senin ölümsüz ruhunu lanetten kurtarmak için gönderdi," dedi.

Josh kaskatı kesildi ve "Özür dilerim" diye fısıldadı.

Arkamı döndüğümde benden bile kısa olan yaşlı bir kadının yürüdüğünü gördüm. Söyleyebileceğim tek şeyi söyledim. "Merhaba büyükanne."

2

Josh, "ANITA'NIN ÖLÜMSÜZ RUHU gayet iyi, büyükanne," dedi.

"Hâlâ ölüleri diriltmeye devam ediyor ki bunu sadece Tanrı ve azizleri yapabilir."

Josh, "Colorado'daki videoyu haberlerde görmüş," diye açıkladı.

"Bilgisayarda daha fazla video buldum" dedi.

Josh, "Büyükannemin artık kendi bilgisayarı var," dedi.

Onu son gördüğümden daha da küçük görünen, sanki küçülmüş gibi duran minik kadına baktım. Siyah çantasını kavrarken ve giydiği düğmeli kazağın rengiyle uyumlu parlak mavi gözleriyle bana bakarken hiç de korkutucu . Altındaki yüksek yakalı bluz da saçları gibi bembeyazdı. Saçlarında hâlâ soluk sarı çizgiler vardı ama onu son gördüğümdeki kadar çok değildi. Zararsız görünüyordu, öyleyse neden midem sıkışıyor ve boğazım sanki hâlâ kocamanmış ve üzerimde yükselebilecekmiş gibi boğulacakmışım hissediyordum? "Bilgisayarların şeytan işi olduğunu sanırdım" derken sesim neredeyse normal çıkıyordu.

"Bilgisayarlar araçtır Anita; iyi insanlar tarafından iyilik için kullanılabilirler."

Andria bize katılırken, "Büyükannem şu anda Josh'tan daha fazla çevrimiçi," dedi.

Arkama baktığımda Judith ve babamın çok sessiz ama yoğun bir tartışma içinde olduklarını gördüm. Birbirlerine hiç bağırmıyorlardı ama enerjileri ve vücut dilleri kavga ettiklerini gösteriyordu. Evde de bu şekilde savaştılar, çok kontrollüydüler. En eski net anılarımdan biri

annem ve babamın çığlık çığlığa kavga etmeleriydi. Beni korkutmuştu, muhtemelen hatırlamamın nedenlerinden biri de buydu. Biraz daha büyüdüğümde, bazen birbirinizi sevdiğinizde tutkunun ortaya çıkması gerektiğini açıklamışlardı. Konuşulanları anlamamıştım bile ama ben bu kadar küçükken bana bir çift olarak nasıl çalıştıklarını açıklamaya çalışmaları hoşuma gitmişti. Annemle babam, Judith'le babamdan tamamen farklı bir çift gibiydi. Bu bana küçük yaşta her evlilikte aynı kişinin olmadığını öğretmişti.

Nicky aile gruplarımdan biraz uzakta duruyordu. Giydiği kıyafetle neredeyse eşleşen bir grup erkeğe daha yakındı. Kadınlar kalabalıkta neden onların yanında durduğunuzu sorarlar ama erkekler o kadar umursamaz. Büyükannem onun benimle olduğunu henüz fark etmemişti. Büyükannemle tanıştırılmadan önce bana zaman tanıyordu, çünkü birden fazla ilişkiden, hayatımın geri kalanından hoşlandığından daha fazla hoşlanmayacaktı. Kadınlarla ve erkeklerle çıktığımı öğrenene kadar bekleyecekti.

"Ne hakkında kavga ediyorlar?" Ben sordum.

"Kim bilir? Sanki hâlâ yetişkin değilmişim gibi özel olarak konuşabilsinler diye buraya gönderdi." Andria, pembe tonlarındaki ustalıklı makyajının altında küskün görünüyordu.

"İkimiz de otuzun üzerindeyiz,"
dedim. "Hatırlatma bana,"
dedi.

Kaşlarımı çattım. "Öyle demek istemedim. Sadece ikimizin de yetişkin olduğunu ve buna göre davranılması gerektiğini kastettim."

"Annem bana hâlâ on iki yaşındaymışım gibi
davranıyor," dedi Andria. "Sanırım onun
kafasında hâlâ on yaşındayım," dedi Josh.

"İkinize de böyle davranmasına izin vermek zorunda değilsin, biliyorsun," dedim.

Büyükanne, "Andria ve Josh anne ve babalarını onurlandıran iyi çocuklar," dedi.

"Evet, ben kötü kızım, asiyim. Hatırlıyorum, büyükanne."

"Sen her zaman söz dinlemeyen bir çocuktun," dedi ve o masmavi gözlerinden süzülen bakışlar ürpermemek için kendimi zor tutmama neden oldu. Bana zarar veremezdi. Mantıken ondan daha büyük, daha güçlü ve daha . Mantıksal olarak bunların hepsi doğruydu ama çocukluk sorunları mantıkla ilgili değildir, öcülerle ve yatağınızın altındaki ya da büyükanne ve büyükbabanızın evindeki canavarla ilgilidir.

"Evet, benim, kara koyun."

"Bu bir kelime değil, Anita. Ya 'evet' diye cevap ver ya da hiç cevap verme." "İstediğim şekilde cevap veririm."

Büyükanne skandala uğramış görünüyordu; oğlum, henüz hiçbir şey duymamış ya da görmemişti. "Bir hanımefendi küfretmez."

"Sizin tanımınıza göre asla bir hanımefendi olmadım, sadece bakireydim ve bu aynı şey değil."

Andria'nın nefesi kesildi. Büyükannem sanki onu şok etmişim gibi "Anita!" dedi.

"Annem ve babam bu taraftan geliyorlar," dedi Josh ve benimle Büyükanne Blake arasındaki konuşmaya kısa devre yaptırmaya mı çalışıyordu yoksa söylediklerimi ailemin duymasını istemeyeceğimi düşünerek bizi uyarıyor muydu bilemedim. Söylediklerimi duymalarının umurumda olmadığını hatırlamıyor muydu? Sonra onlarla yarı yolda buluşmak için onlara doğru yürüdü. Beni ispiyonlayacak mıydı, yoksa sadece konuşmanın dışında mı kalmak istiyordu?

Nicky, yanında durduğu adamlar uzaklaşırken bize doğru ilerledi. Büyükannem ona onaylamayan bir bakış attı, ama nedeninden emin değildim. İnternetteki fotoğraflarda genellikle arka planda yer alırdı. Normalde herkesin içinde öpüşmezdik, ama düşününce normalde de herkesin içinde sadece ikimiz olmazdık.

"Ne istiyorsun genç adam?" diye sordu ona, sanki orada öylece durmak yerine kirli bir kahve fincanına para koymasını sağlamaya çalışıyormuş gibi.

"Büyükanne, bu Nicky."

Kaşlarını çatarak bana, sonra ona, sonra daha da çatarak bana baktı. "Nicky ne? Onun soyadı yok mu?"

"Nicky Murdock" derken gülümsememi saklamaya çalıştım.

Ona elini uzattı, gülümsüyor ve açıp kapatabildiği cazibesini yansıtıyordu. Bunun bir rol olduğunu anlamak için gerçek gülümsemesinin neye benzediğini bilmeniz gerekirdi. Çoğu kadını kandırırdı ama büyükanneyi kandıramazdı. El sıkışmayı teklif etmeden onu baştan aşağı süzdü. "Torunumla birlikteysen, bu senin doğaüstü bir vatandaş olduğun anlamına mı geliyor?"

Gülümsemesi, daha soğuk ve çok daha az hoş olan gerçek gülümsemesine yaklaştı. Tek mavi gözü neredeyse onunki kadar soğuktu.

"Büyükanne, insanlara bunu öylece soramazsın," dedi

Andria. "Neden?" diye sordu.

Nicky bana baktı, ben de omuz silktim.

"Evet, ben doğaüstü bir vatandaşım," dedi. Benim yanımda durmak için onun etrafından dolaştı.

"Ne tür bir doğaüstü?"

Judith'in "Blake Anne" demesiyle aynı anda Andria da "Büyükanne," dedi.

Sanki söylediklerinde yanlış bir şey görmüyormuş gibi hepimize baktı. "O bir vampir değil çünkü canlı bir cesede benzemiyor, peki o ne?"

"Çok fazla korku filmi izliyorsun," dedim.

"İnternette gerçek videolar gördüm, vampirlerin insanların zihinlerini bulandırıp kendilerini canlı gibi gösterdikleri videoları değil."

"Büyükanne, sana Jean-Claude ve diğer vampirlerin videolarını gösterdik ki vampirlerin tıpkı bizim gibi görünebileceğini bilesin."

"Sana bunların hepsinin yalan olduğunu söylemiştim Joshua, sadece yanılsamalar ve şeytanın insanların zihinlerini bulandırması."

"Bana Joshua deme," dedi otomatik olarak, umursayacak yaşa geldiğinden beri yaptığı gibi. Adının her gün kısaltılmasına her zaman itiraz etmişti. İncil'de *Joshua* yazıyordu; *Josh* yazmıyordu.

"Bu senaryoda şeytan kim büyükanne?" Ben sordum.

"Vampirlerin hepsi şeytanla işbirliği içindedir, Anita, bunu biliyorsun."

"Sen ve babam beni kesinlikle buna inanmam için yetiştirdiniz."

"O zaman nasıl oldu da kendini parmağında yüzüğüyle bir iblisin yatağında buldun?"

Babam sonunda, "Anne, bu ne kibarlık ne de gerekli," dedi.

"Sen ve karın bu kadar kibarca ne hakkında tartışıyordunuz?" Büyükanne o soğuk mavi bakışlarını ona dikerek sordu. O da tıpkı benim gibi irkildi. İlginçti.

Judith, "Fredrick'in önceden arayıp Anita'ya bu ziyarete senin de davet edildiğini söylememiş olması," diye cevap verdi.

"Bu bir aile ziyareti ve ben de ailenin bir parçasıyım" dedi.

"Baba," dedi Andria, "Anita'yı arayıp bizimle geleceğini söylemedin."

"Neden ki?" Büyükanne Blake öyle dedi.

"Evet baba, bunu benim başıma kakmak yerine neden bana önceden haber vermedin?" dedim ona bakarak ve ilk kez Andria ve Judith'in tavrına katıldım.

"Josh, Andria, Anita ile özel olarak konuşabilmemiz için lütfen büyükannenizi dükkana götürebilir misiniz?"

Denediler ama büyükannem, "Çocukmuşum gibi yoldan çekilmeyeceğim. Anita'ya ne söyleyeceksen benim yanımda söyleyebilirsin Fredrick."

İçini çekti, omuzları sanki kendisine ağır gelen bir yükü kaldırmaya çalışıyormuş gibi biraz yuvarlandı. "Peki anne, istediğin gibi olsun."

"Her zaman öyle değil mi?" dedi Judith sessizce, nefesinin altında. Görünüşe göre büyükannesi bunu duymamıştı, çünkü kesinlikle yorum yapardı.

"Pekâlâ, konuş Fredrick, hepimiz sırlarını duymayı bekliyoruz." Öne doğru kambur durduğunu fark etmemiş gibi dik durdu. "Anita'yı arayıp annemin geleceğini söylemedim. çünkü Anita'nın hayır diyeceğini biliyordum."

"Neye hayır?" Büyükanne Blake söyledi.

"Bizimle gelmene, anne."

"Onun bu konuda söz hakkı yok; o bir çocuk, sen de onun babasısın." "Otuzumu geçtim büyükanne; kendi hayatım hakkında söz sahibiyim."

"İkiniz de otuzunuzu aştınız ve henüz torununuz yok."

Andria'ya baktım, sanki bu uzun zamandır süregelen bir şikayetmiş gibi içini çekti ve gözlerini . Büyükannemle o kadar uzun zamandır konuşmamıştım ki bunu daha önce duymamıştım. O zamanlar Andria da ben de büyükannemin neden hâlâ evlenmedin listesindeydik.

"Evlilik dışı çocuk sahibi olmamızı istemezsin, değil mi büyükanne?" Andria söyledi.

"Tabii ki hayır!" Sesi öfkeli geliyordu.

"O zaman torun sahibi olmak için Anita ile benim gerçekten evlenmemizi beklemeniz gerekecek."

Büyükannem Andria'ya ters ters baktı, sonra bana döndü. "Gerçi senin evliliğinden çocuk olmayacak. İblis sevgilin çocuk sahibi olmak için çok yaşlı."

"Anne Blake!" Judith dedi, sonra bana döndü. "Çok üzgünüm Anita, nişanlın hakkında böyle konuşmaya hakkı yoktu."

"Benim adıma özür dileme Judith. Söylediklerimde ciddiydim, o bir iblis aşığı. O bir karabasan, internette her yerde var."

"İnternette okuduğun her şeye inanmamalısın, büyükanne," dedi Josh. "Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık."

Yüzümü hem boş hem de uygun bir şekilde öfkeli tuttum çünkü tam olarak haksız değildi. Jean-Claude bir vampirdi, bir iblis değil, ama soyu şehvetle beslenebilme yeteneğini miras alabiliyordu, bu da bir karabasan ya da succubus'un tanımıydı. Eğer büyükannem yüzüne karşı ona karabasan deseydi, bunu inkâr etmezdi, sadece bildiği için şok olurdu, tıpkı benim olduğum gibi. Doğaüstü topluluğun çoğundan bile derin, karanlık bir sır olması gerekiyordu. Peki büyükannem bunu nasıl biliyordu?

Jean-Claude'un zihnimin içinden fısıldadığını duydum*, Nasıl gerçekten?* Büyükannemin yorumuna verdiğim tepki, onu çok fazla düşünmemle birleşince beni ona açmıştı ama gerçek sırlarımızın internette olup olmadığını bilmesi gerektiği için umursamadım.

"Neydi o?" Büyükanne Blake sordu. "Ne
neydi?" Ona bakarak sordum.

Titredi, sonra Nicky'ye ters ters baktı. "Az önce bir şey yaptın, değil mi?"

"Ben hiçbir şey yapmadım," dedi.

Jean-Claude'un gücünü içimde hissetmiş miydi? Bu düşünce yeterliydi; Jean-Claude gücü tekrar içime üfledi. Üşümüş gibi kollarını ovuşturdu.

Ona baktım ve gülümsediğimi hissettim. Bu mutlu bir gülümseme değildi. Kötü şeyler olduğunda ve hizmet etmek ve korumak için daha da kötü bir şey yapmaya hazır olduğumda aldığım gülümsemeydi.

"Hiç hayalet gördün mü büyükanne?" Ben
sordum. "Ne saçmalıyorsun, Anita?"

Jean-Claude kafamın içinde "*Bilmiyor muydun?"* diye düşünüyordu.

Büyükanne Nicky'ye döndü. "Kutsal olmayan güçlerinle bana bir şeyler ."

Nicky neredeyse gülecekti. "Ben değilim."

Ona yaklaştım, kişisel alanını işgal ettim. "Tek görebildiğin hayaletler mi büyükanne?"

"Ben kötü ruhlar
görmüyorum." "Tanrı'ya
yemin et," dedim.

"Ne?" sordu, benden bir adım geri çekilerek.

"Tanrı'nın ve tüm azizlerinin önünde yemin et ki, bir hayalet görmedin ya da varlığını hissetmedin."

"Anita, bunu ona neden sordun?" Babam annesinin yanına gelerek konuştu.

Jean-Claude ile olan bağlarımı kullanmadım; bu sefer kendi gücümü çağırdım. Zombileri diriltmemi, hayaletleri hissetmemi ve hâlâ hayattayken vampirlerin kraliçesi olmanın eşiğinde olmamı sağlayan psişik yeteneğimi.

Büyükannemin kollarındaki tüylerin diken oluşunu izledim. İçinde, neredeyse kaybolmuş, zayıf, cevap veren bir kalp atışı gibi bir şey hissettim. O bir büyücü değildi ama

bir şey, her zaman bir şey olmuştu. Bana yeteneklerim yüzünden kötü ve canavar olduğumu , kendi yeteneklerini saklıyordu.

3

BÜYÜKANNE BLAKE bundan sonra Nicky ve benimle yakın olmak istemedi, ki bu benim için sorun değildi. Az önce neler olduğunu düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Aslında, bagaj atlıkarıncalarına kadar olan kısa yürüyüş boyunca sessiz kaldı, ancak bunlar bana hiçbir zaman atlıkarıncalar gibi görünmedi, daha çok düz metalik yılanlar gibiydiler. Annem ölmeden önceki son büyük tatilde çocukken atlıkarıncayı görmek için koştuğumu ve binecek at olmadığı için hayal kırıklığına uğradığımı hatırlıyorum. Şimdi bavullarını bekleyen yabancı kalabalığa baktığımda büyükannemi babamla alçak sesle ve aceleyle konuşurken buldum. Boğazında bir şeyi parmaklıyordu ve bu hareketi çocukluğumdan beri biliyordum. Sürekli taktığı altın haçtı. Mavi düğmeli ceketinin altında saklı olmalıydı.
kazak ve yüksek yakalı bluz giyiyordu. Haçım güvenlik için uzun bir zincirle kıyafetlerimin altında asılıydı, sevdiğim vampirlerin yanında çıkarmak her zaman çok garipti ama etrafta arkadaşım olmayan vampirler varsa diye evde olmadığımız her an takıyordum. Büyükanne Blake'in tüm o Katolik öz-doğruluğunun ardında kendi ölüm büyüsü kıvılcımını sakladığını nasıl fark etmemiştim? Nicky eğilip fısıldadı: "Eğitimsiz bir çocuk bunun senin büyün olmadığını nereden bilebilir?" Haklıydı. O kadar küçük bir güç parıltısıydı ki, sadece on yıl önce bile benim olmadığını fark edemezdim.

Ona gülümsedim ve ona sarılma isteğimle savaşmak zorunda kaldım. Tanrım, Nicky'nin bana dokunarak güven vermesini o kadar çok istiyordum ki.

"Birkaç dakikalığına koruma görevini devralmama ne dersiniz?" Ethan bavulları taşımamıza yardım etmek için yanımıza gelirken öyle dedi. Beyaz saçlarıyla yakışıklı bir yüzün içine yerleştirilmiş mükemmel gri gözlerine baktım; gözlerinin yanındaki kalın saç dökülmesinden arkaya doğru uzanan koyu kırmızı çizgi kısmen tıraş edilmişti. Renkler tamamen doğaldı ve genetiğinden gelen farklı kurt kaplanı klanlarının çoğunu gösteriyordu. Yeni saç kesimi ona çok yakışmıştı ama önemli olan kız arkadaşının onayıydı, benim değil.

"Senin fikrin önemli," dedi yumuşak bir sesle.

Başımı salladım. "Nilda'nın fikirleri kadar önemli değil."

Yüzü yaban ayısı Nilda'ya aşık olmanın verdiği mutlulukla doluydu. Yüzündeki bu ifadeyi görmek beni gülümsetti ve onunla birlikte gelen duyguların yıkandığını hissettim. Sırf onun adına mutlu olduğum için ona sarılmak istedim ama ikisini birden tehlikeye atamazdım ve o anda Nicky'nin kollarına daha çok ihtiyacım vardı.

Bagaj ve güvenlik konusunda yardımcı olmak için burada olanların sadece Ethan olmadığını fark ettim. Onları hissetmemiştim ve bazıları metafiziksel olarak bana bağlıydı. Kahretsin, toplum içinde bundan daha iyisini yapmalıydım.

Andria yanımıza geldi. "Bu da poli grubunuzun başka bir üyesi mi?"

Hayır demeye başladım ama sonra Ethan'la ara sıra seks yaptığımızı ve Nilda'nın onu paylaşmak istediği tek kadının ben olduğumu fark ettim, yani teknik olarak... "Evet," dedim daha fazla açıklamaya çalışmadan.

Gözlerini Ethan'ın üzerinde aşağı yukarı hızlıca , sonra yüzünde tam olarak okuyamadığım bir gülümsemeyle bana baktı. "Çoğu kadın bir tane bile bulamazken sen bu kadar yakışıklı, formda erkeği nasıl buluyorsun?"

"Sadece şanslıyım sanırım" dedim, çünkü gerçek cevap halk için çok karmaşıktı, özellikle de daha önce hiç

sırlarımı ona açma hatasını yaptığım birkaç kez. Çocuktuk ama dersimi almıştım.

Nicky elimi tuttu ve bir dansın başlangıcındaymışım gibi beni bedenine doğru çevirdi. Kollarımı ona doladım, ellerim deri ceketin altında vücudunun kıvrımlarını izliyordu, böylece ellerimi ceketin ısıyı hapsettiği sırtının arkasındaki o sıcaklık cebine koyabiliyordum. Belindeki silahın üzerine çıkarken dikkatli olmalıydım, böylece deri ceketi kaldırıp herkese göstermemiş olacaktım. Silahsız da yeterince korkutucu görünüyordu. Eğer beli vücudunun üst kısmından oransal olarak daha küçük olmasaydı, onu kollarımla sarmam mümkün olmazdı. Yüzümün yan tarafını göğsüne yasladım ve kendimi onun sağlam vaadine bıraktım. Kolları etrafımda sıkılaştı ve gücünün sadece bir kısmıyla beni daha da yakınlaştırdı. Beni daha ne kadar sıkı tutabileceğini biliyordum ama şimdi bunun zamanı değildi.

"Sonra," diye mırıldandı ve saçlarımın tepesine en nazik öpücüklerini . Seks yaptığımızda sertti, bizi birlikte gören ortak sevgililerimden birkaçını korkutan bir esaret , ama aynı zamanda bu da beraberdik. Bu kombinasyon bizim için işe yarıyordu. Bu anlar olmasaydı oyun arkadaşı olurduk ama aşık olmazdık. Şimdi sanki birbirimizin nefesini içimize çekiyor, birbirimizin bedeninde eriyor ve enerji, sevgi ve umut çekiyorduk.

Ona bakabilmek için geri çekildim, o da bunu rahatça yapabilmem için kollarını gevşetti. Yüzü açıktı ve aşkla parlıyordu, gülümsemesi herkesin göremeyeceği kadar açıktı ama benimkinin de aynı olduğunu hissedebiliyordum. Aşk harikadır, ama aşık olmaktan farklıdır; uçurumun kenarından muhteşem manzaraya bakmakla, paylaştığınız aşkın sizi yere çarpmadan yakalayacağına güvenerek atlamak arasındaki fark gibi. *Aşık olmak* bir inanç sıçramasıydı.

"Eğer evlenmeyeceğin adamla böyleysen, seni Jean-Claude ile görmek için sabırsızlanıyorum," dedi Andria. Sanırım dalga geçmeye çalışıyordu, ama yüzüne baktığımda çalıştığı hafiflikle uyuşmuyordu; ciddi görünüyordu, gözleri

Mutsuzluk, üzüntü sınırındaydı. Bana çok fazla şey gösterdiğinin farkına varmış gibiydi çünkü gözlerini kırpıştırdı ve "Yakışıklı güvenlik görevlileriniz tüm bagajları aldı" diyerek arkasını döndü.

"O zaman çıkışa doğru gidelim," dedim.

Yüzüne yapışmış bir gülümsemeyle geri döndü ama gözlerinde hâlâ o mutsuzluğun izleri vardı. Hayatında neler oluyordu da gözleri böyle bakıyordu? "Gidip büyükanneme yardım edeyim ve Josh'la benimle gelmesini sağlayayım. Babamla arabada yeterince zorlanacaksın, ikisine birden ihtiyacın yok."

"Teşekkür ederim Andria," dedim.

Biraz daha gülümsedi, böylece gözleri daha az perili görünüyordu. "Rica ederim, Anita." Sonra Büyükanne Blake'e yardım etmek için uzaklaştı.

Nicky, " neyle ilgili olduğunu bilmediğini biliyorum," dedi, "ama yine de sormak istiyorum."

"Hiçbir fikrim yok," dedim. Sarılmaktan kendimizi kurtardık. Sanki bir düğme romantizmden tehditkâr fiziksel varlığa çevrilmiş gibi ana korumam olmaya geri döndü. Ethan aileme ve bavullarına yardım etmeye gitti. Judith ve Andria'nın bavullarını fazla doldurmasını bekliyordum ama sadece onlar değildi. Hepsini üç cipe sığdırabilirsek şanslıydık.

4

Babam, "Büyükannen burada olduğu için üzgün olduğunu biliyorum Anita," dediğinde NICKY park yerinden ZAR ZOR geri geri çıkmış ve kapalı otoparkın çıkışı olan yukarı doğru eğimli kısa tünele doğru yönelmişti.

Yolcu koltuğunda emniyet kemerinin izin verdiği ölçüde döndüm, babama bağırmamaya ama yine de kişisel sınırlarımı korumaya ve kendi travmamı onurlandırmaya çalıştım. Evet, bu terapidir - sizi koruması gereken ama sürekli başarısızlığa uğrayan ebeveyniniz tarafından tekrar tekrar ihanete uğradığınızı hissettiğinizde kendinizi toparlamaya çalışmak için kullanılır. Judith onun yanında oturuyordu ve ilk kez benim tarafımdaydı.

"Fredrick, nasıl olur da önceden arayıp Anita'ya anneni bizimle getirmenin uygun olup olmadığını sormazsın?"

"Annem hayır cevabını kabul etmez, nasıl bilirsin." Ne benim ne de onun gözlerine baktı. Koltuğun arkasındaki bir noktaya baktı ve sonunda babamın en iyi ihtimalle tahmin ettiğimden çok daha pasif, en kötü ihtimalle de lanet bir korkak olduğunu anladım. "O zaman beni arayıp geleceğini söylemeliydin," dedim.

dedi.

Gözleri önce bana sonra da araba koltuğuna kaydı. "Reddedeceğini biliyordum."

"Haklısın, reddederdim!" Bağırıyordum ve sesimi kontrol için birkaç derin nefes almak zorunda : "Çocukken bana korkunç davrandı. O kadını nasıl yanıma getirirsin?"

"O benim annem," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Judith, "Fredrick, bu bir neden değil," dedi.

"Hayır, bu bir bahane," dedim.

Gözleri önce bana, sonra Judith'e, sonra da hiçbir şeye kaydı. Tekrar çığlık atmak istedim. Bu pasif-agresif saçmalığı arabada değil de sağlam bir zeminde deneseydi onu itebilir, bana bakmaya zorlayabilirdim. Ona çok kızgındım. Her zaman içimde olan öfke, patlayıp bir üzerine dökülmeyi bekleyen lav gibiydi, çünkü babama bu kadar kızgın olup yine de iyi bir insan, iyi bir çocuk, iyi bir kız olamazdım. Bu karmaşayı o yaratmıştı ve bu sefer kaçma şansı yoktu, çünkü bu onun hatasıydı. Bu konuda Judith'i bile suçlayamazdım ve Tanrı biliyor ya, çocukluğumun büyük bir bölümünü elimden gelen her şey için onu suçlayarak geçirmiştim. Belki de onu hak çok daha fazla suçladığımı düşündüm çünkü babamdan ondan nefret ettiğim kadar nefret edemiyordum. Bu düşünceyi bir kenara ittim çünkü şu anda bu içgörüyle başa çıkamazdım. Her seferinde bir duygusal kriz.

Nicky iyi bir koruma gibi sağırmış gibi davranıyordu ama benim için bundan çok daha fazlasıydı. Ya babam onun aileden olduğunu kabul etmişti ya da ikimiz de Büyükanne Blake yanımızda olmadan konuşmak için bu geceki tek şansımızı kullanıyorduk.

"O benim annem, Anita..."

"Ve ben senin kızınım, ne olmuş yani?"

Sonra bana baktı. "O iyi değil, Anita."

"Eğer onun deli olduğunu söylüyorsan, o her zaman deliydi baba."

Mavi gözleri karardı, bu da sonunda sinirlenmeye başladığı anlamına geliyordu. Harika, bunda ciddiydim. Onunla bu konuda kavga etmek istiyordum. "O deli değil, Anita."

"Şey..." Judith söylemeye başladı ama adam bakışlarını ona çevirdi ve Judith öfkesini görerek konuşmayı kesti. Pencereden dışarı bakma ve olayların ortasında oturmanın elverdiği ölçüde dışında kalma sırası . Aile hayatına hoş geldiniz.

Tekrar bana baktı. "İyi değil ve eğer hiç iyi olmad o zaman... bundan daha sessizdi."

"Daha sessiz mi? Daha sessiz mi? Gerçekten mi? Demek istediğiniz, ben aileden ayrıldığımda seçtiği kaybetti ve belirli bir hedefi olmadan bunu etrafa mı yayıyor, yoksa yeni bir kurban mı seçti?"

Gözleri hâlâ öfkeliydi ama sesi bunu göstermiyordu: "'Tercihli kurban' terimini bilmiyorum. "

"'Tercihli istismarcı'yı dene, bunu duydun mu?" "Ne diyorsun Anita?" diye sordu.

"Bana çirkin, beceriksiz, aptal olduğumu söyledi ve sen yıllarca bana bakmasına izin verdin. Annem öldükten sonra daha da kötüleşti. Bana değersiz olduğumu söyleyen biriyle birlikteydim ve birlikte yalnız kaldığımız her an bana bunları ve daha da kötüsünü söylemeye devam etti."

Şimdi bana bakıyordu ve gözlerinde keder vardı, annemin kaybından kaynaklanan ve beni uzun süre sorunları zorlamaktan alıkoyan o eski acı. Babamın mutlu istiyordum, üzgün değil, ama siktir et. Artık çocuk değildim, o da değildi; nihayet pek çok şeyle çıkmaya çalışan iki yetişkin.

"Anita, sen çocukken sana yaptıkları için söyleyecek söz bulamadığım için çok üzgünüm. Bana onun ne yaptığını anlatmaya çalıştığında sana inanmadığım için daha da üzgünüm."

"Özür dilemek durumu düzeltmiyor baba."

"Sana inanmadığım için utanıyorum ve acil bir durum olduğunda seni her gün, her gece ona geri gönderdiğim için daha da utanıyorum."

Utanarak ona baktım. Onun utanmasından mı utandın? Bu konuda ne hissediyordum? Bilmiyordum bile. Sanki boş bir noktaya çarpmış gibiydim, aramızda öylece süzülen büyük siyah bir sessizlik çünkü onu koyabileceğim ya da tepki verebileceğim bir kutu .

"Buna ne diyeceğimi bilemiyorum," dedim sonunda. "Ben biliyorum," dedi Nicky yumuşak bir sesle.

Babamın ya da Judith'in onu duyduğundan emin değildim ama yüzünün yan tarafını görebilmek için koltuğumda döndüm. "Sen ne derdin?" I

sordu.

"Birisi üzgün olduğunu söylüyor ama davranışını tekrarlamaya devam ediyorsa, gerçekten üzgün değildir."

"Onun bu kavgada hiçbir çıkarı yok," dedi babam.

"Siktir et baba."

"Anita, dil," dedi Judith.

Güldüm ama bana bile acı geldi. "Gerçekten, 'siktir' demem, tacizcimi beni uyarmadan ziyarete getirmenden daha şok edici."

"O senin tacizcin değil, o senin büyükannen." Nicky, "O ikisi de," dedi.

"Bu işe karışma genç adam," dedi babam.

"Nicky'nin söyleyeceklerini duymak istiyorum," dedim.

"O senin nişanlın değil, bu yüzden aile içi tartışmalarda söz hakkı yok." Babam kendinden çok emin konuşuyordu. Ona yanıldığını söylemekten mutluluk .

"Nicky'nin benimle, bizimle yaşadığını söylemiştim, değil mi?" "Söylediniz ama bu onu aileden biri yapmaz."

"O benim ailem, baba."

"O senin kocan olmayacak, nişanlın da değil. O nasıl aileden olabilir?"

"Ben çok eşliyim baba, bu da Amerika Birleşik Devletleri'nde sevdiğim herkesle yasal olarak evlenemeyeceğim anlamına geliyor. Sanki bir aşk romanıymış ve ruh ikiziymiş gibi hâlâ bir tanesini seçmek zorundayım."

Judith "Dil" dedi.

"Orospu çocuğu, benim dilimin nesi var Judith?" derken ona baktım.

"Anita," dedi babam, "böyle şeyler söylemeye gerek yok."

"Öyle bir şey yok. Siz hiç kendinizi dinliyor musunuz, gerçekten kendinizi dinliyor musunuz? Birbirimize karşı kibar olduğumuz sürece sorun yokmuş gibi davranıyoruz. Küfür etmediğimiz, lütfen ve teşekkür ederim dediğimiz ve kötü görünen bir şey yapmadığımız sürece hiçbir şey yanlış değil."

Birbirlerine baktılar ve sonra Judith uzanıp elini onun koltuğuna koydu. "Haklı olabilir Fredrick."

"Küfretmek için hâlâ bir neden yok," dedi.

"Kesinlikle yok," dedim.

"Anita," dedi gençliğimde beni uslu durmaya zorlayan o ses tonuyla.

"Ne oluyor baba?"

Bana ters ters baktı. Ben de gülümsedim çünkü her şey o kadar saçmaydı ki, kavga edecek daha iyi şeyler varken dil meselesine kızamazdım.

Judith, "Baban tüm bu poli durumunu anlamakta biraz zorlanıyor. İnternetten araştırdım ama her çifte o kadar bağımlı görünüyor ki ben de gerçekten anladığımdan emin değilim."

"*Poly,* hile yapmak için kullanılan süslü bir kelime,"

dedi babam. "Hayır," dedim, "aldatmanın tam tersi."

"Bu da ne demek oluyor, Anita?"

"Bu, yeni biriyle yatmak istersem, poli grubumuzun hepsinin bunu kabul etmesi gerektiği anlamına geliyor. Ya herkes bir eklemeden memnun olur ya da onu grubunuza katmazsınız," dedim.

Nicky sözlerine şunları da ekledi: "Tabii birinin poli grup kurulmadan önce uzun süredir devam eden bir ilişkisi yoksa, o zaman işler daha karmaşık bir hal alıyor."

Başımı salladım. "Doğru, bazı insanların grup dışında, çoğunluk o kişiden hoşlanmasa bile, grubun geri kalanını olumsuz etkilemediği sürece devam edebilecekleri bir ilişkileri vardır."

"Poli grubunuzda bunlardan biri var mı?" Judith sordu.

Başımı salladım. "Öyle ama vampirlerle çıkarken hesaba katmanız gereken çok eski ilişkileri olabiliyor."

Babamın yüzü gerildi ve öfkesi geri geldi. Onu bundan daha kontrollü ya da daha az öfkeli olarak hatırlıyordum ama belki de küçükken onu net olarak görememiştim.

Genç mi? Ebeveynlerimizi nasıl sadece ebeveyn olarak değil de gerçek insanlar olarak görebiliriz? Bizi sonsuza dek çocuk olarak görmelerinin tersi gibiydi.

"Jean-Claude ile açık fikirli bir şekilde tanışmayı deneyecek misin?" Ben sordum.

O zaman sanki düşüncelerinin yüzünde bu kadar net olduğunu fark etmemiş gibi irkilmiş görünüyordu. "Onlardan biriyle çıkacak kadar ne yanlış yaptık anlamıyorum, Anita. Sen iyi bir Katolik olarak yetiştirildin ve Papa'nın vampirler hakkında ne dediğini biliyorsun."

"Ya intihar olarak görülüyorlar ya da iblisler veya diğer kötü ruhlar tarafından canlandırılan ölü bedenler olarak görülüyorlar, bu yüzden her iki durumda da vampirler Kilise'nin gözünde lanetlenmiştir," dedim alıntı yapar gibi.

"Eğer tüm bunları biliyorsan, o zaman nasıl oldu? Onlardan biriyle evlenmeyi bırakın, nasıl onlarla çıktınız?"

"Jean-Claude ile evlenmek istiyorum; onun bir vampir olması işin önemli kısmı değil," dedim.

"Onun bir vampir olduğu gerçeğinin önemli olmadığını nasıl söyleyebilirsiniz? Buradaki tek önemli kısım bu," dedi.

"Benim mutluluğumdan daha mı önemli?" diye sordum.

"Hayır, bunu yapma, bunu mutluluk ya da mutsuzlukla ilgili hale getirme, söz konusu olan senin ölümsüz ruhun Anita. Eğer bu yaratıkla evlenirsen, sonsuza dek cehennemde lanetleneceksin. Bunu anlamıyor musun, Anita? Aşk önemlidir, ama bundan daha önemli değildir."

"Peki neden geldin baba? Evliliğim konusunda son sözün buysa, neden Indiana'daki evinde kalmadın?"

Emniyet kemeri gerilene ve daha fazla hareket etmesine izin vermeyene kadar öne doğru eğildi. "Bu senin düğününle ilgili son sözüm değil Anita, sadece bu yaratıklardan biriyle evlenmenle ilgili."

"Jean-Claude'a bir kez daha yaratık dersen... Ne yapacağımı bilmiyorum ama iyi olmayacak." Gençliğimde bir zamanlar abartılı bir tehdit savurabilirdim, ama bunu yapmamaya çalıştım.

Gerçekten yapmayacağım bir şeyi asla söylemem ve şu anda babamı gerçekten incitmeyi düşünemiyorum.

"Fredrick, Anita'nın bize gönderdiği, vampir olan insanların beyin fonksiyonlarını asla tamamen kaybetmedikleri, yani aslında ölmedikleri hakkındaki makaleyi sana gösterdim. Sadece o kadar silikti ki, şu anda sahip olduğumuz teknoloji olmadan kimse bunu tespit edemezdi." Tekrar eline dokunmaya çalıştı ama adam geri çekti. Bana *üzgünmüşüm* gibi bir bakış attı.

Ona teşekkür edercesine başımı salladım ve nefret ettiğim üvey annemin babama karşı benim tarafımda olmasına kızmamak için kendimi zor tuttum. Sadece garip hissettim. Sanki Judith'te hatırladığımdan daha fazlası, babamda ise daha azı vardı. Göğsüm . Kahretsin, bunun için ağlamayacaktım.

Babam başını salladı. "Papa yeni tıbbi kanıtlar hakkındaki görüşlerini açıkladı. Kilise'nin duruşu değişmedi; vampirler lanetlidir ve onlarla evlenen herkes onlarla birlikte lanetlenir."

"Bekle," dedim, "Papa'nın o son kısmı gerçekten eklediğini, yani bir vampirle evlenen herkesin lanetleneceğini mi söylüyorsun?"

Başını salladı.

Judith gözlerini büyüttü ve sanki bunu yapmak istemiyormuş gibi çok daha gergin bir şekilde başını salladı.

"Artık Episkopal olduğum için benim için pek bir şey fark etmiyor."

"Kiliseyi sadece ölülerin diriltilmesiyle ilgili karar yüzünden terk ettiniz," dedi.

"Evet, ölüleri diriltiyorum, bu yüzden Kilise'den aforoz edildim. İnan bana baba, neden Episkopalist olduğumu unutmadım. Tüm kurtuluş, suçluluk duygusunun yarısı, bu harika," dedim.

Bana yalvaran bir bakış attı. "Artık bir ABD polis memurusun, eminim animatörlük gibi ek işlerini bırakabilirsin."

"Bu bir ek iş değil baba, bu benim psişik yeteneğim."

"Fredrick, tüm bunları Anita on dört yaşındayken ve ölü hayvanlar onu eve kadar takip etmeye başladığında konuşmuştuk. Yeteneğini kullanmalı, yoksa

kullanılacak başka yollar bulur."

"Bu bir hediye değil, Kilise'nin gözünde bir lanet ve küfürdür."

"Canlandırma yeteneklerimi kontrol etmeyi öğrenmem için beni büyükannem Flores'e gönderdin baba. Rahibimizin önerdiği şeytan çıkarma ayinini seçmediğin için teşekkürler."

"Bunu sana yapamazdım, kötü değildin, içinde şeytan yoktu. Sen sadece bir aile lanetini miras aldın ve bu benim hatam, bizim hatamız, ama annende yoktu. Kız kardeşlerinin hiçbirinde yoktu. Annesiyle birlikte yok olduğunu düşündük. Senin güvende olduğunu düşündük." "Ailenin lanetini miras alabileceğimi düşünseydiniz "Annemle senin çocuk sahibi olamayacağınızın büyüsü mü?"

"Senden asla vazgeçmezdik ama lanet senin kanında olduğu için çok üzgünüm. Annen çok üzülürdü... Sana bunu yapmak istemezdik."

"Annemin ailesiyle geçirdiğim yaz herkes Büyükanne Flores'e saygı duyuyor gibiydi. Kimse ondan korkmuyor ya da ona lanetlenmiş gibi davranmıyordu."

"Annenin çocukluğuyla ilgili hikâyeleri hiç duymadın."

"Öldüğünde sekiz yaşındaydım baba, yani evet, muhtemelen zombi hikayeleri için çok küçüktüm."

"Bunu sana yapmak istememiştik Anita, lütfen buna inan."

Ona baktım, ne söyleyeceğimi bulmaya çalışıyordum. "Beni ben yapan ne baba? Eğer ölüleri diriltebilme yeteneğim olmasaydı, Doğaüstü Şube'de bir ABD Şerifi olamazdım. Jean-Claude, Nicky, Micah, Nathaniel ya da hayatımdaki hiç kimseyle tanışamazdım."

"Jean-Claude o listedeki tek vampir, doğru mu?" diye sordu. "Evet baba, o isim listesindeki tek vampir o." Ben yapmadım Jean-Claude'un çıktığım tek vampir olmadığını da eklemeliyim. Gerçekten çalıştığı şey buydu, ama her seferinde bir engel.

"Nicky, sen de Micah ve Nathaniel gibi bir kurtadam mısın?" Judith sordu. Tanrım, gerçekten de deniyordu.

"Hayır, ben bir wereleopard değilim."

Daha fazlasını söylemesini beklerken bir duraksama oldu ama söylemeyeceğini biliyordum. Açıkladım ama soruya cevap vermedim. "Şekil değiştirenler, hayvan formlarının ne olduğunu kendi toplulukları dışındaki insanlarla paylaşmamaları konusunda teşvik ediliyor. İnsanların şekil değiştirenlere karşı asılsız suçlamalarda bulunarak polis tarafından öldürülmelerini sağlamaya çalıştıkları bir vaka var."

Judith, "Bu korkunç," dedi.

"Yani hayvan formunu bizimle paylaşmak istemiyor, çünkü bunu ona karşı kullanabiliriz, öyle mi?" Babam sordu.

"Biz, yani polis, şekil değiştirenleri hayvan yarılarını tanımadıkları insanlarla paylaşmamaları konusunda teşvik ediyoruz, böylece bu bilgiler onları suçlamak için kullanılamaz."

"Ama biz senin aileniz Anita, bunu asla yapmayız," dedi.

"Üzgünüm Bay Blake, ama vampirler hakkında konuşma şekliniz, geri kalanımız hakkında neler hissedebileceğiniz konusunda beni pek güvende hissettirmiyor." Nicky'nin sesi nötrdü ve gözlerini yoldan ayırmıyor, onlara dönüp bakmıyordu bile.

"Ben bir veterinerim. Bir, bunun bir hastalık olduğunu ve herhangi bir insanın buna yakalanabileceğini biliyorum. İkincisi, sizin... topluluğunuzda yer alan ve bedenleriyle birlikte duyularının ve düşüncelerinin nasıl değiştiğini açıklayan makaleler yazanları büyüleyici buluyorum. Bu, hastalarımın dünyayı nasıl gördüğünü öğrenmek için bir şans gibi."

"Senin hastaların hayvan baba, Nicky hayvan değil."

"Ben..." demek istemedim.

"Hayır, sorun değil, Dr. Doolittle'ın hayvanlarla konuşma olayını gerçekleştirmeye en fazla bu kadar yaklaşabiliriz."

"Anlayışın için teşekkür ederim," dedi babam, sonra bana baktı.

"Sen bir vampir celladısın, Anita. Nasıl olur da onlardan biriyle evlenmek ?"

"İroninin farkındayım baba, inan bana."

"Bir keresinde bana öldürmenin seni rahatsız etmediğini, çünkü insan olmadıklarını söylemiştin."

İçimi çektim ve omuzlarımı geriye attım çünkü zaten kambur duruyordum. Daha bir saattir ailemle uğraşıyordum. Yüce Tanrım. "Devlet için yasal bir infazcı olarak ilk başladığım tavrımın farkındayım."

"Tavrınız ne zaman değişti?" diye sordu.

"Bilmiyorum baba, belki bir morgda bir vampir zincirlerle ve kutsal eşyalarla bağlanmıştı ve ben de vampir hâlâ uyanık ve bilinçliyken kalbine bir kazık saplamam için beni zorlamalarına izin verdim."

"Vampir insanları öldürerek idam cezasını hak etmişti."

"Olabilir. Dürüst olacağım baba, o kadar çok kişiyi öldürdüm ki hepsinin suçlarını hatırlamıyorum ama yüzlerini hatırlıyorum. Hayatları için yalvaranları hatırlıyorum. Kaburgalarının altına sivriltilmiş bir tahta parçasını tokmakla vurmak zorunda kaldığımda ağlayanları. Bu hızlı bir ölüm değil ve kesinlikle acısız da değil."

"Kulağa korkunç geliyor," dedi Judith.

"Öyle. Yasaların izin verdiği her yerde yüksek gümüş içerikli mermiler ve bıçaklar kullanıyorum. İnfaz etmeye çalışıyorum, katletmeye değil." Sesimdeki tonu duyduğumda, berbat bir çocukluğun ötesinde şeylerin peşimi bırakmadığını anladım.

"Senin için zor olan şeyleri yapmak zorunda olduğun için üzgünüm Anita, ama Papa vampirleri öldürmenin kutsal bir amaç olduğunu ilan etti."

Onu tekrar görebilmek için koltuğumda döndüm. "Biliyorum, yeterince canavar öldürürsen cehennemden kurtulma kartı. Ülkeyi kasıp kavuran son nefret suçları dalgasını başlatan şeylerden biri de bu, insanları vampirleri kendilerini hiç riske atmadıkları gün ışığında kızartmaları için güneş ışığına çıkarmaya teşvik ediyor."

"Onlar insan değil, Anita."

"Bu son cinayetlerde ölen hiçbir vampir suçlu değildi baba. Hepsi masum vatandaşlardı."

"Onlar masum değil, Anita."

"Fredrick, bu son kundaklama sadece vampir babayı öldürmedi; karısı ve iki küçük çocuğu da tuzağa düştü ve onunla birlikte öldü. Dün tüm haberlerde vardı. Korkunçtu."

"Vampirin ailesi yangına yakalandığı için üzgünüm ama kundaklama söz konusu değil Judith."

Dedim ki, "Vampir şafaktan sonra çaresizken biri ebeveynlerinin yatak odasının perdelerini açmış. Güneş ışığı onu kızartmış ama en azından muhtemelen kendisine ne olduğunu bilmiyordu. Karısı ve çocukları onlara ne olduğunu biliyordu."

"Dua edelim de duman solumak onları önce etkilemiş olsun," dedi.

"Pratik ama vampirler neredeyse saf yanarlar, duman çıkarmazlar. Onlar
kadın kocasını kurtarmaya çalıştığı için yanarak öldü."

"Yaratığı kurtarmaya çalışmak yerine çocuklarını dışarı çıkarmalıydı."

"O bir yaratık değildi, baba!"

"Güneş ışığının dokunuşuyla alev alan her şey kötüdür, Anita."

"Fredrick, bu Anita'ya söylenecek korkunç bir şey."

"Gerçek bu, Judith."

Nicky'ye bakmak için arkamı döndüm. "Bu asla işe yaramayacak, değil mi?"

"Eğer babanın Jean-Claude ile evlenmen için seninle koridorda yürümesini kastediyorsan, hayır. Böyle bir şey olmayacak."

"Benim adıma cevap veremezsin, genç adam."

"Önyargıların açık ve net bir şekilde cevap veriyor, yaşlı adam." "Ne cüretle..."

"Zahmet etme baba, sen Nicky'den daha yaşlısın." Sonra onun olmayabileceğini fark ettim. Şekil değiştirenler normal insanlardan çok daha yavaş yaşlanırdı. Fare Kral Rafael ellisini geçmişti ve en fazla otuz yaşında görünüyordu.

Nicky gülümsedi. "Hayır, o kadar yaşlı değilim. Hâlâ ambalajıma uyuyorum." "Kaç yaşında değilsin?" Babam sordu.

"Üzgünüm, Nicky aklımı okudu. Atla baba, sadece atla."

"Henüz kararımı vermedim, Anita. Nişanlınla tanışmaya çalışacağım ve onda senin gördüğünü görebileceğimi umuyorum."

Güldüm; değildi. Jean-Claude ipek, deri ve dantel giyerdi. Benden daha fazla yüksek topuklu çizmesi . Bana topuklu ayakkabılarla nasıl yürüyeceğimi ve buklelerimi nasıl düzgün yapacağımı öğretmişti. Şehirde bir striptiz kulübü de dahil olmak üzere birkaç kulübün sahibiydi ve ara sıra hala dans ediyordu - sessiz bir şekilde muhteşemdi ve o kadar da sessiz bir şekilde değildi. Haki pantolonları, polo tişörtleri ve pratik ayakkabılarıyla babam Jean Claude gibi birini asla sevmezdi: vampir, insan ya da her neyse. Babama daha az benzeyen birini seçemezdim.

"anlamıyorum," dedi babam.

"Ben de bilmiyorum baba, ama sen onu televizyonda ve internette gördün, Jean-Claude'u yani?"

"."

"Eğer insan olsaydı, yine de onu sevmezdiniz."

"O senin evlenmeni beklediğim tipte bir adam değil."

"Dünyanın en güzel adamını yakalayacağını kim bilebilirdi ki" dedi Judith.

"Jean-Claude'un *People*'s Sexiest Man için yarıştığı sadece söylentiler."

"Ben ona oy verirdim," dedi ve gülümsediğini görmek için tam zamanında döndüm. Ben de gülümsedim çünkü gerçekten çabalıyordu. Sanırım içlerinden biri bunu yapmak zorundaydı.

"Dürüst gerekirse, umarım almaz. Düğünle ilgili tanıtımlar artık kontrolden çıkmaya başladı. Eğer bu kadar yüksek profilli olursa işlerin ne kadar kötüye gideceğini bilemiyorum."

"Kötü reklam diye bir şey yoktur," dedi.

"İnternetteki düğün haberleri yüzünden artık gizli görevlerde işe yaramıyorum."

"Bunun işini etkileyeceğini düşünmemiştim, Anita. Özür dilerim," dedi.

Omuz silktim ve araba koltuğunun etrafını asla göremeyeceğini fark ettim. "Çok fazla gizli görev yapmadım ama artık başka yolu yok."

"Nişan videosu bir peri masalı gibiydi," dedi.

"Evet, kameramanlarla birlikte evlenme teklifi danışmanları diye bir şey olduğunu bile bilmiyordum."

"Kirk Andria'yı Bahamalar'a götürdü ve orada bir video vardı ama sizinki gibi değildi. At arabasına binmeyi reddetmeni beklerdim. Gençken aptalca ve romantik olduğunu düşündüğün her şey vardı."

"Evet, tüm bu romantizm olaylarını oldukça küçümserdim." Doğrusu, hâlâ öyleydim ve eğer ailem bir sırrı saklayacaklarına güvenebileceğim kadar benim ailem olsaydı, onlara *büyük evlenme* teklifinin halka açık olan olduğunu söyleyebilirdim. Asıl evlenme teklifi haftalar önce duşta seviştikten sonra olmuştu. Jean-Claude kendiliğinden evlenme teklif etmişti ve ben de evet demiştim. Sanırım ikimiz de bu evetle şok olmuştuk. Ben pek evlenecek bir tip değildim. Bağlılık sorunları diyebilir miyiz?

"Buradaki genç adam başka biriyle evlendiğiniz için üzgün değil mi?"

Nicky, "Hayır, ihtiyar, genç adam onun başka biriyle evlenmesine üzülmüyor," dedi.

"Bir zamanlar 'genç adam' demek hakaret sayılmazdı." "Onun adı Nicky, baba."

"Peki Nick, bu düğün gerçekleşirse Anita'nın sadece kocasıyla birlikte olacağı için üzgün değil misin?"

"Nicky, Nick değil."

"Nicky, alınmak istememiştim."

"Elbette, ve hayır, Anita düğünden sonra tek eşli olmayı planlamıyor, bu yüzden hala onun sevgililerinden biri olacağım. Bu benim için bir kazan-kazan."

"Anita, sen olacak olmak alarak Yeminler, gerçek EVLİLİK YEMİNLER Eğer bu oluyor, doğru mu?"

"Evet, eğer dini aşırılıklardan kaçınırsak, bizi evlendirmekten mutlu olacak pek çok din adamı var, ancak geleneksel yeminler etmeyeceğiz. Hayır.

Birbirimizi herkesten üstün tutmak, dışlayıcı olmak ya da herhangi birine itaat etmekle ilgili bir dil."

"Mesele yeminler değil Anita, mesele kutsal evlilik. Hayatında bu kadar çok insan olmasından hoşlanmıyor olabilirim ama bir kez evlenirsen bu zina olur."

"Ciddi misin sen?" Yüzünü görmek için koltuğumda dönerek sordum.

"On Emir ve ölümsüz ruhunuz hakkında, evet, çok."

Judith'i görebilmek için hareket ettim. Bana kocaman gözlerle baktı ve *üzgünüm* der gibi omuz silkti. Tanrım, Judith ne zaman bu kadar az dindar oldu? Sonra bunu bir an düşünmek zorunda kaldım. Hiç babam kadar bağnaz olmuş muydu, yoksa iyi bir Katolik ve iyi bir eş olduğu için mi onunla birlikte hareket etmişti? Birden çocukluğumu tekrar gözden geçirmeye başladım ve babamla Büyükanne Blake dogma konusunda aşırı dindarlaştıklarında Judith'in konuşmayı kestiğini fark ettim. günahtan ya da buna benzer şeylerden bahsettiği tek bir anı düşünmeye çalıştım. Düşündüm, düşündüm ve hiçbir şey bulamadım. , kötü kalpli üvey annemi öz babamdan daha çok sevmek istemiyordum.

"Yani Anita'nın bazı emirleri çiğnemesini sorun etmiyorsun da, zina yapmasını mı sorun ediyorsun?" Nicky sordu.

"Tüm emirleri çok ciddiye alırım." "Onun
öldürülmesinde bir sakınca görmüyorsun."

"Vampirler Beşinci Emir'e aykırı sayılmaz." "Çünkü Papa öyle
dedi," dedim.

"Sadece o değil, evet."

"Kahretsin, Anita Katolik Kilisesi'nin canavar olduğunu düşündüğü kişileri yeterince öldürdü, bunun yaptığı diğer her şeyi dengelemesi gerekmez mi?" Nicky söyledi.

"Ne demek istiyorsun?" Babam
sordu. "Cehennemden çıkış
yolumu öldürmek," dedim.

"Kendini savunduğu ve kötülüğü öldürdüğü sürece, Kilise'nin gözünde temizdir."

"Büyükanne Blake gibi konuşuyorsun," dedim.

Judith, "Baban yıllar geçtikçe daha gayretli oldu," dedi.

"Kızım şeytanlarla arkadaşlık ediyor; bir ebeveyn ve bir Katolik olarak nasıl başarısız olduğumu nasıl merak etmem?"

"Hayır, hayır, bu benim hatam değil. Kendi kendine kutsallaşmaya karar verdin ve ben iblislerle arkadaşlık etmiyorum. Eğer gerçekten bir tane görmüş olsaydın bu terimi bu kadar gevşek kullanmazdın."

Judith, "Annesi daha kötü," dedi.

"Judith," dedi, sesi biraz öfkeli çıkıyordu.

"Gerçek bu Fredrick. Sen gayretlisin, ama o fanatik."

"Yani ikiniz de Anita'nın az önce gerçek iblisler gördüğünü söylediği gerçeğini görmezden geleceksiniz; bu ikiniz için de önemli ya da ilginç değil mi?" Nicky söyledi.

"Bu, ortaokuldayken ölü bir kuş beni takip etmeye başlayınca bazı çocuklar korktuğu için üzerime için eve kanlar içinde gelmek gibi bir şey. Babam ilk yardım yaptı ama gerçekleri öğrendiklerinde tek konuştukları o haftaki kilise kermesiydi."

"Yani bunu hep yapıyorlar mıydı?"

diye sordu. Başımı salladım.

"Seni Büyükannen Flores'in yanına göndermeyi kabul etmemin nedenlerinden biri de bu kavgaydı," dedi.

"Bunu bana o zaman söylemen çok hoştu, baba."

"Kendini savunamadığın için gönderilmenin bir şekilde suçun olduğunu düşünmeni istemedim."

"Beş ." "Sana nasıl boks

yapılacağını ben

öğrettim."

"Ben küçüğüm ve bir kızım baba. Boks bu kombinasyon için en iyi savunma yöntemi değil."

"Sana bildiklerimi öğrettim, Anita."

"Babanın boks yaptığını hiç

söylememiştin."

"Üniversitede boks takımındaydı."

Judith, "Hâlâ evde antrenman yapıyor."

dedi. "Bu şekilde formda kalıyorum,"

dedi.

"Şeytanlar," dedi Nicky. "Anita gerçek iblisler gördü ve sen de aşırı dindarsın, ama bu konuda hiç soru sormuyor musun?"

"İşinde gerçek iblisler görmek hakkında konuşmak ister misin?" Judith sordu. Kahretsin, gerçekten çabalıyordu. Bazen aile aşık olmak gibidir; hoşlandığınız çocuk asla sizinle eve kadar yürümek istemez.

"Hayır, sorduğun için teşekkürler Judith. Bu kadar rahatsız edici şeyler hakkında konuşmadan da yeterince depresyondayım."

"Neden depresyondasın?" diye sordu babam.

Judith'e baktım. O da bana baktı. Ben de babama baktım. O da bana baktı; yüzünde sorusunun neden saçma olduğunu anladığını gösteren hiçbir şey yoktu. Judith'in anlayıp babamın anlamamasından nefret ediyordum ama bu onun değil, babamın suçuydu.

Nicky bir elini direksiyondan çekip kalçama ve giydiğim ipeksi baldırlara koydu. Elimi onunkinin üzerine koydum ve sadece bu dokunuş bile derin bir nefes almama ve merkezime, kendime dönmeme yardımcı oldu. Babamın korumasına ihtiyaç duyan ve artık bunu alamayan o küçük kız değildim. Artık büyümüştüm ve bunun getirdiği tüm avantajlara sahiptim. Sadece elini tutabilmek ve elinin sıcaklığını hortumumda hissedebilmek için koltukta arkamı döndüm. Eğer yalnız olsaydık eli ipek külot giydiğimi anlayacak kadar uzanabilirdi. Randevu gecesi ailemle uğraşmaktan çok daha eğlenceli olurdu.

Büyükannem tarafından tuzağa düşürülmeyi beklemiyordum ama haftalardır terapide sınırlarımı korumaktan bahsediyordum. Kendimi fiziksel ve duygusal olarak korumanın saygısızlık ya da kabalık olmadığını öğrenmiştim; bu beni kötü bir yapmıyordu, sadece öz bakım ve bana hatırladıkları çocuk gibi değil, olduğum yetişkin gibi davranılmasını talep etmekti. Büyükannemin burada olması bunların hiçbirini değiştirmedi; hatta daha da kolaylaştırdı, çünkü önce babam kirli oynamıştı. Ona bir ay önce telefonda bu ziyarete gelemeyeceğini söylemiştim. Önce bana sormadığı için değil, bana sormayacağını söyledikten sonra bunu yapmıştı. I

Buna izin veremezdim, yoksa o ve karısı tüm ziyaret boyunca bana zorbalık edeceklerdi. Bir sonraki kısmı arkamı dönmeden söyledim, çünkü yüzünü görmek daha da zorlaştıracaktı. Ezberlemeye çalışır gibi cipin ön paneline ve "Akşam yemeği için seni almaya geldiğimizde, eğer Büyükanne Blake giyinip geldiyse bu akşam yemeğe gitmeyeceğiz" dedim.

"Onu bu gece otelde yalnız bırakamam, Anita," dedi.

"O zaman Josh ve Andria büyükannemle kimin kalacağı konusunda bilek güreşi yapabilirler, ama eğer o da yemekteyse, Jean-Claude'la tanışmanın hiçbir yolu olmayacağını biliyorsun."

"Fredrick, Anita ."

"Bunca yolu geldi, Judith. Uçağa bindi; uçmaktan korktuğunu biliyorsun."

Büyükannemle bu fobiyi paylaştığımız gerçeğini hiç . O sadece uçaklar gibi yüksek teknoloji ürünü olduğunu düşündüğü her şeyden korkardı. Benimki pilotu ve uçuş ekibini korkutan bir kazaydı ama yine de ortak bir fobiydi. Ortak bir şeyimiz olmasından nefret ettim ve havaalanındaki o sihirli kıvılcımı tekrar düşündüm.

Nicky'nin elini bıraktım ve onları görebilmek için döndüm. "Baba, büyükannem bu yolculukta Jean-Claude ile tanışmayacak demiyorum, sadece bu gece olmaz diyorum."

"Bunu asla kabul etmez."

"Onun onayına ihtiyacım yok. Bu gece gelemeyeceğini söyledim ve bunda ciddiyim baba. Jean-Claude'u şeytanın dölü olduğunu düşünen çok fazla insanla boğmak istemiyorum. Bir kişi yeterli olacaktır."

"Ben ona hiç öyle demedim." Sesi kızgındı.

"Onunla evlenmemin ölümsüz ruhumu tehlikeye attığı konusunda Kilise'nin görüşüne katıldığınızı söylediniz."

"Öyle."

"Eğer buna inanıyorsanız, o zaman hangi Kilise onaylı teoriyi destekliyorsunuz: şeytani olarak ele geçirilmiş bir ceset mi, yoksa bir intihar mı

yürüyen ölü olmayı bıraktığında cehennemde lanetlenen bir adam mı?"

"I..." Babam ağzını açıp kapattı, sonra ne diyeceğini bilemedi.

"Demek istediğimi anlattığın için teşekkürler baba. Ölümsüzlere olan nefretin akşam yemeğinde yeterli olacak; müstakbel kocamı bu gece senin ve büyükannemin onu ikiye katlamasına maruz bırakmayacağım. Bunu yapmayacağım, bu yüzden erkek gibi davranıp ona bu gece otelde kalması gerektiğini söylemelisin, ya da hepiniz güzel bir uyku çekersiniz, yarın gece tekrar deneriz, ama bu Micah ve Nathaniel ile tanışabilmeniz için planladığım öğle yemeğinin ertelenmesi anlamına geliyor."

"Yarın planladığımız gibi onlarla için bir neden göremiyorum," dedi babam.

"Çünkü eğer Jean-Claude ile tanışır ve onun bir vampir olduğu gerçeğini kabullenemezsen, o zaman neden seni hayatımdaki başka biriyle tanıştırayım ki? Yani, düğünden sonra beni St. Louis'de ziyarete gelip kocamla hiç tanışmayacak mısın?"

"Hayır, elbette değil, önce Jean-Claude ile tanışmam gerektiğinin farkındayım, ancak poli...grubunuzdan daha fazla kişiyle tanışmak istiyorum."

"Gerçekten mi?" Dedim.

"Evet, eğer bu gerçekten senin tercihinse, o zaman bunu anlamaya çalışmak istiyorum. Bir noktada ellerimi havaya kaldırıp daha fazlasıyla başa çıkamayacağımı söylemeyeceğime söz verememe ama deneyeceğim Anita."

Ağlasam mı yoksa güvenmesem mi bilemedim. Konuşmanın geri kalanından sonra gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu. "Bu harika baba, bu ziyaretin berbat geçmeyeceğine dair bana umut veriyor."

"Anita, lütfen, bayanlar 'emmek' demeyin. "

İçimi çektim ve ona daha fazla bakmak zorunda kalmamak için arkamı döndüm. Nicky tekrar elini uzattı ve ben de ona bir can simidi gibi sarıldım.

5

Otele giden yolun geri kalanını sessizce ata binerek geçebilirdim, belki babam da öyle yapardı ama Judith buna dayanamadı. Emlak işinden ve Josh'un üniversitede neler yaptığından bahsetmeye başladı. İşletme ve biyoloji bölümlerinde çift anadal yaptığını öğrendim ki bu da Judith ve babamın etkisine benziyordu. Josh'un gerçekten istediği bölümün bu olup olmadığını merak ettim; mümkünse onlar eve dönmeden önce öğrenecektim. Ailemin beni inciten kısımlarını terk ettiğimde Josh'u da terk etmiştim, belki de babam ve annesiyle arasını açacak içgörüyü bana borçlu değildi? Josh ve ben bir süre FaceTime görüşmeleri yaptık ama babam ve büyükannem bu işin peşini bırakmadılar; görüşmeleri kesip durdular. Josh mahremiyetimizi koruyamayacak kadar uzlaştırıcıydı ve ben de onun yardımı olmadan bunu yapamazdım.

Judith'in giderek zorlaşan konuşması Nicky'nin ilk cipimizin arkasına yanaşmasıyla sona erdi; ikincisi de arkamızdan yanaştı. Babam kapının koluna uzandı. Nicky, "Kapıyı açmayın Bay Blake," dedi.

Babam yine de kolu tıklatmaya başladı, ama Nicky çocuk kilitlerine vurdu, böylece yapamadı. "Neden bizi buraya hapsediyorsun?"

"Benim kızınızın güvenliği."

"Sen neden ?" Babamın sesi sinirli, hatta öfkeli .

"Anita'nın kapısını açmak için başka bir koruma gelene kadar kimse kendi kapısını açmaz."

"Gerçekten o kadar ciddi mi?" Judith sordu.

"Bu ciddi bir şey mi?" Babam sordu.

Judith, "Jean-Claude'a yönelik tehditler olduğuna dair söylentiler var," dedi.

"Ne söylentisi?" Babam sordu.

"Fredrick, sana bazı vampir nefret gruplarından Jean-Claude'a karşı olası tehditler olduğunu söylemiştim."

"O sadece dedikodu sitelerinden biriydi, Judith. Asla doğru değildir." "Ne yazık ki baba, bu doğru."

"Bu vampirle evlenmek, ölümsüz ruhunuzun yanı sıra fiziksel güvenliğinizi de tehlikeye atıyor!"

Başımı salladım. "Hayır baba, yıllardır tehditler alıyorum."

"Neden?" diye sordu.

"Ben bir celladım baba; öldürdüğüm bazı insanların aileleri, sevdikleri vardı."

"Oh," dedi, sanki daha önce hiç aklına gelmemiş gibi.

"Bazı vampirler Jean-Claude'un benimle evlenmesini istemiyor çünkü ben bir büyücüyüm ve yıllar boyunca onlardan pek çoğunu öldürdüm."

"Gördün mü, bu düğün seni tehlikeye atıyor."

Koltuğumda döndüm, emniyet kemerini çözdüm, böylece araba hareket etmediği için onu daha iyi görebiliyordum. "Jean-Claude artık daha fazla ölüm tehdidi alıyor, çünkü benimle evleniyor."

"Neden?"

Nicky cevap verdi, "Anita doğaüstü polisler arasında en çok cinayet işleyen kişidir, Bay Blake. Doğaüstü güçler, özellikle de vampirler için bir öcü gibidir."

"Krallarının benimle evlenmesini onlara ihanet etmesi olarak görüyorlar," dedim. "Ve insanlardan nefret eden gruplar Anita'nın Jean-Claude ile evlenmesini
İnsanlığa ihanet ediyor," dedi Nicky.

Judith, "Tüm bunlara karşı koyduğunuza göre birbirinizi çok seviyor olmalısınız," dedi.

Ona baktım, yüzü yumuşak ve içten görünüyordu. "Evet, sadece gerçek aşk seni boktan durumlardan kurtarır."

"Sürekli küfretmek zorunda mısın?" dedi babam.

Dostça olmayan yüzüne baktım ve henüz benden duymadığı bir dizi küfür söylememek için kendimi zor . "Konuşma şeklimi sürekli düzeltmek zorunda mısın?"

Nicky, "Anita'nın hayatı tehlikede ve sen onun kelime dağarcığı için daha çok endişeleniyorsun," dedi.

"Bu doğru değil," dedi babam.

"Öyle anlaşılıyor baba."

Gözlerini kırpıştırdı ve Judith'e baktı. Anlaşılan Judith onun yüz ifadesini benden daha iyi okuyabiliyordu çünkü sessiz sorusuna cevap verdi. "Anita'nın kullandığı dili bu seferlik affedebilir ve ona ve müstakbel kocasına yönelik tehditlere odaklanabiliriz gibi görünüyor."

Bir süre ona baktıktan sonra elini onun elinin üzerine koydu ve bana döndü. "Eğer güvenliğiniz ikinci plandaymış gibi bir izlenim yarattıysam özür dilerim."

"Teşekkürler baba, bunu duyduğuma sevindim."

"Vampirlerin senin mesleğine sahip birine nasıl bakabileceklerini düşünmemiştim, Anita. Bazı insan nefret gruplarının vampirlerden nefret ettiği gibi onlar da senden nefret ediyor olmalı."

"Hemen ."

Nicky kalçamı okşadı ve başıyla pencereme doğru işaret etti. Ethan orada benim fark etmemi bekliyordu; fark etmemiş olmam düşündüğümden daha da kendimde olmadığım anlamına geliyordu. Eğer kötü adamlar o anda saldırmış olsalardı, ben farkına bile varmadan beni pencereden vurabilirlerdi. Evet, arabanın hemen dışında bagajların boşaltılmasına yardım eden bir güvenlik görevlisi sürüsü vardı. Onlar bana o kadar yaklaşmadan önce çıkacak kavgayı ya da Nicky'nin kendini etten bir kalkan gibi üzerime atmasını fark ederdim ama yine de şu anda grubumuzda rozeti olan tek kişi bendim ve daha dikkatli olmalıydım.

Nicky arkamdan, "Anita güvenli bir şekilde dışarı çıkana kadar bekleyin lütfen," dedi. Babamın yine kapısına uzandığına bahse girmiştim. Ethan kapıyı açtı.

ve bana yardım teklif etti. Normalde buna ihtiyacım olmadığı gibi teklif edildiğinde sinirlenirdim; bazen gerçekten yüksek topuklu ayakkabılarla yardımı kabul ederdim, ama bu bundan daha fazlasıydı. Eli elime dokunduğu anda, hayvanlarımla paylaşmak için her zaman orada olan o enerji uğultusunu hissettim. Sıcaklığı bir battaniye gibi üzerime yayıldı, böylece ayağa kalktığımda vücuduna yaslandım, böylece bir kolunu bana dolayabilir ve diğerini silahlar için serbest bırakabilirdi. Silahlıydım ve normalde elimi serbest bırakırdım, ama... Hazırlıklı olmak için eğilmeye başladım, ama Ethan kolunu hafifçe sıktı ve fısıldayabilmek için bana doğru eğildi, "Ben hallederim, Anita, sadece bir saniyeliğine rahatla."

Tereddüt ettim, sonra ona doğru eğildim ve aramızdaki enerjiyi paylaştım: güven. *Güvenli* diyordu, *ev* diyordu, çünkü onunla tanıştığımda Ethan'ın kalbinin arzusu buydu ve bunun yankısı hala aramızdaydı. Yaşadığım en nazik bağlardan biriydi, belki Ethan nazik olduğu için, belki de başka birine gerçekten aşık olduğu için aramızda daha fazlası için bir baskı yoktu. Sebebi her ne olursa olsun, o anda tam da ihtiyacım olan şeydi: karşılıksız bir rahatlık.

"Bu da sizin genç adamlarınızdan biri mi?" diye sordu babam.

Ethan'dan uzaklaştım ama kolunu bana dolamaya devam etti, ben de onun rahatlık çemberinin içinde kaldım. Ben babama cevap veremeden Andria yanımıza geldi ve benim yerime cevap verdi. "Evet, onun poli grubunun bir parçası."

"Baba, bu Ethan Flynn," dedim.

Nicky cipin önünden geçip bize katılırken Ethan babama elini uzattı. Babam elini tuttu ve sıktı. Tokalaşma bittiğinde babam Nicky'ye döndü ve elini uzattı. "Bunu havaalanında yapamadık."

Nicky bir tereddüt etti, sonra onunla el sıkıştı. "Judith'in benimle ilgilendiği gibi sen de Anita'yla ilgileniyorsun. Arabada fark ettim ve eğer kızım için bu kadar önemliysen, seni daha yakından tanımak istiyorum." Ethan'a baktı ve "de." dedi.

Ethan bana baktı. Ne diyeceğimi bilemiyordum çünkü Ethan Nilda'nın hayatının aşkıydı, benim değil ve Nicky'nin geçmişi babamla paylaşılamayacak kadar trajik ve yasa dışıydı. "Gerçekten minnettarım baba, cidden."

"Rica ederim ve hayatındaki erkeklere karşı nezaket gösterdiğim için bana teşekkür etmek zorunda kaldığın için üzgünüm, Anita. En azından bunu yapabilmeliyim."

Ona sarılmayı düşündüm ama gerçekten istemiyordum ve eğer birine dokunmak istemiyorsan, ailen bile olsa, ona dokunmamalısın. Bir kolum Ethan'ın etrafında kaldı. Nicky tokalaşmadan geri çekilerek diğer tarafıma geçti, böylece başka biri bana sarılmak isteseydi aramıza girmek zorunda kalacaktı. Babamın bunu yapacağını sanmıyordum ama hiç şansı olmadı çünkü Magda bize doğru gelmeye başladı. Bazen arkasında durabileceğini kanıtlamak için bir kavgayı kışkırtmak istediğinde ya da bir durum hakkında güvensiz olduğunda, ki bu pek sık olmazdı, kullandığı o savaşçı havasıyla bize doğru yürüdü. Beş-on yaşlarındaydı, gür sarı saçları baştan aşağı siyah kıyafetinin omuzlarına döküldüğünde daha da sarı görünüyordu: belinde silahları gizlemek için hafif bir ceket, içine sokulmuş tişört, tokası kararmış deri kemer, taktik botlarının içine sokulmuş taktik pantolon. Benim de buna benzer kıyafetlerim vardı. Nicky daha normal görünmek için elbise pantolon, ayakkabı ve bu gece için fazla sıcak olan deri ceket giymişti ama "normal" bir insanın randevu gecesi için giyinmiş gibi görünüyordu. O ana kadar ailemle tanışmak için giyindiğini fark etmemiştim. Magda giyinmemişti. Kendisi gibi belalı, agresif ve kadınsı olmayan biri gibi görünmek için giyinmişti. O anda onu sevdim ve ailemi etkilemek için giyinmek yerine ona uygun giyinmiş olmayı diledim.

Çok uzun süre bakmış olmalıyım çünkü babam baktı ve sonra Judith baktı çünkü o . Magda babama elini uzattı ve babam da ona bakarken otomatik olarak elini tuttu. Beni el sıkışırken iyi bir göz teması kurmam için yetiştirmişti. Bazı insanlar bunun agresif olduğunu düşünürdü, ben ise sadece normal olduğunu düşünürdüm.

Magda metafiziksel olarak bana bağlı değildi, bu yüzden bunu bir güç oyunu olarak algıladı.

Ona gülümsedi ve ben bu gülümsemeyi biliyordum. Araya girip söylemek üzere olduğu şeyi durdurabilirdim ama yapmadım. "Umarım bu sadece Anita'nın hayatındaki erkekler için değil, hepimiz için geçerlidir," dedi.

Andria bir kahkaha attı. Judith küçük bir nefes aldı. Babam onlar kadar çabuk anlamadı. Magda'ya kaşlarını çatarak baktığını anlamak için yüzünü görmeme gerek yoktu. Omuzlarının duruşundan hazırlıksız yakalandığını ve Magda'nın söylediklerini düşündüğünü anlayabiliyordum. Sanırım diğer iki kadın tepki vermemiş olsaydı, hiç fark etmeyebilirdi. Babamın kadınlarla çıkmamdan, bir vampirle evlenmemden daha çok nefret edip etmeyeceğini görmek üzereydik.

6

Magda'nın elini bıraktı ve bana döndü. "Anita..." "Evet, baba."

"Bununla ne demek istedi?"

"Neye göre?" diye sordum. Bunu onun için kolaylaştırmak istemediğimi fark ettim, bu da kızgın olduğum ve bunu öfkeyle yaptığım anlamına geliyordu. Bu hiç hoş değildi, çünkü Magda'dan ve poli grubumuzdaki diğer kadınlardan hoşlanmasını istiyordum ve küçük ve şirret olmak bunu başaramayacaktı. Bu çok cazipti ve Magda'nın yüzündeki gülümseme bunu yapmama yardım edeceğini söylüyordu. Çok cazipti.

Nicky fısıldadı, "Ne yaparsan yap destekleyeceğim ama bu akşam yemekten önce bu doğru bir oyun mu?"

Ethan eğildi ve fısıldadı, "Ne dedi?"

İçimi çektim, bir an gözlerimi kapattım, sonra başımı salladım. "Yani bu kadın... senin... onun hakkında benimle alay mı ediyor?" O Durdu; bunun tam bir cümle olmadığını biliyordu ama nasıl bitireceğini bilmiyor gibiydi, bu yüzden mavi gözlerinde neredeyse yalvaran bir bakışla bana baktı.

Magda bana baktı, gri-mavi gözlerindeki gülümseme önce soldu, sonra yüzünü terk etti. Yapmaya karar verdiğim şey buysa rol yapmama izin verirdi ama beni asla affetmezdi. Düşündüğüm bu olmadığını anladığından emin istedim.

"Baba, bu Magda Sanderson," dedim ve Nicky ile Ethan'ın güvenlik battaniyesini bırakıp ileri giderek Magda'elimi uzattım. Büyük elini benimkinin etrafına sararken yüzündeki gülümseme geri gelmişti.

Önce ellerimize, sonra da birlikte bize baktı. Aslında biraz solgunlaştı, gözlerini hızla kırpıştırdı. "Sen... onunla... çıkıyor musun?"

Teknik olarak çıkmıyorduk, tabii spor salonunda geçirdiğimiz zamanı ve seksi saymazsanız; ikisini de bol bol yapıyorduk. *Çıkmanın* tam olarak doğru bir terim olmadığını nasıl açıklayacağımı bilemediğim için sadece "Evet, *çıkıyoruz*" dedim.

Magda elimi sıktı ve fazla açıklama yapmadan sadece söylediğim için ne kadar mutlu olduğunu belli etti. Kendim ve ziyaret hakkında daha iyi hissetmemi sağladı. Onlara sadece hayatımla ilgili gerçeği söyleyebilirdim; bununla başa çıkmak onlara kalmıştı. Ne kadar özgürleştirici bir düşünce.

"Sanırım bagajda sana ihtiyaç var," dedi Nicky ve başka biri olsaydı kıskandığını düşünürdüm ama öyle değildi. Aslan sürüsünün lideri Rex olarak rütbesini yükseltiyordu. Magda' ona bunu yapması gerektiğini hissettirmek için ne yaptığını bilmek istemiyordum ama werelionlar arasındaki küçük şeylere karıştığımda bunların büyük şeylere dönüştüğünü öğrenmiştim.

"Benim gibi-" Neredeyse *Rex* diyecekti ama "Tabii ki" diye bitirdi. İşine geri dönmeden önce bana gülümsemedi bile. Bunu Nicky'ye daha sonra soracaktım.

Judith, "Fredrick, sana Anita'nın poli grubunda kadınlar olduğunu söylemiştim," dedi.

Ona döndü. "Ama Jean-Claude'un kolunda başka kadınlarla ya da Anita ve başka bir kadınla çekilmiş fotoğraflarıydı. En azından Jean-Claude'un yanında olmadığı, Anita ve bir kadının olduğu bir resim gördüğümü hatırlamıyorum."

Bunun neden önemli olduğunu sorma isteğimle savaştım ama neyse ki güvenliğimizin geri kalanı bizi garip olasılıklardan kurtardı. "Hey, patron, bagajlar büyükannen ve kardeşinle birlikte içeride."

"Merhaba," dedi Judith elini uzatarak, "siz de Anita'nın poli grubundan mısınız?" Onun tepkisi ve Andria'nın gözlerini Custer'a dikmesi onu bir kez daha görmeme neden oldu. Uzun boylu, siyah saçlı ve geleneksel olarak yakışıklı olduğunu bilmediğimden değil, ama benim için o Custer'dı, arkadaşları tarafından Custard, Pudding ya da sadece Pud olarak adlandırılıyordu.

Therianthropy'den yakalandıklarında işe aldığımız eski Navy SEAL'lar. Ülkemizi savunmak için birer canavara dönüşmüşlerdi ve sonra aynı ülke, "*Hizmetiniz için teşekkür ederiz, ancak hala insan olduğunuzu kanıtlamak için temel bir kan testini geçemezseniz, o zaman tıbbi olarak terhis edilirsiniz*" demişti.

Custer, Judith'in sorusuna "Hayır hanımefendi, ben sadece burada çalışıyorum," dedi. "Bu bekâr olduğunuz anlamına mı geliyor?" Andria sordu.

"Nişanlanmışsın," dedi babam.

Custer hoş ama şaşkın bir ifadeyle, "Evet ama sen patronumun kız kardeşisin, o yüzden fark etmez," dedi.

"Bu ne anlama geliyor?" Andria sordu.

Nicky, "Bu, seninle flört etmek için işlerini riske atmayacakları anlamına geliyor," dedi.

Judith, "Kirk'le nişanlısın, kimseyle flört etmemelisin," dedi.

"Hayranlık duymakta yanlış bir şey yok anne."

"Kirk sana hayran olduğunu hissettirmeli," dedi babam.

Bu, Andria'nın nişanlısının onu çekici hissettirmediği anlamına mı geliyordu? Umarım değildir, çünkü daha nişanlıyken sorun yaşıyorsanız, bu evlilik için iyiye işaret değildi. "Düğün için bir tarih belirlediniz mi?" diye sordum.

"Henüz değil, öyle mi?" diye sordu ve sesi düşmanca geliyordu. Bunu kişisel olarak algılamadım; zaten bu konuda üzgünken düğün tarihlerini sormamalıydım. Verdiği tepki, Kirk'le aralarında ciddi bir sorun olduğunu anlamamı sağladı.

"Aralık ayı, kesin tarih için hâlâ her şeyi ayarlamaya çalışıyoruz," dedim.

"Bir Noel düğünü!" Judith haykırdı, yüzü gerçek bir mutlulukla . Aslında beni kocaman, spontane bir şekilde kucakladı. O kadar hazırlıksız yakalanmıştım ki orada öylece durdum ve olmasına izin verdim, hatta sırtını garip bir şekilde sıvazladım.

Babam, "Madem Aralık ayına kadar değil, o zaman neden takım elbise provası için şimdi gelmem gerekiyor?" dedi.

Kendimi Judith'in elinden kurtardım ve "Çünkü bu bir takım elbise provası değil, terzi ölçülerinizi alıyor ve o ve terzi düğün için ısmarlama bir kıyafet yaratıyor" dedim.

Nicky, "Bundan sonra en az iki prova daha olacak," dedi.

"İki tane daha!" Babam şok olmuş, hatta belki biraz dehşete düşmüş görünüyordu. "Çok zahmet olacaksa..." Söylemeye başladım.

"Hayır, seninle koridorda yürümek istiyorum Anita, sadece... Daha önce hiç bu kadar süslü bir düğünde bulunduğumu sanmıyorum."

"Ben de," dedim.

Andria, "Eğer nişan videosundan daha süslüyse," dedi, "kraliyet ailesi dışında kimse bunu yapmamıştır."

Judith, sanki Andria'nın hatırlaması gerekiyormuş gibi, "Jean-Claude kraliyet ailesinden," dedi.

Andria, gençlik yıllarımız boyunca katlandığım bir ifadeyle gözlerini devirdi. Bu her zaman etkilenmediği anlamına gelirdi. Bunca yıl sonra bile beni kızdırıyordu ve bir sonraki söylediğim şey için tek bahanem buydu. "Ama merak etme Andria, bana kraliçe diye hitap etmek zorunda kalmayacaksın."

"Ne?" diye sordu.

Nicky omzuma dokundu ama ben bunu söylediğim için çoktan pişman olmuştum. "Kusura bakma Andria, kralla evlenme meselesi biraz tuhafıma gitti. Ben Jean-Claude'a evet dedim, bir krala değil."

"O sadece vampirlerin kralı, bu gerçek bir yasal unvan değil." Sesinde göz devirmeye eşlik eden bir sızlanma vardı. Düğün tarihini sorduğum için bu kadar üzgün müydü? Eğer öyleyse, düğünü çok hassas bir . Judith'in olduğunu bilip bilmediğini merak ediyordum. Babamın bilmediğini biliyordum. Görmek istemediği her şeyden olduğu gibi bundan da bihaberdi.

"Haklısınız, ABD hükümeti söz konusu olduğunda bu boş bir unvan."

"O zaman neden kullanıyorsun?" diye sordu.

"Akşam yemeğinde Jean-Claude'a sorun, o benden daha iyi açıklar."

Nicky kolunu omuzlarıma dolayarak, "Rezervasyonu yaptıracaksak eve gidip Jean-Claude'u almamız gerekiyor," dedi.

"Saate bak," dedi Judith, "sen bizi almaya gelene kadar hazır olacaksak acele etsek iyi olur." Andria'nın kolundan tutarak onu otele doğru çekti.

Babam Nicky'nin kolunu bana dolamışken ve Ethan yanımda dururken oyalandı ve bana baktı. "Bu gece Jean-Claude dışında başka biriyle tanışacak mıyım?"

"Sadece Jean-Claude," dedim.

Nicky, "Ethan ve ben yakınlarda başka bir masada olacağız, Jean-Claude'un diğer güvenlik görevlileri de orada olacak," dedi.

"Diğer güvenlik görevlilerinden herhangi biri poli grubunun bir parçası mı?"

"Bazıları," dedim, "ama onlar yakın masalarda olacaklar ve sadece Jean-Claude ve ben sizinle oturacağız."

"Bu gece grubunuzdan kaç kişi burada olacak, Anita?"

"Onları bu gece sana getirmeyi planlamıyoruz baba, bu yüzden Jean-Claude'dan başka biriyle tanışmak konusunda endişelenmene gerek yok."

"Ama bu gece oradalarsa, onları görmezden gelmemin kabalık olduğunu düşünmezler mi?"

Bir süre ona baktıktan sonra şöyle dedim: "Endişeni gerçekten takdir ediyorum baba, ama bu gece orada olan herkes ailemle tanışmaktan çok güvenliğimizle ilgilenecektir."

"Eğer eminsen, Anita, istemeden de olsa senin... halkına karşı kaba olmak istemem." Orada dururken o kadar içten görünüyordu ki ona sarıldım ve ciddiydim. Bu gece daha sonra ne olacağını bilmiyordum ama şu anda gerçekten çabalıyordu.

7

KUCAKLAŞMA SONA ERDI ve Nicky, "Rezervasyonu yaptıracaksak gerçekten gitmemiz gerekiyor," dedi.

Etrafıma bakındım ve ailenin geri kalanının otelin içinde olduğunu gördüm. Otelin cam cephesinden Magda'yı ve diğer güvenlik görevlilerini gördüm; ailem onların arkasında gizlenmişti, ancak Josh onların yarısından daha uzun boyluydu. Onun bu kadar uzun olmasına alışmam biraz zaman alacaktı.

"Ailenin geri kalanına katılsam iyi olacak," dedi babam.

"Gidip Jean-Claude'u almam gerekiyor, böylece seninle restoranda buluşabiliriz."

"Hep birlikte restorana gideceğimizi sanıyordum," dedi.

İşteyken hoş görünmek istediğimde yaptığım gibi parlak bir şekilde gülümsedim ama bunu kastetmedim, çünkü Jean-Claude ve benim restorana giderken onlarla birlikte bir arabada mahsur kalmamın Tanrı'nın yeşil dünyasında mümkün fark etmiştim. Seçeneklerim vardı ve bunlar arasında güvenliğe ailemi restorana götürmesini ve onlarla orada buluşacağımızı söylemek de vardı. Jean-Claude ve ben ayrı ayrı gidebilir ve sadece yemek sırasında sorgulamaya maruz kalabilirdik.

Babam kabul etti ve otelin kapısına doğru yürüdü. Ethan duyulmayacağımız bir yere kadar bekledikten sonra, "Şimdiden daha iyi hissediyorsun," dedi.

"Daha fazla kontrol sahibi olmak beni her zaman daha iyi hissettirir."

Nicky, "Planlardaki değişikliği herkese bildirmemiz gerekiyor," dedi.

"Onaylamıyor musun?" diye sordum.

"Hayır, sanırım ailenizin halka açık bir restoranda, ilk planda olduğu gibi limuzinle gitmekten daha kibar davranacağı konusunda haklısınız."

"Evet ama şimdi Jean-Claude ailemi etkilemek için bir limuzin kiraladı ve onlar buna binemeyecek."

Ethan, "Yemek iyi geçerse belki seninle birlikte limuzine binebilirler," dedi.

"Belki," dedim.

Nicky, "Bence Milligan ve Custer ailenizi restorana götürmeli," dedi.

"Çünkü de çıkmıyorum," dedim.

"Hem öyle hem de ikisi de babanızın güvenlik görevlilerinin görünmesini beklediği gibi görünüyor."

"Eski asker olmaları hoşuna gidecektir," dedim.

Nicky, "Hiç orduda bulunmuş gibi görünmüyor," dedi.

"Değildi, ama o çok erkek-erkek, bu yüzden onu geleneksel olarak kadın ve geleneksel olarak erkek hakkında çok fazla düşündürmeyen insanları seviyor."

"Bekle, babanın seni erkek fatma olarak yetiştirdiğini sanıyordum?" Ethan sordu.

"Öyle yaptı, sadece bir noktada büyüyüp bir dönüşeceğimi varsaydı."

Nicky kolunu omuzlarıma doladı ve "Bana bir kız gibi görünüyorsun" dedi. Başımın üstünü öptü ve derin bir nefes çekti, diğer erkeklerin size baktığı gibi benim kokumu aldı. İlk başta canlıların bunu yapmasının biraz ürkütücü olduğunu düşünmüştüm ama şimdi, yıllar sonra, rahatlatıcıydı. Kendim bile yapmaya başlamıştım. Şimdi de yapmak istiyordum ama makyajımın onun gömleğine sürtünmeye ne kadar dayanacağından emin değildim. Uzlaştım ve omzumdaki eline uzanıp teninin kokusunu içime çektim, gerçi eller daha çok dokunduğunuz her şeyin kokusunu alır. Eğer onu gerçekten hırpalamak isteseydim ensesine vurur ya da yüzümü çıplak göğsüne gömerdim. Ağzımı ensesine bastırdım.

ve teninde çok dikkatli bir dudak izi bıraktım. Üzerindeki izimi görmek beni mutlu etti.

Hırlama ile mırlama arasında bir ses çıkardı. Eğer biri duyacak kadar yakın olsaydı, etrafta bir hayvan, çok büyük bir kedi arardı. Ona daha sıkı sarıldım. "Yemekten önce yıkamam gerekecek."

"Neden?" diye sordum. Ona bakabilmek için kollarımı

gevşeterek sordum. "İnsanlar bunu görürse soru sorarlar."

"Yabancılar umurumda değil ve ailem çıktığımızı biliyor."

"İşaretlerimi genellikle sen takıyorsun," dedi eğilerek.

"İzlerin rujdan çok daha eğlenceli," dedim ve vücudumu süsleyen diş izlerini düşününce biraz titredim. Hâlâ titreyerek eğildim ve dudaklarına dikkatli bir öpücük daha kondurdum.

Geri çekildi ve "Bütün bunlar bittiğinde seni her zamanki gibi öpmek ve o lanet ruju yüzüne sürmek istiyorum" dedi.

"Makyajı mahvedeceksin."

"Fikir *bu*," dedi ve yüzündeki ifade*, hadi şimdi yapalım ve yemeğin canı cehenneme* dememe *neden* oldu, ama bu sadece Nicky ile birlikte olmak istememden değil, ailem ve Jean-Claude ile akşam yemeğinden korkmamdan kaynaklanıyordu. Korkup .

"Daha sonra," dedim.

"Daha sonra Jean-Claude ile birlikte olacaksın."

"Bir gece sadece senin için bana tam makyaj yapmalarını sağlayacağım," dedim.

Bana sert bir sırıtış attı. "Su geçirmez maskara yok, benim için siyah gözyaşları döktüğünü görmek istiyorum."

Sadece gülümsedim ve başımı salladım. Ethan'ın cipe geri dönüp Jean-Claude'u almak üzere eve doğru yola çıkmamız için bizi yolda tutması gerekiyordu. Sıkı dostumu görmek istiyordum ama bu gecikme ailemi onunla tanıştıracağım akşam yemeğini de ertelemek anlamına geliyordu. Onu seviyordum, onları seviyordum ve ortasında kalmak üzereydim.

8

Lanetliler Sirki'nin PARLAK IŞIKLARI uzaktan yanıp sönen bir neon şafağı gibi görünüyordu; buradan tepede yavaşça dönen dev vampir palyaçoları ve içerideki gösterileri tanıtan cafcaflı posterleri göremiyorduk. *Vampirlerin uçtuğunu görün!* Bu bizim kalıcı büyük tepenin altındaki trapez gösterimizdi. *Yarı yılan yarı kadın Lamia'yı görün! Yarı insan yarı kurt olarak tuzağa düşürülen Profesör Wolf son şiirini sadece bu hafta için canlı olarak okuyor! Nuckelavee'nin derisiz dehşetini görün!* Bu gece binanın önünü göremeyeceğiz. Hava karardıktan sonra başlayan ve Circus gece için kapanana kadar devam eden trafik sıkışıklığına yakalanacak vaktimiz yoktu.

Sirke ilk gittiğimde vampirlerle ilgili bir davada polise yardım etmek için gitmiştim ama Sirk'in müşterilerin girmesine izin verilmeyen yeraltı bölümünü ilk kez gördüğümde, bunun nedeni Şehrin Eski Efendisi Nikolaos'un beni görmek istemesiydi. Hayır demeye çalışmıştım ama Şehrin Efendisi'ni reddedip yaşayamazsınız. Jean-Claude hayatımı kurtarmak için ilk vampir işaretini benimle paylaşmıştı, ikincisini de kendi hayatını kurtarmak için. Gerisi, dedikleri gibi, tarih oldu.

Ethan bizi ön taraftaki parlak ışıkların ve hevesli kalabalığın girmesine izin verilmeyen arka tarafa götürdü. Çalışanların park yeri müşterilere yasaktı, ama en yasak kısım, üzerindeki bina inşa edilmeden önce burada oldukları için çok eski olan bir dizi taş basamağın dibinde yatan şeydi. Vampirler, merdivenlerin St. Louis şehri Kaliforniya'daki altına hücum ve Oregon Yolu için insanları donatırken burada olduğunu söylüyorlardı. Basamaklar her zaman

çoğu insanın fark ettiğinden daha fazla şehrin altından geçen mağara sistemine iniyordu. Çoğu kişi mağaraların orada olduğunu bile bilmiyordu ama ben biliyordum. Birincisi neredeyse içinde öldüğüm için, ikincisi de artık zamanımın yarısını orada geçirdiğim için. Tam zamanlı yaşamayı denemiştim ama güneş ışığına ihtiyacım vardı. Vampir olmayan hepimizin daha fazla güneş ışığına ihtiyacı vardı, bu yüzden yeraltı ve başka yerlerdeki evler/daireler arasında gidip geliyorduk. Jean-Claude'un sadece vampir olmayan çalışanlarının barınması için güvenli evleri vardı, böylece doğal ışık eksikliğinden depresyona girip hastalanmıyorlardı.

Üçümüz küçük depoda durmuş, açık kapıdan önümüzde gözden kaybolana kadar uzanan merdivenlere bakıyorduk - bu merdivenlerdeki dönemeçten önceydi; gerçekten de o kadar uzundu ki tepeden baktığınızda kayboluyorlardı. buraya açılan dış kapı solumuzdaydı ve arkamızda, ana girişin hemen dışındaki büyük Sirk çadırında işe yaramayan daha küçük, daha samimi gösterilerin yer aldığı karnavalın orta yoluna açılan bir kapı vardı. Tam boy bir dönme dolap ve diğer gezintilerin yanı sıra yiyecek stantları ve kalıcı olarak yerleşmiş gezici bir karnaval gibi oyunlar vardı. Dışarısı o kadar gürültülüydü ki, yabancıların duyabileceği kadar yüksek sesle bağırmak istemediğiniz sürece sohbet etmek zordu, ama burası tamamen sessizdi. Ses yalıtımı aslında Şehrin son Efendisi Nikolaos tarafından pamuk şeker alan mutlu ailelerin yardım çığlıkları atan kurbanları duymaması için yapılmıştı.

"Sirk'in arkasını ilk gördüğümde buradan asla canlı çıkamayacağımı düşünmüştüm ve şimdi patron benim."

"Kraliçe," dedi Ethan.

Ona bir göz attım, sonra merdivenlerden aşağı bakmak için geri döndüm. "Evet, kraliçe, ya da olmak üzere." Bazen işlerin nasıl bu hale geldiğini merak ediyordum. Daha merdivenlere varmadan tehdit edilen ve neredeyse öldürülen ben, tıpkı babam gibi içtenlikle inanmıştım. Vampirler, Tanrı'nın sevgisi ve merhametinin dışında kalmış, insanlık dışı canavarlardı. Şu anda burada duran ben ise şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordum ki

Sadece vampirler lütufsuz canavarlar değildi, aynı zamanda insanlar da her türlü kefaretin ötesinde kayıp ruhlar olabilirdi. Kilise'nin bakış açısından tek fark, vampirlerin ölü olmasıydı, bu yüzden tövbe edemezlerdi, ancak en kanlı seri katil gerçekten tövbe ederse yine de kurtarılabilirdi. Hem ölü hem de diri seri katillerle tanışmıştım ve kurtarılabilir değillerdi. Kurbanlarına yaptıkları şeyler onları Tanrı'nın Lütfunun ya da İsa Mesih'in kurtuluşunun dışında bırakıyordu. Artık buna içtenlikle inanıyordum. Birden huzurlu oldum. On yıl önce buraya gelen aynı kız değildim, çünkü aynı kişi olamayacak kadar çok şey görmüş, çok şeye katlanmış, çok fazla insan öldürmüştüm. İnsanı yaşlandıran sadece yıllar değil, olaylardır

Merdivenlerin kıvrımından aşağıya doğru bir figür yuvarlandı ve gözlerim bana kim olduğunu söylemeden önce, paylaştığımız enerji tenimin üzerinde dans etti, sanki parmak uçlarını vücudumun kıyafetlerimin altında saklı olan kısımlarına dokundurmuş gibi. Basamaklardan kalkıp bana doğru süzülmeye başlamasını izlerken ürperdim. Bu beni güldürdü ve "İşte şimdi tüm bu lanet basamaklar için bir çözüm var" dedirtti.

Tavana doğru yükseldi, uzun siyah saçları karanlık bir aura gibi etrafına yayıldı. Saçları bana doğru uçtuğu için değil, kendi gücünün rüzgârında hareket ettiği için dökülüyordu, böylece siyah bukleleri sanki bir düzine el onunla oynuyormuş gibi kıvrılıyor ve kaynıyordu, ama bu onun sihriydi, sadece onun sihriydi.

Tüm o saçların çerçevelenmesi için her zamanki dantel, deri ve seksi çizme kıyafetlerinden birine ihtiyacı vardı, ama onu şimdiye kadar gördüğüm iki modern takım elbiseden birini ; ilki kederli bir ailenin duygularını kurtarmak içindi ve bu sefer babama ondan nefret etmesi için başka bir neden vermemeye çalışıyorduk. O anda babamın onu sevip sevmemesinin umurumda olmadığını anladım. Jean-Claude'u seviyordum ve babamın yaptığı hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

Merdivenlerin başında yanımda durana kadar önce bir ayağının, sonra diğerinin üzerine hafifçe indi. Kollarımı ona doladım ama geleneksel olarak uzun takım elbise ceketi ona yanlış geldi. Ya hiç ceket giymemişti ya da bolero gibi bir şey giymişti ki ceket bir yerine denk gelsin

Alt kaburgalarının arasında ve doğal belinin hemen altında. Muhteşem bir poposu vardı ve onu örtmek utanç verici görünüyordu.

Kollarını bana doladı ve güldü. "*Ma petite*, bu kıyafeti tam olarak vücudumu daha fazla örtmesi için seçtik, böylece ailenizi şok etmedim."

Hayatımda gördüğüm en koyu mavi gözlere sahip olan o güzel yüze baktım, kalın siyah kirpiklere sahipti ve kaşları tamamen doğaldı; maskaraya bile ihtiyacı yoktu. Hepimize haksızlık ediyordu. Yüzü neredeyse kadınsı bir güzelliğe sahipti ama çenesinin çizgisinde tüm bu muhteşemliği biraz daha erkeksi hale getiren bir şey vardı. Hâlâ çift cinsiyetliydi ama biraz daha erkek tarafına meyilliydi. Uzun siyah bukleler yüzünü çevreliyor ve omuzlarından neredeyse beline kadar iniyordu. Ailem uzun saçın sadece kızlar için olduğunu düşünürdü. Ona geleneksel bir erkek takım elbisesi giydirmek onu ailemin onaylayacağı türden bir erkek gibi göstermiyordu ama en azından deniyorduk.

"Ne kadar güzel olduğunu düşünmeden yüzüne bakmayacağım ve benimle neden evleniyorsun?"

"Sanırım bu erkeğin çizgisi, *ma petite*."

Sırıttım ve "Geleneksel olarak öyle ama çoğu erkek senin gibi görünmüyor" dedim.

"Kendinizi benimle kıyaslamanız ve daha az güzel olduğunuzu düşünmeniz, aynaya baktığınızda gerçeği görmediğiniz anlamına geliyor, *ma petite*."

"Ben aynı fikirdeyim," dedi Nicky.

Ona baktım ve yüzündeki ifadeye gülümsemekten kendimi alamadım. "Aynada her zaman gerçeği göremediğimi biliyorum. Nicky ve Ethan beni mahveden kişilerle tanıştılar." Tekrar Jean-Claude'a döndüm. "O zevk hâlâ önünde duruyor."

"Dört gözle bekliyorum *küçük hanım* ve siz şikâyet etmeden önce söyleyeyim, annem ve kız kardeşim hayatta olsaydı da sizi onlarla tanıştırabilseydim çok şey verirdim. Kırık dökük de olsa ailenizle tanışabilmem benim için bir hediye."

"Lütfen bana ne olursa olsun onlar için minnettar olmam gerektiğini söylemediğinizi söyleyin."

"Düşünene kadar cevap verme Jean-Claude," dedi Nicky. "Bir kısmını duyduğunu ya da hissettiğini biliyorum. Anita'ya metafiziksel olarak çok bağlısın, hepsini kaçırmış olamazsın."

Jean-Claude kollarımda sessizleşti, sanki çekilmeye başlıyordu ama onu biraz salladım. "Vücudunun artık insan gibi hissetmediği o heykel şeyini yapma. Bundan nefret ettiğimi biliyorsun."

"Ne düşündüğümü okumanızı istemiyorum, *küçük* hanım, çünkü bu sizi bana kızdırabilir ve yemekte birlik içinde olmamız gerekiyor."

Ona daha sıkı sarıldım, takım elbise ceketini hissettim ve ondan nefret ettim çünkü onun gibi hissetmiyordum; kendi kıyafetimdeki maviyle uyumlu kraliyet mavisi olan yüksek yakalı mandalina gömleği bile onu ayırmak ve onun tarzı yapmak için yeterli değildi. "Haklısın ama bana söz ver, bu ailemle bu şekilde giyindiğin son toplantı olacak. Sanki başka birinin kıyafetleriyle sana sarılıyormuşum gibi ."

Gülümsedi. ", bu akşamki yemek dışında istediğim gibi giyineceğim."

"Güzel, şimdi şu felaketi atlatalım," dedim. "Elbette,

ama önce bir öpücük, *ma petite*."

"Özür dilerim," dedim.

"Ne için?" diye sordu.

"Seni zaten öpmediğimi; bunu bana hiçbir şey unutturamaz, ailem bile."

Bana ne sahne için, ne reklam için, ne de her zaman mükemmel bir şekilde gülümseyip poz verdiği yüzlerce fotoğraf için olmayan bir gülümseme verdi. Bu gülümseme kamera için değil, benim içindi. Beni sevdiğini, bana güvendiğini söyleyen bir gülümsemeydi ve mükemmel değildi, ama benim için en mükemmeliydi.

9

ETHAN'ın bize restorana kadar eşlik etmeden önce taktik kıyafetten takım elbiseye geçmesi gerekiyordu; Nicky'nin tek yapması gereken deri ceketi pantolonla uyumlu ceketle değiştirmekti. Merdivenlerden inmeye başladık ama Jean-Claude beni belimden yakaladı ve üzerinde durduğu basamağa kaldırdı. "Ayakkabıların bazıları kadar rahat olmadığını biliyorum," dedi, fısıldayabilmek için üzerime eğilerek, "ama o ayakkabılar kalana kadar seni soymayı çok isterim." Ağzını saçlarıma bastırdı ve son birkaç kelimeyi soludu. "Ve onları belime, omuzlarıma sararak sevişiriz ve..."

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi Ethan, "ama Anita gelmiyorsa Ayakkabıları değiştirmek için aşağıda, onu ve sizi korumak için burada kalmamız gerekiyor."

Jean-Claude yüzünü onlara bakacak kadar kaldırdı. "İç sığınağımızdayız; burada kesinlikle güvendeyiz."

Nicky ve Ethan hep birlikte başlarını salladılar. Ethan, "İkinizin başında sadece Nicky ve ben tutarak zaten kuralları çiğniyoruz. Korunan kişi başına en az iki koruma olması gerekiyor."

Nicky, "Ve bizim iç mabedimiz büyük kapının arkasındaki merdivenlerden aşağıdadır," dedi, "ortak alanlardan kolayca erişilebilen iki kapımızın olduğu burada değil. Kötü Gerçek'in çıkışlara bu kadar yakın bir yerde sizi gözlerinin önünden ayırmasına şaşırdım doğrusu."

"Gözlerden uzakta beklememizi emrettiğinde çok az seçeneğimiz vardı," dedi Wicked, yukarı doğru yürümeye başlamak için merdivenlerin kıvrımını dönerken

Bize doğru geliyordu. Işık lacivert olduğunu gösterene kadar siyah bir takım elbise ve koyu mavi bir gömlek giydiğini düşünmüştüm. Bana Jean Claude'un gözlerini anımsattı ama mavinin daha da koyu bir tonuydu. Renkler omuz sarı saçlarını her zamankinden daha sarı gösteriyordu, mavi gömlek ise mavi-gri gözlerindeki maviyi ortaya çıkarıyordu, böylece gözleri onu şimdiye kadar gördüğüm en canlı maviydi. Gömleğin renginden olmalı. Wicked her zaman çok erkeksi açılardan oluşan bir yüzle güzeldi, ama çenesinde derin bir çukur vardı, yüzünü güzel ama neredeyse acı verici bir şekilde erkeksi yapan bir çizgi vardı. Geniş omuzları ve basamakları atletik bir şekilde tırmanışıyla uyumluydu. O kadar erkekti ki, erkeklerimde tercih ettiğim çift cinsiyetli güzelliğe hiç benzemiyordu, ama benim tercih ettiğim bir görünüm olmaması, manzaraya hayran olamayacağım anlamına gelmiyordu.

"Çıkışlara bu kadar yakınken neden gözden uzak olmalarını emrettiniz?" Nicky sordu.

"Bir giriş yapmak istedim," dedi Jean-Claude yalan söylemediği ama tüm gerçeği de söylemediği zamanlarda kullandığı o nötr sesiyle.

Sirkin halka açık bölümüne açılan kapı çalındı. Ethan ve Nicky merdivenleri iki kat hızla çıktılar. Wicked seslendi, "Bu Truth; ikimiz de merdivenlerde saklanmayı reddettik. Bir şeyler ters giderse diye çok uzaktaydı."

Kapı açılıp Truth içeri girdiğinde Nicky ve Ethan yanımızda durana kadar gelmeye devam ettiler. Takım elbisesi kardeşininkinin neredeyse aynısıydı, hatta kardeşinin takım elbisesi bile olabilirdi çünkü Truth kendi haline bırakıldığında kot pantolon ve tişört giyen bir adamdı. Truth'un iş için şık giyinmesi gerektiğinde giymek üzere kendi takım elbiseleri vardı ama her yönden aynı bedende oldukları için kıyafetlerini değiş tokuş edebilirlerdi. Onlar kardeşti; yüzyıllardır kıyafetlerini ve genel olarak hayatı paylaşıyorlardı.

Truth'un gömleği yumuşak bir griydi ve gümüş bir kravatı vardı; bize yaklaştıkça takım elbisesi siyah kaldı, hiçbir renk oyunu yoktu, bu yüzden gözleri tüm mavisi boşaltılmış düz gri görünüyordu. Yüzü neredeyse bir

Kardeşinin aynısıydı: yanakları biraz daha dar, çenesi biraz daha az köşeliydi ama bunu görmek için yüzlerini yakından tanımak gerekiyordu. Truth'un saçları sarı değil kahverengiydi ve Wicked'in düz saçlarının aksine biraz dalgalıydı. Ayrıca belki birkaç santim daha uzundu.

O kadar yakışıklıydılar ki, erkekler ve bazı kadınlar yanlarında durmaktan hoşlanmıyordu, çünkü çok fazla dikkat çekiyorlardı. Jean-Claude'un neredeyse her gece korumaları olarak onların arasında durması, kendi güzelliğinden ne kadar emin olduğunu gösteriyordu. Jean-Claude yanınızdayken başka birine bakmanızın tek nedeni, erkeklerinizin tamamen erkeksi olmasını ve zerre kadar androjen olmamasını istemenizdi; o zaman kardeşleri tercih edebilirdiniz.

Onlar benim güvencemdi ama tabağım duygusal flört ilişkileriyle dolup taşıyordu. Onlara ayıracak zamanım ya da enerjim yoktu ve bunu birinden hak ediyorlardı, bu yüzden onları başka insanlarla ayarlamaya çalışıyordum. Wicked daha fazla kadınla çıkma - "yatma"- şansını yakalamıştı ama Truth bunu reddetmişti. Kendini benim hizmetime adamış eski bir şövalye gibiydi. Bir gerçekten şövalye olduğunu biliyordum ama nedeni ne olursa olsun benden çöpçatanlığı bırakmamı istemişti, ben de bıraktım. Wicked'in çıktığı kadınlar, sadece iyi seks istiyorsanız onun harika olduğunu, ama daha fazlasını istiyorsanız başka biriyle çıkmanız gerektiğini söylemişlerdi. Kadınların duygularını korumak için ben de Wicked için çöpçatanlık yapmayı bıraktım.

" şık görünüyorsun, Truth," dedim ve kot pantolon giymediği için beklenen kaş çatma tepkisini aldım.

Wicked bizimle birlikte depoya gelirken, "Onunla dalga geçme Anita, yeni takım elbiseyi giymesi yeterince zorlandım," dedi.

"Üzgünüm, Wicked," dedim, dönüp tekrar kardeşine bakarak. "Bu gece çok yakışıklı görünüyorsun, Truth."

"Jean-Claude'un şık giyinme tercihi alınmasın ama bir sonraki gündelik buluşma ne zaman olacak ki kot pantolonumu giyebileyim?

ben görevdeyken?" Truth o kadar rahatsız görünüyordu ki Nicky hariç hepimiz güldük.

Nicky, "Eğer daha rahat kıyafetlerle çalışmak istersen Anita'nın yanında benimle birlikte çalışabilirsin," dedi.

Truth başını salladı. "Wicked ve ben her zaman bir ekibiz."

"Bunu sadece beni kızdırmak için söyledin," dedi Wicked.

Nicky sırıttı. "Birazcık, ama Truth'un tarzı Anita'nınkine daha yakın, tıpkı senin tasarımcı takımlarının Jean-Claude'un havasına daha çok uyması gibi."

"Az önce 'vibe' mı dedin?" Ethan sordu.

Nicky, "Evet, ne olmuş ona?" dedi. Ethan'a bir bakış attı.

Ethan alınmak istememiş gibi ellerini kaldırdı. "Çok güzel bir kelime."

İkisine de gülümsedim. Jean-Claude beni kollarında , böylece yüzüne bakıyordum. "Kahretsin, harikasın," dedim, hâlâ gülümsüyordum ama bu farklı bir . Son birkaç yıla kadar farklı türde gülümsemelerim olduğunu anlamamıştım. Jean-Claude bana sarıldı. Yüzümü her zamanki gibi göğsüne dayamaya çalıştım ama takım elbise onun gibi hissettirmiyordu. Sanki iki kez kontrol ediyormuşum gibi geri çekilip yüzüne bakmak zorunda kaldım.

"Başka bir kadın olsaydınız iltifatınıza karşılık verirdim ama aileniz sizi ziyaret ederken istediğiniz gibi davranacağım ve size güzel olduğunuzu söylemeyeceğim."

"Teşekkür ederim, garip olduğunu biliyorum ama terapistim bunun bu konular üzerinde durmamama yardımcı olacağını ve onlar buradayken ele alınması gereken konulara odaklanmamı sağlayacağını söyledi."

"Vampirlerden nefret etmeleri ve senin bir vampirle evleniyor olman gibi," dedi Nicky.

"Evet, ," dedim ona bakarak.

"Gitmek istemediğin için ertelediğini hissedebiliyorum ama gittiğinden emin olmak benim görevim, bu yüzden Ethan ve ben aşağı inip üstümüzü değiştireceğiz. Şimdi ayakkabılarını değiştirmeyeceğini biliyorum."

Truth, "Siz dönene kadar onları biz koruyacağız," dedi.

Nicky ona başıyla selam verdi ve merdivenlerden inmeye başladı. Ethan da sık sık yaptığı gibi tek kelime etmeden onu takip etti. Bir keresinde ona bunu ve bana, "Ne hissettiğini hissedebiliyorum, düşüncelerini duyabiliyorum, o zaman neden tüm bunları yüksek sesle söyleyeyim ki?" demişti. O zaman neden diğer hayvanlarımın daha çok konuştuğunu sormuştum. Cevabı, "Onlara sorman gerekecek." oldu. Mükemmel bir Ethan cevabı.

Truth otoparkın kapısına yaklaştı, böylece bizimle dışarıdaki potansiyel korkutucu ortam arasında kaldı. Wicked ceketinin cebinden bir kravat çıkardı ve takmaya başladı. Kravat takım elbisesiyle aynı koyu lacivert renkteydi ve üzerinde küçük bir parlak mavi fleur-de-lis deseni vardı.

"Seni kravatın olmadan görmek neredeyse içinde çıplak görmek gibi," dedim gülümseyerek.

Sırıttı. "Kravat konusunda karar vermekte zorlandım ve beni istediğin zaman çıplak görebilirsin, sadece daveti uzat."

Sirkin halka açık kısmına açılan uzak kapı tekrar açıldı. Wicked kendini kapıyla bizim aramıza daha net bir şekilde koydu, ama ön tarafında büyük harflerle *Circus of the Damned* yazan ve altında küçük harflerle *Security* yazan Cadılar Bayramı turuncusu tişörtleriyle güvenlik görevlilerinden oluşan bir kalabalık vardı. Arkasında da büyük harflerle *Güvenlik* yazıyordu. Üçü turuncu bir duvar gibi kapıdan içeri girdi; onlar ve arkalarındaki dört koruma beş-on yaşlarında ya da daha uzun boylu ve heybetli fiziğe sahipti, bu yüzden aralarındaki eşit uzunluktaki figürü neredeyse gizliyorlardı ama onu tepeden tırnağa örten parlak kırmızı pelerin görülmeyecek kadar dikkat çekiciydi. Asher'ın halka yöneticisi olarak rolünün açılışında pelerini giymesinin bir nedeni de buydu, ama gece gösterisinden etrafı muhafızlarla çevrili halde pelerini giyerek çıkmadı.

Kapıdan giren son adam kapıyı kapattı ve yanında nöbet tutmaya başladı. Bunu yaptığı anda diğer tarafta aynı duruşta başka birinin daha olacağını biliyordum. Ayrıca bir şeylerin çok yanlış gittiğini de biliyordum.

"Ne oldu?" Jean-Claude sordu.

Asher kapüşonunu indirdi, dalgalı altın rengi saçları yüzünün etrafına döküldü ama pelerin serbest kalmasını engelleyerek yukarı doğru yığılmasını sağladı ve soluk mavi gözlerinin ve ben doğmadan yüzyıllar önce insanların onu Cupid ve diğer Yunan Tanrıları olarak resmetmesine neden olan yüzünün bakışları dışında yüzünün çoğunu gizledi.

Güvenlik görevlilerinden biri olan ve benim bile her gördüğümde kart atmak isteyeceğim kadar temiz giyimli bir kolej çocuğu olan Jamie, "Tanışma faslındaki insanlardan biri ona vurdu" dedi.

Asher ona döndü, hırladı ve dişlerini gösterdi; bir an için korkutucuydu, güzelliğin içinden canavar görünüyordu. "Peki bunun olmasını engellemek senin görevin değil mi?"

Jamie geri çekildi, silahsız olduğunu ya da saldırmak istemediğini göstermek istercesine ellerini havaya kaldırdı. "Evet, bu bizim işimiz."

Vampirin gücü bir anda yok oldu ve yeniden güzelliğe büründü, canavar o kadar hızlı yok olmuştu ki sanki bir düğmeye basılmış gibiydi - canavar açık, başrol oyuncusu kapalı. "O zaman nasıl oldu da bir insan bana taktığım özel yapım maskeyi kıracak kadar sert vurdu?"

Jean-Claude Asher'ın kolunu tuttu. "Yaralandın mı?"

Sonunda bize döndü ve yanağında yaklaşık iki inç uzunluğunda bir kesik vardı; henüz fazla kanamıyordu ama oradaydı. Kutsal su izlerinin başladığı yerin üzerinde kızgın kırmızı bir çizgi vardı. Kilise babaları her seferinde bir damla kutsal suyla Asher'in içindeki şeytanı yakmaya çalışmışlardı ama o çoktan ölmüş rahipler bile onun buz mavisi gözlerine, burnundan öpülesi ağzına uzanan mükemmel çizgisine zarar vermek istememişlerdi. O zamanlar vampirlere genellikle yaptıkları gibi onu hemen idam etmek yerine işkence için götürmelerinin nedenlerinden birinin, ilgili Kilise babalarından birinin veya birkaçının onun güzelliğinden etkilenmiş olması olup olmadığını merak ediyordum. Güzelliğinden etkilendikleri için onu yok etmek zorundaydılar ama yüzünü tamamen mahvetmek istemeyecek kadar da ona aşıktılar.

Jean-Claude küçük yaraya dokunmak için uzandı ama Asher onun elini tuttu ve "Yumruğunun kırdığı yerden kesildim.

Porselen tenime değdi. Ben nasıl bir usta vampirim ki porselen ve insan gücü etimi kesebiliyor?"

"Adam dev gibiydi," dedi Jamie, "bir insan için süper güçlüydü."

"Bir de bana sor," dedi yeni güvenlik görevlilerinden biri, gözünün hemen yanındaki şişliği göstermek için yüzünü çevirerek. Adı Kirby'ydi ve hâlâ adının mı yoksa soyadının mı Kirby olduğundan emin değildim. "İnsan olsaydım göz çukuru kemiğimi kırardı, belki de daha kötüsünü yapardı."

Neredeyse gözünüzün etrafındaki kemiği kırmaktan daha kötü ne olabilir diye soracaktım ama gözün kendisini delip üzüm gibi ezebileceğinizi zaten biliyordum. Bir keresinde kendimi bir tecavüz/snuff filminin isteksiz yıldızı olmaktan kurtarmak için yapmıştım. Bunu yapmaya ve kendimi kurtarmaya istekli olduğum için memnundum ama üzerinde durmak istediğim bir his değildi ve bunu bir daha asla yapmamayı umuyordum.

"Başka bir yeriniz incindi mi?" Jean-Claude sordu.

"Ben iyiyim." Asher bunu söylerken sesi acı geliyordu ama bu fiziksel acıdan çok öfkeydi.

Önünde durup o muhteşem yüze bakmaya gittim. Sağ tarafındaki yara izlerini göremeyeceğim kadar başını oynattı. Benden yine saklanmasından nefret ediyordum; neredeyse durmuştu. "Başka bir var," dedim.

"Kaçmış olsaydı hepinizin burada olmayacağını biliyorum ama onu polisler için kim tutuyor?" diye sordum.

Jamie, "Claudia bu gece bazı yeni güvenlik eklemelerini kontrol etmek için katta dolaşıyordu," dedi.

"Herkül olacak adamımız 1.80 boyunda İspanyol bir Amazon'un gelmesini beklemiyordu. Yüzündeki ifade neredeyse darbe almaya değerdi." Kirby sırıttı, sonra yüzünü buruşturdu.

"Kendisine Spartoi diyordu," dedi Lelio. Bu güvenlik grubu içinde en koyu tenli olan oydu ama insanlar onun kökeni hakkında ne tahmin ederlerse etsinler hep yanıldılar. Irkçılık yapmıyorlardı ya da aptal değillerdi, sadece *Homo sapiens*'in şu anda hayatta kalan tek canlı olduğunu düşündüğü tür ağacının soyu tükenmiş bir dalına ait olduğunu kimse tahmin edemezdi, gerçekten kadim olanlar hariç

Bildiğim kadarıyla vampirler ve kadim vampirlere *efendi* diyen aynı derecede kadim canavarlar. Bazı şeyler hakkında kesin konuşmayı bırakmıştım ve bu da onlardan biriydi. En eski vampirler arasında, doğrudan ya da o kadar doğrudan olmayan, orijinal insansı atalarımızdan bazılarının olduğu gerçeğini hâlâ kafamda kuruyordum. Eski akrabalarımızın bizim gibi konuşup konuşamadıkları sorusuna artık cevap verebilirdim. Her gün karşılaştığım *Homo sapienslerin* çoğundan daha konuşkan olabilirlerdi ve çoğu zaman da daha konuşkandılar. Hâlâ içlerinden birini antik antropoloji, arkeoloji ya da fırsatını bulduklarında kendilerini kaybedecekleri birçok uzmanlık alanından biriyle konuşmaya ikna etmeye çalışıyordum ama şimdiye kadar hepsi de insanların hâlâ hayatta olduklarını bilmelerini istemedikleri gerekçesiyle bunu reddetmişti.

"Ben 'Spartalı dediğini sanıyordum," dedi

Kirby. "Hayır, 'Spartoi' dedi," dedi Lelio.

"O kelimeyi bilmiyorum," dedim.

"Yunanca; bunun ötesini bilmiyorum. Antik Yunan'da benden daha fazla zaman geçirmiş olan kardeşlerime soracağım, eğer biliyorlarsa."

Jean-Claude yüzünü daha net görebilmek için Asher'ın saçlarını kenara itti. Asher önce irkildi, sonra özür diledi. "Bu geceye kadar Lanetliler Sirki'nin gizemli ve güzel yöneticisiydim ama şimdi... deformasyonumun videosu çoktan internete düştü."

"Telefonları hazır olan insanlar vardı," dedi Jamie.

Kirby, "Saldırganın yanında birkaç kadın ve belki de bir erkek vardı. Kameraları hazırdı."

Lelio, "Kalabalıkta saldırı karşısında şaşkınlık göstermeyen tek kişi onlardı," dedi, "ama Asher'in maskesinin altında daha insanlık dışı bir şey olmamasına şaşırmış, hatta hayal kırıklığına uğramış görünüyorlardı."

Asher, "İskandinav Tanrıçası Hel gibi olmamı, yüzümün yarısının iskelet olmasını ya da çürümesini bekliyorlardı," dedi.

"Bunu yüksek sesle mi söylediler?" Ben sordum.

"Tanrıça Hel değil ama saldırganım maskenin altında çürüyen bir ceset olmadığıma kızarak bana bağırdığında aklıma gelen tek metafor buydu. Yanındaki kadınlardan biri kemiklerin nerede olduğuna dair bir şeyler söyledi."

Kapıya yöneldim ama Wicked yolumu kesti. "Asher'a saldıracak biri seni hedef olarak görebilir, Anita."

Lelio, "Saldırgan ve tüm grup gözaltına alındı, polisi bekliyorlar" dedi.

Jamie, "Claudia ve geri kalanımız bu işi hallettik, Anita, yemin ederim," dedi.

"Sana inanıyorum Jamie, gerçekten. Acil durumdan uzak durmak garip hissettiriyor."

Lelio, "Artık acil bir durum değil, bu konu halledildi," dedi.

Onun karanlık, ciddi yüzüne baktım ve başımı salladım. Kafamın ön tarafında haklı olduğunu biliyordum ama arka tarafta, tüm o karışık şeylerin olduğu yerde, üzerime düşeni yapmadığımı hissediyordum. "Haklı olduğunu biliyorum ama benim bir silahım ve rozetim var; polisleri beklemek zorunda değiliz, ben bir polisim."

"*Ma petite*, terapistin sana verdiği ev ödevini hatırlıyor musun?"

"Kendime daha fazla boş zaman ayırmam ve
her şey için sorumluluk. Dünyadaki tek polis ben değilim ve hayatımdaki tek yetkin kişi de ben değilim."

"Teşekkür , *ma petite*."

"Rica ederim, ama dürüst olmak gerekirse, Claudia'nın işleri hallederken araya girersem ne kadar sinirleneceğini bilmek, bu işin dışında kalmam için bir teşvik."

"Uzun boylu, karanlık, tehlikeli güzelimizle arkadaş olduğunu sanıyordum," dedi Asher. Bana yaklaştı, gülümsüyordu ama kırmızı pelerinini hâlâ sıkıca kapalı tutuyordu. Halka yöneticisi olarak giydiği yeni kıyafet seksi ve ateşliydi ve vücudunu sergiliyordu. Giymeye başladığından beri tüm sevgilileriyle flört ediyordu, peki neden şimdi bunu yapmıyordu?

"Yüzünüzdeki küçük kesik dışında bir yeriniz incindi mi?" diye sordum.

Pelerinini daha sıkı sardı ve "Hayır," dedi ama bana bakmadı. Birdenbire yüzünün tamamını benden gizleyen kalın saçlarına bakıyordum.

Jean-Claude, "Yaralandığınız yeri bize gösterin, *mon chardonneret*," dedi.

Asher başını daha aşağı eğdi. "Sana kalbimi, aklımı ya da egomu gösteremem ve işte bu beni incitiyor."

Aynı anda saçlarına dokunmak için iki taraftan yaklaştık ve yüzünü görebilmek için saçlarını geriye doğru süpürdük. Gözlerindeki acı o kadar çiğdi ki görmek canımı acıttı ama başka tarafa bakmadım çünkü ona aşıktık. Sevdiğiniz birinin canı böyle yandığında, onunla birlikte acının içinde kalırsınız; nasıl yardım edeceğinizi bilmeseniz bile, onunla birlikte kalırsınız.

"Asher, ne ? Neyin ?" diye sordum.

Pelerinin boynunu açmak için ellerini yukarı uzattığında pelerin biraz açıldı. Kırmızı kumaşın vücudundan aşağı kaymasına izin verdi, çıplak göğsünü ve beline zar zor tutunan kostümünün yırtık kalıntılarını ortaya çıkardı. Vücudunun sol tarafını mümkün olduğunca çıplak bırakacak ve sağ tarafını ışıltılı altın kumaşın arkasına saklayacak şekilde tasarlanmıştı. O kadar inceydi ki, siyah saten pantolon, mavi-altın yelek ve geleneksel ringmasterların giydiği gibi mavi bir kuyruk ceketinin altında gizlenmişti. Yanında mavi bir silindir şapka vardı. Kırmızı pelerin, sihirbazın güzel kadın asistanını ortadan kaldırdığı ve Asher'ın onunkine neredeyse tıpatıp benzeyen bir kıyafetle yeniden ortaya çıktığı sihir numarasını yapmasına yardımcı olmak .

Seyirciler buna bayıldı çünkü altın rengi, neredeyse çıplak ve mükemmel görünüyordu. İllüzyonun ötesini asla göremediler. O muhteşem yüzün bir kısmını bağışlamak isteyen uzun zaman önceki rahipler, göğsü ve karnı için aynı şeyi hissetmemişlerdi. Göğsündeki ve karnının üst kısmındaki yara izleri en kötüsüydü; sanki deri sadece

Sadece meme ucu ve karnının bir kısmı çıplak ve ilk yapıldığı gibi bırakılmış yara izleri vardı. Geri kalanı mum gibi erimiş ve soğumuş ete benziyordu ama dokunulduğunda sertti.

"Artık internette bu şekilde videolarım ve resimlerim var; hiçbir illüzyon artık bunun dehşetini gizleyemez."

"Bir daha asla kendin hakkında böyle konuşma," dedim.

"Benim gözlerim ve aynalarım var, Anita. Neye benzediğimi biliyorum."

Kollarımı beline doladım, vücudumu yaralı tarafına bastırdığımdan emin oldum, ellerim pürüzsüzden pürüzlüye kadar her yerini sardı. "Kendini tanımlamak için *korku* gibi kelimeler kullanırsan benim gördüklerimi göremezsin."

Kolunu bana doladı çünkü bunu yapmamak garip olurdu. "Beni seviyorsun çünkü beni Jean-Claude'un gözünden görüyorsun, Kilise beni mahvetmeden önce."

Jean-Claude gelip önümüzde durdu ama Asher'ın baktı. Asher'a daha sıkı sarıldım ve başımı omzuyla boynu arasındaki noktaya yasladım. Teni yanağıma sertçe değiyordu ama sanki Asher'mış gibi hissediyordum.

"Seni gören herkesin gıpta ettiği biriyken sevdim seni. Kendini kaybettiğini düşündüğünde seni sevdim. Benden nefret ettiğinde bile seni sevdim. Benim ve Anita için kalbini dolduran tek şey intikam iken seni sevdim. Seni şimdi seviyorum, kaybettiklerimin özlemiyle değil, karşımda olduğun gibi durduğun için seviyorum."

Asher'a sarıldım ve Jean-Claude'un ellerini tutarak mutluluk gözyaşları döktüm. Jean-Claude'un hissettiklerini hissedebiliyordum ve bu harikaydı. Üstümde öpüşmelerini izledim ve bu her zamanki gibi heyecan vericiydi, en sevdiğim şeylerden biriydi.

Bir burun çekme sesi duydum ve Jamie, "Havayı bozduğum için üzgünüm ama lanet olsun. Romantik komediler dışında kimsenin böyle konuşmadığını sanırdım."

"İşte bu yüzden kimseyle çıkmıyorum," dedi Truth. "Eğer birine karşı bunu hissedemiyorsam, o zaman denemeye değmez."

Hepimiz dönüp ona baktık, hâlâ açılan kapının yanında nöbet tutuyordu. Yüzünde hiçbir şey yoktu.

Sözlerinin kulağa geldiği kadar duygusal ya da romantikti. Sanki hiç konuşmamış ya da yüksek sesle konuşmak istememiş gibiydi.

"O her zaman ikimiz arasında daha romantik olmuştur," dedi Wicked. "Sana başka kadınlar ayarlamaya çalıştığım için özür dilerim, Truth; ben

İlk başta bunun seni ne kadar rahatsız ettiğini fark etmemiştim." Truth sadece başıyla onayladı.

"*Beni* tamir devam edebilirsin," dedi Wicked.

Başımı salladım, kollarım hâlâ Jean-Claude ve Asher'ın boynundaydı. "Bunu iptal edenler kadınlar. Görünüşe göre harika bir ilk buluşma ve sevgilisin ama iyi bir erkek arkadaş değilsin."

"Söylemiyor ama o da gibi her şeyi tüketen o aşkı arıyor. Sadece onu bulmaktan vazgeçti," dedi Truth.

"Bu konuda benim adıma konuşma kardeşim." Ve Wicked'in bunu söyleme şeklindeki bir şey, kardeşinin onun hakkında haklı olduğuna inanmamı sağladı. Jamie kulaklığına dokundu. "Claudia polisin burada olduğunu ve ifadelerimizi almak istediğini söylüyor." Her kulübün güvenliğinin iletişim için kendi frekansı vardı. Bu geceki güvenliğimiz kendi telsizlerinde olacaktı, böylece herhangi bir karışıklık yaşanmayacaktı.

Gevezelik.

Kirby, "Onu tekrar açık alana çıkarmaktan hoşlanmıyorum," dedi.

"Sence polis onlara neden bir iskelet olmamı ya da maskem altında çürümemi beklediklerini sormama izin verir mi?" Asher sordu.

"Onları sorgulayamayacaksınız," dedim.

Bana doğru baktı. "Daha sonra polis arkadaşlarınızdan öğrenebilir misiniz?"

Truth, "Gerçek yüzünüzü daha fazla gösterseniz ve Kilise'nin türümüze yaptığı zulüm ve eziyetten bahsetseniz, söylentileri gerçekle çözersiniz," dedi.

"Yüzünüz kadınların kendilerini kontrol edemeden çığlık atmalarına neden olan bir şey olduğunda, bana bu tür şeyler hakkında ders verebilirsiniz."

"İnternette çürüyen vampirlerle ilgili videolar var," dedi Wicked, "bunun bizden tamamen farklı bir vampir türü olduğunu bilmeyen insanlar için. Kendinizi bu yüzden sakladığınızı düşünebilirler."

Asher, "Yine, yüzünüz, vücudunuz söz konusu olduğunda, halka ne göstereceğinize karar verebilirsiniz, ancak o zamana kadar mükemmel güzelliğinizi benim işimden uzak tutabilirsiniz" dedi.

Nicky kapıdan, "Kusursuz güzellik abartılıyor," dedi.

Asher sert bir şeyler söylemeye başladı ama Nicky'nin yara izleriyle dolu yüzüne bakmak ve göz bandını neden taktığını bilmek vampiri durdurdu. "Belki de," dedi Asher.

"Anita sana ve bana aşık Asher ve bunun nedeni mükemmel olmamız değil."

Asher düşünceli görünüyordu.

Ethan, "Olanlar yüzünden işleri aceleye getirmek istemiyorum ama Anita'nın ailesini görmek için restorana zamanında varacaksak, gitmeliyiz," dedi.

"Kalmamızı istersen ," dedim.

Asher gülümsedi ama başını salladı. "Ben yetişkin bir vampirim. Yanımda güvenliğim olacak ve Jean-Claude'u babanla tanıştırmamak için bahanen olmayacağım."

"Duygularımı hissedemiyor ya da düşüncelerimi duyamıyorsun, peki nasıl bu kadar zeki olabildin?"

Daha geniş sırıttı, küçük bir dişini göstererek yüzündeki yara izlerini gerdi. Bu onun rahat olduğu ve sevildiğini hissettiği zamanki gülümsemesiydi. Bunu görmek beni mutlu ediyordu. "Zihnini okumama gerek yok, sadece yüzünü ve vücudunu tutuş şeklini okuyabilirim. Bunlar bana bilmem gereken her şeyi anlattı."

Parmak uçlarımda yükseldim ve ona dikkatli bir veda öpücüğü verdim. "Keşke seni daha derinlemesine ama rujumu bulaştırmak için çok fazla makyaj yapıyorum."

"Rujunu vücudumun ağzımdan daha ilginç yerlerine sürmek için başka gecelerimiz olacak," dedi.

gözleri beni ona ve Jean-Claude'a karşı ürpertti.

"Gelin, *küçük* hanım, ikimiz de kendimizi unutup burada kalmadan önce."

Restoran rezervasyonunu yapmak ve Jean Claude'u babamla tanıştırmak için ayrıldık. Kalıp polislerle konuşmayı ya da en azından onlarla konuşurken Asher'ın elini tutmayı tercih ederdim. Beni yemekten alıkoyacak yeni bir suç mahalli istemedim, gerçi eskiden bunu yapardım ama çoğu zaman hemen ardından telefonum çalardı ve biri ölmüş olurdu. Bu beni garip sosyal durumdan kurtarıyordu ama sanki kurbanları lanetliyormuşum, bir şekilde buna sebep oluyormuşum gibi hissetmeye başlamıştım. Terapistim bunun büyülü bir düşünce olduğunu ve doğru olmadığını söyledi ama ölüleri mezarlarından kaldırabilirdim. Eğer bunu yapabiliyorsam, küçük bir sihirli tezahürün ne önemi vardı? Bu yüzden çok dikkatli bir şekilde ciddi bir suç mahallini ailemle akşam yemeğine tercih edeceğimi düşünmedim. Ben bir yetişkindim; bunu yapabilirdim. Jean-Claude elimi tuttu ve "Bunu yapabiliriz, *ma petite*" dedi. Komik, o söylediğinde buna daha çok inanmıştım.

10

JEAN-CLAUDE, ailemi restorana şık bir şekilde getirmeyi planladığımız için bu gece için geniş bir limuzin KIRALAMIŞTI; sadece biz Nicky, Ethan ve Wicked Truth ile biraz boş , ama yine de kararımdan memnundum. Babam arabanın mahremiyetinden çok toplum içinde uslu dururdu. Otele giderken bunu kanıtlamıştı. Jean-Claude babamla ilk kez karşılaştığında, şık bir restoran babamı kontrol altında tutmak için çok daha iyi bir seçenek gibi gelmişti. Ailemi restorana götüren güvenlik ikilisine büyükannemin gelemeyeceği emrini vermiştim. Eğer ailem onu getirmeye kalkarsa, güvenlik beni aramalıydı ve ben de onlara telefonda yemeğin iptal olduğunu söyleyecektim. Milligan ve Custer'a işlerini yapacakları ve beni arayacakları konusunda güveniyordum ama midem hâlâ
Jean-Claude'un kolunda masaya doğru yürürken endişeliydim. Hostes bize eşlik etmek için restoranın önündeki yerinden ayrılmıştı; bu onun işinin bir parçasıydı ama bundan biraz fazla zevk alıyordu. Uzun boylu ve inceydi, parlak, kıvrımları saran elbisesini uygun yerlerde dolduracak kadar kıvrımları vardı. Varlığımı kabul etti ama gülümsemelerini Jean-Claude'a sakladı. Onunla flört etmesine aldırmadım; yani kim aldırmazdı ki? Bunu ben onun kolundayken yapıyor olması bile değildi. Beni rahatsız eden şey bu konuda çok bariz olmasıydı. Bizi yönlendirmek için omzuna ya da sırtına bir dokunuş, bunu ona verirdim, ama beni asılı tutmayan kola iki dokunuş eklemek biraz fazlaydı. Bardağı taşıran son damla ise sırtının küçük kısmına dokunarak onu

Ben hâlâ orada duruyordum. Eğer eli bir santim daha aşağı inerse onun onurunu korumak zorunda kalacaktım.

Onu dans pistinde olduğu gibi hareket ettirmeye karar verdim, böylece aniden daha yakın oldum. Sanki orada olduğumu unutmuş gibi neredeyse irkilmiş görünüyordu. Ona en iyi iş gülümsememle gülümsedim, parlak ve gerçek duygulardan arınmış. "Bizi masamıza kadar geçirdiğiniz için teşekkür ederiz, artık iyiyiz."

Bana göz kırptı, bakışları Jean-Claude'a kaydı ve sonra tekrar bana döndü, çünkü ben onun kişisel alanını işgal etmek için hafifçe öne doğru adım atmıştım. İki adım geri attı, neredeyse topuklu ayakkabılarına takılıp tökezliyordu. Bütün gece ayakta durmak için fazla yükseklerdi; belki de onları sadece Jean-Claude için giymişti. Daha parlak gülümsedim.

"Elbette," dedi, "benim için zevkti." Bunu söylerken Jean-Claude'a hızlı bir bakış attı. "Garsonunuz Paul birazdan sizinle ilgilenecek. İstediğiniz başka bir şey varsa, sormaktan çekinmeyin." Cümlesini Jean-Claude'un gözlerinin içine bakarak bitirdi ve hatta kızın gözleri sanki yüzünün önünde sallayacağı bir yelpazesi varmış gibi dalgalandı.

Ethan öne ve "Bizi masamıza yönlendirebilir misiniz? Onlarınkine çok yakın olmalı." Hatta ona bir gülümseme bile gönderdi. Onun da gülümsemesi bir saniye sürdü ve sonra daha fazla gülümsedi. Ethan Jean-Claude değildi ama ona dik dik bakan bir nişanlısı da yoktu. Ethan'ın onu bizden uzaklaştırdığını fark ettim; tüm korumalıklar şiddetle ilgili değildir. Umarım Ethan'ın flörtünü fazla ciddiye almazdı çünkü kız arkadaşı Nilda benden çok daha az hoşgörülüydü ve o da bir yaban ayısıydı. Jean-Claude beni masaya ve sandalyeme doğru çevirirken Nilda'nın ev sahibesine neler yapabileceğini düşünmek yüzüme gerçek bir gülümseme yerleştirdi.

Ancak o zaman masanın etrafında oturan aileme bakmama izin verdim. Flörtöz ev sahibesinin sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı olduğunu fark ettim, babamın annesine karşı gelmeyeceğine ikna olmuştum ve güvenliğimiz bizi uyarmak için aramamış olsa da, hala Büyükanne Blake'in masada oturmasını bekliyordum

Bana kaşlarını çatarak bakıyordu. O ve Josh dışında herkesi masada gördüğümde yaşadığım rahatlama o kadar büyüktü ki dizlerimin bağı çözüldü. İşte o zaman Nicky'nin havaalanında haklı olduğunu anladım; ailemden korkuyordum. Büyükannem beni istismar ettiği için, ailemin geri kalanı da beni ondan korumadıkları için.

11

"Büyükannemi otelde BIRAKTIĞINIZ IÇIN TEŞEKKÜRLER," dedim.

"Başka ne seçeneğimiz vardı ki? Eğer onu getirirsek, yaklaşan evliliğin ya da başka bir şey hakkında bizimle oturup konuşmayı reddedeceğini açıkça belirtmiştin," dedi babam. Harika, kızgın başlayacaktı. Benim işime yaradı.

"Sana getirmemeni söylediğim halde onu getirdiğine hâlâ inanamıyorum." "O benim annem ve senin ölümsüz ruhun için endişeleniyor." "Ben senin kızınım ve ölümsüz ruhum gayet iyi."

Sandalyesini geriye itti ve masanın karşısında bana bakarak ayağa kalktı. "Bunu göreceğiz ama Josh bu geceyi kaçıracak çünkü sen büyükannenin otelde kalması için ısrar ettin."

"Fredrick!" Judith dedi ki. "." Onun koluna dokundu.

Bakışlarını benden ona çevirdi. "Ailesine bu şekilde saygısızlık etmesine izin veremem."

"Olay çıkarıyorsun Fredrick," dedi Judith; sesi alçak ama öfkeliydi. Belki daha oturmadan hepimiz kavga edebilirdik ve sonra her şey biterdi. Eve uçarlardı ve Jean-Claude ile ben hiçbiri evlenirdik. Koridorda kendi yürüyebilirdim.

"*Ma petite*, beni ailenizle tanıştırın."

Ona ters ters bakmak için döndüm ama yüzüne baktığım anda kendimi küçük ve mantıksız hissettim ve lanet olsun, bu gece mantıksız olan ben olmayacaktım.

Hâlâ Jean-Claude'a bakarken konuşmaya başladım. Bu geceyi mahvetmek istemedim. Adamı hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

kötü davranarak sevdiğimi. Ben bundan daha iyiydim. "Baba, bu Jean-Claude; Jean-Claude, bu benim babam, Fredrick Blake."

"Doktor Fredrick Blake," dedi babam.

"Gerçekten mi baba?" dedim dönüp babama bakarken.

Judith onun kolunu çekiştirerek oturmasını sağlamaya çalışıyordu. "Fredrick, lütfen."

"Nasıl isterseniz, Dr. Blake." Jean-Claude omuzlarından ve boynundan eğildi, bir elini göğsüne götürdü, sanki hâlâ üzerinde tüyler olan bir şapkası varmış gibi jesti tamamladı. Zarif, eski moda ve kibardı ve o anda müstakbel kocam babamdan daha büyük bir adam gibi davranıyordu. Sanırım bu, kendimi kontrol etmeme her şeyden daha çok yardımcı oldu. Babamla kavga etmek istemediğimi fark ettim; haklı olmak istiyordum, onun çocuğuna karşı yetişkin olmak istiyordum, onun mantıksız, batıl inançlı, önyargılı piçine karşı mantıklı, makul, açık fikirli biri olmak istiyordum.

Judith babamın kolunu çekiştirmeye devam ederek bu garip anı kurtardı. "Sonunda seninle tanıştığımıza çok sevindik Jean-Claude," derken sesinde hiçbir gerginlik yoktu.

"Sizinle tanışmak da çok güzel," dedi Jean-Claude, başını eğmeye yakın bir hareketle.

Judith gülümsedi ve bu güzel bir gülümsemeydi; büyüleyici, sanki o anda kendini tamamen rahat hissediyormuş gibi. Onun evde olma ve hatta bir partinin, bir akşam yemeğinin ya da neredeyse her türlü sosyal toplantının sorumluluğunu üstlenme becerisine her zaman gıpta etmişimdir. Kendi partilerinde bocalayan bir arkadaşından görevi devralırdı ve öyle bir şekilde yapardı ki, arkadaşlarım ona kızmak yerine yardımını memnuniyetle karşılardı. Yıllardır emlak işinde bu kadar başarılı olmasının bir nedeni vardı. Babamla böyle tanışmışlardı; ona bir ev satmıştı. Annemin anıları onu bunaltmıştı ve iyileşmek için yeni bir başlangıca ihtiyacı vardı. Annemin anılarını rahatlatıcı ve on bildiğim tek ev orasıydı, ama o anda Indiana'lı veterinere aşık olacağını ya da küçük kızına annelik yapmaya çalışacağını ya da hala ölüsünün yasını tutarken onlara yardım edeceğini bilmeyen bir kadın gördüm.

ve küçük kızını tek başına büyütmeye çalışıyordu. Aile evimiz onun için sadece bir satıştan, bir komisyondan ibaretti. Ona aşık olacağını bilse bile evi satmak zorundaydı. Eskisiyle çevrili yeni bir hayata başlayamazlardı.

gece, gözlerini her zaman daha da mavi gösteren tozlu mavinin en sevdiği tonunu giymişti. Elbisenin uygun uzunlukta olacağını bilmek için onu ayakta görmeme gerek yoktu: ne çok kısa ne de çok uzun, ama tam olarak doğru.

Ona sarılmak için garip bir istek duydum.

Andria, "Baba, bütün restoranın önünde kendini utandırıyorsun," dedi.

Etrafıma bakındım ve haklıydı. En yakınımızdaki insanlar bakıyordu, Ethan ve Nicky de masalarındaydı. Sonra yanımızdaki en büyük masa olan dört kişilik masanın da güvenlik görevlileriyle dolu olduğunu fark ettim. Wicked Truth takım elbise giymiş ve kravat takmıştı; Echo'nun lacivert elbisesi ve üzerindeki silahları gizleyecek kısa bir ceketi vardı; Fortune'un takım elbisesi ise beyaz erkek gömleğinin geniş yakası yüzünün güçlü hatlarını çerçeveleyecek şekilde genişlemişti. Saçlarındaki doğal maviyi ortaya çıkarmak için kat kat mor ve mavi göz makyajı yapmıştı. Masanın altında etek mi yoksa pantolon mu giydiğini göremedim. Wicked kardeşinden daha fazla takım elbise giyiyordu, öyle ki Truth kravatını gevşetmek için çekiştirmeye başlamıştı bile. Çifte randevudaymış gibi davranıyorlardı. Echo, Wicked'in koluna dokunurken narin görünüyordu, oval yüzünde çok inandırıcı bir gülümseme vardı, lacivert gözleri sanki her sözüne asılmış gibi Wicked'e bakıyordu. Fortune ile bin yılı aşkın bir süredir birlikte olduklarından, kısa bir süre önce çok sessiz bir törenle karı olmuşlardı. Onlar da bizim çoklu grubumuzun bir parçasıydı.

Güvenliğimiz için etrafa daha fazla bakma dürtüsüyle savaştım. Kendimi masamıza ve neredeyse gerçekleşmiş felakete dikkat etmeye zorladım.

"Andria haklı baba, yakınımızdaki herkesin Anita Blake'in babasının ona ve Jean-Claude'a bağırdığına dair tweet atmasını istemezsin, değil mi?

Sen?"

Restorana bir göz attı ve insanların bize baktığını fark ettim; hatta bazıları telefonlarını kullanıyordu ama garsonlar onları durmaları için uyarıyordu. Nicky ve Ethan bakıyordu ama gizli görevde değillerdi. Masadaki dörtlü de bakıyor olmalıydı; onun yerine birbirlerine o kadar düşkün iki çiftmiş gibi davranıyorlardı ki başka hiçbir şeyi fark etmiyorlardı, hatta ayakta kavga eden müşterileri bile. Bu konuyu onlarla daha sonra , babamla akşam yemeğini atlattıktan sonra.

Judith'in eli hâlâ kolundayken oturdu. Jean-Claude benim için sandalyemi çekti ama kendi sandalyemi çekmeme izin verdi, yine de ben garip bitirene kadar yanımda durdu. Başka biri bunu yapmaya çalıştığında daha da beceriksiz oluyordum, bu yüzden bu bizim uzlaşmamızdı. Ben masaya yerleştikten sonra, o da neredeyse her şeyi yaptığı gibi zarif bir şekilde oturdu. Eğer kendinize güvenmiyorsanız Jean-Claude'la çıkamazdınız, çünkü altı yüz küsur yıl sonra o, tekrarlar sayesinde neredeyse mükemmeldi. Aslında, ailem için yeterince güzel, sarışın, mavi gözlü, uzun boylu ve beyaz olmadığımı düşünerek büyümüş olmam, Jean-Claude'un çıkmaya çalıştığı Envy gibi bazı güzel kadınlar gibi onunla rekabet etmeyi aklıma bile getirmediğim anlamına geliyordu. Evet, gerçekten de adı buydu. Jean-Claude muhteşemdi, bu bir gerçekti; aynı zamanda dışa dönük, teşhirci biriydi ve ben bunların hiçbiri değildim, bu yüzden bir odaya girdiğimizde tüm gözlerin ilk ona çevrilmesi bana mantıklı geliyordu. Yabancıların ilgisini çekmek için onunla rekabet çalışmadım çünkü umurumda değildi. Ailemde yaşadığım travma Jean-Claude ile evlenebilecek bir kadın olmama yardımcı olmuştu. İroniyi anlayıp anlamadıklarını merak ediyordum

Andria, "Hepimiz , yani bu bir başlangıç," dedi.

"Andria," dedi Judith ve bununla ne kastettiğinden emin değildim. "Haklı, yemek için masaya oturmak bir başlangıç," dedim.

dedi.

Andria bana gülümsedi, ben ona gülümsedim.

Jean-Claude, "Hepinizle tanışmak bir zevk," dedi ve sözlerini masanın ucunda oturduğu için Andria'ya doğru bir gülümsemeyle bitirdi.

Üzerinde muhtemelen spagetti askılı olduğu anlamına gelen parlak ceketi olan pembe elbisesiyle ona gülümsedi. Judith ve babam çok fazla ten göstermemizi hiç sevmezlerdi. Makyajını pembeler ve metaliklerle süslemişti, sanki baloya gidiyormuş ya da bir müzik klibinde oynayacakmış gibi. Bu kesinlikle Judith'in yaptığı gibi muhafazakâr bir makyaj değildi. Hatta benimkinden çok daha açık saçıktı ama garip bir şekilde onun işine yarıyordu.

"Harika görünüyorsun," dedim, "ama bunu Danse Macabre için saklamalıydın. Oradaki ışıkta makyajın gerçekten ortaya çıkacak."

Gülümsedi ve bu yorumun ne kadar hoşuna gittiği tüm yüzünü kapladı. Genelde insanlar ailelerinden gelen iltifatlara ancak başka hiçbir yerde almadıkları zaman bu kadar tepki verirler. Bu beni söylediğim için mutlu etti ve nişanlısının oyununda başarısız olduğuna daha da ikna etti.

"Sanırım bu yemeği için çok fazla," dedi babam.

Andria ve ben sadece kardeşlerin paylaşabileceği bir bakış attık. "Ben beğendim," dedim.

"Ben de," dedi.

Garson yanımızda belirdi, bize menüleri sundu, su bardaklarının doldurulduğundan ya da yeniden doldurulduğundan emin oldu. Jean-Claude kolunu omuzlarıma koydu, böylece menüyü birlikte tutabiliyorduk; onun boştaki eli bir tarafta, benim iki elim menünün bir tarafını ve altını tutuyordu, böylece tek sayfayı çevirmek daha kolay oluyordu. Restoranın ne kadar lüks her zaman menünün ne kadar küçük olduğundan anlarsınız. Yemeğimi birlikte seçerken kolunun kıvrımına ve sandalyenin arkasına yaslandım. Katı yiyecekler yiyemiyordu ama benim yediklerimin tadına bakabiliyordu.

Andria, "Bir erkeğin senin için yemek seçmesine izin vereceğini hiç düşünmezdim, her zaman böyle bir şeyi küçümserdin," dedi.

"Jean-Claude yemeğimi seçmiyor; ne alacağım konusunda pazarlık yapıyoruz."

"Neden onunla pazarlık yapıyorsun?" Babam sordu.

Jean-Claude'un insan hizmetkârı olduğum herkesçe bilinmiyordu ve bir insan hizmetkârın uzun yolculuklarda ya da düşman topraklarında seyahat ederken vampir efendisi için yemek yiyebileceği de kesinlikle bilinmiyordu. Vampirler insanlık tarihinin büyük bölümünde tabutta ya da dolapta kalmışlardı, bu yüzden diş izlerini ya da hiç kan almamak usta vampirlerin saklanmasına yardımcı oluyordu.

"Yiyecek tüketemesem de, *ma petite* yemeğini yerken kokunun ve diğer şeylerin tadını çıkarabilirim."

"Bu lakabı kabul ettiğine inanamıyorum," dedi Andria. "Ortaokul ve lisedeyken küçük olduğunu ima eden her şeyden nefret ederdin."

Judith, "Bu lakabı seviyorum," dedi. "O söylediğinde kulağa çok romantik geliyor."

"Fransızcada her şey kulağa daha romantik geliyor," dedim gülümseyerek.

Andria su bardağını kaldırıp Jean-Claude'u yarı işaret ederek, yarı kadeh kaldırarak, "Bunun sadece Fransız olmasından kaynaklandığını sanmıyorum," dedi.

Gülümsedim ve bunun aşık olduğun kişi hakkında konuşurken o yarı aptal gülümsemelerden biri olduğunu biliyordum.

Judith, "Sevecek birini bulduğun için çok mutluyum, Anita," dedi.

"Sen mutluysan benim de mutlu olmam gerektiğini biliyorum," dedi babam.

Masanın diğer ucundan ona baktım, gerçi teknik olarak o Jean-Claude'un karşısındaydı, ben de Judith'in karşısında oturuyordum ama mutsuz yüzüne ters ters bakmak zor olmadı. "Jean-Claude ile mutlu bir evliliğim olmasındansa hayatımın geri kalanında beni yalnız ve mutsuz görmeyi tercih edeceğini biliyorum."

"Senin mutsuz olmanı istemiyorum,

Anita." "Sana inanmıyorum, baba."

Nedenini bilmesem de irkilmiş görünüyordu. "Elbette senin mutlu olmanı istiyorum, tüm çocuklarımın mutlu olmasını istiyorum."

"Ama sadece senin onayladığın türden bir mutluluksa," dedim. "Bu doğru değil," dedi. Mavi gözleri çok içten bakıyordu. "Buna inandığına inanıyorum baba."

"Bu ne anlama geliyor?"

Judith, "Fredrick, hadi yemeğimizi seçelim de garson işini yapsın," dedi.

Garson yine masamızın yanındaydı, özenli, güler yüzlü, sanki masamızda hiçbir sorun yokmuş gibi. Muhtemelen bizim küçük kavgamızdan çok daha kötülerini görmüştü. Ona bir dakikaya ihtiyacımız olduğunu ve geri gelebileceğini söyledik. Elbette gelebilirdi ama önce spesiyalleri duymak ister miydik? Evet, isteriz.

Garson, iki ana yemek ve bir tatlı olmak üzere spesiyalleri okudu. Ana yemekler arasında balık, tabii ki sürdürülebilir ve makarna yatağında dana bonfile yemeği vardı. Balık kuskus yatağında servis ediliyordu. Judith balık spesiyaline evet dedi; geri kalanımız tatlı spesiyaline kadar pas geçti.

"Bu geceki varlığınızla bizi onurlandırmanızın şerefine, pasta şefimiz geleneksel Fransız tatlılarından oluşan bir üçlü hazırladı."

"Böyle bir teklife nasıl karşı koyabilirdik ki?" dedi Jean-Claude. "*Ma petite* ve ben üçlüyü paylaşacağız."

"Biz de bir tane paylaşacağız," dedi Judith.

Garson Paul Andria'ya döndü. "Ya siz, matmazel?"

"Teşekkür ama paylaşacak kimsem yok," dedi. "Josh için geri götür," dedim.

Bana gülümsedi, sonra garsona "Evet, lütfen" dedi. "Pasta şefi çok memnun olacak."

Hepimiz gülümseyip başımızı salladık ve sonra bizi menülerimizle baş başa bırakıp yemeğimizin geri kalanını seçmeye başladı. "Bu sık sık olur mu?" Babam sordu.

"Ne?" Ben sordum.

"Şefler sizin için özel menü öğeleri mi hazırlıyor?"

"Ara sıra," dedim.

"Hiçbirini yiyemeyeceğini bildikleri bir vampir için bunu neden yapsınlar ki?"

"Yemek yiyemiyorum, bu doğru, ama Anita gerçekten lezzetli bir şey bulursa, o zaman tüketmeden tadına bakabilirim."

Andria kıkırdadı.

"gülüyorsun sen?" Babam sordu.

Başını salladı ama omuzları sessiz bir kahkahayla titriyordu.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu.

"Sorma" derken sesi nefes nefese çıkıyordu. "Sordum,

hem de iki kez ve bir cevap bekliyorum."

Andria başını salladı ve ailesinin yüzünü görmemesi için arkasını döndü ama tüm vücudunuz titrerken sessiz kahkahaları bile görmezden zordur. Onu bu kadar eğlendiren şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bize anlatmak istemezse sormamam gerektiğini de biliyordum.

Elbette babam bize soru sormayı ne zaman bırakacağını asla bilemezdi. Çocukken sorulardan kaçmaya çalışırken cevap verdiğim için başı derde giren genellikle ben olurdum ama bu gece sıra Andria'ya gelmiş gibi görünüyordu.

Babam zorlamaya devam etti ve sonunda Andria ona cevap verdi. Gülmekten o kadar nefessiz kalmıştı ki önce onu anlamadılar ama sonunda nefesini tutarak "Yutmuyor" dedi.

"O bir vampir, tabii ki katı yiyecekleri yutamaz," dedi babam.

Andria'nın omuzları tekrar titremeye başladı ve sonra banyoya doğru kaçtı. Onu takip etmek için ayağa kalkmak üzere hareket ettim ama Jean-Claude'un kolu etrafımı sardı. Amerika'nın vampir kralı ailemle yalnız kalmak istemiyordu. Andria makyajını ve kontrolünü kendi başına düzeltmek zorunda kalacaktı.

12

Andria masaya dönene kadar GERI yemek siparişimizi bitirmeyi başardık. Makyajı mükemmeldi ve her zamanki ayık ve kontrollü haline geri dönmüştü. Hatta garson Paul uzaklaşmadan önce yemek siparişini bitirmeyi bile başarmıştı. En azından yemekler aynı anda çıkacaktı; babam Jean Claude'u sorgulamaya başladığında bu dört gözle beklenecek bir şeydi.

"Daha önce hiç evlendin mi?"

"Bir kez," dedi Jean-Claude, kolunu bana daha rahat dolayarak. Elimi onun koydum. Bunu yapabilirdik.

"Boşandın mı?" Çok Katolik babam çok Katolik bir soru soruyor.

"Hayır, o öldü."

"Onu sen mi öldürdün?"

"Baba!" Andria bana düet yaparken söyledim. Judith, "Fredrick!" dedi.

"Kan tutkunuzun kontrolden çıkmasını kastetmiştim, kasten cinayet işlemenizi değil."

"Oh, bu soruyu çok daha iyi hale getiriyor baba," dedim.

"Sadece ilk uyandıklarında, kana susamışlık her şeyi tüketiyor, bu yüzden bu doğal bir varsayımdı."

"Jean-Claude her gece kana susamışlığının kontrolünü kaybetmiyor baba. Bu sadece vampir karşıtı propaganda."

Rahatsız görünüyordu. "Sevdiklerinden uzakta bir tabutta uyumalarının bir nedeni var, Anita."

"Aynı yatakta yatıyoruz baba, tıpkı sen ve Judith gibi."

"Karım doğum sırasında öldü," dedi Jean-Claude.

"Ah," dedi Judith, "çok üzgünüm."

Babam rahatsız görünüyordu, sanki ne diyeceğini bilemiyordu ve sonra sandalyesinde zıpladı. Sanırım Judith onu masanın altından tekmelemişti; aferin . "Kaybınız için çok üzgünüm elbette."

Judith, "İkimiz de eşini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyoruz," dedi.

"Nazik sözleriniz için teşekkür ederim. Sizin kayıplarınız için de başsağlığı dilerim."

"Demek bir çocuğun var?" Babam sordu.

"Doğumdan sonra sadece birkaç saat yaşadı."

Kalçasını okşadım çünkü bu ikimizi de rahatlattı. Bana hikayeyi çok daha detaylı anlatmıştı ve doktor ve yerel ebe minik kızı için hiçbir şey yapamazken bebeğini kucağına biliyordum.

"İkisini birlikte kaybetmek ne kadar korkunç," dedi Judith.

"Hayal bile edemiyorum," dedi Andria.

"O zaman hâlâ insan mıydın?" Babam sordu. Sempati duyduğunu ifade etmişti ama bunu kastettiğini sanmıyorum.

"Henüz bir vampir değildim, eğer kastettiğiniz buysa." "Baba, Jean-Claude hâlâ insan."

"Üniversiteden mezun olduğunda hiçbir vampire inanmıyordun."

"Haklısınız ama sözde canavarlardan daha kötü olan o kadar çok insan gördüm ki tanımlarımı yeniden değerlendirmek zorunda kaldım."

"Senden istediğim gibi polislikten uzak dursaydın, insanlığın en kötü yanlarını görmezdin."

"Buna ne demem gerekiyor baba?" "Haklı olduğumu kabul et."

"İyi, polise hiç katılmamış insanoğlunun ne kadar aşağılık olabileceğini göremezdim. Mutlu musun?"

"Bu beni neden mutlu etsin ki?" diye sordu.

"Bilmiyorum baba, evlenmemin seni mutlu edeceğini düşünmüştüm ama bu konuda yanılmışım."

"Bir vampirle evlendiğin için mutlu olmamı nasıl beklersin?"

"Ben bir vampirle evlenmiyorum, Jean-Claude ile evleniyorum," dedim.

Masanın karşısındaki müstakbel kocama baktı, sonra masaya baktı. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Onun gözlerinin içine bakmaya , değil mi?" diye sordum.

Babam bana ters ters baktı. "Tabii ki öyleyim, bakışlarıyla beni büyüleyebilir."

"Baba, bunu yapmayacak."

"Beni için kolay bir yol olurdu."

"Hayır, hayır, Doktor Blake, bu sizi kazanmak değil, ele geçirmek olur. Bu benim için bir zafer değil, bir kayıp olur."

"Düğün için sana onayımı verirdim çünkü beni buna zorlardın."

Jean-Claude, "Zoraki bir kutsama, kutsama ," dedi. "Jean-

Claude'a tehlikeli biriymiş gibi davranıyorsunuz..."

"O tehlikeli!" Böyle bağırdı ve diğer masalardaki insanların tekrar bize bakmasını sağladı.

"Sesini alçalt, baba."

"Üzgünüm Anita, sadece bunun nasıl olduğunu anlayamıyorum. Vampirlerden nefret ediyordun ve onları canavar olarak görüyordun, sonra birden Judith bana internette bir vampirle çıkarken çekilmiş fotoğraflarını gösterdi."

Judith, "Seni Jean-Claude'un kolunda olarak görmekten hoşlanacağını düşünmüştüm ama öyle algılamadı," dedi

"Biliyorum."

"Jean-Claude hakkında seni aramaya başladığı için özür dilerim. Yemin ederim niyetim bu değildi," dedi.

"Bunu biliyorum Judith. Jean-Claude'un dergilerinizin ilgisini çekecek kadar büyük bir ünlü olabileceği aklıma gelmemişti.

dedikodu siteleri."

"Şaka mı yapıyorsun? Vampirler ve diğer doğaüstü ünlüler piyasadaki en ateşli şey." Jean-Claude'a gerçekten göz kamaştırıcı bir gülümseme fırlattı. Bu bana, çocukken Judith'le kafa bulurken, benim asla olamayacağım şekilde güzel olduğu için ona kızdığımı hatırlattı - uzun boylu, sarışın, mavi gözlü, İskandinav. Babamdan bana miras kalan tek şey soluk tenimdi, yani koyu renk saçlarım ve gözlerim vardı ama yine de hiç bronzlaşamıyordum. En azından büyürken hepimiz güneş kremi sürmek zorundaydık.

Şimdi Jean-Claude ile diğer doğaüstü ünlüler hakkındaki bazı söylentiler hakkında hararetli bir şekilde konuşmasına baktım. Andria da biraz katıldı ve çoğunlukla diğer insanlar hakkında konuşmaya başladık. Bazılarını tanıyorduk, bazılarını , ama sorun değildi; masadaki kimsenin duygularını incitmeden spekülasyon yapabileceğiniz diğer insanlar hakkında küçük bir konuşmaydı.

Babam konuşmaya katılmadı ve çoğunlukla ben de katılmadım. O ve ben birbirimize aynı düşünceli bakışlarla baktık. Sonra telefonum çaldı ve çevir sesi, arayanın Bölgesel Doğaüstü Araştırma Ekibi'nden Çavuş Zerbrowski olduğunu gösteriyordu.

"*Ma petite*, bu gece çalışmayacağınıza söz vermiştiniz."

"Biliyorum." Telefon görüşmesini için düğmeye bastım. "Zerbrowski'ye mesaj atıp başka bir şerif çağırmasını söyleyeceğim."

Telefonumda yazmaya başlamıştım bile. Ne ? Ailemle akşam yemeğindeyim, onları Jean-Claude ile tanıştırıyorum.

Bana cevap yazdığını bildiren küçük baloncukları izledim. Masa sessizleşmişti ve herkes telefonuma bakarken beni izliyordu. "Üzgünüm," dedim, "bu sadece birkaç dakika sürecek."

Zerbrowski mesaj . Üzgünüm, bu gece olduğunu unutmuşum. Nasıl gidiyor?

Bir an düşündüm, sonra mesaj attım: Babam Jean-Claude'u cinayet işlemekle ve benimle evlenerek ruhumu cehenneme göndermekle suçladı.

Mesaj attı, Tanrım.

"Zil sesin *A Charlie Brown Christmas*'tan mı?" diye sordu Andria.

"Evet," dedim, hâlâ telefonuma bakıyordum.

Çok üzgünüm, Anita. Dayan biraz. Bu gece Kirkland'ı arayacağım.

Ben de mesaj attım. Bırakalım da yeni FBI eğitimini işe yarasın. Bunu Quantico'da öğrettiklerini sanmıyorum.

Mesaj atıp ne istediğini sormayı o kadar çok istedim ki, Ama Jean-Claude'a, suçu ne olursa olsun, bu gece iş için onu terk etmeyeceğime dair söz vermiştim. Ciddiydim, gerçekten ciddiydim, ama yine de... Terapistimle üzerinde çalıştığım yeni mantrayı kullandım. Kafamın içinde yüksek sesle düşündüm: *Dünyadaki tek polis ben değilim. İşim dışında bir hayatım olmasına izin var. Her zaman herkesi kurtarmaya çalışırsam kendimi kaybederim.* Hâlâ daha az kelimeli ve hızlı düşünüp söylemesi daha kolay bir hale getirmeye çalışıyordum ama bu bir başlangıçtı. Jean-Claude ve ben bu geceyi atlattıktan sonra yarın Zerbrowski'den suç detaylarını isteyecektim.

"Sana ne oldu Anita?" Andria sordu.

Telefonumdan ve Zerbrowski'nin hâlâ yazdığını belli eden baloncuklardan uzaklaşarak ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Ergenlik çağındayken Charlie Brown'ın Noel özel programlarından herhangi birini sevdiğini bile itiraf etmezdin. Şimdi zil sesin oldu. Aptalca olduğu için asla evlenmemeye yemin ettin. Çocukken düğünümü planlıyormuş gibi yapmamdan nefret ederdin. Bütün bu fikri küçümsüyordun. Şimdi burada yılın, belki de on yılın en büyük düğününü planlıyorsun. Sen nasıl benim birlikte büyüdüğüm kızsın? Demek istediğim bu."

"Bu benim zil sesim değil, Çavuş Zerbrowski'nin zil sesi."

"Neden bir polis çavuşu için kullanasın ki?" Babam sordu.

Zerbrowski mesaj atmış. Bu gece halledeceğiz. Kendine ve Jean-Claude'a iyi bak. Bütün ilginç kısımları yarın anlatırsın. Aileme dönüp baktığımda bu sonuncusu beni gülümsetti. Gerçek şu ki, karısı Katie kıyafetlerinden evine kadar tanıdığım en temiz insanlardan olmasına rağmen, Zerbrowski evden aynı şekilde temiz çıkıyordu ve saniyeler içinde kiri çekiyor gibiydi ve kıyafetleri sihirli gibi kırışıyordu. Arabası hayatımda bindiğim en dağınık arabalardan biriydi ve buna üniversitede tanıdığım çocuklar da dahildi. Arkeolojik bir kazı gibi yığılan fast-food paketleri, doktoru ona kilo aldığını söylediğinde ortadan kaybolmuştu.

kolesterolünü düşürmesi gerekiyordu ama o arka koltuğuna atacak başka şeyler bulmuştu. Bir keresinde bir şüpheli, Zerbrowski'nin arabasının arka koltuğunda oturmak zorunda kalmanın zalimce ve olağandışı bir ceza olduğunu iddia etmişti. Bu bana Charlie Brown'daki Pig-Pen karakterini hatırlattı, ama bunu arkadaşlarınızla yaptığınız gibi sevimli bir kendine özgülük olarak ifade ettim; ailem ona hakaret ettiğimi düşünecekti, bu yüzden sadece "Zerbrowski ve ben birlikte çok çalışıyoruz, gayri resmi ortaklar, bu yüzden Linus ve Lucy teması" dedim.

Andria, "Bu, başka bir polis memurunu seçmen için hâlâ çok şirin," dedi.

"Değişen sadece vampirlere karşı tavrın değil Anita, her şey değişti," dedi babam.

"O , Fredrick."

Başını iki yana salladı. "Hayır, o bizim yetiştirdiğimiz kız değil. Onu ele geçirmiş ve tanımadığım birine dönüştürmüş."

Mezelerimiz geldi ve hepimizi cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardı. Bir önsezi diyelim, babam sohbetin konusunu unutmazdı.

13

"Seni ÇOKTAN terk etti, Anita, bunu görmüyor musun?" Babam henüz tadına bakma zahmetine katlanmadığı mezesinin üzerine konuştu.

Andria imdada yetişerek, "Demek istediğim bu değildi baba. Jean Claude'un Anita'yı kendisini sevmesi için zorladığına inanmıyorum, hiçbir zaman da inanmadım."

"Onun farklı bir insan gibi olduğunu söylediniz; bunun başka nasıl bir açıklaması olabilir?" diye sordu.

"Anita üzerinde vampir hileleri deneseydim, bunu bilirdi. Onun büyücülüğü, ona dürüstçe yaklaşmam ya da hiç gerektiği anlamına geliyordu," dedi Jean-Claude.

"Fredrick, sana Colorado'da Anita'nın bir zombi ordusu yetiştirdiği videoları gösterdim. O kendi çok güçlü," dedi Judith.

Düşüncelerinden sıyrılır gibi başını salladı, sonra bir an için Jean-Claude'a baktı, yere baktı ve sonra bana baktı. "O videolar bana senin onun seni ele geçiremeyeceği kadar güçlü olduğunu kanıtlamadı. Seni ölümsüz güçleriyle bozduğunu doğruladılar."

"Fredrick, lütfen."

"Ben ölüleri diriltemem, Dr. Blake. Bu bana ne canlı ne de ölü olarak bahşedilmiş bir güç değil," dedi Jean-Claude.

"Bunu , değil mi?"

"Boulder, Colorado çevresindeki mezarlıkları boşalttım baba. Kötü adamımızın kendi tarafında olması için yetiştirmediği tüm zombilerden bir ordu kurdum. Onları Boulder'daki insanları savunmaları için gönderdim.

alan. Bugün bunu yapabilecek tek büyücü ben olabilirim."

Babam parmaklarını kulaklarına sokup la, la, *la* demenin yetişkin versiyonu gibi başını tekrar salladı. "Eğer seni bozmadıysa, o zaman seni hayal kırıklığına uğrattım, Anita."

"Nasıl başarısız oldum?"

"O yaz seni güçlerini kontrol etmeyi öğrenmen için Büyükannen Flores'e gönderdim ama belki de annem haklıydı. Daha fazlasını öğrenmen için seni bir vudu rahibesine göndermek yerine bu kötülüğü senden kovmalıydık."

"Fredrick, kes şunu," dedi Judith.

Jean-Claude, "Anita yeteneklerini insanlara zarar vermek için değil, onlara yardım etmek için kullanıyor," dedi.

"Zombiler savaştı demek istiyorsun," dedi babam.

Nicky yanıma gelip elini omzuma koydu. "Hayır, Anita sihriyle cephe gerisinde kalmıyor, zırhını giyiyor, silahlarını kapıyor ve en kötüsüne saldırıyor."

Jean-Claude, "Anita eski generaller gibi cepheden yönetiyor," dedi.

"O bir polisi, baba."

Jean-Claude ve Nicky'ye dokundum ve babama baktım. O benim için bir yabancıydı; ben onu onun beni gördüğü kadar net görmemiştim. O benim babamdı, ben de onun kızıydım; birbirimiz için insan değildik, aile rolleriydik.

"Neden değiştiğimi bilmek ister misin baba?" Andria'ya baktım. "Neden daha yumuşak ve şirin şeylerle daha rahat olduğumu ve bir kız gibi giyinmeye istekli olduğumu bilmek ister misin?"

Andria, "Bütün bunları ben başlatmak istememiştim," dedi.

"Biliyorum ama terapide şunu öğrendim. Beni seven ve daha kadınsı ve yumuşak olmamı sağlayacak kadar rahat hissettiren insanlar buldum, çünkü tüm zamanımı kim olduğumu savunmak için harcamak zorunda değildim. Beni karanlık, huysuz ve asık suratlı olarak kabul ettiler, böylece onlara karşı daha yumuşak olabildim çünkü bana

sürekli bende bir sorun olduğunu düşünüyorlardı. Kız gibi ve pastel olmamamı lanet bir suç olarak görmediler. Bu beni kadın olmanın gerçekten sevdiğim ya da denemek istediğim yönlerini keşfetme konusunda özgür bıraktı."

Nicky, "Asla pastel ve pembe bir kız olamayacaksın, bu sen değilsin. Bu benim sevebileceğim biri değil." Sanırım aileme ters ters bakıyordu, ya da belki de kelimelerdi. Her neyse, yemek bitmişti.

"Her şeyin tadına bakamadığınız için üzgünüm ama..." "Hesabı ödeyeceğim, *ma petite*, git."

"Anita, lütfen gitme," dedi Judith.

Nicky sandalyemden kalkmama yardım etti. "Biraz hava almam lazım. Yarın öğle yemeğinde görüşürüz ama bu gecelik benden bu kadar."

"Ben senin babanım, sakın beni terk etmeye kalkma." Babam sandalyesini geriye itti ve masanın kendi tarafında durdu.

Jean-Claude, "Lütfen yemeğinizi bitirmekte özgürsünüz," diyerek eliyle işaret etti ve garson masaya geldi.

Ethan Nicky'nin yanına geldi ve "Ben iki masanın da hesabını getireyim; onu ve Jean-Claude'u buradan çıkarın" dedi.

Jean-Claude koluma girdi, Ethan'a teşekkür etti, aileme bir şeyler söyledi ama benim işim bitmişti. Babam hâlâ onu bırakıp gitmememi, bunun saygısızlık olduğunu falan söylüyordu. Hava almaya ihtiyacım vardı, ihtiyacım vardı... bu kadar. Wicked ve Truth aniden Jean-Claude'un diğer tarafındaydı. Wicked yan tarafa geçti ve Truth arkayı korumak için geri çekildi. Babamın bize arkadan saldıracağını düşündüğümden değil, ama belki de restoranda korunmamız gereken başka bir çılgın vampir düşmanı vardı. Nicky bizim için kapıyı açtı ve temiz gece havasında dışarı çıktık. Artan endişemin hafiflemeye başladığını hissedebiliyordum.

Kısa kahverengi saçlı, bu gece henüz kan almadığı için yüzü hâlâ solgun ve çok zayıf olan bir vampir bize yaklaştı. Çoğu insan onun bir vampir olduğunu fark etmezdi. Çok normal görünüyordu: ortalama bir adam, ortalama bir boy, ortalama bir yapı, o kadar sıradan ki

Sözlükte *erkek, beyaz insan* kelimesinin yanında yer alması gerekirmiş gibi görünüyordu ama artık insan değildi. "Jean-Claude, seninle bir selfie çekebilir miyiz? Lütfen?"

Wicked girmeye çalışarak, "Üzgünüm, bu gece olmaz" dedi.

"ama, sadece bir selfie mi?" Telefonunu kaldırdı, bizi engellemek için önümüzde duruyordu ve siyah eldiven giydiğini fark ettim. St. Louis'de yaz mevsimiydi; vampir olsanız bile eldiven giymezdiniz. Jean-Claude bir randevumuz olduğu için nezaketle özür diliyordu.

Nicky arkamızda belirdi. "Onu duydun, çekil." Kızgındı çünkü ben çok üzgündüm. Grubumuzun etrafından dolaşmaya başladı. Selfie vampirine zarar verebileceğini düşünen tek kişi ben değildim çünkü Truth onun kolunu yakaladı ve ona alçak sesle konuştu.

Wicked selfie vampirini incitmeden yolumuzdan çekmeye çalıştı. "Hadi, kralımızla sadece bir selfie, hadi."

Babamın bana bağıran sesini duydum. "Anita, bekle!" Bizi dışarı kadar takip etmişti. Lanet olsun.

Jean-Claude, "Bırakalım da selfie'sini çeksin, daha çabuk olur."

dedi. Nicky'nin "Restorana geri dön ihtiyar" dediğini duydum.

Vampir Jean-Claude'a yaklaştı ve eldivenli elleriyle kamerasını yerleştirmeye başladı, ben de kolunun içine gizlenmiş şeffaf şişeyi gördüm. Ne olduğunu tam olarak biliyordum çünkü vampir avı çantamda onları taşıyordum. Düşünecek zamanım bile olmadı, tüm gücümle vücudumu Jean-Claude'un vücuduna bastırdım ve onu geriye doğru sendeletmeye başladım. Wicked kendini ileri attı, Truth beni tutup geri çekmeye çalıştı ve vampir üzerimize kutsal su fırlattı.

14

Yüzünüze BIR ŞEY fırlatıldığında, özellikle de sıvı, her zaman göz kırparak tereddüt edeceğiniz bir an vardır. Bir insan saldırgan bile bunu kendi avantajına kullanabilir; bir vampir daha hızlıdır, bir saniye onlar için sonsuzdur. Sanki kutsal su bana zarar verebilirmiş gibi sol kolumu havaya kaldırarak arkamı dönmek gibi çaylakça bir hata yapmıştım. Wicked'ın yüzünün kaynadığını ve çığlık attığını gördüm. Truth kardeşini yakaladı ve bir koluyla onu geri çekti; diğer eli kutsal suyla köpürüyordu. Jean-Claude için etrafa bakmadım; o kadar kötü yaralanmış olsaydı bunu hissederdim. O güvendeydi, bu yeterliydi. Sanki saldırgana dönmek için dünya kadar zamanım varmış gibi dünya yavaşlamıştı. Her şey adrenalinin, savaşın telaşıyla kristal gibi keskin ve ayrıntılıydı.

Vampir tam karşımda duruyordu, sanki verdiği zararı görmek istiyordu ya da daha fazlasını vermek için bekliyordu. Dirseklerinizle vurursunuz, böylece elinizi kırmazsınız, ama aynı zamanda birisi başka bir şey için çok yakınsa daha iyidir. Dirseğimle suratına vurdum, sonra diğer dirseğimle ön-arka vuruş kombosu yaptım. Bu onu sendeletti ve karnına bir diz attım, bu da onu katladı. Onu yakaladım, yüzünü dizime olabildiğince çok indirmeyi planlıyordum ama yüksek topuklar dengemi bozdu ve ayağımı yeniden ayarlarken vampirin ensesini tutmak zorunda kaldım. Dövüş eğitimi almış olsaydı bana zarar verebilirdi ama çoğu vampir gibi o da sadece vampir olmanın yeterli olacağını düşünüyordu.

Beni geri itmek için üstün gücüne ve hızına güvenerek ağzı açık, dişleri gergin bir şekilde üzerime geldi. Gözleri karanlık bir ateş gibi parlıyordu, derisi inceliyordu, beni yere indirdiğinde sanki gözleri parlayan bir kafatasına bakıyor gibiydim, Cadılar Bayramı süsleri gibiydi, tek bu süsün ağırlığı ve gücü vardı ve yüzüme doğru saldırıyordu, benimkini koparmasını engellemek için boğazına dayadığım kolumla savaşırken tükürüğü yanağıma düşüyordu. Silahıma ulaşamıyordum ve haçım kıyafetlerimin altında sıkışmıştı; gerekirse vampire için sol kolumu verirdim. Yardıma saniyeler kala ölmemi engelleyecekse, bir yara izinin daha ne önemi vardı?

Sonra bir şey parlamaya başladı ve onun ben olduğumu anlamam bir saniye sürdü; üzerime attığı kutsal su yüzümü, saçlarımı ve boğazına dayadığım kolumu parlatıyordu. Bir an hırlayan, gırtlağımı parçalamaya kararlı bir hayvana dönüştü, sonra insanlığı yüzünü tekrar doldurmaya başladı. Boğazının derisinin koluma doğru hareket ettiğini hissedebiliyordum, o kadar hızlı kabarıyordu ki sanki derisi kendi kendine hareket ediyormuş gibi geliyordu. Bu hissin boğazımda yarattığı ani safraya karşı sertçe yutkunmak zorunda kaldım. Bana göz kırptı ve "Bu da ne?" diye fısıldadı. Acının onu henüz etkilememiş olması vampirik güçler konusunda çok yeni olduğu anlamına geliyordu. Sobanın sıcak olduğunu öğrenmemiş bir çocuk gibiydi. Bana yardım etmek için değil, zarar vermek için verdiği kutsal ışık parıltısının içinden ona baktım. Gözlerinin tekrar insana dönüşmesini, yüzünün tekrar dolmasını ve böylece kafatasının tekrar derisinin altında görünmez olmasını izledim. Parıltının ötesini göremiyordum ve nöbetçi ekibimizdeki hayvanların bana yardım edecek kadar yakın olup olmadıklarını görmek için üzerimdeki vampirden başka bir yere bakmaya cesaret edemedim. Kaçmasını istemiyordum; hangi nefret grubuna ait olduğunu, bize zarar vermesi için onu kimin gönderdiğini bilmek istiyordum. Bu yüzden bacaklarımı Brezilya jujitsu'sundaki gibi etrafına doladım, böylece gardımı almış oldum. Sağ elimi ceketinin kaba kumaşına sardım ve parlayan sol kolumu boğazına dayadım. O hareket etmeyecekse, ben de etmeyecektim. Sonra acı onu vurdu. O

Çığlık atarak vücudunun üst kısmını kolumdan geri çekti ama bacaklarım ve bir elim onun parlayan çok fazla uzaklaşmasını engelledi. Boynunun yanmış etini görmek için bir saniyem vardı ve sonra "Bırak beni!" diye sarsılıyordu. Kaçmak için nasıl mücadele ettiğine dair hiçbir BJJ kuralı yoktu, herhangi bir düşünce bile yoktu, sadece dört ayak üzerine çıkmaya çalışırken çılgınca çırpınıyordu, ama bacaklarımı omurgasının küçük kısmına doğru bükmeye devam ettim, onu geriye doğru düzleştirdim, böylece sadece kollarını kaldırabildi. Eğer bu kadar zayıf olmasaydı onu asla bu kadar iyi kontrol edemezdim, ama korumam onun etrafında sağlamdı. Özgür olmak için çığlık atarken ve yüzünde parlayan soğuk, kutsal ateşe çığlık atarken neredeyse kırılgan hissediyordu.

Fortune ikimizin de üzerindeydi ve "Nicky'yi çağır da bana yardım etsin" diyordu.

Yumuşak ışıkta ona baktım, tam yıldız ihtişamındaki bir haçtan çok daha yumuşaktı. Nicky'nin neden yardıma gelmediğini merak ediyordum ama "Nicky, bana gel" diye bağırdım. Bir anda Fortune'un yanında belirdi ve vampiri üzerimden çekmeye çalıştılar.

Nicky, "Onu korumandan kurtar, Anita," dedi.

Unutmuştum, kavgada iyi değildi. Fortune ve Nicky onu üzerimden kaldırırken bacaklarımı açtım ve ceketi bıraktım. Ethan sağ elimi tutup beni ayağa kaldırmak için oradaydı. Yüksek topuklu ayakkabıların üzerinde bir an dengesizlik yaşadım ve belki biraz da şok geçirdim. Ethan beni yakaladı ve sarılmaya başladı ama ben hâlâ parlayan tenime bakarak geri çekildim.

"Vampir bana vampir güçleriyle saldırmadığına göre artık sönüyor olmalı, ama sönmüyor." Aval aval bakan kalabalığa baktım ama kutsal suyun parlamasını sağlayan vampir o kadar da yakınımda değildi. Eğer o vampir orada olsaydı, Ethan bu kadar sakin olamazdı. Ama yakınlarda kutsal suyu harekete geçiren kutsal olmayan bir şey vardı. Haçımı zincirinden tutarak bluzumdan çıkardım ve kutsal suyun bir yankısı gibi usulca parladı; bu vampirin bize o kadar yakın olmadığı anlamına mı geliyordu? Daha önce hiç kutsal su tenimde parlamamıştı ya da bir haç bu kadar yumuşak bir şekilde parlamamıştı.

Yakınlarda kötü niyetli bir vampir vardı ama aktif olarak vampir güçlerini üzerimde kullandığını düşünmüyordum. Sanki kutsal eşyalar çoktan aktive edilmişti de daha uzaktaki tehdide tepki veriyorlardı. Tahmin yürütüyordum, çünkü bu benim için bile yeniydi. Vampir benden saklanıyor muydu? İzliyor muydu? Ne? İçimde bir el açar gibi büyücülüğümü açtım. Her zaman içimdeydi ve kullanılmayı bekliyordu. Onu çağırmak ya da beni doğru zihniyete sokmak için ritüele ihtiyacım yoktu; o her zaman oradaydı. Vampiri aradım ve... işte oradaydı, görüş alanımın dışındaydı ama gücü bizim üzerimizde, benim üzerimde, bizim üzerimizde, benim üzerimde kullanmaya çalışıyordu. Emin değildim, ama bu yüzden hala kutsal ışıkla parlıyordum, çünkü yabancı uzun mesafeli vampir güçlerini kullanmaya çalışıyordu.

"Nöbetçi Harlequin'e düşman bir vampir olduğunu söyle. O, sanırım o, vampir güçlerini benim, bizim üzerimizde kullanmaya çalışıyor."

"Ne kadar uzakta?" Ethan sordu.

"Emin değilim ama bizi izliyor, yani burada olup bitenlerin bir kısmını görebilecek kadar yakın."

"Diğerlerine haber veririm," dedi Servet. Bunu nasıl yapacağını bilmiyordum, çünkü telefonla olmayacaktı, ama yapabileceğini söylediyse biliyordum.

Hızla yaklaşan siren seslerini duyabiliyordum. Muhtemelen onları bir süredir duyuyordum ama fark etmemiştim.

"Anita, yaralandın mı?" Arayan babamdı.

Hâlâ kutsal ateşle parlayan ona döndüm. Bana dokunmak istercesine elini uzattı, sonra da "Gözlerin bir vampirinki gibi parlıyor," dedi.

Ethan'ın elini bıraktım ve babama doğru bir adım attım. O da geri çekildi. Yaklaşan siren seslerinden beni duyabileceği kadar yüksek sesle konuştum. "Tanrı benden yanaysa, kim bana karşı olabilir?"

"Anita..."

Kelimeleri bulmasını beklemedim. Döndüm ve durmak için gıcırdayan polis arabasına doğru yürümeye başladım, ışıklar dönüyordu ve

sirenler çalıyordu. Ethan yanımda kaldı. Ona "Gözlerim hâlâ parlıyor mu?" diye sordum.

"Evet," dedi.

Ben rozetimi belimden çıkarırken topuklu ayakkabılarımı çıkarmama yardım etmesini istedim. Ethan'ı ayakkabıları tutarken bıraktım ki rozeti polislerin görebileceği şekilde yüksekte tutabileyim. Onlar silahlarını çekip dışarı çıkmadan önce "U.S. Marshal" diye bağırıyordum. Belki kendimi polis memuru olarak tanıttığımı duymadılar, belki de bana inanmadılar ama bunun bir önemi yoktu. Rozetlerle kaplı olabilirdim ve tek görecekleri soluk fosforlu ateşle parlayan, gözleri aleve tutulmuş konyak elmasları gibi parlayan biriydi. Görebilecekleri en korkunç şey bendim ve bana buna göre davranacaklardı.

Yere için bağırdıklarında itiraz etmedim. Yaptım işte; topuklu ayakkabılarımı bu yüzden çıkarmıştım.

15

Ambulans geldiğinde hala kelepçeli bir şekilde yerdeydim. Yerde hareketsiz yatmaya çalışıyordum; etek dar olsaydı yerinde durabilirdi ama ailemi şok etmek istemediğimden daha aile dostu olması için pileli seçmiştim ve şimdi hanım hanımcık etek yerinde durmuyordu. En azından bu gece tanga giymemiştim ve külotum siyahtı. Kraliyet mavisi olanı giymediğime gerçekten sevinmiştim. Nedenini bilmiyordum ama parlak renkler beni daha çok rahatsız ederdi. Ayrıca Wicked ve Truth'un ne kadar incinebileceğini düşünüp çıldırmamak ya da benim bir ABD Marshal'ı olduğuma inanmayan üniformalı memurlar karşısında kendimi kaybetmemek için tüm bu ufak tefek şeyleri düşündüğümü de biliyordum. Olay yerine ilk geldiklerinde benim doğaüstü bir kötü adam olduğumu düşünmelerini anlıyorum. I
Beni silahsızlandırmalarını anlıyordum ama şimdiye kadar bir düzine kez arayıp kimlik bilgilerimi doğrulatacak zamanları olmuştu. Öyleyse neden hâlâ ellerim arkamda, iç çamaşırım ve kalçalarıma kadar uzanan hortumumla betonun üzerindeydim? İyi olduğunu hissetmeme rağmen Jean-Claude'u şahsen görmem gerekiyordu. Saldırganın hangi nefret grubuna mensup olduğunu öğrenmem gerekiyordu; yapmam gereken pek çok şey vardı ama hiçbiri burada çaresizce yatmak, işimi yapamamak, yaralılarımı teselli edememek ya da... Ortağı arabasındayken ya da görüş alanımın dışında bir şeyler yaparken yanımda duran tek üniformalı değildi.

"Memur Linley," dedim dişlerimi sıkarak.

"Bunun için gerçekten üzgünüm, Marshal."

Ona bakmak için başımı kaldırmaya çalıştım ama durduğu yer yüzünden ancak pantolonunun paçasına kadar gelebildim. "Yani, benim Marshal Anita Blake olduğumu biliyorsun?"

"Evet, hanımefendi."

"O zaman neden hala kelepçeliyim ve kıçımı dünyaya gösteriyorum, çünkü ellerimi kullanamıyorum!" Biraz bağırdım ve sakinleşmek için derin nefes almak zorunda kaldım. İnsanlara bağırmak asla kelepçelerinizin daha hızlı çözülmesini sağlamaz.

"Yeni protokole göre, daha önce bahsi geçen doğaüstü vatandaşın kelepçelerini çözmenin veya başka bir şekilde serbest bırakmanın güvenli olduğunu doğrulamak için doğaüstü görevlilerden birini buraya getirene kadar alandaki tüm doğaüstü kişileri kelepçeli tutmamız gerekiyor."

"Ben doğaüstü bir mareşalim!"

"Yeni kural, gözaltına aldığımız doğaüstü vatandaşın doğaüstü şerif olmasını kapsamıyor, bu yüzden birinin bize kelepçelerinizi açıp açamayacağımızı söylemesini ve sizin kelepçelerinizi açmanın uygun olduğunu söyleyen şerif olmanızı bekliyoruz."

Yüzüne bakabilmek için çabaladım ve tek yapabildiğim eteğimin vücudumdan daha da yukarı düşmesini sağlamak oldu. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Gerçekten üzgünüm, Şerif Blake, ikimiz de bunun için gerçekten üzgünüz."

"Yani burada yerde yatıp babam dahil herkesi teşhir etmeme izin mi vereceksiniz? Ta ki sağduyulu biri seni geri arayana kadar?" Bağırıyordum, siktir .

"Oh, Tanrım, ben... belki yardım edebilirim." Yanımda diz çöktü ama parmaklarının kıçıma dokunduğunu hissettiğimde eteğimi aşağı çekmeye çalıştığını fark ettim.

"Çek o lanet ellerini üzerimden!"

Linley düştü ve kıç üstü düştü. "Özür dilerim, özür dilerim."

Tenimin üzerinde dans eden eriyon enerjisinin ılık akışını hissettim. Bu sıcaklığın nasıl bir his olduğunu biliyordum; başka koşullarda

Ben ayaklarının çaresizce yatarken Nicky'nin arkamda olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu ama bu o koşullar değildi.

"Onun kıçına dokundun mu?" Nicky sordu, sesi o kadar derindi ki insan kelimelerinden çok hırıltı gibiydi.

Memur Linley kekeledi, "Ben... Ben yapmadım. Yani... İsteyerek yapmadım. I..." Aslında yengeç yürüyüşüyle Nicky'den uzaklaştı, böylece başımın yanında yere düştü. Linley'i nihayet daha iyi görebiliyordum ama yüzünü görebilmek için hâlâ boynumu zorlamam gerekiyordu. Yanağımı tekrar kaldırımın sert serinliğine dayadım.

Ucuz ama kullanışlı bir çift ayakkabı daha gelip Linley'in yanında durdu. Onun ortağı Maric olduğunu düşündüm. "Bir sorun mu var?" diye sordu, sanki Nicky'nin cüssesinde birinin üzerimize çıkmasından tedirgin olmamış gibiydi ya da belki de hatırladığımdan daha uzundu. Belki de Nicky onun üzerinde hiç durmuyordu.

"Evet, bir sorun var," diye hırladı Nicky. "Ortağın az önce elleri kelepçeliyken bir ABD polis memurunun kıçına dokundu."

"Bu bir yalan," dedi ortağı.

"Özür dilerim Maric, ama bunu yapmak istememiştim, eteğinin yerine oturmasına yardım etmeye çalışıyordum. Yani bu çok onursuzca ve..."

"Konuşmayı kes, Linley." Dünyadan bıkmış bir bıkkınlıkla dolu ses tonundan bile en az iki yıldır bu işte olduğunu anlıyordum, hatta beş yıldan fazla olduğuna bahse girebilirdim.

"Özür dilerim-"

"Kapa çeneni Linley, ciddiyim." "Özür

dilerim-"

"Yerden kalk ve git arabaya otur."

Linley ayağa kalktı, hâlâ açıklamaya çalışıyordu. "Ona dokunmak , yemin ederim."

"Arabaya git ve oturmadan önce pantolonunun tozunu al." "Şerif

Blake, gerçekten üzgünüm, asla-"

"Git şu arabaya otur, hemen şimdi ve kendini daha derin bir çukura sokmaktan vazgeç." Ve evet, bağırıyordu.

Memur Linley uzaklaştı, arabaya doğru gittiğini tahmin ediyordum ama Maric'in bacaklarını göremiyordum. Anlamadığım bir dilde birkaç kelime mırıldandı, sonra tamamen aksansız bir İngilizceyle, "Onun için ne kadar özür dilesem azdır, en azından seni ayağa kaldıralım," dedi.

"Kelepçelerimi çözebilir misin?"

"Üzgünüm, gerçekten, ama biri izin verene kadar ya da doğaüstü bir şerif olarak kendiniz için izin alana kadar, bağları çıkaramam, ama sizi yerden kaldırabilirim."

Kolumu tutmak için eğildi ve Nicky diğer kolumu tutmaya başladı, böylece beni birlikte ayakta tutacaklardı. Maric eli kolumda durdu ama yukarı doğru hareket etmedi. "Sen de kimsin?"

"Erkek arkadaşı."

"Onun koruması olduğunu sanıyordum."

"Her ikisi de," dedim. İki adamın arkamdan birbirlerine baktıklarını hissedebiliyordum.

Nicky, "Onun güvenliği olarak tartaklanmasına izin veremem, erkek arkadaşı olarak insanların suratına yumruk atmaya başlamak istiyorum," dedi, sesi biraz daha az gür çıkıyordu.

"Bütün bunları anlayabiliyorum," dedi Maric. "Mareşal Blake'i yerden , sen de ona eteği konusunda yardım edebilirsin."

Omuzlarıma mümkün olduğunca az yük binmesi için beni birlikte kaldırdılar. Çabalarını takdir ettim. Eteğim hemen hemen yerine oturdu; Nicky nazikçe pilileri aşağı çekti ve hatta güzel durması için kenarlarını kabarttı. Onu öpmek istedim ama hâlâ o kibar memuru ihtiyaçları olan şerifin ben olduğuma ikna etmeye çalışıyordum ve sevgililerimi öpmek diğer polisler nezdinde güvenilirliğimi artırmayacaktı. "Teşekkürler Nicky" demekle yetinmek zorunda kaldım.

"Bir değil. Ethan'ın ayakkabılarını getirmesini ister misin?"

Çoraplı ayaklarımın altındaki soğuk betonu hissederek orada durdum ama başımı salladım. "Hayır, dengem kelepçe takacak kadar iyi değil."

"Hortumlar kaygan; onları ister misin?" diye sordu.

Tekrar başımı salladım. "İnsan yapımı bir zemine çıkana kadar bir şey olmaz ama her ihtimale karşı bir elini kolumda tutabilirsin."

"Memnuniyetle," dedi, sonra eğilip fısıldadı, "Belki bir ara evde kelepçelerle oynayabiliriz?"

İlk içgüdüm hayırdı, ama sonra yerde yatarken arkamda belirdiğini hissettiğimi hatırladım ve... "Birlikte oynamamız hoşuma gidiyor" diye fısıldadım.

O gülümsedi, ben de gülümsedim ve sonra Ethan zihnimin içinden fısıldadı, "Kötü Gerçek seni görene kadar ambulansa binmeyecek."

Gülümsemelerimiz kayboldu ve omzumun üzerinden Maric'e seslendim. "Adamlarımın ne kadar kötü yaralandığını kontrol etmem gerekiyor, bu yüzden ya kelepçeleri çıkar ya da gözaltından onlarla çıkacağım."

"Ben de seninle geleceğim," dedi.

Memur Linley'nin tek başına gitmesinin güvenli olup olmadığını merak ediyordum ama onu takip etmek benim işim değildi, bu yüzden restorana doğru yürümeye devam ettim. Nicky'nin eli sol güven verici bir varlıktı. "Sağ kolumu her zamanki gibi serbest bıraktığın için minnettarım ama ellerimi kullanamadığım ve silahım hâlâ onlarda olduğu için, silahını serbest bırakman gerekirse diye kollarını değiştirebilirsin."

Memur Maric duymuş olmalı ki, "Bu çok saçma, senin kim olduğunu biliyorum ve burada kurban sensin, suçlu değil" dedi.

Nicky ikimizi de kendisine doğru çevirdi ve elini koluma bana rehberlik etti. Maric kelepçe anahtarını hazırlamıştı. Başının belaya girip girmeyeceğini sormalıydım ama o yetişkin bir polisti ve kendi kararlarını verebilirdi; ayrıca ellerimin serbest kalmasını istiyordum. Jean-Claude'a dokunup yaralanmadığını kendi gözlerimle görmek istedim. Bazen görmek yeterli olmuyor; gerçek olduğuna inanmak için bir şeye dokunmam gerekiyordu. Belki de konuşan korkuydu, çünkü tüm bu cesaretin altında Jean-Claude'un üzerine kutsal su atmaya çalıştıkları düşüncesi yatıyordu. Bir anım vardı

Wicked'ın yüzünü, çığlıklarını. Artık ailemden korkmuyordum. Eğer Jean-Claude iyiyse, bunun bir önemi yoktu. Bizi koruyan yaralı Wicked Truth'la yüzleşmek zorundaydım, güzellikleri belki de sonsuza dek yara almıştı. Hastaneye gitmeden önce beni görmek istiyorlardı. Onları nasıl rahatlatabilirdim ki? Ethan kafamın içinden fısıldadı, *Acele* et. Kelepçeler çıktı ve onları ovma dürtüsüyle savaştım; seni incittiklerini görmelerine asla izin verme. Kural buydu, değil mi?

16

ETHAN BIZI kapıda ayakkabılarımla KARŞILADI, düşersem ellerim beni tutabileceği için ayakkabılarımı giymeme yardım etmesine izin verdim. Ayakkabılarımı

Diz çöküp ayakkabıları giyerken elimi omzuna koydum. Restoranın enkazına bakıyordum. Masalar devrilmişti. Sağlık görevlileri iki farklı alanda kümelenmişlerdi; içeride daha fazla üniformalı polis ve siyah gömlekli güvenlik çok daha fazlası vardı. Benim görüşüm Linley'in ayakkabılarıyla sınırlıyken içeri olmalılar. Tanıdık ve güvendiğim yüzleri tanıdıkça gerginliğim biraz daha azaldı.

"*Sindirella*'daki prens gibi," dedi bir kadın sesi. Judith'in yakınlarda durduğunu görmek için döndüm.

"Ne?" diye sordum. Ethan ayakkabılarımı giymeme yardım etmek için ayağa kalktığında neden anladım.

Ona bunun bir peri masalı olmadığını ve bunu neden söylediğini haykırmak istedim ama gözlerindeki korkuyu, gülümsemesinin etrafındaki gerginliği, kendine sarılma şeklini gördüm. Beni daha iyi hissettirmek için ortamı yumuşatmaya çalışıyordu. Beni yatıştırmanın doğru yolu bu değildi ama deniyordu. Babamı kalabalığın içinde bırakıp gelmiş ve beni daha iyi hissettirmeye çalışmıştı. Her şeyi yanlış yaptığını anlamaması onun hatası değildi ve ben de istediğim gibi bir anne olamadığı için ona bağıracak bir çocuk değildim.

"Wicked ve Truth'un benimle konuşana kadar hastaneye gitmeyeceklerini söylediler."

Gözlerinin ve ağzının etrafındaki gerginlik derinleşti. Tüm o harika makyajın altında bile bir an için yaşlanmış gibi göründü. Gözleri

güçle değil, gözyaşlarıyla parlıyordu. Biraz fazla hızlı bir şekilde başını salladı, sonra odanın ortasındaki kümeyi işaret etti. Andria yanına geldi ve bir kolunu omuzlarına doladı.

"Seni soruyorlar," dedi Andria ve makyajı sanki ovalamış gibi dağılmıştı. Elbisesi ıslak görünüyordu. Ben dışarıda kapana kısılmışken neler oluyordu?

"Yaraların üzerine su döktük, kutsal suyu durulamaya çalıştık. Babam suya reaktif olmayan diğer yakıcı maddeler gibi davranmamızı söyledi ama hazırlıklı ol Anita," dedi Andria.

"Babam onlara ilk yardım yapılmasına yardım mı etti?" Başını salladı.

Judith, "Baban yardım edebilseydi orada durup acı çekmelerine izin vermezdi," dedi.

Buna inanmadım, aslında kutsal suyun etlerini yakmasını vampirlerin şeytani canavarlar olduğuna dair daha fazla kanıt olarak kullanacağını düşündüm. Bunu yüksek sesle söylemedim, çünkü belki de doğru değildi ve bu gece işleri daha da kötüleştiren ben olmayacaktım. Bu yüzden ona başımı salladım ve Ethan ile Nicky beni kalabalığın içinde ilerlettiler, ancak güvenliğimiz bizi çeken parçacıklar gibi etrafımızda toplanmaya başladı, bu yüzden Jean-Claude'a vardığımızda siyah giysili insanlardan oluşan bir küme halinde ilerledik.

Ceketini bir yerlerde kaybetmişti, bu yüzden tek görebildiğim yuvarlak yakalı kraliyet mavisi gömleği yüzünü çerçeveliyor gibiydi, böylece gözleri daha da mavi oluyordu. Yüzüne baktım, her zamanki gibi mükemmel ve inanılmaz derecede güzeldi. Göğsüm ve boğazım aniden sıkıştı, gözlerim yandı. Bana sarıldığı anda gözyaşlarımın akacağını ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını ve ilk kez etrafta başka polisler varken ağlayıp ağlamamam umurumda değildi.

Ethan elini omzuma koyarak beni durdurdu. "Kutsal sudan arınana kadar ona dokunamazsın."

Bu beni olduğum yerde durdurdu. Odanın öbür ucundaki Jean-Claude'a baktım; yüzümde hissettiğim dehşet okunuyor olmalıydı.

Bize saldıran vampire yaptığım şeyi kazara ona da yapmayı düşündüm, ama kolumu boğazına sokmazdım, onu öperdim. Tanrım.

"Sorun değil Anita," dedi Ethan, "duş alırsın ve iyi olursun."

Jean-Claude bize doğru yürüyordu. Nicky'ye çarpana kadar ondan uzaklaştığımı fark etmemiştim. Beni tuttu ve "Kazara kimseyi incitmene izin vermeyeceğiz" diye fısıldadı.

Yüzünü görebilmek için boynumu yukarı kaldırmam gerekti. Alnımı öptü çünkü o açıyla en fazla o kadar uzanabilirdi. Bunu güven vermek için yapmıştı ama şimdi tek düşünebildiğim... "Bana dokunduğunuz için Ethan'la ikinizin de duş almanız gerekecek."

Nicky bana sırıttı. "Birlikte duş almak zor değil." İlk kez gülümsemedim, çünkü kendimi Tifolu Mary gibi hissediyordum; dokunduğum her şey herhangi bir vampir için kirliydi.

"Ma petite."

Sesine baktım ve işte , bir yerde duruyordu. Kaazim ve Jake girdiler, sanki unutup birbirimize dokunmamızdan korkuyorlarmış gibi. Benim için endişelenmelerine gerek yoktu; kutsal suyun kalıntılarını temizleyene kadar Jean-Claude'a ya da başka bir vampire dokunmaya korkuyordum.

Jean-Claude, "Bu gereksiz," dedi.

Jake beyaz, kahverengi saçlı, ortalama görünümlü halini Jean-Claude'a doğru çevirdi. Kaazim ise esmer, siyah saçlı, Orta-Doğu'da sadece ortalama görünen halini bana doğru çevirdi. "Birbirinize ne kadar bağlı olduğunuzu biliyoruz," dedi Kaazim ve sesinde normalden daha fazla orijinal aksanı vardı, bu da sakin tavrının gösterdiğinden daha duygusal olduğu anlamına geliyordu.

"Jean-Claude için bir tehlike oluşturmadığımdan emin olana kadar direnebileceğimizi düşünüyorum."

"Eminim yapabilirsin," dedi Jake, Kaazim'in başının üzerinden bana bakarak. İkisinin de gözleri kahverengiydi, ama Jake'in gözleri de diğer birçok özelliği gibi orta kahverengiydi. Beyazın ana fiziksel görünüm olduğu her yerde mükemmel bir casustu. Kaazim'in gözleri kahverengiydi, bu yüzden

Eğer ışık restoran ışıklarından çok daha güçlü değilse karanlık görünüyorlardı. Onu egzotik, Jake'i ise mülayim biri olarak düşünmüştüm ama bu benim normalin ne olduğuna dair önyargılı fikrimden kaynaklanıyordu; dünyanın başka yerlerinde Jake egzotik, Kaazim ise normal biri olurdu.

"Ama ikinizin de güvenliği için şimdiye kadar olduğundan daha dikkatli olacağız," dedi Kaazim ve bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey "Bu tam olarak ne anlama geliyor?" diye sormama neden oldu.

Jake, "Bu, bundan sonra kral ve kraliçemiz için en az dörder koruma olacağı anlamına geliyor," diye cevap verdi.

Normalde tartışırdım ama bu gece değil.

Jean-Claude ve ben birbirimize baktık. Onu neden normalde olduğu gibi kafamın içinde hissedemediğimi sormak istedim. Bunun ona dokunmak için duyduğum neredeyse çılgınca arzunun parçası olduğunu fark ettim. İçimde akan gücünün sürekli düşük seviyeli uğultusunu özlüyordum.

Ethan eğildi ve fısıldadı, "Enerjisinin kutsal suyu yeniden ateşlemesinden korkuyor."

"Olmayacak," dedim.

Kaazim, "Bunu kesin olarak bilemezsiniz," dedi.

"Dışarıda güç kullandım ve eğer endişelendiğiniz şey buysa etimi tutuşturmadı."

"Gel bizim Kötü Gerçek'i gör ve sonra bana senin güvenliğin için çok endişelendiğimi söyle, müstakbel gelinim." Bana lakap olarak hiç böyle seslenmemişti, üzgün olduğunda hep *Ma Petite*, Anita derdi. Nedense bana yeni bir şey demesi sinir bozucuydu.

"Peki, beni Wicked ve Truth'a götürün ki hastaneye gidebilsinler ve ben de onlara dokunmayayım. Eğer hala endişeleniyorsan."

"Hayır," dedi Kaazim, "onları gördüğünde neden onlara dokunmaman gerektiğini hatırlayacaksın."

Bu beni korkuttu, yüksek sesle söylemedim ama korkuttu. Tabii ki yüksek sesle de söyleyebilirdim.

17

WICKED sedyede yüz üstü YATIYORDU. Her zamanki muhteşem haline benziyordu ama sonra başını çevirdi. Yüzünün sağ tarafı kırmızı bir harabeye dönmüştü. Derinin üst tabakası gitmiş gibiydi ve çiğ yaralı et gibi görünüyordu. Kendimi kontrol etmeden önce duygularımın bir anlığına yüzüme yansıdığını biliyorum. Gözlerini kapattı ve ben de gözlerinin zarar görmemiş olmasına bir an .

Gözleri hâlâ kapalıyken konuştu. "Bana bakmak zorunda değilsin Anita, her şey yolunda."

"Her zaman sana bakmak isteyeceğim."

Sonra gözlerini açtı ve yüzümü inceleyerek bana baktı. "Neden ağlıyorsun?"

Gözlerimi sildim; ağladığımı fark etmemiştim bile. Terapide ağlamak istediğimde bunu yapmam gerektiğini öğrenmiştim. Sadece şu anda bunu yapmak istememiştim. Gözlerimi sildim ama durmadı. Sonunda dedim , "Senin incinmen ağlamaya değer."

"Çok uzun zamandır benim için gözyaşı döken bir kadın olmadı," dedi.

Truth sedyenin diğer tarafında durmaya geldi. Yüzü temizdi, normaldi, yaralanmamıştı. Gözlerimin yalan söylemediğinden emin olmak için yüzüne dokunmak istedim. Kardeşine bakmamak ve neredeyse aynı olan yüzlerini karşılaştırmamak için mücadele ettim. Truth'un gözleri çok griydi, mavisi endişe ve acı tarafından yutulmuştu.

"Neren yaralı?" Diye sordum ve sesim henüz gelmemiş gözyaşlarıyla kalınlaşmış gibi boğuk çıkmaya başlamıştı.

Sol elini yukarı kaldırdı. Sadece yanmış ve çiğ değildi, kızarmış etin bir kısmının arasından kemiği de görebiliyordum. En iyi savaşçılarımızdan birinin elini kaybettiğini düşündüğümde gözyaşlarım kurudu. Doktor değildim ama kas, bağ, tendon ve adını bile bilmediğim şeyler zarar görmüş olmalıydı. Kardeşler, silah talimi içinde ya da dışında gördüğüm en sorunsuz iki elini de kullanabilen insanlardı.

"Aman Tanrım, Truth." Wicked'ın yüzüne baktım ve sonra tekrar Truth'a döndüm. Çok sakindiler. Ben sakin olamazdım. Sanırım histerik olabilirdim. "Vampirler için yeni ağrı kesiciler mi almışlar?" diye sordum.

Truth'un etrafında bir sağlık görevlisi belirdi. "Hayır, doğaüstü hastaların çoğu için elimizde bir şey yok."

Kardeşlere baktım ve yüksek sesle söyleyip söylememeye karar vermek için duraksamadan aklımdan geçenleri söyledim. "Neden çığlık atmıyorsunuz?"

Jean-Claude, "Çünkü onların acısını ben çekiyorum, *küçük hanım*," dedi. Bize yaklaştı, Jake sanki dokunmamızı engelleyecekmiş gibi duruyordu ama bu konuda endişelenmesine gerek yoktu. Kaazim, Wicked'in yüzündeki ve Truth'un elindeki hasara bakarak vampirlerden herhangi birine dokunmaktan korktuğum konusunda haklıydı.

"O zaman neden çığlık atmıyorsun?" diye sordum.

"Onların acılarını üstlenmiyorum, *küçük* hanım. Onları yatıştırıyorum, böylece hissetmiyorlar."

Bunu yapabildiğini bilmiyordum, demeye başladım ama etrafta sır paylaşılamayacak kadar çok yabancı vardı. Ona ve dikkatli bir şekilde düşünmeye çalıştım ama sanki diğer tarafta hiçbir şey yoktu. Jean-Claude'a ulaşamadığım için değil, çünkü çok sert bir kalkan kullanıyordu, ama sanki orada hiç yoktu. Tam ona bakıyordum ama beni onun insan hizmetkârı yapan bağ... boştu.

Korku içime öyle bir işledi ki, kollarım ve parmak uçlarım adrenalinle karıncalanmaya başladı. Adını fısıldadım, "Jean-

Claude, yapamam..."

Kulaklarım onunki kadar iyi duymadığı için fısıldayarak cevap verecek kadar yaklaşmaya çalıştı ama Jake araya girdi. "Kutsal sudan arınana kadar seni riske atmayacağız."

"Hissedemiyorum... Ben..."

"İyi misiniz, Şerif Blake?" Memur Maric sordu.

Wicked ve Truth'u işaret ettim. "Bunu nasıl sorarsın?"

"Senin de bir sorunun var gibi görünüyor, yaralandın mı? Linley bir şey mi kaçırdı?"

Jean-Claude ile psişik bağlantımın ne kadar yakın olduğunu sadece çok az polis biliyordu ve bu genel bir bilgi haline gelirse muhtemelen rozetimi kaybederdim. O anda bunu önemsediğimden emin değildim. Aramızdaki metafiziksel bağ efendi ve hizmetkâr olmanın ötesinde bir şeydi; bir çift ve potansiyel kral ve kraliçe olarak kim olduğumuzun bir parçasıydı. Diğer herkesle olan bağlarımın ne kadarının Jean-Claude ile güç paylaşımımın bir parçası olduğundan ya da tam tersi olduğundan emin değildim ve bunu öğrenmek istemiyordum.

" görünüyorsun. ister misin?" Maric sordu. "Hayır, ben iyiyim."

Jean-Claude Jake'in kulağına bir şeyler fısıldadı. O da Kaazim'e doğru eğilip fısıldadı ve sonunda Kaazim eğilip saçlarımı kenara iterek doğrudan kulağıma fısıldadı. Fısıltıdan çok nefesinin sese dönüşmesi gibi bir şeydi bu. "Jean-Claude seninle zihinden zihine iletişime geçerse alevler içinde kalmandan korkuyor. Kendini kutsal suyun lekesinden temizleyene kadar seni tüm vampirlerden korudu."

Kendi mesajımı kulağına üflemek için Kaazim'in kısa saçlarını yolundan çekmeme gerek kalmadı. "Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum."

Kaazim arkasına yaslandı, bana bir bakış attı, sonra sadece gözlerini Kötü Gerçek'e doğru kaydırdı. Tekrar fısıldamak için eğildi, nefesi tenime değecek kadar sıcaktı, öyle ki titrememek için kendimi zor tuttum. "Bu bir

Sizinle birlikte olma şansı var; kutsal ateşin sizden Jean-Claude'a gitmesi riskini almaya hazır mısınız?"

Onun insan hizmetkârı olduğumdan beri kutsal eşyalar, hatta kutsal su bile kullanmıştım. Haçım beni kör edene kadar parlamıştı ve Jean-Claude'a ya da bana asla zarar vermemişti ama Wicked'in yüzünün ve Truth'un elinin kafamda dans ettiği görüntülerle... Geri çekildim ve sadece "Peki" dedim.

Maric, "Sağlık görevlilerinden birinin sizi muayene etmesine izin vermelisiniz, Şerif Blake," dedi.

"Buna gerek kalmayacak," dedim.

"Ama hastanede duş alabilirsiniz, *ma petite*."

"Evde duş alabilirim." Kızmamak için mücadele ediyordum. Neye kızdığımdan bile emin değildim ama başka ne hissedeceğimden emin olmadığımda başvurduğum yol buydu. Diğer seçenekler üzerinde çalışıyordum, ama bu devam eden bir çalışmaydı.

"*Ma petite*, eğer hastanede duş alırsanız doktorlarla Kötü Gerçek hakkında konuşabilirsiniz. Orada bir büyücü ya da vampir biyolojisini sizin kadar iyi bilen biri olmayacaktır."

Buna itiraz edemezdim. "Tamam."

Bana gülümsedi; bu tam olarak bizim özel gülümsememiz değildi ama iyi bir gülümsemeydi. "Ben yapamadığımda onlarla ilgilendiğiniz için teşekkür ederim, *küçük* hanım."

"Biz bir çiftiz, bu da bir takım olduğumuz anlamına gelir," dedim. "Sen Jake'le birlikte geri dön. Onlarla ya da herhangi bir vampirle etkileşime girmeden önce duş almama izin verdikleri sürece Kötü Gerçek'i hallederim."

"Bundan emin olacağım," dedi Kaazim.

"Bundan olacağız," dedi Nicky, "*biz*" kelimesini vurgulayarak.

"Elbette," dedi Kaazim, alınmak istemediğini göstermek için Nicky'ye doğru neredeyse eğilerek. Kaazim böyleydi, başkalarına karşı çok yatıştırıcıydı, ama efendisi Queenie'nin binlerce yıldır çağırdığı hayvan olarak hayatta kalabilmek için böyle olması gerekirdi. Gücenecek bir şeyler arardı. Silahlar konusunda değil de büyü konusunda uzmanlaşan ilk Harlequin'lerden biriydi, gerçek eski usul büyü gibi-

döküm bok. Görene kadar inanmadığım şeyler. Diğer polislerle çalışırken yardım etmek için "sihrimi" kullanabilirdim ama genel saldırı konusunda Queenie kadar iyi olan hiçbir şeyim yoktu. Karanlığın bir ajanı olarak dünyanın dört bir yanında kötü kraliçesinin emirlerini yerine getirirken eski hayatını kaybetmekten dolayı bu kadar dengesiz ve huysuz olmasaydı gerçekten işe yarayabilirdi. Onu terapiye götürmeye çalışıyorduk ama şu ana kadar gitmek istemedi ve doğaüstü varlıklarla çalışacak terapistler, birini öldürtme riskini göze alamayacak kadar azdı. Güvenlik rotasyonunda ya da kulüplerden birinde bir gösteride değildi; Sirk'in yeraltında, kazara ya da başka bir şekilde zarar verebileceği herkesten uzakta saklanıyordu. Yetenekleri bu kadar nadir olmasaydı ya da Kaazim'i bu kadar sevmeseydik, herkesin güvenliği için onu idam edebilirdik, ancak Queenie ölürse, kendini kurtarmak için yaşam gücünü kullanmak ona ulaşacaktı. Bunu yapmak zorunda değildi, ama bir yarı canavarın, hatta bir insan hizmetkârın amacı buydu - ana vampiri hayatta tutmak. Jean-Claude bana aşıktı, benim hayatımı kendi hayatına değişmeyeceğini kanıtlamıştı ama Queenie kimseyi kendinden daha fazla sevmiyordu.

Odanın öbür ucunda, ölümü beni de kendisiyle birlikte mezara sürüklemesin diye birden fazla kez ölmesine izin verecek kadar beni seven vampire baktım. Metafiziksel bağlantımızı denemeyi o kadar çok istiyordum ki.

Sağlık görevlileri Wicked Truth'u yanımızdan geçirdiler, daha doğrusu Wicked'ı geçirdiler ve Truth'un yürümesine yardımcı oldular. Nicky bana arkamdan sarıldı ve "Ambulansı takip etmeliyiz" dedi. Bir an için kendimi onun kollarına bıraktım, sonra doğruldum ve uzaklaştım. Daha sonra, bunu hak ettiğim zaman teselli edilebilirdim.

"Yardım etmek için yapabileceğimiz başka bir şey var mı?" dedi babam.

Başımı salladım. "Bu gece öfkeme yenik düştüm ve tüm güvenliğimiz yerini alamadan erkenden çekip gittim. Bu geceyi daha iyi idare edebilseydim Wicked ve Truth zarar görmeyecekti, çünkü bu ikisinin arasına koyacak yeterince şekil değiştirenimiz olacaktı.

Bastard ve tüm vampirler, sadece Jean-Claude değil, ama birlikte geçmişimizin beni etkilemesine izin verdim ve bedelini başkaları ödedi."

"Ve eğer bu gece burada olanlarda herhangi bir payım varsa, özür dilerim Anita."

Jean-Claude, "Kutsal suya yakıcı bir kimyasal muamelesi yapma fikriniz, yaralanmaların çok daha kötü olmasını engelledi," dedi.

Babam ona baktı, başını salladı ve "Teşekkür ederim; Anita'nın söylediklerinden sonra yemekte söylediklerim ve yaptıklarım için daha da üzgünüm" dedi. Bana baktı. "İkinizden de özür dilerim."

"Çok teşekkür ederim Dr. Blake," dedi Jean-Claude. "Bana Fredrick de."

"Teşekkür , Fredrick."

"Evet baba, Wicked ve Truth'a yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Yüzündeki o ifadeyi biliyorum Anita. gelse kimsenin böyle incinmesine izin veremezdim."

"Bunu öğrendiğime sevindim baba." Nicky, "Gitmemiz gerekiyor," dedi.

Babam ona baktı. "Benim de size bir özür borcum var mı, Bay Murdock?"

"Yapabileceğin hiçbir şey beni incitemez, ihtiyar," dedi Nicky.

"Eh, genç adam, sanırım bunu hak ediyorum."

"Neyi hak ettiğini bilmiyorum, ihtiyar, ama Anita'yı incitmeye devam edersen, bir yolunu bulacağım."

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordu babam.

"Nicky seni tehdit ederse baba, sormana gerek yok," dedim, sonra Nicky'ye dönüp "Babamı tehdit etme," dedim.

Judith, Andria yanında dururken, "Teşekkür Anita," dedi.

Başımı salladım ve "Tehdit zamanı gelirse, bunu kendim yaparım" dedim.

"Anita!" Judith iyice öfkelenerek, "Anita!" dedi.

"Özür dilerim, çocukça davrandım; babamdan çok kendime kızgınım. Güvenliğimize faturalarını ödemeleri ve yerlerini almaları için zaman tanımadan masadan erken kalkmamam gerektiğini çok iyi biliyordum. Bir tek ben

terapi, sen değil. Kendime kızgınım ve bunun acısını senden ve tüm aileden çıkarmak isterdim ama ben bir yetişkinim ve yetişkinler sorunlarıyla böyle başa çıkmaz."

"Özür dilerim Anita," dedi.

Başımı salladım.

"Biliyorum."

Judith, "Hepimiz çok üzgünüz," dedi.

Gülümsemeyi başardım. "Bu gece iyi iş çıkardın Judith, teşekkür ."

Bu iltifat karşısında ne yapacağını bilememiş gibiydi ama memnun olmuş ve şaşırmış görünüyordu. Sanırım onu suçlayamazdım. "Teşekkür ederim Anita," dedi sonunda.

"Kötü Gerçek'e yardım edebilecekler mi?" Andria sordu. Gerçek lakaplarını bilmesine şaşırmadım, çünkü Jean-Claude'un ana korumalarıydılar, bu yüzden Jean-Claude'un birçok video ve fotoğrafında yer alıyorlardı. Güvenliğimizi ne kadar ilgi odağı olmaktan uzak tutmaya çalışsak da, insanların onları bırakması için fazla fotojeniktiler.

"Bilmiyorum, umarım öyledir."

Andria ağlayacak gibi görünüyordu. Neden ağladığını anlamıyordum ama onun öfkesiyle başa çıkacak kadar duygusal kaşığım kalmamıştı; kendiminkiyle başa çıkacak kadar olduğundan da emin değildim.

Judith, "Onlar için dua edeceğiz," dedi.

Bu bir sürprizdi ama "Teşekkürler Judith" demekten başka ne diyebilirdim ki?

"Onlar için dua etmemiz onlara zarar verir mi?" Babam sordu. Yüzümdeki ifade iyi bir ifade olmalıydı, çünkü aceleyle ekledi: "Haçlar ve kutsal su onlara zarar veriyorsa, dualar güvenli mi?"

"Evet Fredrick," dedi Jean-Claude, "*mon Dieu*, Tanrım diyebiliyorum ve ne yıldırım çarpıyor ne de alevler içinde kalıyorum."

"Ama bu bir ünlemdir; bizden gelen dualar gerçek inananların inancı olacaktır. Onların başına gelenlere biz de katkıda bulunduk; yardım etmeye çalışırken onlara daha fazla zarar vermek istemiyorum."

Jean-Claude şaşırmış bir sesle, "Samimi biri," dedi.

"Genelde öyledir," dedim.

Ethan, "Demek anlıyorsun," dedi. Ona baktığımda gülümsüyordu.

"Gitmemiz gerekiyor," dedi Nicky. Gülümsemiyordu. Tabii ki Ethan arabada babamın tiradını dinlemiyordu ve Nicky dinliyordu. Ben dinlemiştim ve belki de bu bizim neden daha huysuz olduğumuzu açıklıyordu, ya da belki de biz her zaman Ethan'dan daha huysuzduk. Evet, bu.

"Jean-Claude'u limuzinle geri götüreceğiz," dedi Jake. "Kaazim ve benim SUV'u alabilirsin; içinde senin doğaüstü şerif kitin var."

"Teşekkür Jake," dedim ve bunda ciddiydim.

Kaazim, "Çok minnettarız ama bundan kendimize pay çıkaramayız," dedi. "Sizin Nathaniel geri kalanımızla gelemediği için çok öfkeliydi, bu yüzden gitme çantanızı topladı, gerçi hükümetinizin tüm mareşallerin taşımasında ısrar ettiği cephanelikle gitme çantaları olmalı."

Nathaniel'i düşünmek beni gülümsetti ve aynı anda onun endişesini kilometrelerce ötede hissettim. Bizim için korkuyordu. Onu rahatlatmak için metafiziksel bağımıza uzanmaya başladım ama daha önce hiç yapmadığı bir şekilde nazikçe geri itti. Jean-Claude'un benden enerjisini kesmesinden sonra suratıma ikinci bir tokat yemiş gibiydim. Metafiziğin sürekli bir dokunuş, sürekli bir güvence gibi olduğunu ve şimdi en sevdiğim insanların çoğundan gittiğini fark ettim. Ne oluyor lan?

"*Ma petite*, lütfen, sadece duş kadar, sonra seni tekrar enerjimizle yıkayacağız."

"Az önce olanları hissettin, değil mi?"

Sadece başını salladı.

"Tekrar parlamaya başlamadım, kötü bir şey ."

"Bir saat ya da daha kısa bir süre içinde duş alacaksınız, bu kısa zaman dilimi erkenden böyle bir risk almaya değer mi?" Birbirimize baktık, Jake ve Kaazim birbirimize çalışırsak müdahale etmeye hazır bekliyorlardı. Çok saçma görünüyordu. Babamı bir an için gözümün önüne getirdim.

Kalabalığa baktım ve metafizik enerjinin tamamen yasaklanmasının beni bu kadar rahatsız etmesinin bir nedeninin de bu olduğunu fark ettim. Fena halde güvenceye ihtiyacım vardı ve bunu alamıyordum. Lanet olsun.

Nicky elimi tuttu; bu ona bakıp gülümsememi sağladı, ama gözyaşlarım çok uzakta değilmiş gibi gözlerimin yandığını hissedebiliyordum. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Babama daha fazla gözyaşı döktürmeyeceğim. Vermeyecektim. Terapistim gözyaşlarının normal, doğal, hatta gerekli olduğunu söyleyebilirdi ama benim gerçekten inandığım bu değildi. Sizi ağlatabilecek herhangi birinin ya da herhangi bir şeyin sizin üzerinizde gücü olduğuna inanıyordum. Bu korkunç gecenin üzerimde daha fazla güç sahibi olmasına izin veremezdim. Vermeyecektim.

Güvenliğimizdeki siyah figürlerden biri Jean Claude'a yaklaştı. Sadece koyu renk gözlerini açıkta bırakan tam bir burka giymişti; yüzünün geri kalanı siyah peçelerin ardında tamamen kaybolmuştu. Ağır göz kalemi gözlerini daha da egzotik hale getiriyordu ama Queenie burka içinde ya da dışında benim Ortabatılı gözlerime egzotik geliyordu.

"Böyle şeylerin daha önce de olduğunu gördüm, Anita," dedi o kadar alçak ve zengin bir sesle ki, sanki her an derin bir kontralto sesiyle bir meşale şarkısı söylemenin eşiğindeymiş gibi hissettirdi. Sesi bana *dumanlı* ya da yumuşak viski gibi sözcükleri düşündürdü.

"Hikayeler çok ikna ediciydi, *ma petite*, biraz daha sabredin, her şey yoluna girecek."

Ondan Queenie'ye baktım. Onun böyle bir kamu güvenliği sahnesinde yer alması nadir görülen bir durumdu. Kendi aralarında bile yüzyıllardır herkesin içinde taktıkları maskesini bırakmak istemeyen Harlequin'lerden biriydi. Sadece Kaazim'in onun tam yüzünü görmesine izin verilmişti ve Jean-Claude istisnasız herkesin yüzünü görmemiz konusunda ısrar etmişti. Artık ölmüş olan Tüm Karanlığın Annesi, hepsinin yüzünü bilen tek kişiydi. Dünyadaki en iyi casusların ve suikastçıların yeteneklerini onun üzerinde kullanamayacağından emin olmak için bir önlemdi ya da amaç buydu. Sonunda bazıları kurnazlık yeteneklerini onun çöküşünü başlatmak için kullanmıştı ama yine de Jean-Claude'un aldığı bir önlemdi.

talep etti. Bunu yapmışlardı, hepsi. Queenie'nin narin, esmer ve ara sıra biraz çılgınca parlayan gözleriyle sevimli olduğunu biliyorduk. Çok eski bir vampirdi, o kadar eskiydi ki çizgileri modern olanlar kadar soluk değildi, bu yüzden doğal ten rengini korumayı başarmıştı. Onu Orta Doğu'ya bırakabilirdiniz ve tıpkı Kaazim gibi mükemmel bir şekilde uyum sağlardı. Queenie'yi maskesiz görene kadar ceset gibi solgun görünmeyen bir vampir soyu olduğunu bile bilmiyordum. Gece boyunca beslenmemiş olsa bile gördüğüm en canlı görünen vampirlerden biriydi. Tüm Karanlığın Anası onu bizzat getirmişti; bunu iddia edebilecek tüm vampirler daha canlı görünüyordu.

"Sözümden şüphe mi ediyorsun?" diye sordu ve ona çok uzun süredir baktığımı fark ettim.

"Hayır, sadece garip bir gece oldu."

"Nasıl isterseniz," dedi ve Kaazim'in yaptığı gibi, bir kolunu neredeyse havaya kaldırarak yarım bir selam verdi.

Bunu bir saygı göstergesi olarak kabul ettim ama her zaman orada öylece durmak yerine bir şeyler yapmam gerektiğini hissettim. Jean-Claude ne yapacağını ya da en azından ne söyleyeceğini biliyordu: "Bilgini bizimle paylaştığın için teşekkürler Queenie."

"Bu benim görevim," dedi.

"*Ma petite*, ailenizi otele götürmesi için güvenliği seçeceğiz. Hastaneye gidin ve benim için Kötü Gerçeğimizle ilgilenin." Bu onun bana kibarca harekete geçmemi söyleme şekliydi.

"Böl ve fethet," dedim. "Her
zaman ve sonsuza dek, *ma
petite*." "Daima ve sonsuza
dek," dedim.

Memur Linley'den silahımı geri aldım. Yetkililer beni, kimse için bir tehlike oluşturmadığıma karar verebilecek doğaüstü bir şerif olarak görevlendirmişti. Bu, normal kolluk kuvvetleriyle etkileşim halindeyken Doğaüstü Hizmet'i kapsayan kurallar ve düzenlemeler için tüm zamanların en saçma seviyesiydi. Bunun saçmalığı hakkında resmi bir şikayet yazmak için zaman ve enerji bulacaktım, ama önce

Üzerimdeki kutsal suyun son damlasına kadar atılması için bir duşa ihtiyacım vardı ve ikinci olarak da Wicked ve Truth'a vampir tıbbının hâlâ pratikten çok deneysel olduğu bir insan hastanesinde yardım etmem gerekiyordu. Onlara yardım edebilmek, gerçekten yardım edebilmek için sessizce dua ettim. Ethan cipi sürerken, Kaazim ön koltukta, Nicky ve ben de arka koltukta otururken bir mucize olması için dua ettim. Ailem onaylamamak için burada değildi, bu yüzden sonunda sarılabilirdik.

18

Yüzümü boynuna yaslayıp teninin kokusunu içime çekebilmek için kollarında döndüm. Sadece bunu yaptığımda rahatlamaya başladığımı hissedebiliyordum. "Makyajın çoktan dağılmış." derken boynu dudaklarımda titreşiyordu. Seni havaalanından beri öpmek istediğim şekilde öpebiliriz."

Yüzünü görebilecek kadar geri çekildim. Sağlam gözü için yanlış taraftaydım, bu yüzden bana bakmak için daha fazla dönmesi gerekiyordu. Tek mavi gözüne bakarken gülümsedim. Her zaman maviydi, gri ya da yeşilden eser yoktu, babamınki gibi berrak, saf bir maviydi. Daha önce yanıldığımı fark ettim. Babam gibi sarı saçlı ve mavi gözlü birine aşık olmuştum.

Nicky yüzümü inceledi. "Saç ve göz rengi dışında babana hiç benzemediğimi söyleyebilir miyim?"

Ethan ön taraftan seslendi. "Nicky gerçekten de ailenize hiç benzemiyor."

Kaazim, "Hepiniz onu kafanızın içinde normal olarak mı duyuyorsunuz?" diye sordu. Nicky ve Ethan birlikte "Evet" dedi.

Kaazim Nicky ve bana bakabilmek için koltuğunda döndü sonra bana baktığını fark ettim. O bir vampir değildi ve benim bildiğim özel bir bakış yeteneği de yoktu ama o anda gözlerinde bir ağırlık vardı. Cip gece boyunca ilerlerken gözleri hiç görmediğim kadar siyah görünüyordu. Bir sokak lambası üzerimize düştüğünde, gözleri ışıkta insan gözlerinin asla yapmadığı bir şekilde parlıyordu. Acaba o da bir

Ne kadar insan gibi görünürlerse görünsünler hayvan formlarının bir kısmını koruyan bir avuç şekil değiştiriciden biri.

"Ustama göre, bu üzerinize bulaşan herhangi bir kutsal suyun tepki vermesini sağlamalı."

"Vampir güçlerini kullanan insan hizmetkârın kutsal suyu tutuşturduğunu görmedin mi?" Ben sordum.

"Hayır, o beni bulmadan yıllar önce oldu." Her zaman böyle söylerdi: *benimle tanışmamıştı* ama *beni bulmuştu*, sanki kaybolmuş gibiydi ama Queenie'yle olan etkileşimindeki bir şey bunun bulunup eve geri dönmekten daha az iyi huylu görünmesine neden olmuştu. Harlequin'in vampirleri iki kampa bölünmüş gibiydi. İlki Echo ve Fortune gibiydi, çift değillerse bile en azından arkadaş ve yoldaştılar; ikincisi daha çok hizmetkâr ve efendiydi ve bazen vampir efendinin şekil değiştireni taciz etmesini içeriyordu. Aile içi şiddeti durdurmuştuk ya da tekrar alevlenene kadar durdurduğumuzu sanıyorduk. Aile içi şiddet her zaman kırılması zor bir döngüdür, ancak bu döngüler yüzlerce ila binlerce yıl sürmüştü. Bir gecede düzelecek değildi. Kaazim ve Queenie arkadaş değildi.

Telefonum çaldı ve *Hawaii Five-O'*nun temasıydı.

Yani özel zil sesine sahip olacak kadar iyi tanıdığım bir polis memuruydu. Silahımın ve rozetimin telefonumdan daha kolay erişilebilir olduğundan emin olduğumdan, bunun için balık tutmak zorunda kaldım; öncelikler ve hepsi.

Numarayı kontrol etmeden cevap verdim. " Marshal Blake." "Anita, açtığın için teşekkürler, resmi olarak nöbetçi olmadığını biliyorum.

Bu gece." Arayan doğaüstü polis şefi Arlen Brice'tı. Onu diğer uçta hayal edebiliyordum: beş-dokuz yaşında, formda, kısa kahverengi saçlı ve polis teşkilatındaki tüm bekar kadınların onunla çıkmaya ya da en azından onunla takılmaya çalışmasına neden olan geleneksel yakışıklı. Onlar için çok kötüydü, çünkü o eşcinseldi, biseksüel değildi, orta yolu yoktu, sadece kadınlara ilgi duymuyordu. Bunda yanlış bir şey yoktu, ancak hâlâ gizli saklıydı ve ortaya çıkmak istemiyordu, bu da bazı kadınlarla gerçekten çıktığı anlamına geliyordu. Onlar da

Mükemmel bir beyefendiydi, çok romantikti ve hiçbiri onunla seks yapmadığını itiraf etmek istemiyordu, bu yüzden bir kadın yalan söylediğinde diğerleri de yalan söylemeye başlıyordu. da Brice'ın hiçbir şey yapmadığı halde bir kadın erkeği olarak ün kazandığı anlamına geliyordu. Bu çok komikti ve homoseksüel olduğunu saklamaya çalışması için en iyi . Bu, hiçbir erkekle çıkamayacağı anlamına geliyordu; heteroseksüel erkekler flört tüyoları ya da sulu fetih hikayeleri dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyorlardı, ki o bunları veremeyecek kadar centilmendi ve heteroseksüel olmayan erkekler de onlarla ilgilenmediğini düşünüyorlardı. Hem erkeklerle hem de kadınlarla çıktığımı açıkladığımdan beri, polislerin geri kalanını gerçek cinsel kimliğine alıştırmak için onu en azından biseksüel olarak bana katılmaya teşvik ettim, ancak şu ana kadar sırrını sakladı ve hazır olana kadar da saklayacaktı.

"Bir şey değil, ama iyi bir şey olsa iyi olur, çünkü hastaneye gidiyorum."

"Tanrım, aileni Jean-Claude ile tanıştırmak o kadar kötü mü gitti?" Sesi ciddiydi, ama ailenize açılmak onların size saldırmasıyla sonuçlanabiliyorsa, sanırım ailenizi vampir bir sevgiliyle tanıştırmanın da aynı şekilde sonuçlanabileceğinden endişelenebilirdi.

"Hayır, öyle değildi, başka bir vampir tarafından saldırıya uğradık."

"Ne tür bir aptal, bırakın güvenlik görevlilerini, sizin ve Jean-Claude'un peşinden gitmeye çalışır?"

Kısaca açıkladım.

"Kötü Gerçek, ben... ne diyeceğimi bilmiyorum." Yalnızken ne kadar yakışıklı oldukları ya da erkeklere ilgi duymamalarının onun için ne kadar üzücü olduğu hakkında bir şeyler söyleyebilirdi ama etrafta duyacak başka polisler de vardı, bu yüzden aslında söylemek istediği hiçbir şeyi söyleyemedi. Yaşamak için zor bir yoldu ama bu onun seçimiydi ve o hazır olana kadar buna saygı duymalıydım.

"Evet, söylenecek çok şey var ama neden kendimi suçlu ve sorumlu hissettiğimi daha sonra anlatacağım. Bir sebepten dolayı aradın."

"Hikayenin tamamını duymak istiyorum," dedi.

"Biliyorum ama uzmanlığımdan yararlanmak için hastaneye gidene kadar vaktiniz var, sanırım bu yüzden aradınız."

"Evet, ben hâlâ kasabanın en yeni şerifiyim, Kirkland bile bu işleri benden daha iyi biliyor."

"Larry benden sadece dört yıl geride ve sen Doğaüstü tarafında daha az bulundun. Kendine zaman tanı, Brice. Şimdi ne var ne yok?" Nicky'nin kolunun çemberine geri yerleşerek sordum; hastaneye gitmeden önce biraz dokunuş güvencesi alabilirdik.

"Olay yerinde ayak izleri bulduk ama bunlar daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor."

"Görüntüleri bana mesaj atabilir misin?" diye sordum.

"Gelip onları bizzat görürsen kendimi daha iyi hissedeceğim. Olay yerine gelirseniz bu şey her neyse onunla ilgili daha fazla ipucu görebilirsiniz."

"Zerbrowski orada, değil mi?"

"Orada."

"O halde emin ellerdesiniz ve olay yeri de öyle."

"Sana ayak izlerini mesaj atayım, sonra da bana burada sana ihtiyacımız olmadığını söyle," dedi.

"İyi, gönder onları."

Kaazim, "Anita, bunu yapmak için vaktin yok, seni Kötü Gerçek'e götürmeliyiz" dedi.

Telefonun sesini kapattım ve "Bu yüzden ona katılmayı kabul etmek yerine bana ayak izlerini göndermesini istedim" dedim.

"Dikkatinizin dağılmasına izin vereceğinizi varsaydığım için özür dilerim."

Telefonum cızırdayarak yeni bir mesaj geldiğini haber verdi. Telefonumun sesini açtım. "İlk resim geldi, bakayım."

"Beni hoparlöre ver. Parmak izlerine tepkinizi duymak istiyorum."

"Tamam, ama istersen diye yalnız değilim.
gizli polis konuşmak için."

Kıkırdadı. "Ne zaman yalnız kaldın ki? Keşke bu sahne hakkında paylaşacak sırlarım olsaydı."

"Tamam, bakalım bu konuyu aydınlatmaya yardımcı olabilecek miyim?" Gönderdiği resme baktım. Sadece üç parmağı ve yuvarlak, garip bir şekilde kısaltılmış bir ayağı vardı. "Bu kaç numara?"

Gönderdiği ikinci resimde çerçeveleyen numaralı bir ayraç vardı. "Tanrım, bu çok büyük. Bu bölgede bu ayak izini bırakabilecek hiçbir yerli sürüngen yok."

"Bu bir sürüngen mi?" diye sordu.

"Emin değilim, tür kertenkele demek istiyorum ama timsah değil ve zaten buranın yerlisi de değil. Bir monitör izlerinin neye benzediğini bilmiyorum ama belki birinin evcil hayvanı kaçmıştır?"

"Bu tür bir kertenkele bu kadar büyür mü?" Brice sordu.

"Komodo ejderleri bir tür monitördür, yani evet."

"Tehlike altında falan değiller mi? Kimse birisinin bu ülkeye getirmesine izin vermez, değil mi?"

"Yasal olarak değil ama doğaüstü servise katılmadan önce polistiniz; yasal olanla insanların yaptıklarının aynı şey olmadığını bilirsiniz."

"Bu kesin," dedi.

Telefonumdaki yazıya baktım ve onu büyüttüm. "Bunun herhangi bir tür monitör kertenkelesi olduğunu sanmıyorum, ama google'da aratın ve görün. Benzer bir ize sahip olabileceğini düşündüğüm tek doğal hayvan bu."

"Bir monitör kertenkelesi bir insanı ikiye bölebilir mi?"

Komodo ejderhaları hakkında bildiklerimi ve onları beslerken ya da birbirleriyle savaşırken gördüğüm bazı vahşi yaşam filmlerini düşündüm. "Ne kadar büyük bir insan?"

"Ciddi misin sen?"

"Erkekler iki yüz hatta üç yüz pound ağırlığında olabilir, ancak bu nadirdir ve sekiz ila on fit uzunluğunda olabilir; yine, daha büyük uzunluk tipik değildir, bu yüzden tekrar soruyorum, bu şey ne kadar büyük bir insanı ikiye böldü?" Dedim.

"Komodo ejderhaları hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

"Doğaüstü biyoloji diploması, doğaüstü hayvanlardan biriyle karıştırılabilecek hayvanlar üzerinde çalıştığım anlamına geliyor. Birisi ejderha gördüğünü söylediğinde, büyük silahları çağırmadan önce bir timsah ya da büyük bir kertenkele görmediğinden emin olmak istersiniz."

"Sizin büyük silahlar olduğunuzu sanıyordum," dedi.

"Büyük silahlar ya da herhangi bir silah olmayı planlamamıştım. Doğaüstü biyoloji konusunda uzmanlaşmış bir saha biyoloğu olmayı planlıyordum. Polisin mi yoksa sadece park korucularının mı olaya dahil olması gerektiğine karar vermeye çalışan bilim adamı olacaktım. O zamanlar Doğaüstü Polis programı diye bir şey yoktu; polis doğaüstü suçlarla başa çıkmak için eğitilmemişti bile."

"Hatırlıyorum," dedi Brice. "Canavar saldırılarında bize yardım etmeleri için ödül avcılarını çağırmak zorunda kalmamız çok sinir bozucuydu ama onların tecrübesi ve suçlanmadan öldürme ehliyeti vardı, bizim gibi sıradan polislerin ise yoktu."

"İnsanlara ödül avcısı olarak başlamayan ilk vampir avcılarından biriydim," dedim.

"Hayır, sen animatör programından çıktın. Ölüleri diriltme yeteneğinin tüm ölümsüzlerle ilgili bir yeteneğe dönüşeceğini umuyorlardı."

"Hükümetin her konuda yanılmadığını bilmek güzel," dedim.

"Doğaüstü programdaki tek biyolog siz misiniz?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla; şimdi, ortadan ikiye ısırılan kişi ne kadar büyüktü?"

"Erkek, bacakları uzun görünüyor, eğer vücudunun geri kalanı da uysaydı boyu 1.80'in üzerinde olurdu, ama eğer bacakları uzun ama beli kısa olan insanlardan biriyse boyu 1.80, hatta 1.90 bile olabilir."

"Anladığım kadarıyla vücudun sadece alt yarısına sahipsiniz."

"Kemerinin hemen üstünden ısırılmış, sadece rodeo yıldızlarının takması gereken büyük metal tokalarından birine sahip.

Kovboy çizmeleri asla üzengiye sığmayan süslü çizmelerdir."

"Peki kovboy özentisinin kimliği var mı?"

"Bulabildiğimiz kadarıyla yok."

"Kalan belin ne kadar kalın?" diye sordum.

"Benimkinden daha kalın, bacakları ciddi bir şekilde kaldırmış ya da kaldırılmış gibi kaslı."

"Belinin yarısı kadar kalın, belinin iki katı kadar kalın, bana bir fikir ver, Brice."

"İki katı, ya da çok daha küçük değil."

"Bir Komodo ejderinin bu kadar büyük birini ısırıp ikiye bölebileceğine inanmıyorum."

Kaazim telefonu sessize almamı işaret etti. "Bana bir saniye ver, Brice," dedim ve kimsenin bizi duyamayacağından emin oldum. ", ne oldu?"

"Diğer şerif adamı ikiye bölenin tek bir ısırık olduğundan emin mi, yoksa birden fazla ısırık olabilir mi?" diye sordu.

"Mükemmel bir nokta," dedim ve Kaazim'in sorusunu biraz daha farklı bir şekilde sorabilmek için telefonun sesini açtım.

"Buna adli tabip cevap verecek. Burada durup geriye kalanlara bakan hepimize göre, devasa bir şey cesedi ikiye bölmüş gibi görünüyor, ancak hiçbirimiz hayvan saldırıları konusunda uzman değiliz ve doğaüstü eğitimlerimin hiçbirinde böyle bir şey görmedim."

"Bana ısırık izlerinin fotoğraflarını göndermenizi isterdim ama daha önce hiç ikiye bölünmüş birini görmedim; ikiye bölünmüş ama ısırılmamış."

Kaazim bana işaret etti, ben de ona baktım. Ağzıyla, *ben yaptım*, dedi. Ne? "Brice, arabada böyle yaralanmalar gördüğünü söyleyen bir güvenlik görevlisi var. Ona resimleri göstermemde bir sakınca var mı?"

"Ona güveniyorsanız, bu benim için yeterli ve bu konuda bize yardımcı olabilecek bir şey biliyorsa, elimizdeki her şeyi paylaşacağım."

"Dolph buna katılmazdı."

"Teğmen burada değil, Çavuş Zerbrowski burada."

Gülümsedim. "Doğru, ısırık izlerinin fotoğraflarını bize gönder, şimdi parmak izlerine bakmasına izin vereceğim."

"Telefonu kapatacağım, bakalım gerçekten tanık olan var mı? Diğer fotoğrafları bir dakika içinde alacaksınız."

"İyi şanslar, gerçi bu kadar büyük ve kadar insanlık dışı bir şey görselerdi şimdiye kadar gevezelik edip histeri krizleri geçirirlerdi."

"Öyle sanırsın, ama asla bilemezsin." Sesinin başka biriyle konuşuyormuş gibi uzaklaştığını duydum ve sonra kapattı. Ayak izlerine bakabilmesi için telefonumu Kaazim'e uzattım. Onları büyüttü, küçülttü, inceledi ve sonra telefon tekrar titredi.

Kaazim, "Önce yeni fotoğraflara bakmak ister misiniz?" diye sordu. "Hayır, bak." Kafamda yeterince yırtık gördüğümü düşünüyordum-

Bir ömür boyu cesetlere. Bunu ne tür bir yaratığın yaptığına dair bir ipucum olduğunu düşünmediğim için olabildiğince erteleyecektim. Nicky'ye daha sıkı sarıldım ve kafamdaki diğer kâbuslara bir yenisinin eklenmesini beklemekle yetindim.

"Mareşal arkadaşınız bir haklı," dedi Kaazim.

"Ne?" diye sordum. Nicky sanki benim bile farkında olmadığım bir gerginlik hissetmiş gibi bana biraz daha sıkı sarıldı. İtiraz etmedim; yakınlaşmak iyiydi.

"Tek bir ısırık."

Daha dik oturmaya başladım ama Nicky beni daha da yaklaştırdı ve haklı olduğunu anladım, suçu tartışırken sarılmamdan şikayet edecek başka polis yoktu. Bir elimi kalçasına koydum ve pantolonunun üzerinde yavaş daireler çizdim.

"Bunu yapabilecek bir şey biliyor musun?"

"Bir adamı ikiye böldü, evet, ama izler bildiğim canavarların hiçbiriyle uyuşmuyor."

"Evet, Avrupa'da hâlâ bunu yapabilecek Büyük Troller var ama izler tamamen farklı olur," dedim.

"Bazı devler Büyük Trollerden bile daha büyüktü," dedi Kaazim, "ve benim bildiğim dünyanın her ülkesinde devler vardı.

ziyaret etti. Bazıları dev olarak kabul edilirdi, bunu yapabilirlerdi, ancak çoğu ülkede bu tür şeylerin hepsi çoktan öldü, nesli tükendi diyebilirsiniz."

"Eğer bu kadar zarar verebiliyorlarsa iyi ki gitmişler," dedi Ethan; anlaşılan resimlere onu ürkütecek kadar çok bakmıştı. Kolay kolay ürkmezdi. Şimdi gerçekten de resimleri atlamak istiyordum. Eğer yardım edemeyeceksem, onları görmeme gerek yoktu, değil mi? Elimi Nicky'nin kalçasında ileri geri gezdirmeye başladım.

"Edward daha fazla canavar tanıyor muydu?" Nicky sordu.

Onu okşamayı bıraktım ve "Vay canına, bu gece çok yavaşım. Edward benden daha fazla ülkede daha fazla ürpertici sürüngen gördü, bu yüzden evet, bir ipucu olabilir."

Telefonu Kaazim'den geri aldım, böylece dostum U.S. Marshal Ted Forrester'ı arayabilecektim, nam-ı diğer Edward, eski asker, eski gizli sincap, canavarlar için suikastçı çünkü insanlar çok kolay olmaya başlamıştı. Düşman olarak başlamıştık ama düğününde sağdıcı olmuştum ve şimdi o da bu iyiliğe karşılık veriyordu. Artık tam zamanlı bir doğaüstü şerif olmak için suikastçılık işini bırakmıştı ama Edward söz konusu olduğunda asla asla dememeyi öğrenmiştim.

Tabii ki en iyi arkadaşımdan resimlere bakmasını isteyeceksem, önce benim bakmam gerekiyordu. Edward'ın cesaretimi kaybettiğimi düşünmesine izin veremezdim. İçimi çektim ve Nicky'nin yanında biraz daha dik oturdum. Bu sefer daha sıkı sarılmaya çalışmadı, sadece oturmama ve cesedin ya da cesetten geriye kalanların resimlerine bakmama izin verdi. Ben onlara bakarken Nicky beni tuttu; hatta benimle birlikte baktı. Hem bana sarılmasını hem de gördükleri karşısında irkilmemesini takdir ettim; ben de irkilmedim, gözle görülür bir şekilde değil ama Ethan ve Nicky duygularımı okuyabiliyorlardı ve kanlı kalıntıları gördüğümde ne hissettiğimi çok iyi biliyorlardı. Kâbus yakıtı, şehrimizde ya da banliyölerimizde, iri yarı, yetişkin bir adamı, omurgası lolipopun içindeki çubuk gibi görünen kanlı bir ete dönüştüren şeydi.

19

EDWARD ikinci çalışta CEVAP VERDI; ikimiz de sadece sohbet etmek için aramayı sevmezdik, bu yüzden zil sesimizse . "Anita, nasıl gidiyor?" dedi. Sesi neşeli ve Güneybatı, belki de Teksas' özgü bir aksanla kalındı. Marshal Ted Forrester'ın insanlarla birlikteyken sadece iyi bir çocuk ya da en azından erkeklerden biri gibi davranması gereken sesiydi.

"Hey, Ted, bazı olay yeri fotoğrafları üzerinde canavar uzmanlığına ihtiyacım var." Neşeli sesimi onunkine uydurdum ve doğum adı olduğunu öğrendiğim ismi kullanmaya özen . Theodore Forrester on sekiz yaşında orduya katılmış ve o zaman ile tanıştığımız zaman arasında bir yerde Edward olmuştu. neler olduğu hakkında pek bir şey bilmiyordum, sadece bir tür gizli asker programı için seçildiğini biliyordum. Hayır, Kaptan Amerika'yı düşünmeyin, Batman'i düşünün. İnsan askerler silahlarla, göğüs göğüse, her türlü dövüşle son sınırına kadar eğitilmişlerdi ve bunların bazılarını tahmin ettiğimi söyleyebilirim. Edward tanıdığım diğer insanlardan daha iyi sır saklardı.

"Bir kucak dolusu kızım var, resimler ne kadar kötü?" Yüksek

ve mutlu bir ses, "Merhaba Anita Teyze!" dedi.

Evet, ben onun çocuklarının Anita Teyzesiydim. "Selam Becca," dedim ve gülümsemekten kendimi alamadım.

"Bu yıl *Fındıkkıran'*da Clara'nın genç versiyonunu oynuyorum!"

"Bu harika, ufaklık! Gelmiş geçmiş en muhteşem balerin kim?"

"Öyleyim!" dedi yüksek ve mutlu bir sesle. Bu bana onunla tanıştığım altı yaşındaki sesini hatırlattı. Yaşadığı onca şeye rağmen on iki yaşında hala aynı mutlu sese sahip olması, harika ebeveynliğin, iyi terapinin ve Becca'nın merkezinde olduğu kişinin bir kanıtıydı.

Birkaç dakika boyunca diğer mutlu, normal şeyler hakkında sohbet ettik. Yirmi yaşına yeni basmış olan erkek kardeşi Peter'ın bu gece dojo'da ders verdiğini ama yeni bir kız arkadaşı olduğunu öğrendim.

"Becca" - Donna'nın sesiydi bu - "Peter sana onun kız arkadaşı olmadığını söyledi ve öyle olsaydı bile Anita'yla ya da başka biriyle onun özel hayatı hakkında konuşmanı istemiyor."

"Ama anne, çok tatlı bir çift oldular."

Edward, "Bu onların çift olduğu anlamına gelmez, Becca." dedi.

"Ama Ted..."

"Peter'ın herkese erkek arkadaşından bahsetmesini ister misin?"

"Saçmalama, benim erkek arkadaşım yok. Ben bir .
dikkat dağıtıcı şeylere ayıracak vaktimiz yok." O ciddi ses tonu Becca'ya aitti. Donna onu daha fazla oyun oynamaya ve kendini sanatına daha az adamaya teşvik etmeye çalışmıştı ama Becca'nın başka fikirleri vardı. Donna aslında Becca'yı beş yaşındayken dans derslerine başlattığına pişman olmuştu ama Becca neredeyse her küçük kızın istediği gibi sormuştu; bu küçük kızın bu konuda ciddi olduğu ortaya çıkmıştı. Becca'nın bu yönünü seviyordum.

Peter'a hangi kızı ayarlamaya çalıştığını merak ettim; çöpçatanlık yapması alışılmadık bir şeydi. Daha fazla bilgiye ihtiyacım varmış gibi hissediyordum ama ona sorular sorarsam bu onu Peter'la her kimse onu buluşturmaya devam etmeye teşvik edecekti. Peter'la bu konuyu konuşana kadar küçük kız kardeş ateşine körükle gitmek istemedim.

Birkaç dakika daha aile gürültüsü devam etti ve Edward, "Fotoğrafları gönder," diyene kadar giderek uzaklaştı. Hâlâ Ted aksanından bir iz vardı ama kısa cümle daha çok Edward'a aitti.

Fotoğrafları mesaj attım. Her zaman düşündüğünüz kadar anlık olmuyor, bu yüzden birkaç saniyelik bir sessizlik yaşadık.

boştu, ama şimdi onu dolduran Edward'dı. "Olay yerine gitmeden önce Jean-Claude'u ailenizle tanıştırabildiniz mi?"

"Akşam yemeği bitti ama olay yerini geri çevirdim ve başka bir şerif çağırmalarını söyledim. Aradılar ve Şerif Arlen Brice izler ve ceset hakkında bilgi almak için beni aradı."

"Talebi geri çevirmenin sizin için zor olduğunu biliyorum," dedi.

Nicky bana biraz sarıldı çünkü bunun benim için ne kadar zor gerçekten biliyordu. "Evet, ama dediğin gibi, her çağırdıklarında günü kurtarırsak, diğer marşallar nasıl yeterince pratik yapacak?"

ve bu gerçek bir kahkahaydı, gizli işler için açıp kapatabildiği kahkahalardan değildi. Bu sese değer veriyordum. "Brice'la henüz tanışmadım, iyi biri mi?"

"Yemekten ayrılamadığımda Zerbrowski'nin onu aramasını sorun etmeyecek kadar iyiydi."

"Ah, şehirdeki suç ortağınızı geri çevirmek daha da zor olmalı."

"Evet ama timsahların içinde değiller." Sonra izleri düşündüm ve ekledim, "Kurşunlar havada uçuşmuyor ve aktif bir tehlike yok, sadece bir ceset ve izler var. Brice ya da Kirkland bunu halledebilir."

"Bir hayatımız olmasına izin var, Anita."

"Artık ikimizin de bir hayatı olması garip."

"Evet, hoparlörü açıyorum, böylece resimlere bakabiliyorum."

Kulak misafiri olup olamayacağımızı sormama gerek yoktu; eğer konuşmacının iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsa, mahremiyetimiz vardı. "Tam açıklama, Nicky, Ethan ve Kaazim'le birlikte SUV'larımızdan birindeyim."

"Bizimle İrlanda'ya giden herkes bizi iş konuşurken dinleyebilir." Üçü de duymuştu ama Edward'ın polis olmayanlar ya da herhangi biri hakkında söyledikleri yine de büyük bir övgüydü.

"Burası suya yakın mı?"

"Ben de aynı şeyi düşündüm, belki de aptalın biri evcil hayvan olarak bir timsah almış ve çok büyüdüğünde onu bırakmıştır."

Edward, "İnsanlar bunu timsahlardan bile daha tehlikeli şeylerle yaptılar," dedi.

"Biliyorum, ama eğer bu bir timsahsa, Edward, zaman çok büyük. Bu Florida'da fark edilmeyebilir ama burada, Missouri'de değil. Bunu yapacak kadar büyümeden önce insanların telefonlarında video olurdu."

"Timsahı önermeyeceğim; sizin soğuk havanıza timsahlardan daha az dayanıklı olurlar."

"Vahşi doğaya salınan yasadışı evcil hayvanlar listesinde bir Komodo ejderi olabileceğini düşündüm ama bunu yapacak ısırık yarıçapına sahip değiller" dedim.

"Hayır, öyle değil," dedi.

Birden fark ettim, "Bunun ne olduğunu sen de , değil mi?" "Büyük bir yetişkin erkeği ısırabilecek aklıma gelen her şey yarısı daha önce bahsettiklerimizden bile daha az olasıdır."

"Evet, eğer insanlar süper bir timsahı fark etmedilerse, tamamen büyümüş bir su aygırını da fark eminler."

"Yerel hayvanat bahçeniz kayıp olduğunu bildirirdi," dedi.

"Yani doğaüstü bir şey," dedim.

"İmkânsızı elediğinizde, geriye ne kalırsa kalsın, ne kadar imkânsız olursa olsun, gerçek olmalıdır."

"Az önce bana Sherlock Holmes'tan alıntı mı yaptın?"

"Bunları ailecek okuyoruz" dediğinde sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Birbirinize yüksek sesle okumak ya da kitap kulübü gibi mi?" Ben sordum. "Yüksek sesle."

"okuyacağımız kitaplar arasındayız; Sherlock Holmes'u denemeyi düşünmemiştim."

"Bu fikri Nathaniel'in Peter ve Becca'ya birbirinize yüksek sesle okuduğunuzu söylemesinden aldık" dedi.

"Ben de sadece birbirimize atış tüyoları vereceğimizi sanıyordum," dedim.

"Becca dansçı annelerden bazılarının erkeklerin kadınlar gibi en iyi arkadaşları olmadığından yakınmalarına kulak misafiri oldu ama onlara babasının da bir en iyi arkadaşı olduğunu söyledi. Dansçı annelerin bu kadar cinsiyetçi olmalarına kızarak eve geldi."

"İşte bizim kız," dedim.

"Bence cinsiyetçiliği nerede bulursa bulsun ve kimi hedef alırsa alsın dile getirdiği için övgüyü hak ediyorsunuz."

"Cinsel çifte standart hepimize zarar veriyor," dedim.

"Becca'nın hepimize hatırlattığı gibi."

"Ta New Mexico'da yaşamıyor olsaydın ne kadar kötü bir etki yaratacağımı bir düşün."

Tekrar güldü.

Ethan, "hastanede olacağız," dedi.

"Bana işimize odaklanmamız gerektiği hatırlatıldı," dedim.

"Bernardo ve Olaf'a ulaşmak istiyorum, bakalım bunun ne tür bir doğaüstü yaratık olabileceğini biliyorlar mı?" dedi Edward.

"Bernardo, tamam ama Olaf'a St. Louis'e gelmesi için bir bahane vermek istemiyorum."

"Ben sadece bilgi toplamak için onlara ulaşıyorum, Anita."

"Olaf benimle bir dava üzerinde çalışmak için her türlü bahaneyi kullanacaktır, Edward, bunu biliyorsun."

"Onunla bir anlaşmamız var, Anita. Ben St. Louis'e gelmesine izin verilmeyecek."

Nicky bana sarıldı ve "Ben ve burada St. Louis'de sahip olduğumuz diğer herkes varken Olaf'tan korkmana gerek yok" dedi.

"Beni hoparlöre ver," dedi Edward.

etmedim, sadece yaptım. "Hey, Edward," dedi Nicky.

"Hey, Olaf St. Louis'de emrinde küçük bir vampir canavarlar ordusu olduğunun gayet farkında."

"Buraya son gelişinden bu yana güvenliğimizi artırdığımızı bilmesini sağladınız," dedim.

"Benim yapacağım konusunda anlaşmıştık."

Nicky, "Olaf bir hedefi araştırmakta iyidir. Ona söylemeseydiniz, öğrenirdi."

Ethan, "Senin ve onun eskiden aynı iş çevrelerinde çalıştığınızı unutup duruyorum," dedi.

"Eski aslan sürümün, Olaf'ın serbest çalıştığı bazı kişiler için çalıştığını kastediyorsanız, elbette."

Kaazim, "Anita'nın bu kadar tehlikeli adamları çekmeye devam etmesi ilginç," dedi.

"Sanki bizimle çıkıyormuş gibi konuşuyorsun," dedi Nicky, "ama öyle değil."

Edward, "İnsanlar Anita'ya suikast düzenlemek için başkalarını kiralamaya , paralarının yettiği en tehlikeli ve yetenekli kişileri bulmak zorundadırlar" dedi.

"Ve yeni kraliçemiz her seferinde onları kendi tarafına çekmeyi başarıyor," dedi Kaazim.

"Her zaman değil, bazen onlar beni ve benimkileri öldürmeden önce ben onları öldürmek zorunda kalıyorum."

Kaazim, "Jean-Claude seni önce bulmasaydı, şiddet ve öldürmeyle beslenen soylar için harika bir adanmış olurdun," dedi.

"Şiddetle beslenen vampirler şiddetin neden olduğu ölümlerden beslenirler," dedi Edward.

"Anita ile birlikte Ölümün Efendisi ve onun yardakçılarıyla savaştınız, onlar şiddetle mi besleniyorlardı?"

"Hayır," dedi Edward, "şiddet onun beslendiği şeyle ilgiliydi.
-korku- ve kendi soyundan daha fazla vampir yaratmak ve zombi yetiştirmek onu güçlendirdi."

"Anita'yı bulduğunu ve onun da kendisine katılmaya razı olduğunu düşünün. Dünyayı zombilere boğabilirlerdi."

"Ona asla katılmazdım."

"Ejderha senin için daha iyi bir eş olurdu ama o dünyadan çok uzakta."

"Onunla hiç tanışmadım."

"Ama Ejderha'nın soyundan gelen Primo sizi ziyaret etti."

Ejderha'nın Primoyu suları test etmesi için gönderdiğini nereden bildiğini sormadım. Harlequin pek çok insan hakkında pek çok şey biliyordu, casuslar ve hepsi. "Evet, Primo birkaç yıl ziyaret etmişti."

"Ona güç kazandıran neydi?"

"Bana soru soruyormuşsunuz gibi hissetmeye başlıyorum ama Primo şiddet yoluyla güç kazandı. Guilty Pleasures'daki güvenlik onunla ne kadar çok savaşırsa o kadar güçlendi, sanki ölümden değil de şiddet ve zarardan besleniyordu. Ölü bir beden karşılık veremez."

Kaazim, "Ejderha seni dönüştürebilseydi, onun yanında dünyaya karşı savaşırken yükseltebileceğin gücü bir düşün," dedi.

"Tüm bir anlamı var mı?" diye sordum.

"Sadece bu: Çok eşli olman ve çok sayıda sevgilin olması nedeniyle polis arkadaşların ve ailen arasındaki itibarının zedelendiğini biliyorum ama Ejderha, Ölümün Aşığı ya da Kötü ve Hakikat'in şu anda tek torunları olduğu soyun asıl başı senin efendin olsaydı verebileceğin zararı bir düşün. Mantıken onların ordusunda Jean-Claude için bir sevgiliden çok daha iyi bir savaşçı ya da büyücü olurdun."

Edward, "İrlanda'da böyle gevezelik ettiğini hatırlamıyorum," dedi.

"Anita yarın ailesiyle öğle yemeği yiyecek ve onları Micah ve Nathaniel ile tanıştıracak, babası da onlardan hoşlanmayacak ama Anita'nın bunun onu bulabilecek diğer tüm soylardan ne kadar daha iyi olduğunu düşünmesini istedim, sadece Jean-Claude, Belle Morte'un kendisi bile Anita'nın sevgi ve dostluk dolu bir hayat kurmasına yardımcı olmazdı. Bu, tüm sapanlara ve oklara karşı sağlam dursun. Nereye savrulurlarsa savrulsunlar."

"Ön koltukta oturmuyor olsaydın sana sarılırdım," dedim.

Gülümsedi. "İstersen daha sonra bana sarılabilirsin, ama ben kendi adıma seni önce Jean-Claude ve başkası bulmadığı için çok mutluyum."

20

ETHAN hastanede park yeri bulmakta , bu yüzden Edward ve ben bilgi havuzumuza Olaf'ı ekleme konusunu tartışmayı bitirmek için zaman bulduk. "Bernardo Orta ve Güney Amerika'da benden daha fazla iş yaptı ve Olaf da Asya'da benden daha fazla iş yaptı."

"Sana söyledim, Bernardo'yla sorunum yok ama Olaf'tan yardım istemeyi sevmiyorum," dedim.

"Sadece resimlere bakıyor, bu."

"Olaf senin ve Bernardo'nun bilmediği neyi biliyor olabilir?"

"Olaf, Bernardo ve benim gitmediğimiz ülkelere seyahat etti. Bizim avlayamadığımız şeyleri avladı."

"Bunları Bernardo'gösterin; ne olabileceğini bilmiyorsa Olaf'la temasa geçin."

"Peki ya bu şey başka birini yerse, Olaf bunu önlemeye yardım ?"

"Kahretsin, Edward, onu burada istemiyorum." "Onu senin yakınında istemiyorum."

"O zaman neden ona danışıyorsun?"

"Çünkü ben Çin'de hiç canavar avlamadım ve o eski Sovyetler Birliği'nin çoğunu ya da tamamını gördü ve ben dünyanın o bölgesinde neredeyse hiç avlanmadım."

"Ailem Jean-Claude ile ilk kez tanışmak için şehre geldi. Bunun üzerine bir de seri katil erkek arkadaşımın ortalıkta dolaşmasına ihtiyacım yok."

"Olaf'ın senin ailenle bir ilgisi yok, Anita."

"Evet, sarışınları sevmez. İyi, resimleri Olaf'a göster, sensiz kasabaya gelmeyecek ve önce beni uyaracaksın." Birdenbire öyle bir yorgunluk çöktü ki , kestirmek bile iyi gelmeyecekti. "Hastanede Wicked ve Truth'u kontrol etmem gerekiyor, şu anda bununla uğraşacak kaşığım yok."

"Geri , Wicked Truth Jean-Claude'un ana korumaları. Yaralı olmadığını biliyorum, yoksa bununla başlardın, ama ikisini de hastaneye gönderen ne olabilir?"

"Jean-Claude için kutsal su."

Telefonda bir saniye sessiz kaldı, sonra "Anlat bana" dedi.

Ona küçük bir versiyonunu verdim. "Daha sonra daha fazla ayrıntıya gireceğim ama doktorlarla konuşarak Wicked ve Truth'a yardım etmem gerekiyor ve size her şeyi anlatmak beni daha fazla yoracak."

"Bana söylemek bekleyebilir, umarım doktorlar onlara yardım edebilir." "Ben de," dedim.

"Donna'ya onlar için bir mum yakmasını söyleyeceğim." "Alabileceğim her yardımı alacağım."

Telefonum bip sesi çıkararak başka birinin daha ulaşmaya çalıştığını haber verdi; kontrol ettim, arayan Echo'ydu. "Ben Echo, hastaneye gitti."

"Git, halkına iyi bak." Telefonu kapattı.

Düğmeye bastım ve Echo ile konuşuyordum. "Doktorlar Truth'a daha fazla zarar verecek şeyler yapmak istiyorlar."

"Onlara hayır de ve neredeyse orada olduğumu söyle."

"Siz aileden değilsiniz; bizi attıkları gibi sizi de atmaya çalışacaklar." "Ben vampir uzmanıyım."

"Bunu dinleyebilirler," dedi.

Nicky, "Onlara kız arkadaşları olduğunu söyle." dedi.

Ona baktım ve başımı salladım. "Kız arkadaşlar aileden sayılır mı?"

"Bilmiyorum."

Ethan ön koltuktan, "Teknik olarak onlarla aynı evde yaşıyorsun," dedi.

"Peki ya yatılı kız arkadaş?" Ben sordum.

"Mükemmel bir fikir," dedi. "Doktora söyleyeceğim, bunun yardımı olacaktır ama Kötü Gerçek'e dokunmadan önce hepiniz kutsal suyu temizlemelisiniz."

"Doktora ödünç alabileceğimiz bir duşları olup olmadığını sorun ve belki birkaç önlük, kıyafetlerin onlara dokunması riskini de göze alamayız."

Telefonda Fortune'un sesi vardı. "" Tanımadığım bir adamın sesini duydum ve Fortune fısıldadı, "Doktor arıyor, hemen buraya gel."

"Truth ve Wicked'da başka bir sorun mu var?" diye sordum; nabzım boğazımı doldurdu ve yorgunluğu atlatmak için hâlâ yeterince adrenalinim olduğunu anlamamı sağladı.

"Hayır," diye fısıldadı, "sadece vampirleri kendisiyle konuşan vampirden daha iyi tanıdığını düşünen bir doktor."

"Neredeyse ," dedi Ethan.

Tekrar başladım ama Fortune "Duydum. Hâlâ acil , güzel karım bağırmaya başlamadan ya da daha kötüsü olmadan gelip bizi bulun." Telefonu kapattı ve Ethan *Acil Giriş* tabelasını gördüğümüzde arabayı biraz daha hızlı sürdü.

21

ETHAN HÂLÂ park yeri bulmakta zorlanıyordu. Hafta sonu acil servisin tıklım tıklım dolu olması büyük sürprizdi. "Hayır, biz park edip hep birlikte hastaneye girene kadar dışarı çıkamazsınız."

"O kadar zor mu düşünüyordum?" diye sordum.

"Hayır, ama seni tanıyorum," dedi dikiz aynasından arkamızdaki bir arabaya bakarken.

Telefonum yine çaldı. Açar açmaz Fortune konuşmaya başladı. "Vampirler için bir ağrı kesici denediler. İşe yaradı; Wicked ve Truth baygın."

"Vampirler üzerinde işe yarayan bir ağrı kesicileri olması harika."

"Elbette, ama şimdi doktorun denemek istediği yeni bir tedavi var."

"Ne tür bir tedavi?" Ben sordum.

"Vampir etinin yeniden büyümesini sağlayabileceği şu yeni deneysel şeyi deneyebilmek için tüm hasarlı eti kesmek istiyor."

"Ciddi misin sen?"

"Laboratuvarda işe yaradı, ama bu onun çalışma dışındaki bir denek üzerinde denemek için ilk şansı." Sesi iğrenmiş ve kızgın geliyordu.

"Telefonu doktora ver," dedim.

"İçeri gelemez misin? Enerjini ve Ethan'ı dışarıda hissedebiliyorum."

"Park yeri bulamıyorum ve restorandaki fiyaskodan sonra güvenlik olmadan kaçmama izin verilmiyor."

Bir an sessiz kaldı, sonra "Buna itiraz edemem" dedi. "O zaman telefonu doktora ver," dedim.

"Nasıl emrederseniz," dedi.

"Sinirlenme, senin tavrın benimkine sürtünmeden de yeterince sinirliyim."

İç çekti. "Özür dilerim, gerçekten özür dilerim, hepimiz için huysuz bir gece oldu."

"Özrünüz kabul edildi, şimdi telefonu doktora verin."

"Onu yere yatırmak istiyorum," dedi, sesi birden tatlılaştı ve Fortune'un her zamanki sesinden çok daha kız gibi çıkmaya başladı. "Dr. Boden, Truth ve Wicked'in birlikte yaşadığı kız arkadaşı telefonda. Sizinle konuşmak istiyor."

Doktor, sesinde kendinden çok memnun olan o zengin, erkek tonuyla geldi. Yakışıklı, hatta belki de yakışıklı olduğunu, her zaman birçok yönden daha zeki, daha iyi olduğunu ve şimdi denemek istediği yeni bir teorisi olduğunu bilmek için onu görmeme gerek yoktu. Babamı mutlu edecek ve Dr. Christopher Boden gibi pek çok sınıf arkadaşıyla tanışmamı sağlayacak kadar tıp fakültesine girmiştim.

Beni bilimle şaşırtmaya çalıştı ama bilim geçmişim olduğu ve sabrım kalmadığı için sözünü kestim. "Dr. Boden, laboratuvarda başarılı olduğunuzu söylediğinizde, bana 'başarıyı' tanımlayın."

"Vampir, kesilen eski etin yerine yeni et büyüttü."

"Yani yanık yarası değil, bir vampir tarafından kesilmiş bir et."

"Evet, ama bir vampir değil. Vampirlerden parça kesmedik. Onlar da artık bizim gibi iyi durumda olan vatandaşlar." "Peki, hangi vampir etini kesip çıkardınız ve yeniden büyüttünüz?"

Beni bilimsel zırvalarla boğmaya çalıştı ama ben önemli kısımları tercüme edecek kadar kendi bilim dilimi öğrenmiştim. "Laboratuvarda, petri kabında vampir eti yetiştirdiniz, değil mi?" Son kısmı söylememişti ama manşetlerde *laboratuarda yetiştirilen karaciğer* gibi şeyler söylendiğinde genellikle petri kabında yetiştirilen birkaç karaciğer hücresi kastedilir. Bu bir buluş, ama başlığın ima ettiği şey değil, ne de insan testleri ya da vampir testleri için hazır.

"Evet ve her seferinde işe yaradı. St. Louis'de bulunma nedenlerimden biri de bu, böylece üzerinde test edebileceğimiz denekler bulabiliriz."

"Benim sevgililerim senin deneklerin değil."

"Ama . Bunun tüm vampir topluluğuna nasıl yardımcı olacağını bir düşünün."

Ona adımı vermemiştim, o da sormamıştı. Şimdi dedim ki, "St. Louis'deki bir vampir üzerinde deney yapmana izin vermeden önce bunu yazman gerekecek ki ben de okuyabileyim."

"Erkek arkadaşlarına erişimimi engelleyebilirsin ama St. Louis'deki tüm vampirler adına konuşamazsın."

"Böyle düşünmeye devam edin, Dr. Boden," dedim.

Ethan sonunda bir park yeri bulmuştu. SUV için dar bir yer olacaktı ama başka bir yer açılmasını beklememizin imkânı yoktu. "Hemen geliyorum Doktor, böylece yüz yüze konuşabiliriz."

"Bu yeni tedavinin ardındaki bilimi size açıklamak için sabırsızlanıyorum." Hâlâ adımı sormamıştı ve ona söylemek için rozetimi gösterene kadar bekleyecektim.

22

DR. CHRISTOPHER BODEN hayal kırıklığına uğratmadı. Beyazdı, gerçi Echo ve ben beyaz olsaydık, bu onun ten rengi için yanlış bir kelime olurdu. Zeytin rengi bir teni vardı, sanki denese koyu bronzlaşacakmış gibiydi. Ama ne düşünürsem düşüneyim, hayatı boyunca uzun boylu, formda olan birinin beyaz erkek kibrine sahipti. Ayrıca iyi notlar alıyordu, bu yüzden zeki olduğunu düşünüyordu, belki de öyleydi, ama cazibesine de güveniyordu. Kısa kahverengi saçları kesilmiş ve öyle şekillendirilmişti ki, kare şeklindeki erkeksi çenesini ya da parıldayan gözlerinin berrak mavi bakışlarını ortaya çıkarıyor ama dikkatini dağıtmıyordu. Parıldıyorlardı çünkü bana gülümsüyordu. Gülümsemesi hem çocuksu bir yakışıklılık hem de biraz küçümseyici olmayı başarıyordu, sanki bir kez gülümsemesini birine yönelttiğinde o kişi onun her isteğini kabul edecek ve bunu yapmaktan mutluluk duyacakmış gibi

Evet, ama ben onun her zamanki dinleyicisi değildim.

"Anladığımı test etmeme izin verin, Doktor. Laboratuvarda yarattığınız deneysel bir maddeyi kullanmak istiyorsunuz, o kadar yakın bir zamanda ki insanlar üzerinde hiç deneme yapılmadı."

"Vampir denemeleri," diye düzeltti beni. Wicked ve Truth'un tekerlekli yataklarının etrafındaki küçük perdeli alanda konuşuyorduk. Vampir saldırganımız sadece birkaç boşluk aşağıda, üniformalı bir memurla birlikte perdeli alanın dışında duruyordu. O da tıpkı Wicked ve Truth gibi baygındı. Echo ve Fortune, doktorun nasıl çalıştığını görmek için önce saldırgana yeni ilacı vermesine izin vermişlerdi; ancak ondan sonra doktorun bizimkiler üzerinde kullanmasına izin verdiler.

"Vampirler bir hastalıktan muzdarip insanlardır, yoksa vampir beyin aktivitesinin insanlarınkini yansıttığına dair yeni makaleyi okumadınız mı?

Koma hastaları mı? Vampirlerin aslında ölmediğini kanıtlıyor, sadece süper düşük beyin aktivitesini tespit edecek teknolojiye sahip değildik."

"Tabii ki gazete okuyorum."

"O halde bundan çıkarılan sonuçları biliyorsunuz."

Gülümsemesi azaldı. "Evet, kendi teorilerimi destekledi, hatta doğruladı. Vampir biyolojisinin insanlarda yaşlanmayı sona erdirmek için bir çözüm olacağına inanıyorum."

"Yani vampirleri iyileştirmeye çalışmıyorsun."

"Çalışmamın asıl amacı bu değildi ama vampirlerin normalde iyileştiremeyecekleri yaraları iyileştirmelerine ve insanların vampirler gibi yaşlanmalarına yardımcı olabilirsek, bu bir kazan-kazan olur." Kendinden çok memnun bir şekilde gülümsedi.

"Ama vampir derisini sadece laboratuvardaki bir petri kabında iyileştirdiniz, değil mi?"

"Evet, ama sonuçlar çok umut verici. Erkek arkadaşlarınıza normale dönme, onlar ya da şekil değiştirenler için imkansız olan yanık hasarını iyileştirme şansı sunabilirim."

"Yeni merhemi ya da adına her ne diyorsanız onu yaralarına sürdüğünüzde işe yaramazsa ne olacak?"

"O zaman daha önce olduklarından daha kötü durumda değiller" dedi.

Fortune, "İcadınızın Wicked ve Truth'a ne yapacağı hakkında hiçbir fikriniz yok," dedi.

"Bu tam olarak doğru değil," dedi, "ama diğer seçenekleriniz neler? Ya onları iyileştirmeye çalışmama izin verirsiniz ya da şekilsiz ve sakat kalmaya zorlanırlar."

"Daha fazla seçeneğimiz var," dedi Kaazim bana yaklaşırken.

"Başka seçenek yok," dedi doktor.

"Sizin anlayamayacağınız güçlerle donatılmış durumdayız." "Bu da ne demek oluyor?" Dr. Boden sordu.

"Hayır demek, Doktor," dedim.

Echo, "Bizim yerimize insanların yararına olacak deneyler için onları size teslim etmeyeceğiz," dedi.

"Ne demek 'biz'?"

Echo orada ince ve solgun duruyordu; gözleri her zaman büyük ve güzeldi, ama göz kalemi ve makyajla inanılmaz derecede büyüktüler. Yüzüne o kadar hakim olmuşlardı ki narin oval şeklini fark etmek zordu ama bir kez fark ettiğinizde nefes kesiciydi. Gerçekten orada durdum ve bir saniye boyunca ona baktım, güzelliği ve yakınlığı beni olduğum yerde dondurdu, böylece sadece bakabildim.

Aşık olduğum ya da aşık olmaya başladığım ilk kadındı ama benden biraz zaman istemişti. Fortune ve onun poli grubumuzun bir parçası olmasıyla bir sorunu yoktu, sadece seks ve iktidarın yakın çevresine, yani Jean-Claude ve bana daha yakın olmak için bir teklifti. Beklemediği şey aşktı. Hislerime karşılık vermeye başlayan Fortune değil, Echo olmuştu ve her nedense bu onu korkutmuştu. Bu yüzden poli grupta yer istemişti ve hepimiz onun isteğini yerine getirmiştik, çünkü yapmanız gereken şey buydu. Ben de çoğunlukla ondan uzak durarak bu isteğini yerine getirdim, çünkü dikkatli olmazsam ona aşık bir genç gibi bakıyordum.

Danse Macabre'ın güvenlik şefiydi, bu yüzden dans kulübüne gitmediğim sürece onunla pek karşılaşmıyordum. Bu gece, Claudia ve diğer güvenlik şefleri bizi korumaları için Echo ve Fortune'u seçmişlerdi ve ben de bir gece idare edebileceğimi düşündüm.

Echo, Dr. Boden'a döndü ve dişlerinin narin uçları görünecek şekilde olduğundan daha geniş gülümsedi. Doktor, sanki Echo ona gülümsemekten çok daha fazlasını yapmış gibi tökezleyerek geri çekildi.

"Onlardan biri olduğunu fark etmemiştim."

Bunlardan biri, vampirlere insan değil diyordu; "test" deneklerinden korkuyordu, öyleyse neden onları incelemeyi seçmişti?

Ethan yanıma geldi ve "Dünyaya ebedi gençlik verebilecek kişi ünlü ve zengin olacak" dedi.

"Elbette, vampirlerden nefret edip korkabilir ve yine de önleyecekse onlarla çalışabilir. Gençlik ve tüm o caz," dedim.

Ethan elini omzuma koydu ve ben de elini okşadım. Beni rahatlattığı için mutluydum çünkü her ne kadar yetişkin gibi davranmaya çalışsam da Echo'nun benden ayrılmak istemesi hâlâ canımı yakıyordu. Fortune'la tek eşli olmaya geri dönmüş gibiydi ama Fortune erkeklerden çok hoşlanıyordu. Birçok hayatın aşkıyla birlikte olmayı ve fazladan sevgililer edinmeyi seviyordu. Sadece Echo geri çekilmişti.

Dr. Boden hâlâ Echo'ya bakıyordu. "Dünyadaki herkesi yaşlanmayan ve ölümsüz kılmaya yardım edebilseydiniz, denemek istemez miydiniz?"

"Ruhlarına zarar vermeden yapılabileceğini düşünseydim, evet, ama bir vampirin beynine yapılanı her insanın beynine yapmazsanız, yıllar geçtikçe nasıl hayatta kalacaklar ve akıllarını nasıl koruyacaklar?" Echo sordu.

Boden, "Eğer vampir DNA'sı kullanırsak, beyin depolamaya karşı beyin sağlığı sorunu kendiliğinden çözülebilir" dedi.

"İlerlemiş Alzheimer'ı olan genç ve yaşlanmayan bir beden kulağa hoş gelmiyor," dedim.

"Bu cesur yeni dünyanın başlangıcındayız. Önce vampirleri iyileştirmeliyiz, sonra da geri iyileştirmek için vampirleri kullanmalıyız."

"Laboratuvarınıza geri dönün Doktor; onlar üzerinde deney yapmanıza izin vermeyeceğim," dedim.

"Aileleri daha ileri görüşlü olan başka vampirler de olacaktır. Bu gerçekleşecek."

"St. Louis'de olmaz, en azından notlarınızı kadar olmaz."

"Size çalışmalarımı göstermek zorunda değilim; zaten reddettiniz ama beni her vampirden uzak tutamazsınız. Eninde sonunda hastaneye evet diyecek bir vampir gelecek. Siz sadece işimi erteliyorsunuz, durdurmuyorsunuz."

"Adımı hiç sormadınız, Doktor."

Şaşırmış görünüyordu. "im; erkek arkadaşınıza ve kardeşine umut vereceğim için o kadar heyecanlıydım ki unutmuşum."

"Ben Anita Blake."

" dilerim, ne demiştiniz?"

Kemerimden rozetimi çıkardım ve yüzüme yaklaştırdım. "Mareşal Anita Blake."

"Sen Jean-Claude'un nişanlısısın," dedi. Elimde federal bir rozet tutuyordum ve hâlâ bir polis yerine birinin kız arkadaşıydım.

"Evet," dedim, "ve bu rozet vampir kralıyla evlenmek üzere olmamla birleşince, tüm deneyinize katılmamalarını söyleyebileceğim anlamına geliyor."

"Neden onların iyileşme şansını reddediyorsunuz?"

"Ben olsam yapmazdım. Bana verilerinizi gösterin, açıklayın ki neyi başarmaya çalıştığınızı ve nasıl çalıştığını anlayayım. Beni düşündüğünüz kadar zeki olduğunuza ikna edin, ben de size denekler bulayım ama o zamana kadar vampirleri rahat bırakın."

"Ya benim tedavimi almayı seçerlerse?"

İçimden, *eğer açık emirlere karşı gelirlerse iyileştirilmelerine gerek kalmayacağını* düşündüm; onlar ölümsüzdü ama bu gerçekten ölemeyecekleri anlamına gelmiyordu.

"Bayan Blake, lütfen, bu önemli bir iş."

"Marshal Blake'ten size, işe yararsa tıbbi bir mucize olur, ama gerçek bir vampire, sadece laboratuar deneyindeki bir dokuya değil, yaşayan bir varlığa ne yapacağını bilmiyorsunuz - işe yarayıp yaramayacağını ya da korkunç bir yan etkisi olup olmayacağını bilmiyorsunuz. Güvenlik protokollerinizi düzene sokana kadar hiçbir insanımıza dokunmayın."

"Jean-Claude ile konuşacağım, onların kralı o, sen değilsin."

Fortune, Nicky ve Ethan güldüler. Echo ve Kaazim sadece doktora baktılar. "Vay canına, şehirde yenisiniz," dedim.

"Hastanedeki tek doktor o olamaz," dedi Nicky. "Doğru.

Yeni bir tane bulalım."

"Vampirler konusunda kimse benim uzmanlığıma sahip değil."

"Şu anda yanık tedavisi konusunda uzman birine ihtiyacımız ," dedim.

Kaazim, "Yanığın debride edilmesi gerekiyor," dedi.

Dr. Boden kızgın bir ifadeyle, "Bunu yapabilecek kapasiteye fazlasıyla sahibim," dedi.

"O zaman yap doktor," dedi Nicky. Daha dik durdu ve doktora biraz daha yaklaştı. Boden bundan hoşlanmamıştı. Nicky'nin doktoru kendi cüssesinde ve yapısında biri tarafından kolayca korkutulabilecek adamlardan biri olarak gördüğünü fark ettim, bu yüzden tepkisini bize karşı değil, bizim için kullanana kadar geri çekildi. Ya da bu onu eğlendirene kadar; bazen o da benim gibi, kendilerini Tanrı'nın her şeye bir armağanı olarak gören kibirli erkekleri dürtmekten kendini alamıyordu.

Perdenin arkasından Teğmen Rudolph-Dolph-Storr'un tanıdık sesini duydum. Dr. Boden ona yardım etmesi için bir hemşire çağırmak üzere perdeyi açtı, ama Dolph'un orada durması konuşmasının ortasında durmasına neden olacak kadar irkilmesine yol açtı. Dolph altı-sekiz yaşlarındaydı ve siyah saçları kulaklarına değmeyecek kadar kısa kesilmişti; ne zaman o kadar uzasa berbere giderdi. *Beyaz* terimine Boden'dan daha çok uyuyordu ama Dolph beyaz adam kibrinden muzdarip değildi; o sadece Dolph'tu, başarısız olması gereken bir görev gücünü alıp ülkedeki ilk ve en iyi doğaüstü birime dönüştüren sessiz bir doğa gücüydü. Bunu nasıl başardığı konusunda ülkenin her yerinde ders vermeye davet edilmişti. Eğer gerçekten o kadar iyiyseniz bu kibir değildir. Kravatı, bembeyaz gömleğinin üzerinde sıkı ve mükemmel bir şekilde düğümlenmişti. Tüm takım elbise yeni ütülenmiş gibi görünüyordu, sanki iş günü yeni başlamıştı ama altı saat sonra bile hala düzgün görünecekti. Bu sihirli bir güç gibiydi; hiçbir şey onun kıyafetlerini bozmaya cesaret edemezdi ve eğer bir şey olursa, onun üzerinde neredeyse tek bir kan lekesi bile yokken geri kalanımız kan revan içinde kalırdı.

Gülümsedim ve "Dolph." dedim.

"Anita." Bana başını salladı ve gülümsedi. Doktor orada olmasaydı daha fazla gülümseyebilirdi. Yanımdaki diğerlerinin çoğunu tanıyordu, ama korumalarım olarak çalıştıklarını varsayardı ve kaçınmaya çalıştığınız şeylerden biri de korumalarınızın adını herkesin önünde söylemektir. Eğer yabancılar isimlerini bilirlerse, bağırabilirler ve

dikkatlerini dağıtmak için. Dolph kuralları biliyordu, bu yüzden Nicky'ye başıyla selam verdi, o da ona başıyla karşılık verdi. Başka kimseyle resmi olarak tanıştırılmamıştı.

Boden bana döndü ve "Bu kim? Acil servisi tıkamak için daha fazla insan getirmenize izin veremeyiz."

"Teğmen Dolph Storr, Dr. Christopher Boden ile tanışın."

"Dr. Boden," dedi Dolph, hiçbir duygu göstermeyen bir çift kahverengi gözle ona bakarak, her şey boş polis yüzünün ardına gizlenmişti. Normalde gülümser ya da Boden'ı ikna etmeye çalışırdı ama ben daha uzun süredir burada olduğum için ona rehberlik etmemi bekledi. On bir yıldır birlikte çalışıyorduk.

"Çok üzgünüm Anita," dedi Dolph ve sesindeki sempati yüzünden okunuyordu.

Başımı salladım. "Sağ Dolph, kendin de görebilirsin." Her şeyi görebilecek kadar uzundu; bir kez olsun hiçbir şey göremeyecek kadar kısa olduğuma sevindim. Tek görebildiğim Wicked'ın yüzünün dokunulmamış tarafıydı ve Truth'un eli kardeşinin vücudunun arkasına gizlenmişti.

"Dr. Boden, Wicked ve Truth'un yanıklarını debride etmesine yardımcı olması için bir hemşire getirecekti."

"Bu gerçekleşirken onlarla birlikte olmanız gerekiyorsa, sorular bekleyebilir."

"Bilinçleri yerinde olmadığı sürece Echo ve Fortune onlarla kalabilir."

Dr. Boden hemen şüphelenerek, "Onların senin yatılı erkek arkadaşların olduğunu sanıyordum," dedi.

Kaazim, "Yoldaşlarımızı yaralayan aynı saldırıda üzerimize kutsal su atıldı. Eğer bu gece başka vampir hastalarla ilgilenecekseniz, hiçbirimize dokunmak istemezsiniz."

Fortune, "Biz kutsal sudan muafız," dedi.

Kaazim, Nicky, Ethan ve beni işaret ederek, "Dördümüz değiliz," dedi.

"Bayan Fortunada ve Bayan Constantine bana Mareşal Blake'in yaralı vampirlere yardım etmek için burada olduğunu söylediler. Eğer onlara dokunamıyorsa

yardımcı olabilir mi?" Boden sordu.

Bir an için yasal kimliğindeki ismin Echo Constantine mi yoksa başka bir şey mi olduğunu merak ettim çünkü Fortune'un pasaportundaki isminin Sofi Fortunada olduğunu biliyordum.

"Bir şey yapmadan önce duş almamız ve temiz kıyafetler giymemiz gerekiyor," dedim.

"Burada duşlarımız ve çoğunuza uyacak önlüklerimiz var." Bakışları beni geçip Nicky'ye kaydı. "Sonunda bir hastane önlüğü giyebilirsin."

Nicky, "Ben anlaşırım," dedi.

"Teşekkür ederim, Doktor," dedim.

"Ben erkek arkadaşlarınızı tedavi ederken sizi duşa götürecek birini bulacağım," dedi. Başını kaldırıp Dolph'a baktı. "Teğmen siz önce sizinle konuşmak istediğini söylemediği sürece?"

Dolph'a "Bekleyebilir mi?" diye sordum.

"Senin için uygunsa yolda yürüyüp konuşabiliriz, Anita?" Dolph söyledi.

"Bana uyar," dedim.

23

DOKTOR bize yardım edecek birini bulmak için uzaklaştığında Dolph, "Bu gece vampirlere yönelik saldırılar, her olay yerine gönderecek personel sayımızdan daha fazla oldu," dedi.

"Günışığı cinayetleri mi?"

"Şafak sökene kadar öğrenemeyeceğiz."

"Pardon, elbette ama daha fazla kutsal su saldırısı olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Hayır, bu onlardan sadece biri ama Lanetliler Sirki'ndeki saldırı, bir insanın bir vampiri ya da diğer doğaüstü güçleri fiziksel olarak alt etmeye çalıştığı beş saldırıdan biri."

"Diğer kurbanlar neredeydi ve kimlerdi?"

"Bu soruyu aklınızda tutun, çünkü bu gece vampirlere karşı işlenen suçlar buzdağının sadece görünen kısmı."

Nabzım hızlanmaya başladı, çünkü tüm sevgililerim şu anda Sirk'in içinde ya da benimle güvende değildi. Nathaniel bu gece Guilty Pleasures'da dans ediyordu. Dolph'a sormak için beklemedim bile; bizi bağlayan işaretlerin arasından uzandım, iyi olup olmadığını bilmek zorundaydım. Bir anda kafasının içindeydim; sahnede baş döndürücü bir dans anı yaşadım, vücudu hareket ediyordu, kasları, şiddetli zarafeti vardı ve sonra beni dizlerinin üzerine düşmesine yetecek kadar itti, vücudunun ön kısmı sahneye doğru düz bir şekilde eğildi, saçları kumral bir havuzda yere dökülecek kadar uzundu. Muhteşem poposu havada çıplak ve davetkâr bir şekilde dururken, tangasının ince çizgisi seyircilerin görüşünden kayboldu. Parmak uçlarını kullanarak vücudunun üst kısmını dört ayak üzerinde durana kadar geriye doğru süründürmeye başladı, ancak başı aşağıya doğru sarkıyordu.

Biz insanların sahip olmadığı kasları kullanarak sahnenin kenarında yavaşça, duyusal bir şekilde sürünürken, lavanta rengi gözlerinin çığlık atan tüm kadınlara bakması için kızıl-kahverengi bir orman gibi saçlarının uzun, kalın düşüşünden seyirciye baktı. Eller ona doğru para uzatıyor, önünde durmak için onları seçmesini umuyor, bir dokunuş, bir tat, bir an umuduyla bahsi yükseltiyordu.

Her şeyden zevk alıyordu, benim röntgenci oğlum. Benim onun üzerinde olup her şeyi izlediğimi bilmek hoşuna gidiyordu. Geceyi yarı leopar formunda bitirir ve eve, Sirk'e o şekilde dönerdi. Eğer zamanlamayı doğru yaparsak eve bana gelir ve biriken şehveti kullanırdı. Kalmamı ve izlememi istiyordu ve daha önce Jean-Claude'un uyarısı yüzünden beni uzaklaştırdığını tamamen unutmuştu. Ona bu kadar yakın olduğum ve kötü bir şey olmadığı için o kadar mutluydum ki bir an kendimi unuttum.

Bulunduğum odada bir el omzuma dokundu ve ben Guilty Pleasures'tan ayrılıp acil servise geri döndüm. Ethan omzumu sıktı, sonra beni tek kollu bir kucaklamanın içine çekti. Metafizikten, aniden sona ermelerinden ve Nathaniel'in diğer saldırılar hakkında hiçbir şey bilmemesinin verdiği rahatlamadan dolayı biraz titrediğimi hissedebiliyordu.

Dolph hâlâ orada durmuş sabırla bekliyordu; doğaüstü setle aramın ne kadar sıkı olduğunu bilen birkaç polisten . Gözlerimin ona odaklanmış gibi görünmesini bekledi ve "Guilty Pleasures vurulmadı. Son iki ayda güvenliği neden üç katına çıkardığınızı sormayacağım ama bu gece kulübü bu listenin dışında tutmak için yeterliydi."

"Yeni gardiyanların orada sıkıldıklarına dair tüm şikâyetlerine değer," dedim. Ethan'a biraz daha sarıldım. Neden hâlâ titrek hissettiğimden emin değildim; genellikle bu kadar kalıcı etki olmadan bağlantıya girip çıkabilirdim.

Kaazim, "Bu derin ve uzun süreli bir temas oldu" dedi.

Başımı salladım, hâlâ Ethan'ın bedeninin sabitleyici çemberinde dinleniyordum.

Dr. Boden bir hemşire ve kıyafetlerinin üzerine daha fazla koruyucu giysi ile geri geldi. Yanında stajyer olarak tanıttığı bir doktor vardı. Bizi duşlara götüreceklerdi. Dolph'a baktım. "Bunların ne kadarını sivillerin duymasında sakınca görmüyoruz?"

"Ortalıkta dolaşan söylentileri beslemek istemiyorum."

Stajyere "Bize yolu tarif et," dedim.

Boden, "Bulması o kadar kolay değil ve içeri girmek için yanınızda bizden biri olmalı, biri kim olduğunuzu sorarsa diye," dedi.

"Ben önden gideyim," dedi Ethan ve başımın üstünü öptü. *Seni kendime getireceğim* diye düşündü.

Döndüm ve bir öpücük uzattım, o da yumuşak ve şefkatli bir öpücük aldı. Kesinlikle bir arkadaş öpücüğü değildi, çünkü tanıştığımız andan itibaren bundan daha fazlası olmuştuk. "Her zaman arkadaştan fazlası olduk," diye fısıldadı ve sanki bir dans ediyormuşum ve eş değiştiriyormuşum gibi beni Nicky'ye uzattı. Sol kolunu omuzlarıma dolayan Nicky'vücudunun kıvrımlarına yerleştikten sonra Ethan rehberimizi asansöre doğru takip etti.

Fortune ve Echo'yu kardeşlere göz kulak olmaları için arkalarında bırakarak peşlerinden gittik. "Tüm bunlar olurken uyanırlarsa beni arayın," dedim.

Echo bize doğru biraz yaklaştı, biz de küçük bir alanda durduk, muhtemelen tekerlekli bir yatağın önüne düştük, geçip gidebilmesi için onu hareket ettirdik. "Teğmene bir sorum var."

Ethan ve stajyerin çoktan kapıların açılmasını beklediği asansörlere yaklaştık. İnsanlara yardım etmeye ya da yardım edilmeye çalışan insanlardan biraz uzaklaştığımızda ama yine de biraz mahremiyetimiz olduğunda, Echo sorusunu sordu.

"Teğmen Storr, bu gece Danse Macabre'de bir sorun mu vardı?" Normalde oranın güvenlik şefiydi, yarın da öyle olacaktı ama bu gece beni korumakla görevlendirilmişti. Ekibinin geri kalanı mükemmeldi ama o değildi.

"Bir müşteri dansçılarınızdan biriyle kavga etmeye başladı; hafif yaralanmalar oldu ve güvenliğiniz ilk tanık ifadelerine göre olayı çok sakin bir şekilde ele aldı."

"Hangi dansçı?" diye sordu.

Sorma zahmetine girmedim; Damian'a uzandım ama bu sefer daha dikkatliydim, kendimi onun içine sokmak yerine biraz önünde ve üstünde durdum. Şimdiye kadar gördüğüm en yeşil gözlerle bana baktı, tanıdığım vampirler arasında en beyaz tene sahipti, uzun, düz, kan kırmızısı saçları vardı ama Danimarkalı bir Viking bin yıldan fazla bir süre güneşten uzak kaldığında böyle olur. Hâlâ Danse Macabre'deki menajerlik ve şovmenlik işi için giyinmişti, yani gömleksizdi ve sadece alt bacaklarını örten botların içine sokulmuş bir çift siyah deri pantolon vardı. Bu Jean-Claude'un onun için tasarladığı kıyafetin bir parçasıydı; Damian kendi haline bırakıldığında çok daha rahattı.

Bana, *Jean-Claude söyleyene kadar birbirimizle iletişim kurmamamız gerektiğini sanıyordum*, *diye* düşündü.

"Boş ver onu, ne oldu?" Yanımdaki biri sorduğu için yüksek sesle söyledim ama hemen susturuldu.

Damian'ın kelimeleri kullanmasına gerek yoktu, sadece anıyı bana bıraktı. Bir zamanlar bunu yapabildiğim için garip hissetmiştim ama şimdi çok zaman kazandırıyordu. Damian'ın endişelendiğini biliyordum; restoranda bize yapılan saldırıyı biliyordu ve beni iyi gördüğü için çok mutluydu ama artık Wicked ve Truth'a ne olduğunu biliyordu. Bu onu onlar için ve hepimiz için korkutuyordu. Beni de korkuttuğu için itiraz edemedim. Geceyle ilgili anılarımızı paylaştık, çünkü önce ben sormuştum ve o bana istediğimi verirken, zihnimden istediğini aldı. O benim vampir hizmetkârımdı ama üçümüz arasında güç üçlüsü otobüsümüzün şoför koltuğunda oturan Nathaniel'di çünkü Damian ve ben bundan ne istediğimiz konusunda çelişkiler yaşıyorduk. Ne istediğini tam olarak bilen tek kişi Nathaniel'di ve sonunda ikimizin de ne istediğimizi anlamamıza yardımcı oldu.

Nicky bana biraz daha sıkı sarıldı ve ben de kırpıştırarak hastaneye geri döndüm. Dolph'un söylediklerinin bir kısmını kaçırmıştım ama erkek vampirlerden birinin yüzüne bir silahla vurulduğunu zaten biliyordum.

kız arkadaşından beslenmesinin onu herhangi bir insan için mahvettiğini iddia eden insan müşteri. Aslında vampiri, Danse Macabre'deki kız arkadaşından istekli ve aleni bir şekilde kan bağışı almaktan daha fazlasını yapmakla suçlamıştı. Vampir çalışanlardan biri tarafından beslenebilmek için her gece kayıt yaptıran pek çok insandan biriydi. Seçilme şansına sahip olmak için bile bir feragatname imzalamak zorundaydılar. Sonra bağışçılar sıraya giriyor ve vampir sıradaki herkesle flört ediyor, sonra birini seçiyor ya da Damian onlar için seçiyor ya da bazen kendisi seçiyordu. İş yerinde yemek yemesini sorun etmiyordum; eve bana ve Nathaniel'e geliyordu, gerçi son zamanlarda Pierette'i de eklemiştik. O benim resmi kız arkadaşımdı. Echo'nun aksine, bu unvanı seviyordu ve beni memnuniyetle kız arkadaşı olarak tanıtıyordu. İstenmek başlı başına bir afrodizyaktı ve Pierette ile ben birbirimizi ve ortak erkeklerimizi istiyorduk.

"Anita, dinliyor musun?" Dolph sordu.

Kafamı salladım, temizlemeye çalıştım. "Özür dilerim Dolph, ben... Danse Macabre'de olanları biliyorum ama başka bir şey söylediysen kaçırmışım demektir."

"Doktor seni kontrol etti, değil mi?" diye
sordu. Başımı salladım. "Yaralanmadım."
"Kafanı mı vurdun, yoksa darbe mi
aldın?" "Hayır."
Nicky, "Bu fiziksel bir şey değil," dedi.
"Orada olmalıydım," dedi Echo.

"Saldırıya uğrayan sadece Danse Macabre olsaydı, belki de bu gece güvenlikten sorumlu olmayacağınızı bildiklerini söylerdim ama çok fazla yere saldırdılar. Bence bu gece ne olursa olsun bu gerçekleşecekti," dedi Dolph.

Asansörün kapıları boş bir kabine açıldı. Echo, "İşimi yapabilmem için başka neler olduğunu bilmem gerekiyor." dedi.

Kaazim, "Kendimizi temizleyene kadar bizimle asansöre binemezsin," dedi.

Sanki bir an için unutmuş gibiydi. Başını salladı ve geri çekildi. "Daha sonra bir rapora ihtiyacım olacak."

"Bir tane alacaksın," dedi Nicky. Beni asansöre doğru götürdü. "Anita'nın bana bunu söylemesini istiyorum."

Diğerleri bindi ve bir an için onun Dolph'u geçtiğini göremedim. Yolu açtığında dedim ki, "Nicky'yi duydun. Şimdi gidip Fortune'un Wicked ve Truth'a göz kulak olmasına yardım et. Uyanırlarsa beni ara. Daha fazla desteğe ihtiyacın olursa bizi ara."

"Nasıl emrederseniz," dedi ve sözlerinde Echo için alışılmadık bir öfke vardı. Genelde soğukkanlı, sakin ve aklı başındaydı.

Artık çıkmıyorduk; bu onun duygusal elini tutmak zorunda olmadığım anlamına geliyordu, bu yüzden neyin yanlış olduğunu sormadım. Sadece korumalarımızdan biri olmak istiyordu, öyle de ama seks yapmıyorsam ve onu sevmemi istemiyorsa, ilişkinin geri kalanını yapmak zorunda değildim. Boşluk istiyordu, benimle çıkmak istemiyordu ve kız arkadaşım olmak istemiyordu. Fortune'un yüzyıllardır onun kız arkadaşı olmasının çok fazla olduğunu ve bu unvana sahip olan tek kişinin o olduğunu söylemişti. Ben de buna saygı duymuştum. İstediği her şeyi yapmıştım ama eğer kız arkadaşım ya da sevgilim değilse, neden kızgın olduğunu sormadan asansör kapılarının kapanmasına izin verebilirdim. Bu artık beni ilgilendirmiyordu.

24

KAAZIM'e HANGI düğmeye basması gerektiğini SÖYLEDIM, çünkü Ethan önden gittiği için tam olarak nereye gittiğimizi biliyordum. Asansör yukarı çıkarken Nicky'yi tuttum. Dolph tanıştığımızdan beri taşıdığı küçük not defterlerinden birinden listeyi okudu. "Sirkte Asher'a saldıran grup, Burnt Offerings'de bir garsonun yumruklanmasını ve Riverfront bölgesinde iki vampirin yüzüne yumruk atılmasını üstlendi. Kendilerine Samson Kardeşliği diyorlar."

"Kulağa geldiği kadar Hıristiyan ve aşırı sağcı mı?" diye sordum.

"Dindar, evet, ve sadece 'Kitap dinlerinin' takipçilerini kabul ediyorlar, onların sözleri, benim değil. Şeytanın Hıristiyanları, Müslümanları ve Yahudileri kendi aralarında savaştırdığına inanıyorlar ki Şeytan'ın güçleri -'doğaüstü' olarak okuyun- toplumumuza sızabilsin ve tüm insanları ikinci sınıf vatandaş haline getirebilsin."

Kaazim, "Yaptıkları şeyi kınıyorum," dedi, "ancak üç inancın birlikte çalışmasını sağlayan her şeyi umut verici buluyorum."

"Şu anda çoğunlukla Hıristiyan ve Müslümanlar var, ancak bugün tutuklanan bir kişi Yahudi olduğunu iddia etti."

"Neden 'iddia edildi' diyorsun?" diye sordum.

"Yahudi aşırıcılığına diğer ikisi kadar aşina olmadığım için, üç inancın da işin içinde olduğunu açıkça söylemeden önce daha fazla araştırma yapmak istiyorum."

"Asla varsayımda bulunma," dedim.

"Bunu öğrenmeme siz yardımcı oldunuz," dedi.

Nicky'ye biraz daha sıkı sarılarak ona gülümsedim. Sağ elini serbest bırakarak iyi durumda olmadığımı itiraf ettiğimi fark ettim. Ailemden mi, saldırıdan mı, yoksa başka bir şeyden mi emin değildim ama izimi iyi süremiyordum. Nicky'nin kötü adamları vuracağına ve kolumu çözüp savaşa katılmam için bana zaman vereceğine güveniyordum.

"En kötü yaralanma Burnt Offerings'teki garson; insan olan ve sadece iş için diş takan garsonlardan çarptılar. Beyin sarsıntısı geçirdiği için hala bilinci yerinde değil."

Asansör kapıları açıldı ve loş bir koridora çıktık, sanki tüm parlak ve güzel şeyleri hastalar için saklamışlar ama personel için burada daha fazla ampule ihtiyaçları varmış gibi. Dedim ki, "Burnt Offerings daha çok çocukları Circus of the Damned'da gerçek bir şey görmeye götürmek istemeyen aileler için göstermelik bir yer. Vampir garsonların çoğu çocukların Cadılar Bayramı'nda taktığı o büyük sahte dişlerden takıyor."

"İş arkadaşlarının ifadelerine göre bu garson gerçek dişlerinin üzerine oturan gerçekçi dişler takıyormuş. Bu konuda uzmanlaşmış bir dişçide taktırmış."

"Burnt Offerings'e gitmeleri hiç mantıklı değil. Her yerde korku filmi posterleri var ve bazı personel mumya gibi sarınıyor ya da büyük lastik canavar maskeleri takıyor; hepsi kamp, gerçeklik yok. Yetişkin barında barın arkasında daha gerçek vampirler var, ancak gün boyunca zombi veya vampir kurbanları gibi giyiniyorlar. Orada her gün Cadılar Bayramı," dedim.

"Samson Kardeşliği, Cadılar Bayramı'nın çocuklar için bir tür uyuşturucu geçidi olduğuna ve onları gerçek canavarlara karşı duyarsızlaştırdığına inanıyor."

"Alıntı mı yapıyorsun?" Ben sordum.

"Bu internette yayınladıkları manifestolarının bir parçası. Dünya çapında büyük şehirlerde şubeleri olduğunu ve St. Louis'in sadece bir başlangıç olduğunu iddia ediyorlar."

"Onlara inanıyor
musun?" Bana bir bakış
attı.

Başımı salladım. "Üzgünüm, Polis 101'i unutmuşum, herkes yalan söyler."

Başını salladı. "Aynen öyle. Vampir olduğunu düşündükleri insanların suratına yumruk atmaları dışında, söyledikleri herhangi bir şeye inanmadan önce iddiaları hakkında daha fazla araştırma yapmak isteyeceğim."

İntörn doktor beyaz önlüğüyle yanıma geldi. "Arkadaşınız giyiniyor; lütfen biriniz duşa mi, böylece ben de bu işi bitirip hastalarımın yanına dönebilirim."

Kaazim, "Ethan senin yanına döner dönmez duş alacağım," dedi.

Dolph önce ona, sonra Nicky'ye, sonra tekrar bana baktı. Gözlerini bana dikti. "Vampirlerden nefret eden grupların polisin henüz bilmediği başka bir saldırısı mı var?"

"Yemin ederim Dolph, senden hiçbir şey saklamıyorum." "Böyle küçük şeyler için çok üzgün görünüyorsun."

Nicky'den uzaklaştım ve onunla yüzleştim, öfkem anında ortaya çıkmıştı. "Atılan kutsal suyun hedefi Jean-Claude'du. Wicked ve Truth'a yapılanlar onun içindi. Biri bunu Lucille'e yapmaya çalışsaydı, sarsılmaz mıydın? Onun için korkmaz mıydın?"

Başını salladı. "Onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yaparım."

"Samson Kardeşliği'nden biri değil, Dolph, bu çatlak tek seferlik bir işti."

"Olay yerindeki üniformalı, güvenlik ekibinizden birinin kutsal suyu atan vampirin Jean-Claude'u öldürmeye çalışmadığını, sadece şeklini bozmaya çalıştığını iddia ettiğini söyledi."

"Evet," dedim.

"Sebebin-" Defterinde birkaç sayfa çevirdi, sonra okudu, "Fail eşcinsel olabileceğinden korkuyor, ama tüm doğal olmayan dürtüleri için Jean-Claude'u suçluyor. Jean-Claude'un yüzünü deforme edebilirse, artık güzel olmayacağına ve failin Jean-Claude'a olan eşcinsel çekiminin ortadan ve sihirli bir şekilde tekrar heteroseksüel olacağına inanıyordu."

"Evet, o piçin buydu."

"Güvenlik görevliniz tüm bunları nasıl çıkardı?"

Gözlerimi kırpıştırdım ve mümkün olduğunca boş bir ifade takınmaya çalıştım çünkü Echo onu konuşturmak için vampir güçlerini kullanmıştı ve bu yasadışı bir şeydi. İtiraf mahkemede asla kullanılamayacaktı. Kahretsin. *Echo'ya sor* diyecektim ama yalan söylemesi gerektiğini anladığından emin değildim ve nedenini bilmeden gevelemeye başladığını . Lanet olsun.

"Onu vampirleştirdi, itiraf etmeye zorladı, değil mi?" "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Ya dışarıda kelepçeliydim

Olay yerine ilk gelen polisler ya da restoranın karşısında Jean-Claude'un yaralanmadığından emin olmaya çalışanlar."

Ethan kafamın içinden *fısıldadı, Echo'yu aradı, ona ne söyleyeceğini biliyor*.

Nicky kolunu arkamdan dolayarak beni vücudunun ön tarafına doğru çekti. Ethan'ın mesajıyla vücudum hafifçe gevşediğinde Dolph'un bunun Nicky'nin bana sarılmasından kaynaklandığını düşüneceği zamanlamayı fark etmem bir saniye sürdü. Bu da beni çevreleyen kolunu okşamama ve vücuduna karşı daha da gevşememe neden oldu.

"Bu kadar çok insanı aynı anda sevmeyi nasıl başarıyorsun bilmiyorum; Lucille ve ben birbirimize yetebiliyoruz."

"Biz çok eşliyiz, sen ve Lucille değilsiniz," dedim.

"Bunu kabul ediyorum ve sizin adınıza mutluyum" -başımın üzerinden Nicky' baktı- "hepinize".

Nicky, "Teşekkür , Teğmen," dedi.

Ethan yanımıza geldi. Yeşil önlük giymişti, hastanelerde çok popüler olan o tuhaf ton. "Merhaba Teğmen, başka bir şey mi oldu? Duşta sırada kim var?"

"Ben giderim," dedi Kaazim. Stajyerin sabırsızlıkla zıplamaya başladığı yere doğru yürüdü.

Stajyer, "İki tane duş kabini var," dedi.

Ethan, "Anita bende, teğmen de burada ama Nicky'nin omuzları duş kabinine sığmayabilir," dedi.

"O kadar küçükler mi?" diye
sordum. Başını salladı ve
gülümsedi.

Nicky, "Lanet olsun, duş seksi sonraya kalacak," dedi ve başımın üstünü öptü.

Güldüm ve duşlara doğru yürürken parmaklarımı kolunda gezdirmek için kollarında döndüm.

"Seni iyi gördüğüme , Anita. Olan biten her şey yüzünden endişelendim."

"Her an saçmalamaya başlayabilirim ama şu anda iyiyim."

"Zerbrowski St. Peters'da iki kundaklama olayıyla ilgileniyor. evler."

"Bekle, bu çatlakların gece vakti içinde vampir olan iki evi ateşe verdiğini mi söylüyorsun?" diye sordum. Ethan elimi tuttu ve ben de tuttum, çünkü bunlardan iyi bir şey çıkmayacaktı.

Dolph, "İçinde bir vampirin yaşadığı ya da vampire ait olan evlerde üç yangın çıktı," dedi.

"Kimse geceleri vampirlere saldırmaz, ellerinden gelse bile. Bu intihardır," dedim.

"Bir suçlu, vampir ve ailesi dışarıdayken bir evin verandasına gaz dökmüş. Neyse ki komşular olayı görmüş ve itfaiyeyi aramışlar. Hasar evin verandası ve ön girişiyle sınırlı kalmış. Fail etrafta beklememiş, yani henüz şüpheli yok."

"Meraklı komşular için yaşasın," dedim.

"İki farklı konutun iki farklı bahçesindeki iki ağaç ateşe verildi. Biri vampir üyesi olan başka bir aileye aitti, diğeri ise Ebedi Yaşam Kilisesi'nden yeni gelen vampirlerin kendi başlarına yaşayacak kadar hayatlarını düzene sokana kadar kaldıkları grup evlerinden birinin önündeydi."

"Kahretsin, bahse girerim Zerbrowski beni bunun için aramıştır."

Dolph, "Önce seni aradığını söyledi, ama sonra Kirkland'ı ve Kilise'yi aradı, onlar da yeni vampirlerle başa çıkmalarına yardımcı olmaları için yeni diyakozlarından bazılarını gönderdiler," dedi.

"Evetkarısının bir parçası olduğu Hıristiyan cadılar ile Sonsuz Yaşam Kilisesi arasında bir program oluşturmasına yardım ettim, çünkü Katolik Kilisesi cadıları da dahil olmak üzere mistiklerini dağıtmaktan bahsediyor," dedim.

"Zerbrowski, Kirkland'ın gayet iyi idare ettiğini söylüyor." "Yangınları hangi nefret grubu üstlendi?" diye sordum.

"Veranda yangını bilinmiyor, ancak bahçedeki ağaçların tutuşturulduğu iki yer Kutsal Alev adlı yeni bir grup tarafından üstlenildi. Görünüşe göre hem Vampirlere Karşı İnsanlardan hem de Önce İnsanlardan gelen radikallerden oluşuyorlar."

"Ne kadar radikal?" Ben sordum.

"Dünyayı kötülükten arındırmak için ateşi kullanmak istiyorlar. KKK kukuletalarını kopyalamış gibi görünen kırmızı kukuletalar giyiyorlar."

"Bir nefret grubunun diğerini beslemesi ne kadar komik,"

dedim. "Çok komik," dedi.

"Ebedi Hayat'taki diyakoz programının sizin ve Jean-Claude'un fikri olduğunu duydum."

"Tüm bu yeni nefret dalgası başlamadan önce kilise bir kez bombalandı. Bazı üyeleri temel güvenlik konularında eğitmek mantıklı geldi," dedim.

"Zerbrowski bu konuda profesyonel olduklarını söylüyor."

"Bunu duyduğuma gerçekten sevindim; adamlarımıza onları eğittirdik ama eğitim gerçek bir acil durumla aynı şey değil."

"Tüm yeni vampirlerin sakinleşmesine yardımcı oldular; tek bir tanesi bile bir insana saldırmadı. Aslında, ülkenin dört bir yanındaki polislerle konuştum ve isteksiz insanlara yönelik düzenli vampir saldırıları neredeyse hiç yok. Jean-Claude görevi devraldığından beri sadece burada değil, tüm ülkede neredeyse sıfır suç istatistiği var."

"Jean-Claude'a ilerleme kaydettiğimizi söyleyeceğim."

"Hepimiz öyleyiz, ancak vampirlerin uyguladığı şiddet azaldıkça, onlara karşı uygulanan şiddet daha da kötüleşiyor gibi görünüyor."

"Sizce bunun nedeni nefret gruplarının vampirlerin karşılık vereceğinden korkmamaları mı?" Ben sordum.

"Bu da bir teori."

Ethan, "Vampirlerin daha nazik davranarak sırtlarına daha büyük bir hedef tahtası çizmelerinden nefret ediyorum" dedi.

"Ben de," dedim.

"Sırf vampir olduğu için Darren ve Erica'nın evini bu şekilde hedef alabilecekleri düşüncesi beni çok korkutuyor."

"Bu konuda içim rahat değil Dolph. Hayatımdaki ana vampir zaten saldırıya uğradı ve iki adamım yaralandı."

"Teselli aramıyorum Anita, daha iyi biliyorum."

Bana söylediği her şeyi telefonda da yapabileceğini fark ettim, o halde neden biriminin en zayıf olduğu bir gecede bizzat buradaydı? Sonra beni kontrol etmek için burada olduğunu fark ettim. Böyle bir arkadaşlığımız olsaydı ona sarılırdım ama olmadığına göre gülümsedim ve "İkinci taşıyıcı anne Darren ve Erica için nasıl gidiyor?" diye sordum.

Sonra gülümsedi, polisin yorgunluğu azalmıştı. "Şimdilik çok iyi, hamileliğin bu kadar erken döneminde heyecanlanmamamızı söyleyip duruyorlar ama Lucille şimdiden bebek kıyafetleri için alışveriş yapıyor ve arabalarımızdan birine bir araba koltuğu koymaktan bahsediyor." Vampirlere kendi çocuklarına sahip olma şansı vermenin harika olduğunu düşünen bir taşıyıcı anne sayesinde, vampir bir geline sahip ilk büyükanne ve büyükbaba olacaklarını umuyorlardı. Şimdiye kadar bunu haberlerden uzak tutmayı başarmıştık ama eninde sonunda ortaya çıkacaktı. Nefret grupları bundan çok nefret edecekti. Dolph hiçbir zaman herhangi bir grubun üyesi olmamıştı ama birkaç yıl önce kesinlikle nefret edenlerden biriydi.

"Bu harika, sana dede demek için sabırsızlanıyorum."

Sırıttı ama "Bana büyükbaba diyemezsin ama büyükbaba olmak için sabırsızlanıyorum" dedi.

"Zerbrowski'nin olay gerçekleştiğinde seni arayacağını biliyorsun," dedim.

Sadece gülümsedi. Umurunda olmazdı. "Ailenle yemek nasıl geçti?"

"Birkaç yıl vampirler hakkında ne hissettiğini hatırlıyor musun?"

Gülümsemesi kayboldu. "Hatırlıyorum."

"Benim babam da o kadar kötü, ama daha az şiddet uyguluyor ve daha çok dini bağnazlığı var."

Acımasız görünüyordu. "Bana söz vermiştin, eğer biri sana bir daha böyle el kaldırırsa onu ihbar edecektin, kim olursa olsun saldırı ve darptan tutuklatacaktın."

Canavarlardan nefret ettiği için en dengesiz olduğu dönemde bu tavsiyeye uymuş , rozetini kaybedecek ve belki de hapis cezası alacaktı. Ücretsiz izne çıkarılmış ve öfke kontrolüne zorlanmıştı ve daha fazla terapi alması ve temelde kendini toparlaması ya da başka bir şey yapması için teşvik edilmişti. Sonunda Lucille'in ısrarıyla o ve ben bunu konuştuk. Dolph bana hiç vurmamıştı ama onun cüssesinde bir adam öfkeyle sizi tuttuğunda tutulmuş olduğunuzu anlarsınız. Onun kariyerini mahvedebilirdim ve şahitlerim bile vardı, peki neden yapmadım? Çünkü sadece birkaç yıl önce ben de onun inandığına, vampirlerin yürüyen kötü cesetler olduğuna inanıyordum. Dolph'a göre oğlunun vampir kız arkadaşının onu vampire dönüştürerek öldüreceğini anlamıştım. Oğlunu öldürmek üzereydi. Kim bunu durdurmak için dünyayı yok etmek istemez ki?

"Babam bana hiç elini sürmedi, bunu annesine bıraktı." "O da sana elini süremiyor," dedi Dolph. "Hayır, hayır, yapamaz," dedim.

Eğer farklı bir insan o noktada sarılabilirdik ama biz bizdik. Bana elini uzattı. Tokalaştık. Antivampir suç dalgasıyla ilgilenmek için ayrıldı. Ben iki kurbana yardım için kaldım.

25

KÖTÜ GERÇEK debridman sırasında uyumuştu, ki bu en iyisiydi; şimdi katta vampirler ve diğer doğaüstü hastalar ayrılmış özel bir odadaydılar. Yeşil önlükler içinde yataklarının yanında oturuyordum, ıslak saçlarım yolumdan çekmediğim her an sandalyenin arkasına yapışıyordu. Koridorda, saldırganımızın odasının kapısının yanında daha fazla üniforma vardı, çünkü elbette o da bu katta olmalıydı. Dolph bu geceki suç çılgınlığının sonuçlarını koordine etmeye yardım etmek için ayrılmıştı. Wicked ve Truth'un uyanmasını bekliyordum; yanmış etleri gittiğine göre açık yaralarını iyileştirmek için iyileştirme yeteneklerimi kullanacaktım. Dürüst olmak gerekirse çok yorgundum ve sadece eve gidip sevgimi etrafıma sarmak ve uyumak istiyordum. Ayrıca taze yanıklar acıtıyordu;

Vampirlerden biri nasıl olur da gerçek anlamda cinsel iyileşme havasında olabilir? Çoklu grubumuzdaki en büyük mazoşist olan Nathaniel'den daha fazla acı çeken bir sürtük olmalısın; daha büyük bir mazoşist olan tanıdığım tek kişi Narcissus'tu ve yanıklar onun zor sınırının ötesinde olurdu çünkü bu, werehyena klanının Oba'sının bile iyileştiremeyeceği bir şeydi.

Ne Wicked ne de Truth acıdan hoşlanmıyordu, bu yüzden neden hâlâ burada oturduğumdan emin değildim. Eve gitmek istiyordum ve hastane odasında seks yapma fikri, iyi bir amaç için bile olsa, mutlu bir düşünce değildi. Koridorun hemen aşağısında polisler vardı, itibarımı daha da zedelemek istemiyordum ama mesele sadece bu değildi. Bu gece olanlardan sonra hiç havamda değildim ya da belki de Jean-Claude'dan başka hiç kimse için havamda değildim.

Aramızdaki izleri azaltmak için her ne yaptıysa, kalbimin bir parçası eksikmiş gibi hissettirdi.

Nicky ve Ethan yemeye değer bir şeyler bulmaya gitmişlerdi. Moral bozukluğumun kısmen yakıtsızlıktan kaynaklandığını düşünüyorlardı. Echo ve Kaazim kapalı kapının dışında durmuş nöbet tutuyorlardı; Fortune ise sandalyemin yanındaki duvara yaslanmıştı. Koyu mavi takım elbisesi hastane odasının loş ışıklarında siyah görünüyordu. Duvara yaslanırken daha uzun ve ince görünüyordu, tıpkı bir mafya infazcısının ya da James Bond filmlerindeki kötü adamın evcil suikastçısının kadın versiyonu gibiydi. Sonra başının etrafında kısa bir hale gibi duran koyu renk bukleleriyle bana baktı ve sırıttı. Tüm film illüzyonları bozulmuştu ama gerçek şuydu ki ne kadar neşeli görünürse görünsün yaşayan en iyi casus ve suikastçılardan birinin yanında oturuyordum. Vampir efendisinin iki bin yıldan daha yaşlı olduğunu biliyordum, bu da onun da aynı yaşta olabileceği anlamına geliyordu.

"Bir sandalye daha var," dedim.

"Neden ayakta olduğumu biliyorsun," dedi.

"Çünkü otururken silah çekmek daha zordur."

"Gördün mü, neden ayakta olduğumu bildiğini biliyordum."

Silahı elimde oynattım. "Bel kemeri daha kalın şey alana kadar silahımı sallıyor olacağım."

"Pantolonda ve üstte cepler var," dedi.

"Biliyorum, telefonum içine tam sığıyor," dedim sağ cebini okşayarak.

"Silah hiç uymuyor mu?" diye sordu.

Springfield EMP'yi üst cebime koydum. Silahın üst kısmı dışarı çıktı ve büyük kısmı malzemeyi çekip bastırdı, böylece cebimde bir silah varmış gibi göründü, sanki olabileceği tek şey buymuş gibi. "Eğer burada onunla yürürsem bir elimi üzerinde tutmak zorundayım çünkü aksi takdirde her adım attığımda bana garip şekilde çarpıyor."

Fortune, "Aceleyle çıkarmaya çalışırsan malzemeye takılabilir gibi görünüyor," dedi.

"Elimi içine sokabiliyorum sayılır, o yüzden muhtemelen kumaşın içinden ateş ederdim."

"Eğer birini sadece vücudunun alt kısmından vurmak isteseydiniz," dedi.

"Doğru, evde bu cebe sığabilecek daha küçük silahlarım var. Hatta eskiden dışarıda koşarken yanıma aldığım ve şortumun cebine soktuğum iki atışlık bir Derringer'ım var."

"Taşımak için yeniden tasarlayabileceğiniz spor bantları var ve bunlar şort cebinizdeki bir Derringer'dan çok daha rahat."

"Evet, ama o zamanlar kıyafetleri silahlara göre modifiye eden özel yerler olduğunu bilmiyordum ve garip olan, ihtiyacım olduğunda silaha sahip olmamaktan daha iyiydi."

"Bir Derringer," dedi Fortune başını sallayarak. "Atışınızdan emin olabilmeniz için tam üzerinize gelmeleri gerekir."

"Eğer kötü adamlar Derringer'ın işe yarayacağı kadar yakın değillerse, o zaman deli gibi koşup kaçmak için yeterli alanım vardı."

"En azından rozetiniz için bir kordonunuz ve şerif kıyafetinde taktik botlarınız ve çoraplarınız vardı" dedi.

"Evet, yüksek topuklu ayakkabılar önlükle pek uyumlu olmadı," dedim.

Daha da geniş sırıttı, loş ışıkta bile gözleri parlıyordu. Bu bana en iyi arkadaşlarımdan biri ve Nathaniel'in en iyi arkadaşı olan Jason'ı düşündürdü.

"Yüzün saniyeler içinde mutludan ciddiye döndü, ne oldu?" Fortune sordu, yüzü ağırlaşmıştı.

"Kusura bakma, çok güzelsin ama sırıtışın bana Jason'ı hatırlattı ve onun ziyaretinin ailemin ziyaretiyle çakışması konusunda tereddütlerim var."

"Jason Schuyler'ınızla hâlâ tanışmadım," dedi.

"Siz buraya taşınmadan önce balet olmak için New York'a taşındı."

"Zaman çizelgesini hatırlıyorum," dedi. "Sen, Nathaniel ve Jean Claude haftalardır onun ziyaretini dört gözle bekliyordunuz. Neden iptal ettiniz?"

"Ailem ve Jason ile ilgilenmek için yeterli kaşığım olduğundan emin değilim. Onu gerçekten ziyaret etmek istiyorum ve diğer her şeyle birlikte bunun gerçekleşeceğinden emin değilim."

"Düğün kıyafetleri için ilk provasını yaptırması gerekmiyor mu?"

Gülümsedim. "Evet, Jason koridorun benim tarafımda duracak."

"Bütün gece seni en rahat halinle gördüm; arkadaşının ziyaretine gelmen gerek."

"Jason ve yeni dans kariyeri için mutluyum ama hepimiz onu çok özlüyoruz," dedim.

"O zaman iptal etme."

Başımı salladım. "Tamam." Wicked'ın mükemmel profiline bakmaya geri döndüm. Diğer yataktaki Truth'u görecek kadar uzun değildim, bu yüzden ilaç yüzünden tamamen uyuyor olmaları dışında her zamanki gibi görünüyorlardı. "Ne yapmamız gerekiyor, onlar uyuyana kadar ya da şafak sökene kadar burada mı oturacağız?"

"Bu senin seçimin," dedi Fortune. "Açıkçası duşun daha uzun süreceğini düşünmüştüm. Nicky de oradayken en hızlı duşu aldığını görmüştüm."

değildi, gülümsedim. "Duş kabinleri iki kişi için çok küçüktü, özellikle de biri Nicky ise."

"Daha önce de soyunma odasında duşların dışında seks yapmıştın," dedi.

Başımı salladım. "Birincisi, o evde, Lanetliler Sirki'ndeydi. Bizim eşyalarımız üzerinde istediğimizi yapabiliriz, eşyaları değil. Vücut sıvılarını herkesin içinde bırakmak kabalıktır." Bunun ne kadar iğrenç olduğunu düşündüğümü belirtmek için yüzümü buruşturdum. "Ayrıca, hepimiz şekil değiştiriciyiz ve hala bulaşıcı olanın sadece kanımız mı yoksa tüm vücut sıvıları mı olduğunu tartışıyorlar."

"Bu bir tespit," dedi.

"İki, hepimiz kutsal sudan arınana kadar kimseyle seks yapmaya cesaret edemem; bu dokunduğumuz herhangi bir vampiri potansiyel risk altına sokar."

"Bir başka mükemmel nokta."

"Teşekkürler," dedim ve oturduğum yerden Jean-Claude'a ulaşmayı o kadar çok istedim ki. Bu psişik ayrılık beni depresif hissettiriyordu ya da belki de ailemle uğraşmaktan kaynaklanıyordu. Başımı salladım, ıslak saç telleri yanaklarıma yapıştı, ben onları kurtarana kadar.

"Şimdi ne oldu?"

"Jean-Claude'u özlüyorum. Onu her düşündüğümde ölü bir bölge gibi hissediyorum."

"Jean-Claude arasındaki bağı karartmamalıydı."

"Queenie, onun vampir güçlerini kullanırsam, birimizi ya da ikimizi birden ateşe verebileceğimi söyledi."

"Queenie saçmalıyor; çoğu zaman Harlequin'de kalan birkaç gerçek mistikten biri olduğu için herkes onu dinliyor."

"Sence yanılıyor mu?"

"Evet," dedi Servet, yüzüme bakabilmek için yanımda diz çökerek.

"Neden bu konuda yalan söylesin ki?" Ben sordum.

"Yalan söylediğini söylemedim, yanıldığını söyledim. Jean-Claude ve triumviratlarınızla olan bağlarınız, onun gerçekten anlamadığı yeni bir büyü tarafından oluşturuldu. Sanırım bu onu güvensiz hissettiriyor, sanki yeterince katkıda bulunmuyormuş gibi, yüzden aslında sadece bir tahmin olduğu halde daha fazla bilgi sahibi olduğunu iddia etmeye başladı."

"Çok kötü hissediyorum. Sanki orada olduğunu bile bilmediğim bir şey kesilip atılmış gibi, ya da nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama sanki Jean-Claude'un bir evi çalıştıran elektrik gibi yüzeyin hemen altında çalışan gücü olan o parçamı özlüyorum. Çalışmayana kadar ne kadarının orada olduğunu düşünmezsiniz ve o zaman ev karanlık ve soğuktur."

"Nasıl bir his olduğunu çok iyi tarif ediyorsun," dedi. "Echo ne zaman senden böyle geri çekildi?"

Başını iki yana salladı. "Yaşlı kraliçe bir keresinde bizi cezalandırmak için işaretlerimize zarar vermişti."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Çünkü yapabiliyordu; adlarından biri bağları koparmaktı."

"Biliyorum, bu yetenek bana miras kaldı ama bunu sadece kendi hayatımı ve başkalarının hayatını kurtarmak ya da insanları onları istismar efendilerden kurtarmak için kullandım."

Servet elimi öptü ve tekrar gülümsedi. "Onun karanlığına karşı aydınlık bir zıtlık gibisin Anita. Bunun için teşekkür ederim."

Yine beni gülümsetti, bu da muhtemelen onun bana Jason'ı hatırlatmasını sağlayan şeylerden biriydi. Beni her zaman gülümsetebilirdi. "Beni aramadan önce diğerlerinin dönmesini beklemeyi kabul ettin mi? Jean-Claude?" diye sordu.

Başımı salladım, saçımın bir serbest bıraktım, sonra söylediklerini düşündüm. ", kutsal suyum yok, onu güç alışverişimizi engellememesini söyleyebilirim."

"Yapabilirsin."

"Bu gece sağlıklı düşünemiyorum."

"Jean-Claude'u ara, o zaman daha iyi düşünürsün." Elimi okşadı, sonra ayağa kalktı ve duvar duruşuna geri döndü. Biri onu dik durmaya zorlamadığı sürece bu onun her zamanki gardiyan duruşuydu. Uzun yıllar gizli görevde kaldığı için böyle olduğunu söylemişti. Bana daha rahat göründü.

Jean-Claude'u ararken gergin olduğumu fark ettim, sanki cevap vermeyeceğinden korkuyordum. Telefonu açacağını biliyordum ama içimdeki hâlâ içimde mutsuz kelebekler gibi uçuşuyordu. Bu bana eskiden biriyle çıktığımda ya da biri beni geri çekmeye başladığında ve ben bunu nasıl durduracağımı bilemediğimde hissettiklerimi hatırlattı.

Biriyle çıkarken ne kadar gergin olduğumu neredeyse unutmuştum. Kalp ve libido meselelerindeki güvenimin Jean-Claude ile olan ilişkimden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyordum. Olgunlaştığımı ve daha iyi hale geldiğimi düşünmüştüm, ama belki de ben sadece olmuştum

Kibar ve nazik yeteneklerini ödünç almak mı? Ona daha sonra soracaktım ama şu anda sadece sesini duymak istiyordum.

Numarası favoriler listemin en üstündeydi, bu yüzden sadece ismini tuşladım ve çalmasını dinledim. Biri açtı, ama ne bir *merhaba, ma petite,* ne de genellikle rahatsız olduğunda cevap veren insanlardan herhangi birinden neşeli bir selamlama vardı - sadece sessizlik. Yüreğim ağzıma geldi, çünkü aklıma gelen ilk şey telefonun birisinin elinde olduğu ve belki de onun elinde olduğuydu, ki sahip olduğumuz onca güvenliğe rağmen bu çok aptalcaydı, ama ilk düşüncem buydu.

"Neyin var?" Fortune sordu; nabzımdaki değişikliği fark etmiş, muhtemelen tenimdeki korkunun kokusunu almıştı.

Başımı salladım ve telefona konuştum. "Burada her kim varsa, bir şey söylesin."

"Anita," dedi bir kadın sesi. Sesi tanıyamadım, bu da beni sakinleştirmedi.

"Kim lan bu?" diye sordum ve sesim korkmuş gibi değil de kızgın gibi çıktığı için mutluydum.

"Neden her fırsatta küfürlü konuşmak zorundasınız?" diye sordu.

Sesi hâlâ tanıyamamıştım ama aksanından Orta Doğulu olduğu anlaşılıyordu. Telefonu sessize aldım ve Fortune'a, "Circus'taki güvenliği ara ve Jean-Claude'a hemen ulaşmasını sağla. Neden telefonuna cevap vermediğini ve neden Orta Doğu aksanlı garip bir kadınla konuştuğumu öğren."

Telefonumun sesini açtım ve kadın konuşmanın ortasındaydı. "Anita, neden beni görmezden geliyorsun?"

"Neden bana adını söylemiyorsun?" diye sordum, sesim eşit ve düşmanca değildi. Silahımı kucağıma koyduğumu ve tüm endişemin gittiğini fark ettim. Tamamen sakindim; hiçbir şey hissetmiyordum, hiçbir şey düşünmüyordum, sadece şu anda buradaydım ve bu kadından bilgi almaya çalışıyordum. Bu andan başka bir şey düşünmeye gücüm yetmiyordu. Fortune karşıda duruyordu.

telefonuyla konuşuyordu. Ona yapmasını söylediğim şeyi yapıyordu; benim işim buydu.

"Siz bizim kraliçemizsiniz; kim olduğumuzu tek kelime etmeden anlayabilmelisiniz."

En azından Harlequin'lerden biri olduğunu biliyordum; bizim tarafımızda olmaları gerekiyordu, *mi,* ama kafamın içinde hiç uzaklaşmayan olumsuz ses*,* "*Hepsi mi?*" . Ölen kraliçelerinin yerini alacak kadar iyi ya da kötü olmadığımı bana hatırlatıp duranlar, beni sürekli zorluyor, zayıf yönlerime işaret ediyor, Jean-Claude ve benim yeniden doğaüstü setin öcüleri olmalarına izin vermemizi sağlamaya çalışıyorlardı. Bu evcil bir kaplanın tasmasını tutmak gibiydi; büyük kedi sizin tasmanızda ya da herhangi birinin kalmak istemediğine karar verdiği güne kadar harikaydı.

"Peki, kraliçen olarak sana o lanet telefonu Jean-Claude'a vermeni emrediyorum, hemen!" Bağırmadım; sesim kısıldı, neredeyse bir hırıltıya dönüştü çünkü sesimin kontrolünü kaybedersem kendimin kontrolünü de kaybedeceğimi biliyordum ve tasmanızda sizden daha büyük ve daha korkunç bir şey varsa kontrol her şeydir.

"Küfretmene gerek yok," dedi ve sonra bir an sessizlik oldu ve ardından, "*Ma petite*, şimdi ne oldu?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim," dedim ve sanki telefondaki o değilmiş gibi sesim hâlâ kızgındı.

"Az telefonda kim vardı?"

"Queenie, bir sorun olduğunu söyledi."

"Yanlış olan senin yakalandığını ya da yaralandığını ve telefona gelemeyeceğini düşünmeme izin vermesiydi." Sesim hâlâ kızgındı ve duracak gibi değildim, oysa birkaç saniye önce yapmak istediğim şey onun iyi olduğuna sevinerek hıçkıra hıçkıra ağlamaktı. Şimdi ise gerçekten yapmak istediğim şey orada olup ona sesim kızgın çıkıyordu. Birbirimize sarılana kadar bu geceyi kazandığımızı hissedemeyecektim.

"Özür dilerim küçük hanım, Queenie sanki telefonun sizin tarafınızda ilgilendiği bir şey varmış gibi konuştu."

"Beni korkuttuğu için onunla daha sonra hesaplaşacağım."

"Onunla kendim ilgileneceğim," dedi, tatlı Fransızca sözler söylemeden, sadece sesinde Queenie için kötü bir işaret olan bir tonla. Bu benim için sorun değildi.

"Tamam," dedim ve sesim daha sakin çıktı. "Gerçekten yakında sana sarılmam gerekiyor."

"Ve ben, sen, *ma petite*."

"Tamamen temizlendim, artık hiçbir şeye karışacak kutsal su yok."

"Emin *misiniz*, *küçük* hanım?"

"Burada yeşilin nefret edeceğiniz bir tonunda ödünç alınmış önlüklerle oturuyorum ve saçlarım duştan sırılsıklam çıkmış. Hiç saç ürünüm yoktu, bu yüzden yıkamaktan başka bir şey yapmaya zahmet etmedim. Evde baştan başlamam gerekecek."

"Eğer şafak sökmeden eve gelirsen, odamızdaki küvette saçını yeniden yapmana seve seve yardım ederim." Son zamanlarda oraya *bizim odamız* demeye başlamıştı. Aslında onunla tartışamazdım, çünkü artık neredeyse her zaman orada uyuyorduk ve *biz* dediğim de poli *bizdi*. Jefferson County'deki evde kaldığımızda, Jean-Claude daha fazla güneş ışığına ihtiyaç duyan diğerlerimizle birlikte kalırsa, bizimle birlikte ana yatak odasında uyurdu.

"Artık eve gelebilirim," dedim.

"Peki ya bizim Kötü Gerçek?" diye sordu.

Doktoru ve vampirler üzerinde işe yarayan yeni ilacını anlattım. "Ne zaman bilmiyorum."

"Bu yeni ilaç çok umut verici görünüyor."

"Öyle, ancak Dr. Boden' göz kulak olmamız gerekecek, çünkü malzemelerini sadece doku örnekleri yerine gerçek vampirler üzerinde test etme şansı elde etmek için biraz fazla hevesli."

"Bunu aklımızda tutacağız, *küçük* hanım."

"Kendi başlarının çaresine bakabilecek duruma gelene kadar güvenliği yanlarında bırakmamız gerekecek," dedim.

"Dr. Boden'ın iznimiz olmadan onları denek olarak kullanacağını mı düşünüyorsunuz?"

"Çoktan yaptı, Jean-Claude. Bu ilaç acılarını dindirdi ama doktor bunun onları öldüreceğini bilmiyordu ya da çok yüksek dozda kullandı."

"Bunun için onu rapor edecek misin?"

"Bunu planlamamıştım; tüm programını durdurmuşlardı ve bu, korkunç bir acı çekerken bir vampiri söndürebilen gördüğüm ilk ilaç. Eğer gözümüz doktorun üzerinde olursa ve programı daha fazla araştırırsak, sanırım bu işin peşini bırakabiliriz."

"Ona nasıl göz kulak olacaksın?"

"Gezegendeki en iyi casuslara sahip olmamız gerekiyor; bırakın doktoru ve programını nasıl izleyeceklerini bulsunlar."

"Kaynakların akıllıca kullanımı, *ma*

petite." "Deniyorum."

"Sesinizde suçlama duyuyorum ama nedenini bilmiyorum" dedi.

"Eğer babama patlamasaydım ve tüm güvenlik önlemleri hışımla çıkıp gitmeseydim, Kötü Gerçek burada böyle yatıyor olmazdı. Tanrım, Jean-Claude, o deli piçin bu gece peşinde olduğu kişi sendin. Eğer onlar araya girmeseydi, sen olabilirdin, sen olabilirdin ve bu benim hatam olurdu."

"Hayır, *ma petite*, bu üzerimize kutsal suyu atan kişinin hatası olurdu. Her zaman kötülüğü yapan kişinin hatasıdır, asla kötülüğün kurbanı olanların değil."

"Ben kurban değilim, yaralanmadım," dedim.

"Bir suçun kurbanı olmak için kanınızın akması gerekmez, *ma petite*, bunu herkesten çok sizin bilmeniz gerekir."

Derin bir nefes aldım ve ne dediğini duymaya çalıştım. Mantıken haklı olduğunu biliyordum. Bir kurban gibi tepki verdiğimi bilecek kadar uzun süre şiddetle iç içe çalışmıştım. Tüm polisler diğer herkes gibi tepki vermekten nefret eder. İşimizi iyi yapmak için, mümkün olandan daha sert, daha yıkılmaz olduğumuza inanmak zorundayız; bunların hiçbirinin doğru olmadığını öğrenmek her zaman hayal kırıklığı yaratır ve çileden çıkarır.

"Bunu biliyorum ama hatırlattığın için teşekkürler."

"Birbirimiz için yaptığımız pek çok şeyden biri de bu, kendimize zaten bildiğimiz gerçekleri hatırlatmak."

Biraz güldüm. "Sana kadar aşık olmak hakkında bunu hiç bilmiyordum."

"Ne, *ma petite*?"

"Gerçek aşkın bir parçası da duymak istemediğimizde bile birbirimize gerçeği söylemek ve birbirimize daha önce söylediklerimizi unuttuğumuzda bize tekrar hatırlatmaktır."

"Bazıları buna dırdırcılık diyor," dedi.

"O zaman o insanların benim kadar sık hatırlatmaya ihtiyacı yok. Teşekkür ederim ve seni çok seviyorum."

Sonra güldü. "Gerçek aşkın bile hayatta kalmak ve büyümek için gerçek hakikate ihtiyacı olduğunu ancak seninle öğrendim, *ma petite*. *Je t'aime pour toujours*." Artık bunun *seni sonsuza dek seviyorum* anlamına geldiğini bilecek kadar Fransızca biliyordum. Bir vampir olduğuna göre, bunu gerçekten söylüyor olabilirdi.

"O zaman aramızdaki vampir izlerini tekrar aç Jean-Claude. Aramızdaki gücü kestiğinden beri sanki bir parçam eksik gibi."

"Benim için de öyle, *küçük* hanım ve Queenie'nin bu geceki yaramazlığından sonra bu önlemin gerekli olup olmadığını merak ediyorum."

"Ya da bu onun bir güç gösterisi miydi?" diye sordum.

"Bunun gibi bir şey, *ma petite*, bunun gibi bir şey." Gücünün ilk fısıltılarının tenimde iz bıraktığını hissettim.

"Dalga geçmeyi bırak, Jean-Claude, sadece yap."

"Ah, ama seni kızdırmayı seviyorum, *ma petite*, bunu biliyorsun."

"Bu artık mutlu bir şaka değil Jean-Claude. Elektrikler kesildikten sonra mumları bulamadığım bir evde dolaşmaya benziyor. Sen kalbimde koşturmadan dünya soğuk ve karanlık."

"Affet beni sevgilim, acımasız olmak istememiştim. İzler iki yönlüdür; duş aldıktan sonra bana ulaşabilirdin."

"Queenie uyarılarıyla seni ürküttü, sen de onları tekrarlayarak beni ürküttün ve eğer Queenie haklıysa başına neler gelebileceğini bana hatırlatan Wicked ve Truth vardı."

"O halde bu onuru bana bahşedin, *küçük* hanım, ama belki de oturmak daha akıllıca olur."

"." "Söz

veriyorum."

"Evet." Birkaç yıl önce bunu sormakta haklı olabilirdi ama o zamandan beri biraz büyümüştüm ya da belki de sadece akıllanmıştım. Gücü tenime yayıldı, saçlarımı soğuk bir rüzgâr gibi geriye savurdu ve sonra karın üzerinde dans eden bir bahar vaadi gibi bir sıcaklık kenarı vardı. Sonra bahar yaza döndü ve soğuk, karanlık evimde tüm ışıklar tekrar yandı. Sadece ışıklar ve sıcaklık değil, taze pişmiş şekerli kurabiye, vanilya kokusuyla Noel ve Nathaniel ve Damian, sonra sıcak çikolata, ama sıradan sıcak çikolata değil, annemin tarçın ve daha baharatlı bir şeyle zengin Meksika sıcak çikolatası ve Micah ve tüm wereleopard'lardı, İlk çağıran hayvanım, çam, ağaçtan yaprak dökmeyen, ve Richard ve tüm kurtlar, Jean-Claude'un ilk çağırdığı hayvan, sonra bal her şeyin üzerine döküldü çok tatlı, ve Dev, Mephistopheles, ve tüm kurt kaplanlar, mavi, kırmızı, beyaz, siyah, Noel ışıkları gibi altın, parlak cicili bicili, çelenk şeritleri. Dilimde şeker tadı vardı ve sonra hindiden dökülen dolma içindeki otların kokusunu aldım. Bu bir güç şöleniydi. Çok iyi, çok mükemmel hissettirdi ve sonra sanki bir şey eksikmiş gibi geldi. Yemek bitmemişti ama neyi kaçırıyordum?

Biftek, bifteğimiz eksikti. Büyük, yumuşak, az pişmiş bir biftek, Nicky ve tüm werelionlar oradaydı. Yine de yeterli değildi. Tatlı, tatlıya ihtiyacımız vardı. Çikolata, çikolatalı kek, *yumuşak*, ısırdığımda *yumuşak* olduğunu düşünebileceğim kadar sert. Kek değil, kapkek, böylece kek ve krema arasındaki dengeyi kadar krema kalana kadar üstündeki zengin, koyu kremasını yalayabilirdim. Rafael ve tüm kurtçukları oradaydı. I

İşimin bittiğini düşünmüştüm, işimiz bitmişti ama canınız bir şey çektiğinde ne olduğunu tam olarak anlayamamanız gibiydi. Benim neye ihtiyacım vardı? Dondurma, vanilyalı, karamel soslu ve her ısırıkta sıcak şekerlemeli ve üstüne yer fıstığı serpilmiş, böylece tatlıyla birlikte tuzluluğu da alıyorsunuz. Werehyena, werehyenaydı, ama bana bağlı bir sırtlan yoktu, Jean-Claude da yoktu, bu yüzden yemek eksiksiz ve harikaydı, ama bir misafirimiz eksikti.

Jean-Claude'un sesi kafamın içinde. *"Ma petite."*

Göz kırparak bedenime, bilincime ya da nasıl adlandıracağımı bilmediğim bir farkındalık durumuna geri döndüm ve yüksek sesle "Buradayım" dedim.

"Sırtlanınız huzursuzlanıyor."

"Restive." Canavarların içimde saklandığı karanlıkta, siyah benekli altın rengi bir figür ortaya çıktı, leopar değil, sırtlan. Kahverengi gözlerini bana doğru çevirdi, gözlerinin renginde kırmızı bir ton vardı, bu yüzden renklerini tanımlamak için yeni bir kelime istedim.

"Bir şeyler hâlâ yanlış, *küçük hanım*. Ortak işaretlerimizi yeniden canlandırdım ama hala anlamadığım bir şekilde birbirimizden uzak duruyoruz."

Kapı çalındı; Kaazim kafasını içeri uzatıp, "Ethan ve Nicky yiyecekle döndüler ve takviye olarak daha fazla güvenlik görevlimiz burada. Echo, nefret gruplarının doğaüstüne ayrılmış katları olan hastanelere saldırmaya karar vermesi ihtimaline karşı onlara hastane çevresinde görev yapmalarını emrediyor."

"İyi düşünmüşsünüz, bunu düşünemediğim için utanıyorum. Bu için bariz bir hedef."

"Bu yüzden sizin için buradayız kraliçem."

"Teşekkür " dedim çünkü başka ne diyeceğimi bilmiyordum. Sırtlanım havayı kokladı. Kapının diğer tarafında hoşuna giden bir şey vardı.

"Teşekküre gerek yok; size hizmet etmek bizim görevimiz." Sonra Ethan ve Nicky'nin kolları yiyecekle dolu olarak içeri girebilmeleri için kapıyı ardına kadar açarak geri döndü. Fortune yardım etmek için öne çıktı.

ama sırtlanım bunu umursamadı. Kapı kapandı ve ben ayağa kalktım çünkü sırtlanım kapının diğer tarafında başka bir sırtlanın kokusunu almıştı. Garipti, çünkü ben henüz kokusunu alamıyordum, ama o alabiliyordu, sanki onun duyuları benimkilerden olabileceğinden daha ayrıydı.

"*Ma petite*, bu akşam yemek yemediniz. Beslenmelisiniz."

Nicky benimle kapı arasında duruyordu. Onun için göğsüne biraz dar gelen lacivert bir önlük bulmuşlardı. Bu renkte harika görünüyordu ama biz aslan değil sırtlan istiyorduk. "Dışarıda kim var?" diye sordum.

Ethan, "Jane ve Seamus Kaazim'le birlikte kapıdayken Echo diğer herkesin nereye gideceğine karar veriyor," dedi.

"Kulağa tuhaf geleceğini biliyorum ama Seamus'u koklamam gerekiyor. Sırtlanım biraz ısrar ediyor."

Nicky, "Senin üzerinde o kadar da güçlü kokmuyor," dedi.

"Diğer hayvanlar gibi değil, daha sessiz olduğunda ısrar ediyor ama kapının diğer tarafındaki sırtlanı koklamak istiyor."

"Bir şeyler ısırın, biz de kapıyı açalım" dedi.

Boğazından alçak ve şeytani bir ses çıkardı ve bu ses dudaklarımın arasından süzüldü. "Bir aslandan emir almaz."

"Bu yeni bir şey," dedi Ethan.

Kapı çalındı ve Kaazim kapıyı açarak, "Jane, Seamus'la ona odanın içinde ihtiyacınız olduğunu söylüyor," dedi.

"O haklı," dedim.

Jane tüm muhafızların giydiği siyah taktik giysileri giymişti ama yine de şu anda moda olandan daha fazla kıvrımı ve bir çift büyük mavi gözü olan minyon bir sarışın gibi görünüyordu. Sadece bir vampire göre güçlü olmadığını, sıkı antrenman yaptığı için güçlü olduğunu biliyordum; yine de hiçbir şey kaslarını gizleyen kıvrımlarını ortadan kaldırmıyordu, bu yüzden giysi giydirme oyunu oynuyormuş gibi görünüyordu. Savaşçı Ken'in kıyafetlerini giymiş solgun, porselen bebek gibi bir Barbie; kıyafetler ona tam olarak uysa da ona yakışmıyordu.

Seamus ise taktik teçhizat giymek için yaratılmış gibi görünüyordu. Uzun boylu, yağsız kaslı ve neredeyse siyah denebilecek kadar koyu tenliydi. Gözleri benim sırtlanımla aynı kırmızımsı kahverengiydi, ancak göz bebeklerinin yuvarlak yerine yarık olduğunu fark etmek için yaklaşmanız gerekiyordu, bu yüzden çoğu insan onun insan yüzünde sırtlan gözleri olduğunu asla fark etmedi. Birkaç yüzyıl önce hayvan formunda çok uzun süre tutulmuş ve Micah'nın leopar formunda takılı kalan gözleri gibi asla geri dönememişti.

Bana bakarken Jane'in yüzünde hiçbir duygu yoktu. Hissettiği her ne ise, onu etkilemeyecek şekilde kilitlenmişti; yüzünde hiçbir duygu oynamıyordu, gerçekten. Oyuncak bebek gibi görünmesinin bir başka nedeni de buydu. Yüzünden bir şeyler çalıyordu, böylece güzel olmak yerine biraz sinir bozucu oluyordu. Güvenlik görevlisi arkadaşları arasındaki lakabı Buz'du, çünkü çok soğuktu.

Seamus'un yüzü daha çok belli oluyordu ama hizmet ettiği vampirin yanında dikkatli olmayı öğrenmişti. Yaptığı bir kötülüğün cezası olarak onu hayvan formunda tutan Jane'di. Onun tamamen insana dönme yeteneğini çalmıştı, ama onun soğuk, sakin ve ağırbaşlı bir şekilde dövüştüğü ve eğitildiği yerde, o karanlık bir su gibi akıyordu, her zaman böyle büyük bir adamın olması gerektiğini düşündüğünüzden daha hızlıydı. Diğer muhafızlar ona bu kadar iyi hareket ettiği için Su lakabını takmıştı. Su ve Buz, birlikte iyi dövüşüyorlardı ama diğer vampir ve *moitié bête* çiftlerimizden daha çok, en bağlantısız görünen onlardı. Magda ve efendisi gibi arkadaş ya da Fortune ve Echo gibi sevgili değillerdi; Mischa ve Goran ya da Nilda ve efendisi gibi istismarcı bir çift de değillerdi. Sanki donmuş gibiydiler - ne dost, ne düşman, ama yine de sonsuza kadar ya da içlerinden biri ölene kadar birlikteydiler.

Jane beni sinirlendiriyordu ve onsuz çalışmasından hoşlanmadığı için Seamus'u da pek korumam altına almazdım ama bu gece onları gördüğüme sevindim. Sırtlan kokusunu içime çekerek havayı kokladım. Daha önce Seamus'tan hiç etkilenmemiştim. Yeterince yakışıklıydı, ama Jane'e aitti, bu yüzden

dişimin sonunda seçtiği sırtlan. Yüzüm koyu teninin birkaç santim üzerindeydi, onun temiz kokusunu, saçında kullandığı bir şeyin hafif tatlılığını içime ama tüm bunların altında onun sırtlanı vardı. Bizim istediğimiz de buydu.

Jane'in yanına gidip tenini kokladım ve onun da sırtlan ve Seamus gibi koktuğunu fark ettim. Bildiğim kadarıyla sevgili değillerdi, sırtlanım onlardan seks kokusu almıyordu ama bir yatağı ya da bir tabutu paylaşmışlardı. Onun küçük bedenine sarılarak mı uyuyordu? Sevgili değillerse, hatta arkadaş bile değillerse, uyku düzeni neden böyle olsun ki?

Jean-Claude kafamın içinde şöyle *fısıldıyordu*: *Çünkü yüzyıllardır hayatlarında değişmeyen tek şey birbirleriydi*. Sanırım bu mantıklıydı.

Sırtlanım içimde oturmuş, ikisinin üzerinde kafa yoruyordu. Eğer vampir onu bizden uzak tutacak kadar güçlü değilse, Seamus'u Jane'den çalma fikriyle bir sorunu yoktu ama ikili beni nasıl tedirgin ettiyse, sırtlanım da onları çözemiyordu. Sanki onları efendi ve hizmetkâr yapan şey bir şekilde kırılmıştı ama bu kırılma onları birbirinden ayırmadı, sadece ikisini de kırdı. Bir gün kurcalayacak vaktim olduğunda onlara daha fazla soru soracaktım ama bu gece sırtlanımın bu ikisinden daha az karmaşık bir şeye ihtiyacı vardı.

"Kapıya geri dön," dedim.

Jane, "Gücünüz, *moitié bête'*niz olacak bir sırtlan arıyor," dedi.

"Biliyorum, ama Seamus için zaten konuşuldu, o yüzden gardiyanlığa geri dön."

"Bir an önce birini seçmelisiniz kraliçem, yoksa içinizdeki canavar sizin yerinize seçecek. Bana güvenin, kadar seçtiğiniz biriyle kapana kısılmak istemezsiniz."

"Seamus'u seçtiğin gibi,"

dedim. Başını salladı.

Çok fazla sorum vardı.

Ethan bana ızgara peynirli bir sandviç uzattı. Önce sandviçe sonra da ona baktım. "İnan bana, kafeteryada kalan en iyi sandviç buydu."

Yüzümü ona çevirdim.

Nicky, "Sen olsan hamburgerlere dokunmazdın," dedi.

Ethan bana bir kola uzattı; bu beni neşelendirdi. Kafein konusunda çok gerideydim ve kahve ızgara peynirle iyi gitmiyordu. "Bu açlığı bastıracağım ve umarım diğerlerine de iyi gelir," dedim.

"Elbette," dedi Jane ve sonra ikisi de kapıya doğru geri döndüler. Seamus'un tek kelime etmediğini fark ettim. Onu geri çağırmak istedim ama Ethan benim için kolayı açtı ve olması gerekenden çok daha iyi kokuyordu. Susuz ve açtım ve ikisi de metafiziksel yeteneklerimi kontrol etmeme yardımcı olmuyordu.

Sandviçi yemeye ve kola ile yıkamaya başladım. Ethan'ın omuz teçhizatı, alt kısmını bağlayacak bir kemer olmadan omuzlarında sallanıyordu ama en azından silahı vardı. Benimkinin olmadığını ve nerede olduğunu bilmediğimi fark ettim; arkama baktım ve sandalyede oturuyordu.

Yutkundum ama boğazım aniden daraldı. Kola biraz boğazımda kaldı ve konuşabildiğimde "Silahımın nerede olduğunu kontrol etmeden kalkıp onlara doğru mu yürüdüm?" diye sordum.

"Bunu senin için takip ettim," dedi Fortune. "Mesele bu değil ve sen de bunu biliyorsun."

Ethan, "Sandviçini ve kolanı bitir, sonra nasıl hissettiğine bak," dedi.

Başımı salladım ve yaptım çünkü daha iyi bir fikrim yoktu. Yemeği bitirdiğimde sırtlan içimdeki karanlıkta . Bu iyiydi. Ethan'ın bir yanında duran Nicky'ye baktım ve onu tekrar istedim ya da en azından ona kızmadım.

"Sırtlanım aslanları sevmez," dedim.

"Onlar doğal düşmanlar," dedi.

"Biliyorum ama bu daha önce senin hakkında hissettiklerimi hiç etkilememişti." "Jane aramak için bir sırtlana ihtiyacın olduğu konusunda haklı," dedi.

"Ama bu gece değil," dedi Fortune.

Başımı salladım. "Hayır, bu gece olmaz, iyi seçimler yapamayacak kadar yorgunum."

Telefonum çaldı; zil sesi Shangri-Las'ın "Leader of Pack" şarkısıydı. Arayan Richard Zeeman'dı ve Jean-Claude ikimizin de St. Louis'in Kurt Kralı Ulfric için kullandığımız zil sesini seçmişti. "Hey, Richard," dedim ve bu sadece bir telefon görüşmesiydi, metafizik yoktu. Normalde bunu bir nezaket olarak görürdüm ama şimdi beni korkutuyordu.

"Kuralımız, mistikleşmeden önce birbirimizi kontrol etmemizdir. Bu değişti mi?" diye sordu. Evet, poli grupta bu kurala sahip olan tek kişi o ve bendim. Birlikte çok fazla geçmişimiz vardı, hepsi iyi değildi; Jean-Claude ile tekrar üçlü olmamız bunu değiştirmedi.

İçimi bir rahatlama duygusu kapladı; sanki bunu gibi başımı salladım ve "Hayır, sadece izlerdeki hasar nedeniyle bana ulaşamayacağınızı düşünmüştüm" dedim.

"Hayır, Anita, hayır, eğer işaretleri kullanmamı istiyorsan ."

"Birbirimizin bilincine girmeden önce ikimizin de bir uyarı istediğini biliyorum ama bugün sadece mistik şeylerin işe yaramasını istiyorum," dedim.

"Tamam, ama Lunatic Café'de olduğumu ve birinin pencereden Molotof kokteyli attığını unutmayın."

"Tanrım, kimse yaralandı mı?"

"Hayır, diğer yangınlar ve vandalizm nedeniyle erken kapattılar. Bu sadece maddi hasar."

"Ne kadar kötü?"

"Hâlâ işaretleri kullanmamı istiyorsan kendin görebilirsin."

"Yap," dedim.

Enerjisini hissettim ve ona doğru uzandım. Uzun dalgalı kahverengi saçlarında, koyu kahverengi gözlerinde, yüksek elmacık kemiklerinde ve onu neredeyse acı verici derecede yakışıklı yapan diğer her şeyde kaybolmaya başladım ama etrafındaki oda dikkatimi dağıttı. Odanın ön yarısı

Lunatic Café kömür karasıydı; artık kullanmadıkları ama mekân açıldığından beri orada durduğu için sakladıkları eski moda yazar kasa, sanki patlama doğrudan üzerine düşmüş gibi erimiş bir topaktı.

"Oh, Richard, ne oluyor?"

"Göründüğü kadar kötü değil," dedi.

"Harika, çünkü berbat görünüyor."

"Sonunda bir kurtadam olarak ortaya çıktığım için mutluyum, böylece gibi acil durumları Micah'ın halletmesi yerine ben halledebilirim. Kendisi kurtadamların kralı olduğu halde kurtlarımın sorunlarıyla ilgilenmesi hiç adil değildi."

"Micah, İnsan ve Therianthrope Toplulukları Arasında Daha İyi Anlayış Koalisyonu'nun başkanı; hangi hayvan grubunun dahil olduğuna bakmaksızın sorunlarla ilgilenmek onun işi," dedim.

"Yine de bu gece bunu yapabildiğim için memnunum. Sürümüz buranın sahibi, bu benim işim olmalı." Micah'nın uzun yıllar boyunca yerel kurtadamlar için bu kadar çok şey yapmasına izin verdiği için duyduğu suçluluğu ve diğer suçlulukları hissettim. Hepimiz kurtadamlar için Süpermen olmaya çalışırken o Clark Kent olmuştu.

"Jean-Claude, Wicked ve Truth'u iyileştirebilmeniz için *ardeur*'u yükseltmeye yardım edip edemeyeceğimi görmemi istedi ama ikimiz de bunun için doğru kafa yapısında değiliz."

Başımı salladım ve sefer o da başımı salladığımı gördü.

"Hayır, pek sayılmaz." "Keşke bu gece sana daha fazla yardım edebilseydim," dedi.

"Sen Lunatic Café ile ilgilen. Burada yardımcım var; aklıma gelmişken, yanında korumaların olması gerektiğini düşündüm."

"Biliyorum, yemin ederim, sadece *ardeur'u* yükseltmeyi başarırsak diye biraz mahremiyet istedim. Bazen yayılıyor ve ben Jamil ve Shang-Da hakkında böyle hissetmiyorum."

Bu beni güldürdü, bu da bir gelişme oldu.

Sonra bir iç çekiş ve çarşafların hışırtısı duyuldu. Bir erkek sesi acı içinde haykırdı. Kötü Gerçek uyandı.

"Uyandılar," dedim. "Gitmem gerek."

"Git" dedi, ben de gittim.

26

İKISI de planlanmış gibi aynı anda yatakta doğrulup çılgınca odaya baktılar. Sahip olmadıkları silahları aramaya başladılar. Truth acıyla iki büklüm oldu, yaralı elini tutuyordu çünkü onunla uzanmaya çalışmıştı. Wicked kardeşine bakmak için döndü ve omuzlarından bükülme sırası ona geldi, eli yüzüne doğru yükseldi ve hatırladığı gibi durdu. Gözlerindeki acı yerini korkuya bıraktı.

"Ben buradayım, sen iyisin," dedim, sanki bunun bir faydası varmış ya da doğruymuş gibi.

Hiç iyi değillerdi.

"Silahlarımız nerede?" Truth, kolunu hâlâ vücuduna yaslamış ve eliyle hiçbir şeye dokunmamak için elinden geleni yaparken sordu.

"," dedi Fortune. "Nerede?"

diye sordu.

Yataklarının arasında yürüdü ve diz çökerek Truth'un yatağının altından büyük, beyaz, büzgülü bir çanta çıkardı. Sanki bize kişisel eşyalarımız için verdikleri çantalarda beklediğinizden daha uzun ve sert bir şey varmış gibi onu kollarının arasına aldı. Çantayı Truth'un kucağına koydu ve Truth çantanın içine uzanabilmek için ipleri çözmeye çalıştı ama tek eliyle bunu başaramadı.

Fortune onun için çözdü, sesi neşeli ve alaycıydı, "Hiçbir şey düşüp hemşireleri korkutmasın diye çift düğüm attık," dedi.

Truth çantayı onun için açarken gülümsemedi, sadece elini kılıcının kabzasına doladı. Ben

İlk olarak bunu tutacağını biliyordu. Silah kullanmakta çok iyiydi ama kalbi kesip biçmeye yarayan keskin şeylere aitti. Ben de bıçakları silahlara tercih ettiğimi yeni fark etmiştim ama Truth gibi değil. Bir kılıç ya da baltayı iyi kullanmanın ölümle yaşam arasındaki farkı belirlediği bir yüzyılda hiç yaşamamıştım.

Kabzayı çıkarırken omuzlarından ve yüzünden biraz gerginlik kalktı, böylece kılıcı uyluklarının üzerinde kavradı, ucu hala çantanın içindeydi. "O kadar büyük bir şeyi asla gizli taşıyamam, boyum yetmiyor," dedim. Ben de hafif ve sıradan olmaya çalışıyordum.

"I..." Wicked, dedi ve durdu, yüzünde acı tekrar belirdi ve sonra bir nefes aldı ve zorlukla açılan dudaklarının arasından yavaşça dışarı verdi. Dikkatle yutkundu ve sonra "Silahlar, lütfen" dedi. Konuşmak canını yakıyordu, bunda şaşılacak bir şey yoktu ama Wicked'in bu kadar basit bir şeyle mücadele ettiğini görmek yine de zordu.

Ethan Fortune'a çarpmamak için yatağının diğer tarafına diz çöktü. Çantayı kaldırdı ve Wicked'ın bacaklarının yanına koydu. Kendi çantasını açabildi. FN 509'unu çıkardı, dolu olup olmadığını kontrol etmek için şarjörü çıkardı, sonra fişek yatağındaki mermiyi çıkarmak için sürgüyü geri çekti. Mermiyi şarjöre geri koydu, sonra onu da diğer elinin avuç içine vurarak tekrar silaha yerleştirdi. Sürgüyü geri çekti ve mermi başladığı yere geri döndü, sonra silahı kalçasının yanına koydu, eli hala ona dokunuyordu. Bu onun kendini daha iyi hissetmesine yardımcı oluyordu; bunu biliyordum çünkü ben de silahlarım hakkında aynı şeyi hissediyordum. Bıçakları severdim ama o anda seçim yapmak zorunda kalsaydım silahı seçerdim.

Kardeşine bakmak için başını yavaşça ve bu kez daha dikkatli bir şekilde çevirdi. Servet hâlâ o yöndeydi ama hepimiz onun kimi aradığını biliyorduk; onlar Kötü Gerçek'ti. "Truth'un eli, üzerinde daha az et var..."

Fortune, "İkiniz de baygınken doktor tüm yanık etleri temizledi," dedi.

Truth, "Bunu uyuyarak atlattığımız için minnettarım," dedi.

"Ayna," dedi Wicked.

"Doktoru çağıralım," dedi Fortune.

Wicked onun yanından bana baktı. "Ayna."

Başımı salladım ve ödünç aldığım önlüğümün cebinden telefonumu çıkardım. Kamerayı yukarı kaldırdım ve çevirdim, böylece kendisini görebilecekti.

Fortune, "Doktor uyandıklarında onu almamızı istedi," dedi.

"O zaman git getir onu," dedim ve Wicked'in yatağının yanına gittim.

"Kardeşim,

yapma."

"Görmem

gerek..."

Truth elini havaya kaldırdı; tıp ders kitaplarında, öğrencinin bir şeylerin nasıl bağlandığını ve çalıştığını görebilmesi için bir elin bağlarına kadar kesildiği bir şeye benziyordu. Wicked'ın yanağı da aynı şekilde kesilmiş görünüyordu ama ağzının içinde bir şeyler vardı. Eğer diliyle keşfetmeyi düşünseydi delikleri hissedebilirdi.

Wicked bana doğru uzandı, ben de telefonu ona doğru tuttum. Elini bileğime dolayarak telefonu istediği yere getirdi. Kendine bakarken gözlerini izledim. İlk başta çok kararlıydılar, sonra gördü ve bunun dehşeti gözlerini doldurdu, maviyi tüketti ve geride sadece griyi bıraktı, tıpkı bir daha güneşli bir gün olacağını unutana kadar bir yaz gökyüzünü yutan yağmur gibi.

27

FORTUNE doktoru çağırmak IÇIN çıktı ve Kaazim kapı kapanmadan odaya girdi, bu da şu anda St. Louis'de olan her şeyle birlikte üç korumaya geri döndüğüm anlamına . Ama üç koruma bile beni bu duygusal durumdan kurtaramazdı.

Kutsal suyun yüzüne ne yaptığına iyice bakarken Wicked'ın eli bileğimdeydi. Ona telefonumu vermek istedim ama bileğimdeki eli bileğimi istediği yere götürdü, bu yüzden ne fiziksel ne de duygusal olarak mesafe alamadım. Orada durmak ve yüzündeki ilk gözyaşını görmek zorundaydım.

"Çok kötü," dedim.

Bana baktı. Tüm vampir gözyaşlarındaki kan dokunuşu nedeniyle gözyaşları teninde soluk pembemsi izler bırakıyordu. Boğazım düğümlendi, gözlerim yandı ama gözlerimi kırpmadım. Gözlerimi olabildiğince açık tuttum. Bu ana gözyaşlarımı eklemeyecektim; bu onun anıydı, benim değil.

Bileğimi bıraktı. "Bunu iyileştiremezsin."

"Jean-Claude yapabileceğimi düşünüyor," dedim ve konuşmak gözlerimi etkilemiş olmalı, çünkü yüzümden yaşlar akmaya başladı.

"*Ardeur* bizi nasıl iyileştirebilir?" Truth sordu.

Ona baktım ve itiraf etmeliyim ki ona bakmak kardeşine bakmaktan daha kolaydı, elini tuttuğu yere bakmadığım sürece hiçbir şeye uzun süre değmiyordu. Eğer onu iyileştiremezsem, elini yukarıda tutmak için bir şeyler yapmaları gerekecekti.

"Senden önce *ardeur*'un iyileşebildiğini hiç duymadım, Anita," dedi Kaazim.

"Sadece *ardeur* değil," dedim telefonumu cebime geri koyarken. Gözyaşlarımı siliyormuş gibi görünmeden silmek için elimin tersini yanaklarıma bastırdım. Bu aptalcaydı çünkü odadaki herkes ağladığımı biliyordu.

"Tek başına *ardeur* olsaydı, haklısın, ama seksle iyileşme yeteneğini zaten yerel kurtadamların son lupası Raina'dan miras almıştım. *Ardeur* bir şekilde onunla birleşti ve onu daha güçlü hale getirdi."

Kapı çalındı. Gelenlerin doktor ve Fortune olmasını bekliyordum ama Echo kapıyı açtığında içeriye iki sarışın girdi. Ru'nun üzerinde hâlâ havaalanında giydiği büyük boy sweatshirt ve kot pantolon ama dik duruyordu, boyu belki benim boyumdan 1.80'in her santimine çıkmıştı. Aynı zamanda gülümsüyordu, asık suratlı ergen kişiliği sihir gibi kaybolmuştu.

Rodina onun omzuna geldi, neredeyse aynı boydaydılar, sarı saçları başının etrafında kıvrılabilecek kadar uzundu, buna karşılık Rodina'nın kısa saçları kıvrılıp kıvrılmayacağını bilemeyecek kadar yakın kesilmişti. Aslında kıvrılmıyordu ama bunu biliyordum çünkü saçlarını bir kez uzatmıştı. Havaalanından beri üstünü değiştirmek için zaman ayırmıştı çünkü siyah üzerine siyah taktik teçhizatı fark edilebilirdi. Güvenliğimiz için aldığımız yeni siyah rüzgârlıklar silahları gizliyordu ama yine de havaalanı güvenliğine polis çağırtırdı.

Rodina, "Seks büyüsü toplamaya devam etmen ne tuhaf," dedi, sesinde çok iyi yaptığı o tatsız sızlanma alaycılığı vardı.

"Tek yapabildiğim seks büyüsü olsaydı, yıllar önce ölmüş olurdum." Ru, "Kardeşim, bunu konuşmuştuk," dedi.

Onun yanından geçip odaya girdi. "Sana karşı daha nazik olmamı istiyor. Burada, St. Louis'de seninle, yeni kraliçemizle olmaktan hoşlanıyor."

"Diğer vampir gruplarından bazılarını kontrol etmek için uluslararası seyahat etmene izin vermeyi teklif ettim, şimdi ne yaptıklarını görmek için.

Onları hizada tutmak için Tüm Karanlığın Anası ve eski vampir konseyi var."

"Kardeşim ve ben birlikte çalışıyoruz," dedi.

"Yani o gitmiyor diye sen burada kalıyorsun ve sıkıldığın için beni suçluyorsun."

"Ru, Rodrigo ve beni bin yıldan fazla bir süre boyunca hiç şikâyet etmeden takip etti, ta ki seninle tanışana kadar. Onu daha sikmedin bile ama şimdiden amcığı kırbaçlandı." Sesi iğrenmiş gibiydi.

"Ru seni takip etti çünkü o bile Rodrigo'dan korkuyordu. Kendi hayatına sahip olmaya çalışırsa öz kardeşinin ona ne yapacağından korkuyordu."

"Rodrigo ölene kadar Ru'nun nasıl bir korkak olduğunu hiç bilmiyordum," dedi.

"Dina," dedi Ru ve sesi şok olmuş gibiydi.

"Eğer kendi başına gitmek istiyorsan, bize karşı çıkmalı ve bunu talep etmeliydin" dedi.

"Beni öldürebilirdi." "O seni

severdi."

"Sen beni seviyorsun, Roddy'nin birini sevebileceğinden emin

değilim." "O bizi sevdi."

"Sevildiğimi hissetmedim Rodina, hoş görüldüğümü ve zorbalığa uğradığımı hissettim."

Ona ne diyeceğini bilemediği için bana döndü. "Rodrigo'yu öldürttün ve şimdi bize bak, doğaüstü güçleri hedef alan bağnazlara karşı savaşmamız gerekirken hastanede bebek bakıcılığı yapıyoruz."

"Rodrigo beni kaçırmaya karar verdi. Ne onun ne de sizin peşindeydim. Sizinle bir alıp veremediğim yoktu. Domino'yu öldürdüğünde, beni Domino'nun ölümünü izlemeye zorladığında bunu kişiselleştirdi. O zaman bile benim büyümden korunabilirdiniz ama parmaklarını sevgilimin kanıyla kaplı boğazıma soktu. Kaplan klanı kanı."

Sessizdi, bana bakmıyordu. "Kaplan klanının kanı her zaman güçlü olmuştur ve öldürdüğün Kötü Kraliçemizin tek zayıf noktasıydı."

"Onu öldürdüğümde bedenimi ele geçirmeye ve dünyayı ele geçirmeye çalışıyordu Rodina."

"Evet, her zaman kurban sensin, değil mi?"

"Hayır, ben kurban değilim. İnsanlar bana bu hikayedeki prensesmişim gibi davranıyor, kaçırdığınız ya da düşmanlarınızı yenmek için büyü yaptığınız ya da krallığınızı büyütmek için kullandığınız biri. Ama ben lanet olası prenses değilim, onu kurtaran şövalyeyim. Kraliçe olduğum halde bana bir piyon gibi davranmak senin ve Rodrigo'nun hatasıydı!"

"Ama sen benim kraliçem değilsin!" Rodina çığlık attı.

"Ama o benim kraliçem," dedi Ru ve sessiz sesi kız kardeşiyle benim aramdaki boşluğu doldurdu. Kimse yapamadan o aramıza girdi.

Kaazim odadaydı ve kapı arkasından kapalıydı. "Fortune ve Echo doktorun dikkatini dağıtmaya çalışıyor ama bu uzun sürmeyecek ve yaralılarımız konusunda bize yardım etmesi gerekiyor."

Rodina, "Bu gece için farklı bir görev talep ediyorum," dedi.

"Hastaneye birçok giriş var, eminim Echo sizin için bir kullanım alanı bulabilir."

Ru, "Micah, leoparın yanında olabilmesi için Anita ile birlikte kalmamızı istedi," dedi.

"Sirke dönene kadar bir leopar yeterli olacaktır, sonra Nathaniel, Micah ve Pierette var. Ona bir şey olmaz."

"O bizim Nimir-raj'ımız ve bize açık emirler verdi."

"Evet, o bizim leopar kralımız ama dünyanın bu Tanrı'nın unuttuğu köşesine gelene kadar üç kişiydik ve bu hepimize yetiyordu. Diğer kurt leoparlarla arkadaş olmak istemiyorum. İki kral ve bir kraliçeye itaat etmek zorunda kalmak istemiyorum. Kardeşimi geri istiyorum ve bana emir veren tek bir ses istiyorum."

Ru, "Buradaki leoparların bir parçası olmayı seviyorum," dedi.

"Tabii ki biliyorsun." Kaazim'e baktı. "Yeniden görevlendirilebilir miyim?"

"Bu odadan çıkmadan önce benden özür dilemeniz gerekmiyor."

Başı eğildi ve sanki ikiye katlanacakmış gibi omuzlarını da beraberinde götürdü ama doğruldu ve bana döndü. "Anita, beyaz kraliçemiz, bu gece için yeni bir görev bulabilir miyim?"

"Evet," dedim.

"Teşekkür ederim," dedi, sesini sanki *siktir git* demek istiyormuş gibi çıkarmayı başararak, ama biz insanları düşündükleri için cezalandırmıyorduk. Kaazim gitmesi için kapıyı açtı ve hâlâ kapıda duran Echo'ya yumuşak bir şeyler söyledi.

Dr. Boden'ın sesini duydum. "Hastalarımı görmem gerekiyor." "Doktorun onları görmesine izin vermeliyiz," dedim.

"Bizim için ne yapabilir?" Wicked sordu.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum ama yeni ilaç ağrınızı aldı ve uyumanızı sağladı."

"Uyu değil için Yardım İnsanlar Biz iyileşmek ve canavarlar," dedi Truth. gibi o yok

"Ölü et iyileşmez," diye ekledi Wicked.

"Yaşlanmamakla ilgili bir tokuş sanırım," dedim.

Wicked, "Bu gece, bu değiş tokuş pek de ideal görünmüyor," diye cevap verdi. Ben de ona baktım. "Evet," dedim.

Ethan, "Belki doktorun bazı fikirleri vardır," dedi.

"Anita," diye sordu Nicky, "Micah neden leopar bulundurmanızı istedi?"

"Emin değilim."

Nicky Ru'ya baktı. "Micah, Anita'nın leoparlara ihtiyaç duyması için sana bir sebep verdi mi?"

"Sadece Anita'ya gitmemizi ve onunla kalmamızı söyledi." "Rodina nedenini sordu mu?" Ben sordum.

"Beni aradı."

"Ve sen sormadın," dedim.

Başını salladı.

"Micah'yı arayıp neler olduğunu öğrenmem gerekiyor."

Nicky, "İyi bir nedeni olmasa onları sana göndermezdi," dedi.

"Evet, soruyu benim yerime sorduğun için de teşekkürler. Bunu fark edemezdim."

"İşimin bir parçası."

"Ethan, doktor buradayken onlarla kal; benimle kontrol edene kadar yaralarına bir şey sürmesine izin verme."

"Nicky, Ru, benimle gelin." Kapıya doğru gittim ve telefon görüşmesi için biraz yalnız kaldım. Wicked Truth'a dönüp bakmadım. Bunun bir faydası olmazdı ve şu anda onları öyle görmek canımı acıtıyordu çünkü bu benim hatamdı. Vampirlerin etrafında daha fazla hayvan olabilirdi. Sudan etkilenmiş olabilirler ama bu kadar kötü değil. Jean-Claude'u kurtarmak için kendilerini feda ettiler. Büyük bir bedel ödeyerek işlerini yaptılar. Umarım bu bedeli ödemenin bir yolunu bulabiliriz, yoksa bu suçluluk duygusu sonsuza dek içimi kemirecekti.

28

Micah'yı aramak için tuvaletlerin yanındaki koridorun sonuna doğru yürüdüm. Doğaüstü güçlerin duyamayacağı bir yere gitmeye çalışıyordum. Kadınlar tuvaletinin yanındaki köşeye yaslandım ve odaya dönmeden önce tuvaleti kullanmanın hiç de fena bir fikir olmadığını fark ettim. Acil durumlarda bir şey size hatırlatana kadar ihtiyaçlarınızı düşünmemeniz ne kadar komik.

Micah'yı aradım ve sanki bunu bekliyormuş gibi cevap verdi. "Anita, sesini duymak çok güzel." Sesi çok rahatlamış geliyordu.

"Tanrım, Micah, herkesin olduğu gibi senin de bana olmadığını düşünmediğim için özür dilerim; hastaneye giderken seni arabadan aramalıydım."

" 'Meli' kullanışlı bir kelime değil ama evet, gelecekte daha fazla telefon görüşmesi yapmak isterim."

"FaceTime yapmak ister misin?"

diye sordum. "Aslında evet."

"Telefonu kapatıp seni

arayacağım." "Seni

seviyorum," dedi.

"Seni daha çok seviyorum." Sonra onu görsellerle geri arayabilmek için telefonu kapattım.

Nicky ve Ru zaten koridorlardan herhangi birinden gelenleri görebilecek şekilde dışa dönük duruyorlardı, bu yüzden omzumun üzerinden bakmamın bir yolu yoktu. Nicky için sorun olmazdı ama Micah'yı aramayı düşünmediğim için duyduğum suçluluk duygusunu çoktan anlamıştı.

Telefonu gülümseyerek açtı ve yüzünü gördüğümde göğsümdeki ağır ve gergin bir şey hafifledi. O çoktan

Circus'taki spor salonunun klimalı pisti yerine dışarıda koşmayı tercih ettiği için bronzlaşmıştı. Teni , yeşil-altın leopar gözleri yüzünün narin güzelliğinde daha egzotik görünüyordu. Benim boyumdaydı, bir kadına göre kısa, bir erkeğe göre kısaydı ama ben bunu seviyordum. *Ardeur*'un içimde ilk yükseldiği gece onunla tanışmıştım ve büyüsü bizi bir araya getirmiş, ilk görüşte aşk yaratmış o anda ikimize de kalbimizin arzusunu vermişti.

"Hey, yakışıklı, keşke şahsen orada olsaydım."

"Herkese yakışıklı diyorsun ama keşke sen de burada olsaydın." Kaşlarımı çattım. "Gerçekten herkese yakışıklı mı diyorum?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, ama bu senin varsayılan alışkanlığın." "Özür dilerim," dedim.

"Özür dilemene gerek yok." "Bana kızgınsın."

"Beni aramadığın için endişelendim ve üzüldüm, ama şimdi üzgün . Sadece seni gördüğüm ve sesini duyduğum için rahatladım." Gülümsedi ve bunda ciddi olduğunu biliyordum.

"Ben de seni görünce ve duyunca kendimi daha iyi hissediyorum."

Uzanıp saçındaki atkuyruğu tutucusunu çıkardı ve koyu kahverengi bukleleri yüzünün etrafında salladı. "Eve gel ve birbirimize bakmaktan daha fazlasını yapalım."

"Neden, Bay Callahan, beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsunuz?"

Sırıttı, parmaklarını sıkı buklelerinin etrafında oynattı. Annesi ona yeni saç bakım ürünleri göndermiş, bu da gevşek buklelerini çok daha sıkı ve küçük buklelere dönüştürmüştü. Saçları yepyeni bir dokuya bürünmüştü; kokusu bile değişmişti. Nedenini bilmiyordum ama beni yepyeni bir iç çamaşırı gibi etkilemişti. Ne Jean Claude'un ne de benim buklelerim hiç böyle görünmemişti ya da görünemezdi, çünkü ikimiz de Afrika genetiğine sahip değildik. O da benim gibi genetik bir karışımdı, ancak birkaç yıl önce annesiyle tanışana kadar ne kadar karışık olduğunu fark etmemiştim. Artık bize telefonda saç bakımı tavsiyeleri vermeye başlamıştı. Jean-Claude buna bayılıyordu, her ne kadar çoğu

saçları için işe yaramadı. Kendini ya da bizi şımartmak için her zaman yeni yollar öğrenmeye istekliydi.

"Seni bu kadar tahrik ettiğini bilseydim, saçımı daha sık değiştirirdim."

Nicky, "Anita, dikkatin dağılıyor." dedi. "Vay
canına, haklısın."

"Sorun nedir?" Micah sordu; gülümsemesi ve flört etmesi gitmiş, her zamanki ciddi haline geri dönmüştü.

"Neden Ru ve Rodina'yı bana gönderdin?"

"Yanında kurtadamlar olsun diye."

Gülümsemek zorunda kaldım. "Bu kadar gerçekçi olma. Bu gece yanımda kurtadamların olması benim için neden önemliydi?"

"İş ciddiye binince dikkatim dağıldı ve seninle flört ettim. Jean Claude vampir izlerinde bir sorun olduğunu söylüyor."

"Evet, biliyorum."

"İşaretler gerektiği gibi çalışmadığı için, taşıdığınız her hayvandan biraz bulundurmanızın iyi bir fikir olacağını düşündük."

"Akıllıca," dedim.

"Ayrıca, Nathaniel onunla ve Damian'la olan bağlantınızın normal gibi göründüğünü söyledi, bu yüzden leoparınızla olan bağlantınızın şu anda diğer canavarlarınızdan daha güçlü olma ihtimali var."

"Nedenmiş o?" diye sordum. "Leopar
senin ilk çağırdığın hayvandı." "Kurt
ilkti."

Başını iki yana salladı. "Hayır, o enerjiyi Jean-Claude ve onun canavarıyla paylaşan sendin. Leopar sadece senindi ve hâlâ da öyle; ikinci bir tane seçerken bile bana söylediğinize göre altın kaplan, aslan, sırtlan ya da sıçandı. Bu arada tüm bu heyecanı kaçırdığım için üzgünüm."

"Ben de kaçırdığınız için üzgünüm ama Batı Yakası'ndaki müzakereleriniz iki şekil değiştiren grup arasındaki düşmanlığı topyekûn bir savaşa dönüşmeden durdurdu. Pek çok hayat kurtardınız."

"Koalisyonla yaptığım işin önemli olduğunu biliyorum ama siz de , St. Louis'deki hayatım önemli ve son zamanlarda çok fazla şey kaçırdığımı hissediyorum."

"Çok fazla yoktun," dedim. "Daha
fazla yetki devretmeye
çalışıyorum."

"Ama şu ana kadar delegelerinizden hiçbiri müzakere konusunda sizin yeteneğinize sahip değil." "Sokrates bunu yapabilir," dedi.

"Ama karısına yeni bebeği konusunda yardımcı olması için ona izin verdiniz," dedim.

"Altı yaşında bir çocukları, yürümeye başlayan bir bebekleri ve bir de bebekleri var; tüm bunlar ve işin yüzünden şehir dışına çıkarsam beni asla affetmezsin."

"Benden bir çocuk alırsan şanslısın, üç çocuk olmaz."

"Biliyorsun, bunun senin bedenin ve senin seçimin olduğuna inanıyorum," dedi. "İnanıyorum ve bu sende sevdiğim şeylerden sadece biri."

"Hayatımızdaki bazı erkekler, kendi çocuğum olmadığı için cömert olabileceğimi söylüyorlar."

"Tanışmamızdan yıllar önce vazektomi yaptırmış olman seninleyken kendimi daha güvende hissetmemi sağlıyor," dedim.

"Bana söyle, sana bir tane getireyim," dedi
Nicky. "Sadece emir vermen yeterli," dedi
Ru.

Onlara baktım ve ciddi olduklarını anladım. "Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. bile gelmemişti."

"Bunu daha sonra düşünebilirsin, Anita," dedi Micah.

Nicky, "O haklı," dedi, "Kötü Gerçek'i hâlâ iyileştirmen gerekiyor."

"Ne kadar kötü yaralanmışlar?" Micah sordu.

"İyileştirip iyileştiremeyeceğimi bilmediğim kadar kötü."

Nicky, "Daha önce de hayati tehlikesi olan yaraları iyileştirdi. Bunlar o kadar da kötü değil."

Micah, "Yeteneklerin konusunda bu kadar şüpheci olmak sana yakışmıyor, Anita," dedi.

"Bir vampirdeki bıçak yarasını , geri kalanların hepsi birer canlıydı. Bir vampirde hiç bu kadar ciddi bir şey iyileştirmemiştim.

daha önce vampir."

"Jean-Claude bana yaraları tarif etti, hiç denemeden onları o şekilde bırakır mıydınız?"

"Hayır, elbette değil, ama... Ben sadece. Bilmiyorum, bu gece kendimi pek kendim gibi hissetmiyorum."

"Aileni görmek mi?" diye sordu.

"Belki" dedim.

Nicky, "Evet."

dedi. Ona

kaşlarımı çattım.

"Kendinden şüphe etmene neden olmalarına izin verme, Anita," dedi Micah.

"Bence sadece bu değil, Jean-Claude'un işaretlerinin tam olarak çalışmaması."

"Bu seni neden kendinden şüphe ettirsin ki?"

"Sanki tüm flört ve romantizm oyunum bitmiş ve eski beceriksiz halime geri dönmüş gibiyim."

Micah, "Benimle gerçekten iyi gidiyorsun," dedi.

"Sevdiğim insanlarla sorunum yok gibi görünüyor, ama bundan daha azıysa, o da değil."

Ethan zihnimde nefes *aldı*, *Doktor Kötü Gerçek'i sadece deneysel derisinin onları iyileştireceğine ikna etmeye çalışıyor*.

"Senin aracılığınla kim konuşuyor?" Micah sordu.

"Ethan; doktor Wicked ve Truth'u deneysel tedavisini kullanmaya ikna etmeye çalışıyor." Ethan'a dönüp, *bunu yapmalarına izin verme* diye düşündüm.

Ethan*, "Geri kalanımız* da *onlara böyle söyledi ama Wicked korkuyor*" dedi.

Onları iyileştirmek için geldiğimi söyle.

"Git ve Kötü Gerçek'le ilgilen," dedi Micah. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Sesim pek inandırıcı gelmiyordu. "Özür dilerim Micah, seni çok seviyorum."

"Bunu biliyorum, şimdi git Wicked ve Truth'a yardım etmek için ne yapman gerekiyorsa yap."

"Elimden geleni yapacağım."

"Elinden gelenin en iyisi her zaman fazlasıyla yeterlidir, Anita. Kendinden şüphe etmeyi bırak."

"Kafamda Jean-Claude'un kibarlığını ve nezaketini sanırım."

"O zaman git ve büyüleyici bir şekilde beceriksiz ol, Jean-Claude'un yardımı olmadan da bunu yapabileceğini biliyorum." Neredeyse gülüyordu.

"Büyüleyici derecede garip, gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" dedi Micah ve Nicky birlikte.

Ru kapıyı korurken ve Nicky kabinin dışında dururken telefonu kapattım ve kadınlar tuvaletini kullandım. Onu bunun biraz fazla koruma olduğuna ikna etmeye çalıştım, ama güvenliğim konusunda daha az dikkatli olmalarını emretmeyeceksem, buna uymak daha hızlı olacaktı, ben de öyle yaptım.

29

Jean-Claude beni çağırdığında odaya henüz girmiştim. "*Ma petite*, Nathaniel ve Damian onları zihinden zihine ziyaret edebildiğinizi ve her zaman olduğu gibi işe yaradığını söylüyor; Queenie'nin müdahalesinin neden olduğu hasarı onarıp onaramayacağımızı deneyelim."

"İşaretlerimize bilerek zarar verdiğini mi düşünüyorsunuz?" "Önlem olarak koruma altında."

"Efsane ya da mitlerden fırlamış gibi büyü yapabiliyor Jean-Claude. Bununla başa çıkabilecek kimimiz var?"

"Kurt adamlar arasındaki müttefiklerimize ulaştık. Bize yardım etmek için büyülerini kullanmayı kabul ettiler."

"sadece kendi içlerinde işe yaradığını sanıyordum."

"En güçlü olduğu yer orası, ama onların brujaları dünyanın genelinde çaresiz değil."

"Bildiğim iyi oldu," dedim.

"Eğer sana imgelemle gelmek hasarı onarmıyorsa, o zaman eve gel. Seni eskiden olduğu gibi baştan çıkarmama izin ver, *ma petite*, sanırım bu işe yarayacaktır."

"Geceyi bitirmek için harika bir yol gibi görünüyor," dedim. "Her geceyi bitirmek için en iyi yol, *ma petite*."

"Şimdi yarı yarıya başarısız olmak istiyorum ki eve, senin yanına gelebileyim."

"Kendi zevkimizi düşünmeden önce Kötü Gerçeğimizi iyileştirmeliyiz, *ma petite*."

"Elbette," dedim.

Telefonu kapattık ve sonra onu soğukta beni titreten serin bir rüzgar gibi hissettim, ama o sıcaklığın kenarı eksikti.

çok fazla kıvılcım vardı. Sonra onu büyük yatakta görebildim. Bu haftaki çarşaflar, uzun siyah saçlarını ve solgun üst bedenini çerçeveleyen kraliyet mavisiydi. Göğsündeki haç şeklindeki yanık izi etrafındaki deriden daha parlaktı ama bu bir kusur değildi. Bu sadece vücudunun bir parçasıydı, parmaklarımı ve ağzımı üzerinde gezdirebileceğim farklı bir dokuydu. Mavi ipeğin parlaklığı gözlerini gece mavisinden neredeyse çarşaf kadar maviye çevirmişti. Gözlerinin çarşaftan ya da gömleğinden, gözlerinden daha açık mavi olan her şeyden farklılaşmasına bayılırdım.

"Tanrım, çok güzelsin," dedim.

Ne kadar güzel olduğunu ve etkisini bildiğini belli eden o gülümsemeyi takındı. Başlangıçta ondan bu kadar etkilenmeme içerlemiştim; bunun kontrolümü çaldığını düşünmüştüm. Aşkın her zaman kontrolümüzü çaldığını, bunun sadece işleyişin bir parçası olduğunu fark etmemiştim.

"*Ma petite, ma petite*, yatağa gel."

O kadar titredim ki neredeyse tökezleyecektim. "Sana kim karşı koyabilir ki?"

"Bana direnmeni istemiyorum, *küçük* hanım."

"Senin söz konusu olduğun yerde günaha karşı koymaya çalışmaktan ," dedim.

"O zaman Kötü Gerçeğimiz olan cazibeye teslim ol ve onları eve getir." Bağlantıyı kapattı ve ben de hastane odasında tüylerim diken diken olmuş bir halde kalakaldım. Bir dakika sonra ışıltının tadını çıkarıyordum, bir dakika sonra sanki ışıklar tekrar kapatılmış gibiydi.

Ethan, "Onunla yeniden bağlantı kurduğunu hissettim ve sonra tekrar kayboldu," dedi.

"Lanet ," dedim.

Truth, "Jean-Claude size bizi baştan çıkaran şeye teslim olmanızı söyledi, ama *ardeur* acımızı dindirmek için içinize girmedikçe, çok baştan çıkarıcı olacağımızı sanmıyorum," dedi.

"Bir hastane odasında seks yapacak havada değilim," dedim.

"Kötü Gerçek'i iyileştirme şansına sahip olmak için bile mi?" Ethan söyledi.

"Elbette onları iyileştirmek istiyorum, bu yüzden hastaneye geldim ve Jean-Claude ile eve gitmedim."

"Jean-Claude senin günaha girmeni ve onun yapamadığını yapmanı, onları iyileştirmeni istiyor," dedi.

"Yani eğer kendimi havamda bulursam, *ardeur*'u düzeltmesi ihtimaline karşı sadece yapmamı mı istiyorsun?"

Hepsi bir ağızdan evet dedi. Bu benim başımı sallamama neden oldu. "Tamam, eğer ruh halim beni etkilerse karşı koymayacağım, ama bu olana kadar başka bir soruna odaklanalım."

"Jean-Claude, Queenie'nin sizinle olan bağlantısını bilerek mi bozduğunu söyledi?" Ru sordu.

"Emin değil ama ya bilerek yaptı ya da kazara yaptı," dedim.

Ethan, "Eğer bunu kazara yaptıysa, yeteneklerine güvenemeyiz," dedi. "Ve eğer bunu bilerek yaptıysa, ona güvenemeyiz," dedi Nicky.

"Kaazim hangisinin daha olası olduğunu biliyor mu?" Ben sordum.

Ru, "Arayacağı hayvan o, Anita, bize cevap veremeyebilir," dedi.

"Neden olmasın?"

"Çünkü o onun efendisi."

"Jean-Claude benim ama yine de bir hain olsaydı bunu birilerine söyleyebilirdim."

"Sen ve Jean-Claude daha çok Fortune ve Echo gibi bir ortaksınız; Queenie hiçbir zaman Kaazim'e ortağı gibi davranmadı."

"Birbirlerinden pek hoşlanmıyorlar," dedim.

"Adam ondan nefret ediyor ve kadın da onu..." Ru bir kelime arar gibiydi ve sonra sadece "Onu daha az görüyor" dedi.

Kaazim'e güvenmek istedim çünkü ona güveniyordum.

Ethan akıldan akla konuştu. *Eğer Kaazim ve Queenie hainse seni ikisinden de uzaklaştırmalıyız.*

Kaazim'i bıçak talimlerinde görmüştüm; bıçak kullanmada harikaydı ama tabancada da aynı derecede iyiydi. Uzun namlulu silahlar en zayıf olduğu alandı.

Silah becerisi, ama bu bir Formula 500 sürücüsünün günlük arabasını kullanmakta o kadar iyi olmadığını söylemek gibi bir şeydi. Elden ele müthiş hızlıydı ve onu eğitim ortaklarına zarar vermekten alıkoyan tek şey, eğitimin bu kadar acıtmaması gerektiğiydi.

"Onun bizim tarafımızda olması gerçekten hoşuma gidiyor," dedim. "Alternatifi kötü olurdu," dedi Ethan.

"Bu çok saçma, o bizim dostumuz. Bobby Lee ve kurtadamlarla birlikte ülke dışında Harlequin'lerden daha fazla görevde bulundu."

"Biz geçmiş en iyi casuslarız Anita," dedi Ru. "Herkes bana bunu söyleyip duruyor."

Ru, "Bu, bizim şimdiye kadar yaşamış en iyi profesyonel yalancılar olduğumuz anlamına geliyor," dedi.

Truth, "Eğer aramızda hainler varsa, Anita'yı hemen Sirk'e geri götürmeliyiz" dedi.

"Onu hemen al, gecikme," dedi Wicked.

"Seni bu şekilde bırakamam," dedim.

"Yapabilirsin ve yapacaksın," dedi Truth.

"Doktorun ilaçlarından daha fazla alabilir ve sen gelip bizi iyileştirene kadar acı çekmeden uyuyabiliriz," dedi Wicked. Yüzünü incittiğinden beri kurduğu en uzun cümleydi bu.

"Eğer Harlequin arasında hainler varsa, seni burada bilinçsiz ve çaresiz bırakamayız," dedim.

"O haklı," dedi Nicky.

"O zaman onlara giyecek bir şeyler alalım ve buradan defolup gidelim," dedim.

"Kaazim bizimle geri dönmek isteyecektir," dedi Ethan.

"Kahretsin, haklısın," dedim.

"Anita ona burada kalmasını emredemez mi?" Ru sordu. Biz de ona baktık.

"O artık bizim kraliçemiz, onun sözü kanundur."

"Jake'in emirlerini neden değiştirdiğimi soracak," dedim.

"Bir kraliçe kendini açıklamak zorunda değildir," dedi Ru, "bu kraliçe olmanın bir parçasıdır."

"Ona göz kulak olmayı tercih eder miyiz?" Ben sordum.

"Hayır," dedi Truth, "eğer o bir hain ise, o zaman onu istediğimiz yer sizden daha uzakta."

"Katılıyorum," dedi Wicked, "umarım efendisiyle işbirliği içinde değildir, çünkü yaralı halimizle onun dengi değiliz."

Nicky, "İkinizin de herhangi bir zayıflığı kabul ettiğinizi duyacağımı hiç düşünmezdim," dedi.

"İşte biz ona bu kadar değer veriyoruz," dedi Truth.

"Korkunç derecede iyi olduğunu mu söylüyorsunuz?"

dedim.

"Korkutucu derecede iyi," dedi Truth, "evet, Kaazim korkutucu derecede iyi ve bir elim eksik."

Wicked, "İki elimi de kullanabiliyorum, ancak ağrı elimden gelenin en iyisini yapamayacağımı gösteriyor," dedi.

Ethan, "Kaazim'le savaşacaksak hepimizin en iyi durumda olması gerekiyor," dedi.

Nicky, "Sen beni terbiye edip vicdan sahibi yapmadan önce onu görür görmez vururdum, ne gürültü ne patırtı," dedi.

"Yani onu öldüreceğini mi ?" Nicky

başını salladı.

"Ya daha sonra onun bir hain olmadığını öğrenirsek?" "Oops."

Gözlerimi ona diktim. "Kaazim'i sevdiğini

sanıyordum." "Hoşlanıyorum."

Buna ne diyeceğimi bilemediğim için denemedim. Nicky hissedebiliyordu; bu yeterince yorumdu.

"Çünkü az önce söylediklerimden ne kadar mutsuz olduğunu hissedebiliyorum ve bu, asla yüksek sesle söylemeyeceğim bir şeyi söylemek zorunda kaldığım için bana gerçekten acı veriyor."

"Hayır," dedim, "seni zorlamak istemiyorum..."

Elini nazikçe ağzımın üzerine koydu. "Düşündüğün gibi zorlama değil. Eğer beni gelinin yapmamış olsaydın

Bir kadınla iyi bir ilişki kurmak için yeterince iletişim kurmayan erkeklerden biriyim. O beni asla senin anladığın gibi anlamazdı."

Elini ağzımdan çekti. "Söyle."

"Kafanda benim düşüncelerim ve duygularım var; elbette birbirimizi sıradan bir çiftten daha iyi anlıyoruz."

Başını iki yana salladı. "Demek istediğim bu değil,

Anita." "Tamam, ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim Kaazim'i seviyorum ve şu ana kadar bir savaşa girecek kısa listemdeydi, ama kimseyi seni sevdiğim kadar sevmiyorum. Seni tehlikeye atan herkesi ve her şeyi yok edebilirim, Gelin'in olduğum ve beni senin güvenliğini sağlamaya zorladığın için değil, sana aşık olduğum ve sen de bana aşık olduğun için. Sen benim her şeyime aşıksın. Hayatımda yaptığım hiçbir şeyi sevmiyorsun ama onları yapmaya geri dönmediğim sürece geçmişimi kabul ediyorsun. Kavgada acımasız olmamı seviyorsun. Gerektiğinde vahşi olmamı seviyorsun. Hatta bu şiddetin bir kısmını yatak odasına taşımama izin veriyorsun ve benimle birlikte bundan zevk alıyorsun. Benim her şeyimi seviyorsun, çünkü senin de kendi acımasızlığın, kendi şiddetin var. Bana bildiğim tek gerçek nezaketi öğrettin. Bana nezaketin zayıflık olmadığını öğrettin. Nathaniel'e yemek pişirirken yardım etmenin de onu atış poligonuna götürmek kadar erkekçe olduğunu öğrendim. Hayatımı ettin, sonra onu kendim için daha iyi bir şey olarak yeniden inşa edebileceğimi gösterdin. Mutlu olmamı istedin, bu rahatsız ya da mutsuz etse bile. Benden değişmemi istediğinde, benimle birlikte değişmeye ve birlikte olmanın daha iyi bir yolunu bulmaya istekliydin; tüm bunlar ve daha fazlası için herhangi birinin kafasına bir kurşun . Seni güvende tutacak ve birbirimizi bir gün daha sevmeye devam edebileceğimiz anlamına gelecekse dünyayı yakabilirdim."

Böyle bir açıklamaya ne dersiniz? "Tanrım, seni çok seviyorum." Sonra ona ve onu içimden gibi öptüm. Hatta biraz ağır *bir* sevişme bile denedik.

yükselecekti, ama buna dair hiçbir ipucu yoktu. Nicky'yi istiyor ve seviyordum ama Kötü Gerçek'i iyileştirmemi sağlayacak seks büyüsü benden kaçıyordu. Bu yüzden işimize odaklandık. *Ardeur*'un yok olmasının yanı sıra başka felaketlerimiz de vardı.

30

Echo ayrıldığımızdan beri mesajlarımı görmezden gelmeye başladığı için Kaazim hakkındaki şüphelerimizi Fortune'a mesaj attım ama birine söylemek ikisine de demekti. Echo söyledikten sonra Kaazim kapıyı açtı ama Nicky hastane odasına giden yolu kapattı. "Ne oldu?" Kaazim sordu.

Echo, Fortune'un koridordan görüşünü engelleyecek kadar uzun olmasıyla birlikte sırtına bir silah dayadı. Kaazim itiraz etmedi ya da şaşırmış gibi davranmadı, bu da şaşırmadığı ve bir hain olduğu anlamına gelebilirdi ya da neler olup bittiğini bilmiyordu ve tarafsız olmaya ve kimseyi kışkırtmamaya çalışıyordu.

"Queenie ." dedim.

"Şimdi ne yaptı?" diye sordu; yine şaşkınlık yoktu, sadece bir tür bıkkınlık vardı.

Fortune, Kaazim'kıyafet ve silah dolu çantasını direnmeyen elinden aldı. Echo onu sırtından sıvazlıyordu, her ne kadar önlükler bir şey saklamayı neredeyse imkânsız kılsa da. Sorusunu yanıtladım ve bana durmam söylenen odanın diğer ucundan Queenie'nin ne yaptığını anlattım. Kaazim, "Nicky'nin ön tarafı aramasına ve bulduğu silahları almasına izin vereceğim" dedi. Nicky bir parça alaycılıkla "İzin verilmesi güzel," dedi ama Kaazim'i aradı ve bir bıçak bulmayı başardı, gerçi Kaazim'in onu hangi cehennemde sakladığından emin değildim. Silahsız ve olabildiğince güvende olduğundan emin olduktan sonra Echo onu odaya kadar takip etti ve kapıyı arkalarından kapattı.

Fortune, hemşirelerin bizi rahatsız etmesini engellemek için kapıda bekledi.

Kaazim kendisine sorulmadan ellerini başının üstünde kavuşturdu ve "Eğer Queenie gerçekten büyüsünü kullanarak Jean-Claude ile aranızdaki vampir izlerine zarar verdiyse, daha fazla zarar vermeden onu öldürmelisin" dedi.

"Bu muhtemelen seni de öldürecek," dedim.

"Eğer bu şeytani şeyi yaptıysa, bu benim ödemeye hazır olduğum bir bedeldir. Onu benim tanıdığım kadar tanımıyorsun Anita. Güç için yanıp tutuşuyor ve ne pahasına olursa olsun hayatta kalacak. Bir keresinde o kadar güçlendi ki, Tüm Karanlıklar Kraliçesi onun bölgesini ve büyüsünün çoğunu elinden aldı ve ona Harlequin'in bir üyesi olma ya da idam edilme seçeneklerini sundu. Queenie yaşamayı seçti ve onun seçimi beni de onunla birlikte Harlequin olmaya zorladı."

"Bekle," dedim, "En Karanlık Anne Queenie'nin gücünü nasıl aldı?"

"Emin değilim ama kendi sihirlerine sahip olan vampirlerin Harlequin olduklarında sihirlerinin azaldığını biliyorum. Fiziksel ve sizin psişik yetenekler olarak adlandırdığınız şeyler güçlendi, ama büyü... tüketiyor gibiydi."

"Büyülerini kazandı mı?" Ben sordum.

"Her zaman değil ve Queenie'nin büyüsünü aldıktan sonra kesinlikle hiçbirini kullanmadı."

Echo, "Harlequin olduğumuzda bölgemizi kaybettik ama ben güç kaybetmedim; söz verdiğim gibi Harlequin güç kazandım. Onun ölümünden sonra çoğumuz çok küçüldük."

"Ta ki yeni kraliçemizle sevgili olana kadar," dedi Kaazim.

"Evet, ama Magda ve efendisi ve diğerleri, vampir yarının eski gücüne kavuşması için çiftin canavar yarısının yeni kral ya da kraliçemizin sevgilisi olmasının yeterli olduğunu kanıtladılar."

İsimlerimizi bile söylememişti, sadece *yeni kral ve kraliçe* demişti, sanki seçtiği kelimelerle bile bizden uzaklaşmak ister gibiydi. Bu kadar acıtması beni şaşırttı.

"Birçokları gibi siz de eski kraliçeden güç aldınız ama o sadece ölüm, şiddet, dehşet ve korkuyla güçlenebilirdi. Anita ve Jean-Claude ise bizi yaşam, sevgi, mutluluk ve şehvetle inşa ediyor. Onlar bizi uzun süre yöneten kâbusun antitezidir."

"Farklılıkların farkındayım çakal," dedi Echo ve sesi kızgındı.

"O zaman kendinizi bu en tatlı farklılıklardan nasıl ayırabilirsiniz?" diye sordu.

Ona baktım, çünkü ne sözle ne de davranışla bu tatlı farklılıkların bir parçası olmak istediğini hiç ima etmemişti. Kaazim ve Jake'in ikisi de benim için baba ya da amca tanımına uyuyordu. Bu Kaazim'in yakışıklı olmadığından değildi, çünkü sanırım öyleydi, sadece onu daha önce hiç böyle düşünmemiştim.

Yüzüme yansımış olmalı ki, "Endişelenmeyin kraliçem, kendimi yeni bir romantik olasılık olarak öne sürmüyorum, çünkü eski kraliçe öldüğünde güç kaybetmedim. Bunun sebebinin Queenie'nin büyüsünün geri dönmesi olduğunu düşünmüştüm ve muhtemelen de öyleydi ama efendimin yeni özgürlüğümüze benim gibi sevinmek yerine, bizi kâbus gibi kölelikten kurtaran güce karşı komplo kurduğunu anlamamıştım."

Echo, "Eğer güç kaybetmediğinizi söyleseydiniz, Queenie'nin gücünün arttığını tahmin edebilirdik," dedi.

"Geri dönen gücü Jean-Claude'a yardım etmek için kullanacağını düşünmüştüm, ona zarar vermek için değil."

"Sana tekrar yanımızda nasıl güvenebiliriz Kaazim?" Echo sordu.

"Efendimin gerçekten bir hain olduğundan bir daha asla emin olamayacaksınız."

"Bu konuda ne yapmamızı öneriyorsun?" Truth yataktan sordu. Kılıcı yatağın üzerinde yanı başında duruyordu ama kullanılabilir durumdaki tek eli silah çantasından çıkardığı silahı tutuyordu. Kaazim'le tek elle ve acı içinde dövüşecekse silahın daha iyi olacağına karar vermişti. Wicked'ın silahı çıplaktı ve elinde görünüyordu. Geri kalanımız önce konuşmaya karar verdi.

"Eğer beni öldürürseniz, muhtemelen efendimi de öldürmüş olursunuz. Onu infaz etmenin en güvenli yolu bu, ancak eğer sihrini benim bilmeme izin verdiğinden daha fazla geri kazandıysa, onu koruyan kişiyle temasa geçer ve ölümümün sadece şaşırtması ihtimaline karşı onu vurmaya hazır olurdum, çünkü ölümümü hissettiğinde onu öldürmeye çalıştığınızı anlayacaktır."

"Kendini bu şekilde sunarken nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?" Ethan sordu.

"Queenie beni ailemden o kadar uzun zaman önce çaldı ki mezarlarını bile bulamıyorum. Hepsi bilmediğim garip bir şehirde binaların arasında kaldı. Kabuslar kraliçemizi öldürecek ve bizi ondan daha nazik bir şekilde yönetecek bir vampir bulmaya yardım etmek için yaşadım. Bunun gerçekleşmesine yardım ettim ve şimdi ne bir amacım ne de bir hedefim var. Bu olmadan bir adam hiçbir şeydir, bu yüzden hayatımı sunuyorum çünkü benim için çok az şey ifade ediyor. Belki Tanrılar lütfederlerse karımı ve oğlumu tekrar görebilirim, ancak korkarım bu bedende çok uzun süre hapsolmuş durumdayım. Ben efendime hizmet ederken onların pek çok yaşamı oldu. Benden alındıklarından ve ben onlardan çalındığımdan beri yaşadıkları pek çok yaşamda onlarla yaşamadığım deneyimlerle dolu olacaklar."

Hala reenkarnasyonun gerçek olduğunu düşünmesine neden olan inancın ne olduğunu sormak istedim ama o an için fazla kişisel bir soru gibi . Bu boş bir meraktı ve az önce geçmişiyle ilgili benim bildiğimden daha fazlasını paylaşmıştı. Bizi güvende tutmak için ölmeyi teklif etmişti. Ona daha fazla acı çektirecek sorularla bunu ucuzlatamazdım.

"Başka seçeneğimiz olmadığı sürece seni öldürmek istemiyorum," dedim.

Ru, "Eğer ona güvenebilirsek, onu kaybetmek utanç verici olur," dedi.

Truth, "Özellikle de ailesini ve hayatını ondan çalan vampirin ihaneti yüzünden," dedi.

"Eğer Queenie'yi öldürmek zorunda kalırsak, onu öldürürüz ve senin onun ölümünden sağ çıkmanı umarız, ama senin ölümünle başlayıp onun ölmesini ummayacağım. Her iki kötü kraliçe de seni ele geçirmeden yaşama şansını hak ediyorsun."

"Eğer o ölürse ve ikinci bir vampir ustam olmazsa, o zaman yaşlanmaya başlayacağım."

"Otuzlu yaşlardan itibaren yaşlanmak gibi mi, yoksa yüzyıllar gibi bir anda yaşlanmaktan mı bahsediyorsunuz?" diye sordum.

"Şu anda olduğum yerden yaşlanacağım, ama bir insan olarak."

"Tamam, tekrar çakallarla uğraşan bir vampir avlamak için bolca zaman var," dedim.

"Ya da sıradan bir hayat yaşamayı bitirmem için bir şans,"

dedi. "Eğer istediğin buysa."

"Eğer onun ölümünden sağ çıkarsam, sanırım evet, bu dünyada benim için sıradan bir şey kalıp kalmadığını görmek için bir şans istiyorum."

"Başka bir gecenin tartışması," dedi Echo. "Karar vermeliyiz ve sonra da şafak sökmeden Anita'yı Jean-Claude ile birlikte olması için Sirk'e geri götürmeliyiz."

Queenie koruma altına alınabiliyorsa, Kaazim'in de hain mi yoksa sihrini mi kullanamadığını anlayana kadar koruma altına alınabileceğine karar verdim. Her iki durumda da, onun bir şansı olmasını istedim. Kimse benimle tartışmadı, bu yüzden Echo ona göz kulak olmaları için güvendiği güvenliği çağırdı ve görevden alınana kadar onu koyacakları bir depo bulmalarını söyledi. Kaazim yeni bekçi köpekleriyle birlikte gidene kadar bekledik. Sonra Fortune doktoru bulmaya gitti, böylece buradan defolup gidebilecektik. Jean-Claude'u bir an önce görmek istiyordum çünkü kaza ya da komplo, aramızdaki vampir izlerinin şafaktan önce iyileşmesi gerekiyordu.

31

DR. BODEN deneysel tedavisini Wicked ve Truth üzerinde izin vermemiz için bizi bir kez daha ikna ETMEYE ÇALIŞTI ve sonra ona bugün hastaneden ayrılacaklarını söylediler. Boden mutlu değildi. Onları tekrar düşünmeye ikna etmeye çalışırken yaralarını sarmaya ve standart şeyler yapmaya başladı. Bandajlamayı bitirir bitirmez hala gideceklerini söyledikleri için, acil serviste giydikleri kıyafetleri tekrar giymelerini teklif etti, ancak reddetmek zorunda kaldılar, çünkü hastane personeli onları kestiği için değil, kıyafetlerde hala kutsal su olma ihtimali varsa, Wicked ve Truth'un cildine dokunamazlardı bile. Bu yüzden hastane önlüklerini gömlek olarak giymek zorunda kaldılar. Dr. Boden bize yeterince önlük ödünç verdiklerini söyledi.
bir gece. Wicked'in yüzünü sardıktan ve Truth'un kolunu vücuduna yakın tutmak için daha fazla sargı ile askıya aldıktan sonra ve hala erken ayrılmak istediklerinde, imzalamaları için evrakları aldı. Yasal metin daha karmaşıktı, ancak temel olarak, bunu imzaladığınızda daha sonra ne olursa olsun doktoru veya hastaneyi dava edemeyeceğiniz anlamına geliyordu. Ayrıca, hemşire Wicked'i arkadan gördüğünde neredeyse duvara çarpacaktı, belki onlara önlük bulabileceklerini de kabul etti. Ne mutlu ki, ikisinin de arkadan eşit derecede dikkat dağıtıcı olduğunu biliyordum.

Aslında, birdenbire onları genel olarak daha dikkat dağıtıcı bulmaya başlamıştım. Suçluluk duygularımı çok mu hızlı atlatmıştım, yoksa kızarmış peynir ve kola mı tüketilmişti, emin değildim.

başka yiyecekler arıyordu. *Ardeur* sonunda geri mi dönmüştü? Vampir işaretleri tekrar çalışmaya başlamış mıydı?

Gazlı bez ve bant katmanları ve Truth'un üzerindeki askı, yaraları gizledikleri için değil, dağıtacak görüşüm olmadan vücutlarını, yaralarını hissedebildiğim içindi, tıpkı bir zombiyi mezarda tekrar bir araya getirirken hissettiğim gibi.

"Sanırım şimdi seni iyileştirmeye çalışabilirim," dedim.

Bana baktılar. "Korkunç yaralar bunlar, her kadının kalbini taşa çevirir," dedi Truth.

Wicked, "İyileştirmen için yüzümü kapatmam gerekiyor öyle olsun," dedi.

Başımı salladım. "Hayır, demek istediğim bu değil."

"O zaman lütfen açıkla," dedi Truth ama sözleri soğuktu ve mutlu değildi.

"Bıçak da kurşun yaralarını iyileştirdiğimde, vücudun derinliklerinde gözlerimle göremediğim kısım neredeyse ben düşünmeden iyileşiyor. Zombilerin mezarda kendilerini tekrar bir araya getirmeleri de öyle. Senin yaraların tam yüzeydeydi ve onları nasıl bir araya getirebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Truth'un eline baktım ve bağların kemiklere ya da kaslara nasıl bağlandığı hakkında hiçbir fikrim olmadığını düşündüm. Yüzün kötüydü... Parçalara baktığımda onları nasıl onaracağımı bilmiyordum ama şimdi onları göremediğim için sanki büyücülüğüm ya da iyileştirmek için her ne kullanıyorsam, her şeyi nasıl tekrar bir araya getireceğimi hissedebiliyorum."

"*Ardeur*'u tekrar arayabilir misin?" Truth sordu.

"Emin değilim ama artık yaralarını nasıl iyileştireceğimi hissedebiliyorum."

Umutlu görünüyorlardı ama Echo, "Şimdi onları nasıl iyileştireceğinizi biliyorsanız, yarın gece de nasıl iyileştireceğinizi bilirsiniz ama bu gece önceliğiniz Jean-Claude aranızdaki vampir izlerini iyileştirmek olmalı," dedi.

"O haklı kardeşim," dedi Truth.

"Bana görevimi hatırlattığın için teşekkür Echo," dedi Wicked.

"Yani bunu şu anda yapmıyoruz," dedim.

"Seni Jean-Claude'a götürmemiz gerekiyor," dedi Nicky. "Gün doğmadan önce," dedi Ethan.

Truth, "Bu geceki önceliğimiz bu olmalı," dedi.

"Benim makyajım yarına kadar bekleyecek," dedi Wicked. "Tamam o zaman, gidelim."

Echo, "Hastanenin güvenliğinden sorumlu olarak burada kalmalıyım," dedi.

"Şafaktan önce Circus'ta yeraltında olman gerekmiyor mu?" Dedim.

"Ben onunla kalacağım," dedi Fortune. "Uzun bir geceye dönüşme ihtimaline karşı seyahat çantasını yanımda getirdim." Seyahat çantası, Fortune'un İrlanda gezimizde kullandığını gördüğüm, vücut ölçülerine uygun bir spor çantaydı. Nathaniel'in bile Damian için bir çantası vardı; Harlequin'in vampir efendileri için kullandıklarını kopyalamıştı. Çantalar ışık geçirmiyordu ve insan ya da hayvan vampiri taşıyıp gece çökene kadar güvende tutabiliyordu.

Nicky, "Bu da Anita'yı üç sağlam muhafıza indiriyor," dedi.

"İşte bu yüzden buradayım," dedi Pierette kapıdan. Ona doğru döndüm, yüzümde bir ilişkinin başlangıcında ve eğer şanslıysanız sonsuza dek sürecek olan o büyük, aptal sırıtışlardan biri vardı. Şimdiye kadar erkeklerle olan diğer ilişkilerimde şanslıydım; Pierette'in kadınlarla da aynı şansa sahip olabileceğimi kanıtlayacağını umuyordum.

Bir merhaba öpücüğü almak için ona doğru gittim ama Echo kolunu önüme koyarak beni durdurdu. "Dikkat dağıtmak için zaman yok, gece azalıyor."

İkimizin de yüzündeki sıcak gülümseme solmuştu ama yorgundum ve bu gece bir şeylerin yolunda gitmesini istiyordum, belki de Echo'nun reddinin acısı hâlâ içimdeydi. İkisinin de birbirine benzediğini fark ettim, ikisi de kısaydı, gerçi Pierette ikimizden de uzundu ama o kadar da uzun değildi. Echo'nun saçları siyahtı ve omuzlarına kadar uzanıyordu, Pierette'inki ise kumraldı ve kulak memelerini açıkta bırakacak kadar kısaydı. Siyah elmas küpeler onları süslüyordu; bunlar benim hediyemdi, çünkü Jean-Claude'un aldığı beyaz elmaslar ışığı çok fazla

güvenlik işi. Siyah olanlar o kadar gösterişli değildi ama onları işte giyebiliyordu ve asıl amaç da buydu.

Echo daha klasik bir güzelliğe sahipti ve renginin Jean-Claude'unkiyle neredeyse aynı olduğunu fark etmiştim, bu da ilk başta onu çekici kılan şeylerden biri olabilirdi. Pierette'in gözleri benimkiler gibi kahverengiydi ama daha badem şeklindeydi. Yüzü daha inceydi, çenesi biraz sivriydi, yüzü Echo'nunkinden ya da benimkinden daha narindi, çünkü her yerimiz daha kıvrımlıydı. Onları yan yana gördüğümde kesinlikle tercih ettiğim bir kadın tipi vardı; erkeklerim her yerdeydi ama en çok etkilendiğim kadınlar bir iki istisna dışında çok dar bir fiziksel tipe giriyordu.

"Aşk bir ya da iki dikkat dağıtmaya değer; şimdi kız arkadaşıma merhaba öpücüğü vereceğim." Echo'nun etrafından dolaştım ve Pierette'in elini tutarak onu kollarıma çektim. O gülümseyerek geldi, kollarını omuzlarıma doladı, ben de kollarımı beline doladım. Vücutlarımız, vücut zırhının ve silahlarının izin verdiği ölçüde birbirine uyacak şekilde yapılmış gibi bir araya geldi. Göğüslerini örtüyordu, böylece onlara sürtünemiyordum; kendi vücut zırhımın hayatımdaki insanlardan ne kadar çok eğlence çaldığını onunla çıkmaya başlayana kadar fark etmemiştim. Öpüştük ve ağzının erkeklere kıyasla ne kadar küçük olduğu her seferinde bir sürpriz gibiydi. Parmaklarımı yüzünün yan taraflarında gezdirebilmek için elimi belinden çektim. Yanaklarının narin kemiklerini ve teninin yumuşaklığının onlara nasıl yapıştığını izliyordum. Öpüştüğümüzde hiç kimse ellerimde onun kadar narin değildi ve ben bunu seviyordum.

Birkaç santim öteden kahverengi gözlerine bakmak için geri çekildim. İkimiz de birbirimize o kocaman, aptalca mutlu gülümsemelerimizi verdik. Echo mesafe istemişti ve Pierette pişmanlık duymadan ve geri adım atmadan o boşluğa adım atmıştı. Heveslilik kendi başına bir afrodizyak olabilir. Hayatımdaki erkeklerin bana yıllardır söylediği şeyi nihayet anlamıştım; onlarla oyun oynamadan, numara yapmadan seks yapmayı bu kadar çok sevmemin nadir ve son derece çekici olduğunu.

"Senin için vücut zırhı ve taktik kıyafetlerle dolu bir çantam var," dedi ve kendi taktik botunu ayaklarının dibindeki bir çantaya dokundurdu.

"Seni seviyorum," dedim.

Sırıttı ve "Biliyorum" dedi.

Geçen hafta sonu onu *Star Wars*'la tanıştırmıştık ve evet, onu yine öptüm.

32

PIERETTE DE büyük SUV'lardan birini getirmişti. Wicked ve Truth yolculuk sırasında olabildiğince rahat edebilmek için yastık ve battaniyelerle arkaya yerleştiler. Diğer SUV'den aldığım daha fazla silah ve vampir avı teçhizatıyla dolu büyük ekipman çantam da yanlarına sığdı. Arabayı Ethan kullandı ve Nicky de benimle birlikte arka koltuğa geçmeye başladı ama Pierette, "Micah eve dönerken Anita'nın her iki yanında da kurtadamlar olmasını istedi," dedi.

Nicky ona, oturduğum arabanın içinden hissedebileceğim bir bakış attı. Ru zaten sol tarafımda, benimle kapı arasında oturuyordu. Korumalar her zaman kapının yanında, korudukları kişi ortada olacak şekilde otururlardı. Pierette yeni bir aşktı ve bu her zaman sarhoş edicidir ama ben Nicky'ye henüz ona aşık olmadığım bir şekilde aşıktım. Ru, "Sevgililerinden biri olmadığımı biliyorum ve normalde onlar için taşınmayı teklif ederdim," dedi, "ama Micah çok açık konuştu. Bu gece yanınızda kurtadamların olmasının sizin için önemli olduğunu düşünüyor."

"Biliyorum, bana söyledi."

"Taşınmamı istiyorsun," dedi. Çok üzgün görünüyordu. Kalan son kardeşi Rodina'ya benim için karşı çıkmıştı. Kapıyı açtı ve birden kendimi suçlu hissettim. Elini tutmak için uzandım ve çıplak tenim onunkine değdiği anda içimdeki leopar karanlıktan çıkmakla kalmadı, sarı gözleri insan yüzümün maskesi gibi benimkinin arkasındaydı. Leoparın enerjisi siyah mürekkep gibi yukarı doğru akarak elimden Ru'nun eline döküldü.

Ru'nun siyah üzerine siyah gözlerine baktım; panterimin mürekkep karanlığının aynası gibiydiler. Zengin sarı-altın, gözleri insan yüzünde tamamen leopar olana kadar siyaha yavaşça dökülen altın boya gibi gözlerine döküldü.

Arkamdaki koltuk hareket etti ama kim olduğunu tahmin etmeme gerek kalmadı çünkü bir el boynumun yan tarafına dokundu ve bu ikinci bir leopardı. Pierette arkamda dizlerinin üzerine çökmüştü. Ona yaslandım ve birden kendimi hem yorgun hem de daha iyi hissettim. Sadece onların arasına kıvrılıp uyumak istiyordum. İşte o zaman yaralandığımı ya da yaralı bir hayvanın iyileşmesi için içimdeki iki canavarın arasında uyumaya ihtiyaç duyacak kadar yorgun olduğumu fark ettim.

Nicky arkamızdan, Pierette'in açık kapısından konuştu. "Ben Ethan'la önde oturacağım, sen de leoparların arasında uyu."

Onu görecek kadar arkamı döndüm ama o çoktan ön koltuğa geçmişti. Konuşmasıyla onu görmek için dönmem arasında birkaç saniye kaybetmiştim. Birdenbire bitkin düşmüştüm, sanki bütün gece beni bir anda yakalamıştı.

"Uyu Anita," dedi Wicked.

"Neden hissediyorum? İncinen sizsiniz, ben değil."

Ethan sürücü koltuğundan, "Duygusal yaralar hâlâ yaradır, Anita," dedi.

"Kemerini bağla ve uyu," dedi Nicky, "seni güvende tutacağız."

Annemin bir trafik kazasında ölmesi nedeniyle arabalarda uyumaktan korktuğumu biliyordu. "Teşekkür ederim," dedim.

Emniyet kemerimi taktım ve Ru da taktı çünkü bu konuda ne hissettiğimi biliyordu. Elimi onun kalçasına koydum ve o da elini benimkinin üzerine koydu. Başımı omzuna koyabilmek için daha aşağıya yerleştim. Pierette diğer tarafıma yerleşti, kolunu omuzlarıma koydu ve başım Ru'nun omzunda olduğu için ikimize de dokundu, ama bu daha da iyi hissettirdi. Uyumakta güçlük düşünmüştüm ama sanki hepimiz dokunarak bir enerji ve rahatlık devresini tamamlamıştık ve bu tam da ihtiyacım olan şeydi, hepimizin ihtiyacı olan şeydi.

33

RÜYAMDA İRLANDA'YI GÖRDÜM. Bileklerimden zincirlenmiştim ve yarık pencerelerin altından denizin sesini duyabiliyordum. Nathaniel önümde bileklerinden zincirlenmişti ve bunun doğru olmadığını biliyordum. Onu zincirlerle sarmışlar ve bileklerine kadar uzanan saçları yere dökülürken baş aşağı asmışlardı. Sonra saçlarını kesmiş ve yerde kumral bir yığın bırakmıştı. Geri döndüklerinde, bir daha uzamayacak başka şeyleri de keseceklerine söz vermişti. Gözümün önünde onun güzelliğini mahvedecekler ve benim dehşetimden ve umutsuzluğumdan besleneceklerdi. Bu rüyada, kelepçelenmiş bilekleri benimkiler gibi uzun sarkan zincirlere bağlı olarak önümde duruyordu. Bu doğru değildi, bu yanlıştı. Saçları hâlâ uzun ve kesilmemişti, şimdiki gibi omuz hizasında değil, kumral kalın bir tabaka halindeydi.

Çıplak vücudunun etrafını bir namus perdesi gibi sararak bacaklarına dolandı. Bu doğru değildi, bu şekilde olmamıştı ve bu düşünce o kadar net, o kadar güçlüydü ki rüyayı bozmalıydı ama bozmadı. Lanet olsun.

Nathaniel'in lavanta rengi gözlerinde yaşlar parlıyordu. O anda tıpkı onunla ilk tanıştığım zamanki gibi kurban gibiydi. Daha genç, daha az kaslı görünüyordu; bu onun on dokuz yaşında, herkesin et parçası olduğu zamanki haliydi. Saçları bir gözünün üzerine düşmüştü ve birden saçları da de kahverengileşmişti. Teni bronzlaşmış, vücudu daha uzun, kaslı ve güzeldi ve ısırık izleriyle kaplıydı. Beyaz yara izleri, pembe yara izleri, sanki günlerce, haftalarca, aylarca, sonsuza dek vampirler tarafından saldırıya uğramış gibiydi. Adını fısıldadım: "Phillip."

Yüzünü kaldırıp bana baktı, kahverengi gözlerinde yaşlar parlıyordu, yeni ısırık izlerinden vücuduna taze kan damlıyordu. Vampirlere ve onların gücüne bağımlıydı; vücudunu süsleyen ısırıkların çoğunu istemiş, onlardan zevk almıştı ama şimdi kanayanları değil. Bir duvara zincirlenmişti ve bu doğruydu. Yanına gidip saçlarını gözlerinden çekmiştim, sanki o anda bunun bir önemi varmış gibi. "Birkaç ay önce olsa bunun için para verirdim" dedi.

Ona baktım, sonra şaka yapmaya çalıştığını fark ettim. Tanrım. Boğazım .

Vampirin insan hizmetkârı Burchard arkamızdaki merdivenlerin başında durmuştu. "Gitme vakti geldi," dedi.

Phillip'in gözlerine baktım, mükemmel kahverengi, meşale ışığı siyah aynalar gibi gözlerinde dans ediyordu. "Seni burada bırakmayacağım, Phillip."

Gözleri merdivendeki adama ve tekrar bana kaydı. Korku yüzünü gençleştirdi, çaresizleştirdi. "Sonra görüşürüz," dedi.

Ondan geri adım attım. "Bundan emin olabilirsin."

Burchard, "Onu bekletmek akıllıca değil," dedi.

Muhtemelen haklıydı. Phillip ve ben birkaç dakika boyunca birbirimize baktık. Boğazındaki nabız sanki kaçmaya çalışıyormuş gibi derisinin altında atıyordu. Boğazım ağrıyordu; göğsüm . Meşale ışığı bir saniyeliğine görüş alanımda titreşti. Arkamı döndüm ve merdivenlere doğru yürüdüm. Biz çivi gibi sert vampir avcıları ağlamayız. En azından toplum içinde. En azından geldiğince.

Gerçekte, merdivenlerden çıkıp onu terk etmiştim, çünkü onun güvenliği için pazarlık yapabileceğimi düşünmüştüm, çünkü hala onu kurtarabileceğimi umuyordum. Yanılmıştım, çok yanılmıştım. Bu anının bir sonraki bölümünü görmek istemedim, onu değiştirmek istedim, istedim ki...

Merdivenlerden geri koştum ve vücudumun ön kısmını onunkine bastırdım, ellerim tenindeki kana değdi ama bunun bir önemi yoktu. Parmak uçlarımda yükseldim ve ona doğru eğildim. Kahverengi gözleri irkildi, çünkü daha önce sadece bir kez öpüşmüştük ve o çoğunlukla onun bir oyunuydu. Bunun için çok kızmıştım.

Şimdi ona bir öpücük teklif ettim ve o da bana doğru eğildi. Yüzüne dokundum, bir elimi saçlarının ılık kalınlığında gezdirdim. Dudaklarımız birbirine değdi ve kendimi gerçek hayatta hiç yapmadığım gibi öpücüğe verdim. Phillip'i öpülmeye ihtiyacı olduğu şekilde, onu sevdiğim gibi öptüm ve o anda fark ettim ki, eğer yaşasaydı, ben de ölebilirdim. Fiziksel olarak Richard'a çok yakındı ama daha güzeldi, Micah gibi narin bir yüzü vardı ve vampirlere bağımlıydı. Ucube partileri ve istismarı geride bırakmak için temizlenmeye çalışıyordu ama vampirleri öldüren seri katili bulmama yardım etmesi için onu geri dönmeye zorlamıştım. Onu bağımlılığına geri dönmeye zorladım ve ölümüne sebep oldum. Beni korumaya, usta bir vampire karşı durmaya çalışmıştı ve vampir onu küstahlığı yüzünden öldürmüştü.

Rüyamda onu gerçek hayatta hiç öpmediğim gibi öptüm ve onun da Nathaniel gibi olduğunu fark ettim -itaatkâr, herkesin kurbanı, ama ben onunla tanışmadan önce özgür kalmaya çalışıyordu. Deniyordu, başarmaya ve bana yardım etmek için geri dönmüştü. Onu tüm kayıp hayallerim için, olabilecekler için, ölümünün beni neden bu kadar zorladığını anlamama asla izin vermediğim için öptüm. Tanıdığım ve kaybettiğim ilk kişiydi, bu yüzden etkilendiğimi, bu yüzden ölümünün beni bu kadar yaraladığını düşünmüştüm ama hepsi değildi. Hepsi .

Uzun ve derin öpüştük ve bu çok iyiydi. Çok doğru hissettirdi ve sonra kolları beni geri çekti ve bu da doğru hissettirdi. Birbirimizin kollarına sarılarak öpüştük ve sonra geri çekilerek gözleri parlayan ve mutlu bir şekilde yüzüme baktı. Onu gerçek hayatta hiç bu kadar neşe ve merak dolu görmemiştim. O tek bakış çok ama çok değerliydi.

"Seni seviyorum," dedim, gerçek şu ki *seni* sevebilirdim, ama öleceğini biliyordum, ölecekti, bu yüzden keşke olabilecek kelimeleri söyledim, ...

"Beni daha önce hiç kimse sevmemişti" dedi ve ben bu sözleri söylediğim için çok mutlu oldum. Onu tanıdığımda olduğum kişi bunları ona asla söyleyemezdi. Çok kırılmıştı, çok fazla sorunu vardı,

Kırıldığımı ve çok fazla sorunum olduğunu anlamamıştım. İyi olduğumu sanıyordum ve onu biriyle çıkamayacak kadar hasarlı, korkunç hasarlı olarak yargılamıştım. Yargılayıcı bir pislik olmuştum.

"Seni seviyorum Phillip."

"Anita, Anita, seni seviyorum, beni sevdiğine inanamıyorum." Saçlarıma dokundu, elini yüzümün yan tarafına koydu ve ben de elinin sıcaklığına ve ağırlığına yaslandım. Gülümsedi, gözleri mutlulukla parlıyordu ve sonra korku geri geldi. Gözleri kocaman ve dik dik bakıyordu. Benden geriye doğru tökezledi ve boğazı kırmızı bir harabeye döndü, kan yağmur gibi yağdı. Omurgasının kanlar arasında parladığını gördüm, çok fazla kan vardı.

"Hayır!" diye bağırdım. Bunu ikinci kez yaşamayacaktım ve rüya değişti. İrlanda'ya, taş odaya geri dönmüştüm ama bu kez zincirler boş sallanıyordu. Nathaniel orada değildi, kesilmiş saçları bile yoktu.

"Özür dilerim, rüyalarda yeniyim." Tam olarak bir erkek sesi. Phillip'in ölümü hâlâ aklımdaydı, sesi takip edemiyordum. Ru birden orada belirdi ve elimi tuttu. "Kaçmamız gerek." Nedenini sormaya başladım ama kısa, bükülmüş ağaçlarla dolu, gece karanlığında bir ormanda koşuyorduk. Ay kocaman görünüyordu ve biz koşarken dünyayı gümüş ve siyaha çeviriyordu. Bir dal koluma takıldı ve neredeyse Ru'yu aşağı sürükleyecek kadar sert bir şekilde tökezledim.

Beni kollarının arasına aldı ve sonra ay ışığında simsiyah parlayan kanla elini benden çekti. "Yaralanmışsın," dedi ve bu Ru'nun yumuşak sesiydi, sonra elini kaldırdı ve kanımı teninden yaladı.

Ondan uzaklaşmaya çalıştım, çünkü bana baktığında artık Ru olmayacağını biliyordum. Kolları aniden belime dolandı ve kollarımı iki yanıma sıkıştırdı. Fiziksel olarak aynı yüzdü ama gözlerindeki zalimlik, dudaklarındaki alay, kişiliğinin gücü tamamen başkaydı.

Adını söyledim. "Rodrigo."

Gülümsedi ve bu gülümseme gözlerini neşeli bir kötülükle doldurdu. "Anita." "Sen öldün," dedim.

"Öyleyim."

"O zaman neden rüyalarıma giriyorsun?"

"Bu senin rüyan, değil mi, neden burada olduğumu bilmen gerekmiyor mu?" "Ru bizimle uyuyor."

"Kardeşim uykunda sana dokunuyor." İrkildi ve bir şey görmüş gibi arkamıza baktı. "Geliyor."

"Kim geliyor?"

"Beni siliyor, Anita." Gözlerindeki korku gerçek gibiydi. "Kim?"

Ben sordum.

"Bana Phobos der."

"Phobos." İsmi tekrarladım. "Panik anlamına geliyor. Kahretsin, Deimos demek istiyorsun, terör."

Tekrar arkamıza baktı, panik içindeydi ama bana dokunmamıştı ve artık korkmuyordum. Bu benim korkum değildi, onun korkusuydu. "Benim için Savaş ol Anita, Ares ol, tanrım ol ve beni kurtar."

"Domino'yu sen öldürdün." Ve bunu söylediğim anda İrlanda'daki otel odasına geri Domino yerde kanlar içinde yatıyordu. Artık hiç hareket etmiyordu. Öylece yan yatıyordu, ama garip bir açıyla düşmüştü, yastıklayamıyor ya da yönlendiremiyordu. Boynu aşırı bükülmüştü, bu da nefes almayı daha da zorlaştırıyor ya da belki de kolaylaştırıyordu. Artık bunu bilmiyordum. Ama yüzünü görebiliyordum, nefes almak için çırpınırken gözlerinin kocaman açıldığını, göğsünden ya da boğazından gelen o korkunç ıslak sesi görebiliyordum. Çenesini ve ağzını kan kaplamıştı. Dudaklarımda hâlâ öpücüğünün tadı vardı. Sarsıldı, titredi; ağzından bir damla kan aktı ve o korkunç ıslak nefes alıp verme sesi kesildi. Gözlerinin gitmeye başladığını gördüm; kaplanların en yabancısıydı, alev rengi turuncu, sarı ve kırmızıydı ve onlardan hayatın solmasını izlemek zorunda kaldım. Benden birkaç santim ötede ölmesini izledim.

Çığlık attım. Yardım için çığlık attım. Çığlık attım çünkü yapabileceğim başka bir şey yoktu. Üstümdeki adam, bir şey çiğneyen bir kediye vurur gibi yüzümün yan tarafına vurdu,

Acıtmak için değil, sadece korkutmak için. Domino'dan başka tarafa bakmamı sağladı. Belimde oturan Rodrigo'ydu, beni yere mıhlamıştı ama bu doğru değildi. Domino'yu o öldürmüştü ama beni yere yatıran, kaçırmak için bana bir şey enjekte etmeye çalışan o değildi.

"Seni duyacak," dedi Rodrigo.

"Deimos," dedim.

"Az önce sevgilinin ölümünü sana ben hatırlatmadım. Onu düşündün, beni değil; benden neden nefret ettiğini sana asla hatırlatmazdım."

"Sen öldürdün..."

"Düşünceleriniz onu geri getirecek, onun ölümünü kendinize yeniden yaşatacaksınız, düşünceleriniz, benim değil, sizin düşünceleriniz."

"Rodrigo," dedim, "neredeyiz?"

"Bu kısmen senin hayalin, ama geri kalanı... Düşüncelerini kontrol et yoksa hayatının en kötü anlarında kapana kısılırsın. Güven bana, bunu istemezsin."

Nefesimi düzene sokmak için zorladım ve zihnimi boşaltmak ve sadece o anda olmak için elimden geleni yaptım, ama bu anı sevmedim, bu yüzden değiştirdim. Yine bükülmüş ağaçlardan oluşan küçük bir ormanda duruyorduk ama güneş açmıştı ve deniz uçurumun tepesinden parlıyordu. Daha önce hiç böyle görünen bir yerde bulunmamıştım.

"Bu benim hafızam," dedi ve ona geri döndüm. Gözleri simsiyahtı, iris gözbebeğine o kadar yakın renkteydi ki, siyahlığı bozan sadece gözün beyazı olduğu için onu kör gibi gösteriyordu. Bugün daha fazla beyaz vardı, geniş, korkmuş gözleri olan bir at gibi.

"Neredeyiz biz?"

"Cehennemde," dedi, sonra kolumu tuttu ve tekrar ağaçların arasında koşmaya başladı. Artık ölü ağaçlardan kaçmak için yeterince ışık vardı. Yıllar önce yangın onları öldürmüş gibi kararmış görünüyorlardı, ama çimenler yeşildi ve sarmaşıkların arasında kır çiçekleri büyüyordu. O kadar uzamış üzüm asmalarıydı ki ağaç gibi görünüyorlardı.

Bizdik. Küçük olduğumuzu fark ettim, çocuklar gibiydik ama aynı zamanda yine de bizdik.

Onu döndürmek için kolumu tutuşunu kullandım. "Kaçmayı bırak, sen çocuk değilsin, bu senin çocukluğundan kalma bir anı."

"Biliyorum ama ." Beni ölü sarmaşıkların ve uçurumun kenarına ve ötesindeki denize uzanan yeşil otların kenarına doğru sürüklemeye başladı. El ele tutuşmuş uçurumun kenarına doğru koşuyorduk. Oraya varamadan onu çektim ve döndürdüm.

"Neler oluyor, Rodrigo?" Gözlerinin içine baktım ve birden gözlerinin içini gördüm. Küçük sarışın bir kızın elini tutuyordu; bu Rodina'ydı. Karanlıkta denize doğru olabildiğince hızlı koşuyorlardı. Arkasına baktığında, yüzünün olması gereken yerde beyaz bir maske olan tamamen siyah giyinmiş bir figür vardı; elleri bile eldivenlerle kaplıydı. Maskeden ve saklanmaktan kurtulmadan önceki Harlequin'di. Kucağında küçük sarışın bir çocukla koşuyordu; o Ru'ydu.

Arkalarında koşan, annelerinden biraz daha uzun ikinci bir Harlequin vardı. Babaları tıpkı onlar gibi giyinmiş diğer figürlerle dövüşüyordu. Harlequin'ler kendileriyle dövüşüyorlardı. Gözlerimizle takip edemeyeceğimiz bir hız ve zarafet içinde hareket ediyorlardı. İşte Harlequin, Tüm Karanlıkların Anası'nın büyüsü içlerinde güçlü bir şekilde akıyordu. Saklanmak zorundaydılar ama savaş alanında ilerlerken birer tanrıydılar.

Uçurumun kenarında durduk. Rodina ağlıyordu, kolu kanıyordu, benim kolum kanıyordu, bizim kolumuz kanıyordu. Annemiz Ru'yu yanıma oturttu; eldivenini çıkardı ve çıplak eliyle yüzüme dokundu. Rodrigo irkildi; bunu toplum içinde asla yapmazdı, kendini gösteremezdi, bir elini bile. Ru'nun elini Rodina'nınkine bastırdı, böylece üçü uçurumun tepesinde el ele tutuştular.

Onlara onları sevdiğini ve onları kurtaramadığı için üzgün olduğunu söyledi ve sonra dönüp savaşmaya gitti

babalarının yanında. İyi savaştılar ama küçük bir orduya karşı sadece iki Cesurca öldüler ama yine de öldüler.

Rodina hepsini uçurumun kenarına sürüklemişti, ağlayarak ve çığlık atarak ailelerini arıyorlardı. Ru sessizdi, yüzü solgundu ama ağlamamıştı. Rodrigo bunu yıllar sonra hatırlayacaktı, içlerinde ağlamayan tek kişi Ru'ydu.

Maskeli ve kapüşonlu figürler kılıçlarını temizledikten sonra üç çocuğa döndüler. Biri eldivenli elini onlara doğru uzattı ve bir erkek sesiyle konuştu. "Gelin, her şey bitti."

Rodina önce ona, sonra Ru'ya, sonra tekrar ona baktı. Yüzüne bugün de sahip olduğu bir ifade geldi: şiddetli bir kararlılık ve tamamen siktir git tavrı. Geriye doğru bir adım attı. Rodrigo tereddüt etti, sonra onunla birlikte attı; sadece Ru geri çekildi, kenetlenmiş ellerine yaslandı.

"Hayır, Dinnie." dedi.

Konuşan Harlequin, "Aptal olma, sana zarar vermeyeceğiz," dedi.

Başka bir Harlequin öne çıktı ve sesi kadındı. "Güvendesiniz."

"Karanlık Kraliçe seni yanında istiyor; sana asla zarar vermeyiz," dedi bir başka kadın.

"Bizi alamaz!" Rodina o küçük kız sesiyle bağırdı ve geriye doğru adım atarak havaya karıştı.

Rodrigo yeni öğrendiği ve annesinin ona çok kaba olduğunu söylediği bir hareketle kız kardeşinin onu uçurumun kenarına sürüklemesine izin verdi. Ru'nun uçurumdaki yüzü bir an için dehşete kapıldı ve "Hayır!" diye bağırarak kız kardeşinin elini tutmasını engellemeye çalıştı. Artık çok geçti; Harlequin onları kurtarmak için uçurumun kenarına doğru koşarken birlikte düştüler.

Rodina ve o, uçurumun tepesindeki figürlere bakarak tam bir sessizliğe gömüldüler. Ru yol boyunca çığlık attı.

34

Cipin arkasında, kalbim çarparak ve nabzım beni boğarak uyandım. Ru, "Güvendesin, bu sadece bir rüyaydı," dedi.

Döndüm ve yüzünü benimkinden birkaç santim uzakta buldum, ama tıpkı kardeşine benziyordu, böylece bir an için gerçekten uyandığımdan ya da rüyanın değiştiğinden emin olamadım. Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama emniyet kemeri beni sabit tutuyordu. Paniklemeye başladım ama Pierette "Sorun yok Anita, uyandın" dedi.

Ona yaslandım ve o da kollarını bana doladı.

"Sorun ne, Anita? Neden benden korkuyormuş gibi bakıyorsun?" Ru sordu.

"Rüyamda kardeşini ve hepinizi gördüm, ama özellikle Rodrigo'yu."

"Özür dilerim, Rodina ve ben de hâlâ onun hakkında rüya görüyoruz." "Onu ilk kez rüyamda görüyorum," dedim.

"Neden bu gece rüyanda onu gördün?" Pierette saçlarımı okşayarak ve yüzümün yan tarafına bir öpücük kondurarak sordu.

"Rodrigo bunun Ru'nun yanında uyuduğum için olduğunu söyledi." Ru, "Rüyana ben neden olmadım Anita," dedi.

"Bunu bilerek yapmadığını biliyorum," dedim.

Truth, "Anita, belki de bu sadece bir kâbustur," dedi.

"Belki." Ru'ya baktım. "Sana rüyamın bir bölümünü anlatsam ve sen de bana bunun çocukluğundan gerçek bir anı mı yoksa sadece kafamdaki bir rüya mı olduğunu söylesen nasıl olur?"

Ru, "Yardım etmek için elimden ne gelirse yaparım," dedi.

Sonra bir şey fark ettim: SUV hareket etmiyordu. "Bir dakika, neden hareket etmiyoruz?"

Ethan cevap verdi, "Çoklu bir araba kazası var. Polis ve ambulans gelene kadar burada mahsur kaldık."

"Kazaya ne sebep oldu?" Ben sordum.

"Görecek kadar yakın değildik," dedi Ethan.

"Ru'ya rüyanı anlat," dedi Nicky.

Ona ve arabanın geri kalanına Rodrigo'nun anısı gibi görünen kısmı anlattım. Arabanın loşluğunda bunu söylemek zordu ama sanırım rengi soldu. "En eski anılarımdan biri düşmek ve çığlık atmak. Çığlık atmam Roddy ve Dina'nın benim zayıf olduğumu düşünmelerinin nedenlerinden biriydi."

"Sen bir çocuktun," dedim.

"Hepimiz çocuktuk," dedi.

Buna itiraz etmek zor, o yüzden denemedim.

"Anita'nın çocukluğunuzdan gerçek bir anıyı hayal ettiğini mi söylüyorsunuz?" Truth sordu.

Ru, "Evet," dedi.

Wicked, "Rüyanda başka ne oldu Anita?" diye sordu.

Onlara anlattım.

Ethan, "Eğer anı gerçekse, o zaman uyarıyı ciddiye alacağız," dedi.

Pierette, "Anita'yı güvende olacağı Circus'a götürmeliyiz," dedi.

Nicky, "Önümüzdeki enkazın üzerinden havalanamayız," dedi.

"Arkamızda daha az araba var," dedi Pierette.

Wicked, "Bir fikriniz varsa paylaşın," dedi.

"arabaları hareket ettiriyoruz, böylece SUV'u döndürebiliyoruz ve sonra refüjden geçiyoruz."

"Bu bizi Circus'tan daha uzağa götürecek," dedim.

Pierette, "Sadece bizi kazanın yanından geçirecek bir çıkış ve yan yollar bulana kadar," dedi.

Truth, "Eğer ayağımız tutuyor olsaydı, sadece dördümüzün arabaları kaldırıp yolun kenarına taşıması yeterince kolay olurdu," dedi.

"Onları gerek yok, sadece yolumuzdan çekelim," dedim. "Belki ben yardımcı olabilirim?"

"Nasıl?" Pierette sordu.

"Rozetimi ve U.S. Marshal rüzgarlığımı giyeceğim ve onlara olay yerine gitmemizin zorunlu olduğunu söyleyeceğim."

"Bununla başlayalım," dedi Nicky, "ve eğer hâlâ arabalarını çekmezlerse, o zaman onları yolun dışına iteriz."

Telefonum çaldı ve tokat yemiş gibi . Gergin, kim, ben mi? "Marshal Blake."

"Anita, benim."

"Edward, bu numarayı tanımıyorum."

"Yeni telefonu aldığımda numaraları değiştirmek zorunda kaldım," dedi. "Neden yeni bir telefona ihtiyaç duydun?"

"Eskisini canavar yedi," dedi ve ben ne tür bir canavar olduğunu soramadan konuşmaya devam etti. "St. Louis'de neler oluyor?"

"Daha açıklayıcı olmanız gerekecek," dedim.

"Bir şehirde tek bir gecede vampirlere yönelik nefret grubu saldırılarının sayısında rekor kırmış olabilirsiniz."

"Ah, o mu?" dedim, sanki beni etkilememiş gibi. "Başka ne oldu?" diye sordu.

"Geçen sefer buraya geldiğinde Queenie ile tanıştın mı?"

"Onu gördük, eski tarz Harlequin gibi yüzünü kapatan birkaç kişiden biri," dedi.

"Jean-Claude ve benim aramdaki işaretlere zarar vermek için büyü kullandı."

"Bu senin ve onun güçleri için ne anlama geliyor?"

Tartışmaması ya da aptalca sorular sormaması, doğrudan önemli kısımlara girmesi hoşuma gitmişti. "Hâlâ bunu çalışıyorum, ama eğer

Jean-Claude'a gidip işaretleri bizzat yeniden yaparsak, o zaman sorun kalmaz."

"Madem ona ulaşabiliyorsun, neden söyledin?"

Nicky, "Ona Deimos'un rüyanla dalga geçmiş olabileceğini söyle," dedi.

Ona söyledim.

"Deimos geçen sefer insanların duygularıyla oynamamış mıydı?" "Biraz, evet. Seyircilerin aklına girdi."

"Ya nefret gruplarının kafasına girdiyse?"

Bir iki saniye düşündüm, sonra "Tanrım, Edward" dedim.

"Toparlandım ve havaalanına gidiyorum. İki saat içinde yerde olacağım."

"New Mexico'dan ."

"Louisville, Kentucky'de bir canavar avını yeni bitirdim. ki, bu beni çok daha yakına getiriyor."

"Yardım alacağım."

"St. Louis, doğaüstü olaylarla ilgili suçların çokluğu nedeniyle daha fazla polisin yardıma gelmesi için bir çağrı yaptı, yani size doğru gelen sadece ben değilim."

"Bernardo'ya bir şey değil, ama Olaf'ı da kastediyorsun."

"O benden daha uzakta, bu yüzden o oraya varmadan ben yere inmiş olacağım."

"Biz bu bokla burada uzun boylu, solgun ve korkutucu birine ihtiyacım yok."

"Eğer Deimos'la ejderha formunda savaşmak zorunda kalırsak, alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız olacak."

"Olaf kavgada iyi bir adamdır, Anita," dedi Nicky.

"İyi ama belki de insanların duygularıyla oynamaya devam etmesinin nedeni artık ejderha olayını yapamamasıdır."

"Buna güvenemeyeceğimizi biliyorsun, Anita."

"Evet, en iyi değil en kötü senaryo için plan yapmamız gerektiğini biliyorum."

"Senin haydut Harlequin ejderhanla çalışıyor olabilir mi?"

"Bilmiyorum."

"Kaazim İrlanda'da bizimle birlikte iyi bir varlıktı, ama Queenie onun usta vampiri değil mi?"

"Evet, önlem olarak koruma altında."

"Güzel."

"Yere indiğinizde bana haber verin; şafak sökmeden Jean-Claude'a ulaşabilmek için yeri göğü ya da en azından birkaç arabayı hareket ettirmem gerekiyor."

"Birkaç araba çekelim mi?"

"Trafikte çok araçlı bir kazanın arkasında sıkışıp kaldık."

"St. Louis'de saat sabahın üçü, Los Angeles'ta değil," dedi. "Öyle bir gece oldu," dedim.

"O geceyi o hale getiren her şey şu ana kadar düşman eylemiydi, değil mi?"

"Evet."

"Anita, ya bu daha çok düşman eylemiyse?"

Ru, "Bir keskin nişancı tüfeği lastikleri patlatabilir, hatta bir sürücüyü indirip böyle bir kazaya neden olabilir," dedi.

"Kazaya biri sebep olsa bile bu sorunu değiştirmez. Geri Circus'a ulaşabilmemiz için arabaları yolumuzdan çekmemiz gerekiyor," dedim.

"O zaman git yap, elimden geldiğince çabuk orada olacağım," dedi Edward ve telefonu kapattı. Eğer rahatlamak istiyorsan, o her zaman senin adamın değildi.

"Sizce bu kazaya gerçekten biri mi sebep oldu?" Kulak misafiri olan herkese sordum.

Nicky, "Buna neyin sebep olduğu önemli değil," dedi, "amacımız değişmiyor. Şafak sökmeden Anita'yı Lanetliler Sirki'ne götürmemiz gerekiyor."

"Arkamızdaki arabaları hareket ettirmeye çalışmak bunu yapmanın en etkili yolu mu?" Pierette sordu.

"Eğer Truth ve ben iyileşmiş olsaydık onu Sirk'e uçurabilirdik," dedi Wicked.

"Daha önce de bizimle uçmuştu," dedi Truth. "Uçtum," dedim.

"Anita'nın rüzgarlığını ve rozetini ödünç alsam ve Anita onları iyileştirirken insanların arabalarını çekmelerini sağlayabilir miyim diye baksam nasıl olur?" Ethan söyledi.

"Arabalardaki yabancıların sizin şerif olduğunuza inanma olasılığı benim olduğuma inanma olasılığından daha yüksek," dedim.

"Neden bunun için özür dilemem gerektiğini hissediyorum?" dedi. "Özür dilemeye gerek yok, sadece üzücü cinsiyetçi gerçek."

Nicky, "Boş rüzgarlığımı giyip Ethan'ı takip edeceğim ve onunla şerifçilik oynayacağım," dedi.

"İkinizi de vekil tayin edebilirim; burada yaşanan çılgınlığı örtbas etmek için yeterli sayıda doğaüstü polis memuru bulmanın bir yolu da bu olabilir."

Ethan gülümseyerek, "Her gün senin özel yardımcıların olacağız, bunu biliyorsun," dedi.

Rüzgarlığımı çıkarmak için emniyet kemerimi çözdüm ve ona uzattım. "İkiniz de benimle birlikte şehir dışı şeriflik görevlerinde bulundunuz. Nasıl oynandığını biliyorsunuz."

Nicky dışarı çıktı, boş rüzgârlığını daha sağlam bir şekilde yerine yerleştirdi, sonra başını tekrar içeri soktu, bir eli açık kapıya dokundu. "Kötü bir adamken her türlü kanun adamının kılığına girerdim."

Ethan cipten inerken, "Tehditkâr ses tonunu azaltmayı unutma," dedi.

"Bir gözüm kayıp; iyi polis olamam." Ethan kapıyı kendi tarafından kapatırken Nicky bana baktı. "Tıpkı bir adamın ABD Şerifi olduğuna inanmadan önce senin olduğuna inanacakları gibi, benim de bir gözüm yok, bu yüzden tüm bu yaralarla kimse benim iyi polis olduğuma inanmaz."

"Cinsiyetçi, muktedir piçler," dedim.

Gülümsedi ve bu bana cipin arkasında onunla seks tercih edeceğimi düşündürdü. O zaman sırıttı, şiddetli ve mutlu. Okumuştu

Bu da kapıyı kapatıp ıslık çalarak yola devam etmesi için yeterliydi.

"Islık mı çalıyor?" Pierette sordu.

"Evet," dedim.

Ru, "O mutlu," dedi.

Pierette, "Hayatındaki tüm erkekler arasında Nicky'yi en az anlayan benim," dedi.

"Sorun değil, onunla yatmıyorsun ve ben onu gayet iyi anlıyorum."

"Bu kadar farklı zevklere sahip bu kadar çeşitli erkeği gerçekten sevmeniz ve onlardan hoşlanmanız göz korkutucu. Size ayak uydurabilir miyim bilmiyorum."

"Bu bir yarışma değil," dedim, üzerimizdeki sokak lambasının ışığında yüzünü inceleyerek. Cipin arkasında daha fazla gölge olmasını umuyordum.

Wicked, "Jean-Claude'a geri dönmenin daha hızlı bir yöntemi olarak bizi iyileştireceksen, o zaman gecikmeyelim," dedi.

Ona gülümsedim, bunun sadece normal bir cinsel istek olmadığını biliyordum. Eğer mümkünse iyileşmek istediği için onu suçlamıyordum.

"Cipin arkasında mı?" Truth biraz kuşkulu bir sesle sordu. "Daha

kötü yerlerde de seks yaptık," dedi Wicked.

"Bu kadar kötü yaralanmışken olmaz."

"Daha fazla yer istiyorsan, ağaçların altındaki eşikte deneyebiliriz." Bunu teklif ederken gülümsüyordum.

Truth, "Kolum iyileşene kadar arabanın arkasında kalmayı tercih ederim," dedi.

"Çıplak çimlerin üzerinde seks abartılıyor," dedi

Wicked. "Arabanın arkası o zaman," dedim.

Ru kapı koluna uzanarak, "Ben arabanın dışından korurum," dedi.

"Ben içeride kalmaktan memnunum. Nathaniel bana bazen benim de izlemeyi sevdiğimi öğretiyor," dedi Pierette.

Ru, "Daha sonra zevk alacağını bilerek izlemek bir şeydir, ama bu olmadan izlemek tamamen başka bir şeydir," dedi. Ben buna ne diyeceğimi bilemeden dışarı çıktı ve sonra Wicked koltuğun üzerinden uzanıp parmaklarını yüzümde gezdirdi. Sol tarafındaki bandaj neredeyse parlayacak şekilde ışık ve gölgeyle kesilmiş yakışıklı yüzü beni ona çevirdi.

"Pierette'in aynı anda hem bizi koruyup hem de gözetlemesinin bir sakıncası var mı?"

"Onun izlediğini bilmek seni heyecanlandıracak mı?"

Cipin küçük sınırları içinde bunu düşündüm. "Olabilir." "O zaman izleyebilir." Elini cipin yan tarafında aşağı yukarı gezdirdi.
yüzümün.

"Bu şekilde yaralandığımızda en iyi halimizde değiliz,"
dedi Truth. "O yüzden bizi çok acımasızca
yargılamayın," dedi Wicked.

Sonunda Pierette'le konuştuklarını fark ettim. Bir an neredeyse kıskandım ve sonra dördümüzün olduğu bir gece geçirmeyi düşündüm, iki erkeği de üstümüzde izleyebileceğim, aynı anda içimize girebilecekleri, aynı anda bizi tatmin edebilecekleri bir gece ve bunun düşüncesi vücudumdaki bazı şeyleri o kadar sert ve hızlı bir şekilde sıkılaştırdı ki nefesim kesildi.

"Sorun nedir?" Wicked elini bırakarak sordu.

"Yok bir şey," dedim, "sadece Pierette'le geçirdiğimiz bir geceyi düşünüyordum, ikiniz de kendinizi daha iyi hissettiğinizde bunu tekrarlayabiliriz."

"Yani o gece..." dedi.

Micah ve Nathaniel demesini engellemek için parmağımı dudaklarına koydum, çünkü en poli erkekler bile olayların ortasında başka biriyle karşılaştırılmaktan hoşlanmaz. "Evet, o gece."

Parmak ucumu öptü, sonra ağzını parmağımın üzerinde gezdirerek parmak ekleminin elimle birleştiği yere kadar beni içine aldı. Yavaşça yukarı çekerken ağzı ılık ve ıslaktı. Nabzım yükselmişti, nefes alışım çoktan hızlanmıştı.

Truth, "Bu çok yardımcı oldu," dedi.

"Çok yardımcı oldu," dedi Wicked. Sesleri, eğlenen tek kişinin ben olmadığımı sağladı.

Parmağımın ucunu tekrar öptü, sonra da "Daha fazla yardımcı olabileceğim bir şey olursa haber ver," dedi.

"Yardıma ihtiyacım olursa sana haber veririm,"

dedim. "Ya da ağzıma," dedi.

Adamlardan biri istekli bir ses çıkardı, endorfinler zaten acıyı hafifletmeye yardımcı oluyordu. Mükemmel.

35

Ben zırhımı ve silahlarımı çıkarırken PIERETTE biraz fazla yardımcı OLUYORDU, bu yüzden izlemek yerine nöbetçi olarak SUV'un dışında durmak zorunda kaldı. Ona kötü bir röntgenci olduğunu söyledim; sadece izlemeleri gerekiyordu. Güldü ve cipin yan tarafına yaslanmaya gitti. Ru diğer tarafta dimdik ayakta duruyordu ve her santimi nöbetçiydi.

Pierette'in bana verdiği çantadan az önce giydiğim tişörtü çıkardım, bu da beni Nathanielin muhtemelen paketlediği push-up sütyenle bıraktı. Spor sütyenlerim nihayet dantelli iç çamaşırlarımla eşitlenmişti.

Wicked, "Eğer uyuyorlarsa sütyen ve külotu bırakın," dedi.

Taktik pantolonumu çıkarıp döşeme tahtasındaki çorap ve botlara ekledim, sonra dizlerimin üzerine çöktüm, böylece keskin ışık iç çamaşırlarımın birbiriyle uyumlu olduğunu gösterebilecekti. Wicked elini uzattı, sonra da Truth elini uzattı; yardımı kabul ettim, gerçi arka koltuğa tırmanmayı kolaylaştırmak yerine zorlaştırdı ama ellerinin benimkinde olduğunu hissetmek biraz garip bir çabalamaya değerdi.

Arka pencereden baktım ve Nicky ile Ethan'ın insanları yolumuzdan ilerleme kaydettiklerini gördüm. Sorun, bize yol açanların arkasından yeni arabaların gelmeye devam etmesiydi. Bu, bitirmeye her yaklaştığınızda resmin genişlediği ve daha fazla yeni parçanın yağdığı bir yapboz yapmak gibiydi.

Truth ve Wicked eşleşen iç çamaşırlarımla beni kendilerine doğru çektiler. "İkiniz de çok fazla kıyafet giyiyorsunuz," dedim.

Truth, "Gömleğim, eğer hastane önlüğüne gömlek diyebilirseniz, üzerimde kalmak zorunda, çok fazla bandaj var," dedi.

Giydiği bodur pantolonun beline uzandım, sonra eğilip ona yumuşak bir öpücük verdim. "Uzanırsan seni pantolonundan çıkarmak benim için daha kolay olur."

Gülümsedi ve sağlam olan tek kolunu kullanarak Sirk'teki birinin onlar için arkaya koymayı akıl ettiği battaniyelerin üzerine uzanana kadar aşağı inmesine yardım etti. Pantolonunun büzgüsüne ulaşabilmek için hastane önlüğünü yukarı kaldırdım ve yolumdan çektim. Arkaya doğru tırmanırken bir yerlerde vücudunun istekli hissetmiştim, ama elimin topuğu vücudunun ön tarafına değdiğinde yumuşaktı, bu da oturmaktan uzanmaya geçerken bile canının çok acıdığı anlamına geliyordu.

Ardeur'u çağırmaya çalıştım ama boştum, çağıracak bir şey yoktu. Bundan önce seksle iyileşebilmiştim ama bu, katılan herkesin cinsel ilgisini gerektirmişti. Kendi başıma yapabileceğim hiçbir şeyin *ardeur*'un anlık şehvetinin yerini tutabileceğinden emin değildim.

Yardım umuduyla bağlantılardan Jean-Claude'a ulaştım. Çağrıma cevap verdi, sesi içime fısıldıyordu. "*Ma petite*, sizi geciktiren nedir?"

Nerede ve neden geciktiğimi bilmemesi gerçekten kötüye işaretti. Aramızdaki işaretlerden ona doğru uzandım, ölüm kalım meselesi dışında hiç uzanmadığım kadar sert uzandım.

Bir sonraki kısmı yüksek sesle düşünmeye çalıştım ama sanki odaklanamadan dağıldı. Yüksek sesle söyledim, artık beni duyacağından emin değildim. "Nerede olduğunu ya da ne yaptığını bilmiyorum Jean Claude. Seni kafamın içinde göremiyorum."

"Ben de seni, *ma petite*, aramızdaki işaretlerle ilgili yanlış olan her neyse daha da kötüleşiyor."

"Queenie bunu nasıl yapabilir? Brujaların onun büyüsünü kontrol altında tutmak için orada olduğunu sanıyordum."

"Onun sihrini artırmasını engelliyorlar, *küçük* hanım. Hepimiz bunun yeterli olacağına inanıyorduk."

"Belli ki öyle değil."

"Farkındayım."

"Büyüsünü beslemeye devam edemiyorsa nasıl oluyor da aramızdaki bağa bu şekilde zarar veriyor?"

Truth elimi tuttu ve Jean-Claude'un mavi ipeğe uzanmış yüzünü bir anlığına görebildim, sonra görüntü eski bir yayınını kaybetmesi gibi titredi. Wicked'a uzandım ve elimi tutmasını istememe bile gerek kalmadı. İkisine de dokunabildiğim anda görüntü geri geldi.

"*Ma petite*, seni görebiliyorum, nerede olduğunu ve Wicked Truth'un ellerini tuttuğunu biliyorum."

"Aklımı okuyabiliyor musun? Neden geciktiğimizi biliyor musun?" "Trafik, bir kaza, büyük bir çarpışma."

"Evet!" Sonra onu bir daha göremedim, Wicked ve Truth'a ne kadar sıkı tutunmuş olursam olayım.

"*Ma petite*, korkarım ki yakında bana gelmezsen aramızdaki vampir izleri geri dönülmez bir şekilde bozulacak." dediğinde sesinden başka bir şey duyamadım.

"Hayır, bunun olmasına izin vermeyeceğim." Sonra sesi bile kayboldu. Onun adını haykırdım. Wicked ve Truth bana neyin yanlış olduğunu soruyorlardı. Ru ve Pierette kapılarını açmış tehlike arıyorlardı. Silahlarını güvenli bir şekilde aşağıya doğrultmuşlardı ama Jean-Claude'a ulaşamazsam bizim için hiçbir güvenlik yoktu.

Bağrışmalar duydum ve sonra Ru, "Nicky'nin motosikleti var" dedi.

Motosiklete binme düşüncesi beni korkutuyordu -acil servislerde *donorcycle* denmesinin bir nedeni vardı ama Jean-Claude'u kaybetmek beni daha çok korkutuyordu. Koltuğa geri tırmandım ve döşeme tahtasında kıyafetlerimi buldum. Çorap, pantolon, bot, tişört. Neredeyse çelik yeleği bırakacaktım ama beni motosikletten düşmekten tıpkı bir kurşundan koruyacağı gibi koruyacaktı, o kadar iyi değil ama bir tişört ve deriden daha iyi koruyacaktı. Hâlâ silahları, bıçakları koyuyordum,

ve Nicky büyük bir motosikletle yanaştığında cephane yerine geri döndü. Siyah, krom ve büyüktü; koltuğu iki kişinin oturabileceği kadar . Nicky bana siyah bir kask uzattı.

"Kaskın nerede?" Ben sordum.

"Kaskı tak, bisiklete bin. Jean-Claude'un aklından çıktığını hissettim."

Kaskı aldım ve taktım. Biraz büyüktü ve ayarlamakta zorlanırken Ethan uzanıp benim için ayarladı. Artık benim mareşal rüzgarlığımı giymiyordu. Bunu düşünmek için zamanım vardı ve sonra Ru ceketi giymem için tutuyordu. Kordonundaki rozetimi bana uzattı. Başıma geçirmeye çalıştım ama kask çok büyüktü. Kordonu çıkarıp yeleğin üzerindeki MOLLE kayışlarından birine takmak ya da... Nicky motosikletin motorunu çalıştırdı. "Şimdi, Anita!"

Rozetimi rüzgârlığın cebine soktum ve Nicky'nin arkasında motosikletin arkasına bindim. Ayaklarımı nereye koyacağımı . Ru nereye koyacağımı söyledi ve botlarım yerine oturur oturmaz Nicky, "Bekle," dedi.

Kollarımı rüzgârlığının altından geçirmek için zamanım vardı ve ona dokunduğumu hissettiği anda motosiklet kükreyerek ilerledi. Nicky'yi yakaladım ve ellerimi beline daha sıkı sarmayı başararak vücudumu olabildiğince sıkı bir şekilde onun arkasına bastırdım.

Daha sıkı tutunduğumu hissetmiş olmalı ki gaza bastı. kaskın izin verdiği ölçüde vücuduna gömdüm, ağrıyana kadar kollarımı beline doladım.

Motorun sesini bastırarak bağırdı, "Burada refüjün üzerinden geçiyoruz." Bana daha sıkı tutunmamı söyleme zahmetine girmedi, zaten tutabildiğim kadar sıkı tutuyordum. Yavaşladı, bu da nabzımı biraz daha mutlu etti, sonra bu tür bir motosikletin off road için yapılmadığını gösterdi. Sanki dişlerim kafamdan fırlayacakmış gibi hissettim. Sonra yolun diğer tarafına geçtik.

Otoyolda. Diğer arabalardan fren sesleri geliyordu; gözlerimi *kapattım* ve *Nicky'ye güvendiğimi* düşündüm*. Nicky'ye güveniyorum.* Ona güveniyordum; güvenmediğim motosiklet ve yoldaki diğer sürücülerdi. Nicky'ye tutundum ve çok geç olmadan Jean-Claude'a varabilmemiz için dua ettim.

36

Rüzgârla aramızda hiçbir şey yokken otoyolda hızla ilerlemekten duyduğum korkuya ve Jean-Claude için kafamda ve kalbimde sürekli olarak hissettiğim kayıp duygusuna o kadar kapılmıştım ki, yakınımızda ölü bir şey olduğunu bana fısıldayan ruh çağırma yeteneğimi neredeyse kaçırıyordum. Üzerimde iki tabanca vardı: biri yeleğimin ön tarafında, ikincisi ise kalçamda bir kılıf içindeydi. Kılıfı seçtim, çünkü yeleğimin önündeki tabancaya ulaşmak için Nicky'den geriye doğru eğilmem gerekecekti, bu yüzden kılıfı seçtim.

Beni iki yanımdan kollarımın altından yakalamaya çalıştılar ama sadece bir kolumu , silahın olduğu kolumu. Hâlâ Nicky'yi tutan kolumu yakalamaya çalışan vampir ıskaladı. Sağ kolumu tutan vampir beni motosikletten indirmeye çalıştı ama ben diğer kolumla Nicky'yi sıkıca tuttum ve bu benim hatamdı. Biriyle birlikte motosiklet sürüyorsanız, motosikleti dengede tutmak için aynı yönde hareket etmeniz gerekir. Vampir kolumu tuttuğu için Nicky ile birlikte hareket edemiyordum. Motosikletin kaymaya başladığını hissettim. Sağ kolumu tutan vampir belimin arkasındaki silah kemerini kavradı ve motosiklet daha hızlı savrulup Nicky hala üzerindeyken yan yatarken beni yukarı kaldırdı. Arabalar Nicky'nin kaza yapmasına ve birinin motosikletin arkasından gece gökyüzüne çekilmesine tepki verirken arkamızda frenler gıcırdadı.

Nicky ve motosikletin nereye gittiğini görecek vaktim olmadı çünkü vampir beni trafiğe atmak istercesine havaya fırlattı. Çığlık attım. Beni bir ayı gibi kucakladı, ama geriye düşmek yerine hızla gökyüzüne doğru gittik, çok daha hızlı

Gördüğüm tüm vampirlerden daha fazla uçuyordu. Tekrar çığlık attım ve bu bana silahımı vücuduna doğrultmak için kullanabileceğim saniyelere mal oldu. Onu vurabilirdim, kısa bir mesafeden düşebilirdim, hayatta kalabilirdim ama silahı vücuduna doğrultmaya çalıştığımda dünya, sallanan ayaklarımın altında yayılan şehir ışıklarıyla birlikte siyah gökyüzüydü. Kolları belime dolanmıştı ve benim kollarımdan biri de onun omuzlarındaydı. Diğer elim silahıma sarılmıştı; tek yapmam gereken çekmekti. O kadar korkmuştum ki dilimde metal tadı vardı. Nefesimi tutuyordum, ya da belki de soğuk hava akımı nefesimi çalıyordu.

"Beni vurursan ikimiz de ölürüz," dedi vampir, sanki hangi seçimi yaptığımı umursamıyormuş gibi nötr bir sesle. Belimi bıraktı ve aniden iki kolumu da boynuna dolamak zorunda kaldım, yoksa düşecektim. Silahımı elimden çekip aldı ve düşmesine izin verdi. Bir an için beni de düşürmek istediğini sandım ama sonra kolları belime dolandı ve itiraf etmeliyim ki rahat bir nefes aldım. Evet, kötü vampir beni havaya kaldırmıştı ama düşürmeyecekti - henüz. Uçmaktan korktuğumu sanıyordum ama o anda gerçekten büyük, devasa yüksekliklerden ve onlardan düşmekten korktuğumu fark ettim. Hay sikeyim.

Bacaklarımı vücuduna her aşık gibi yakın ve sıkı bir şekilde sardım. Şimdi beni düşürmek istiyorsa bedenimi teker teker soyması gerekecekti. "O silahı sevdim," dedim, onunki kadar nötr bir ses çıkarmaya çalışarak; başarısız olduğumdan oldukça eminim, ama bu kazanmakla ilgili değil, elinden gelenin en iyisini yapmakla . Ve ben de paniklememek için elimden geleni yapıyordum. Fobiler berbattır.

"Seni beni baştan çıkarmaya çalışmakla suçlardım ama korkunu hissedebiliyorum" derken yüzü öpüşmeye yakındı.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Kurtarıcınızı bekliyoruz," dedi.

"Harika, onlar gelip seni öldürene ve beni dünyaya geri götürene kadar takılacağız."

"Ama Kötü Gerçek çok yaralı olduğuna göre buraya uçup seni kim kurtarabilir? Yanınızda benim kadar iyi uçan başka kim var?"

Ona baktım ve "Jean-Claude" dediğimde yüzümün tüm korkuyu gösterdiğini biliyordum.

Gülümsedi ama bu seri katillerin işler daha da kötüye gitmeden önce kullandığı türden bir gülümsemeydi. "Evet, müstakbel kralımız güzel kızını kurtarmaya gelecek ya da şatosunu terk edemeyecek kadar korkuyorsa o zaman parlak zırhlı şövalyen Damian ejderhayla savaşmaya ve seni kurtarmaya gelebilir. Hangisi gelirse gelsin, onu öldüreceğiz."

Polislerin yapmaması gerektiğini bildiği şeyi söyledim, çünkü kötü adamların bir nedene ihtiyacı yoktur. "Neden?" diye sordum. Sanki önemli olan tek şey onu durdurmakken *nedenin* bir önemi varmış gibi sordum. Artık kendim için korkmuyordum.

"Çünkü ne kadar güçlenmiş olursa olsun Belle Morte'un katamiti tarafından yönetilmek istemiyoruz."

Kollarımı ve bacaklarımı beni kollarında tutan vampirin etrafında daha sıkı kenetledim. Elimi kaydırarak boynuna dokundum, çıplak teni çıplak tene değdirdim. Kötü Gerçek'te işe yaramıştı. Herhangi bir vampire dokunmamın bana bunun için yeterli gücü kazandırması için dua ettim.

"Cidden beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun? Bu aptalca bir iş, Anita Blake. Ben günümüzde aseksüel olarak adlandırılan biriyim. Teklif edeceğin hiçbir şey beni baştan çıkaramaz." Bağlantımı önce Jean-Claude'a açtım. Ona elimden geldiğince sert bir şekilde*, "Uçmak bir tuzak, gelme"* dedim.

Jean-Claude gücün en zayıf dokunuşunu üfledi. *Seni duyuyorum,* ma petite*. Diğerlerini uyaracağım*. Sonra bağlantı tekrar koptu. Sanki bir vampire her dokunduğumda onları Jean-Claude'a ulaşmak için geçici piller gibi kullanabiliyordum.

"Efendinin gücünü hissediyorum, Anita Blake. Güzel, ona seslen."

"Ona gelmemesini söyledim."

"Nasıl olsa gelecek." Vampir yanağını yanağıma bastırdı ve şöyle dedi: "Aşık erkekler her zaman kadınlarını kurtarmaya gelirler.

Sıkıntı. Bu, kralınızı ebedi istirahatgahına götürecek olan yerçekimi kadar gerçek ve güvenilir bir evren yasasıdır."

Başımın üst kısmını boynunun kıvrımına gömdüm, böylece boğazımı kolayca parçalayamazdı. Elimi romantikmişim gibi sırtından aşağı kaydırdım ama silah arıyordum. Kumaş pürüzsüz görünüyordu ve beline doladığım bacaklarım bana orada bir şey taşımadığını söyledi, yani ayak bileğinde bir kılıf yoksa silahsızdı. Elbette, silahların gereksiz olduğunu düşündürecek kadar havada süzülüyordu ama Jean-Claude ya da Damian ortaya çıkarsa onları nasıl öldürmeyi planlıyordu? Damian'a sonradan düşünülmüş gibi davranmasına içerledim. Ortaya çıkarsa onu öldüreceklerdi, ama o ikincil zarardı. Jean-Claude'u istiyorlardı.

"Bana aldatma konusunda yeteneğin olmadığı söylenmişti, Anita, ama şu anda beni oldukça kurnazca arıyorsun."

Jean-Claude'u beklemekten yorulursa diye omuzlarını iki kolumla kavramaya geri döndüm. "Teşekkürler, sanırım."

"Şimdi sakinsin, neden?"

Başımı salladım, daha iyi koşullar altında bir sarılma hareketi. Şimdi sadece beni ısırmasını istemiyordum. "Nicky motosikleti bulmasaydı ne yapacaktın?"

"İşimizi kolaylaştırdınız, teşekkür ederim ama planımız hâlâ geçerli. Doğaçlamalarım beni sadece programın önüne geçirdi."

için mücadele ettim ama o bunu hissetti.

"Aklınıza bir şey geldi, lütfen paylaşın."

için bir olmadığından, beni esir alanın iyi niyetini mümkün olduğunca korumak iyi bir fikir gibi görünüyordu, bu yüzden gerçeği . "Adamlarınızın geri kalanı henüz yerlerinde değil, bu yüzden sadece geziniyoruz ve hiçbir yere gitmiyoruz."

"Başka kimse yok," dedi.

"Jean-Claude beni kurtarmak için buraya gelirse, onu indirmeye çalışacaksın ama takviye kuvvetlerini bekliyorsun."

"Takviye kuvvetim yok; sadece ben

varım." "Yalancı," dedim.

"Tenimdeki yalanın kokusunu alabilecek bir lycanthrope değilsin. Tahmin ediyorsun."

O haklıydı, ama ben onun kollarına daha rahat yerleştim, çünkü ben de haklıydım. Gece gökyüzünde süzülüyorduk, yıldızlar ve yerden gelen daha parlak ışıklar arasında kalmıştık. Yükseklikten rahatsız olmuyorsanız ortam romantikti.

"Kimsin sen?" diye sordum.

"Bunu size söylememe gerek yok."

"Biliyorum ama de söyle," dedim.

"Trappolino, bunu sana neden söyledim ki?" İtalyan komedisinden, commedia dell'arte'den gelen isimlerden biriydi. Harlequin'in tüm isimleri buradan geliyordu; karanlık kraliçelerinin ölümünden kurtulanların çoğu şimdi bizim için çalışıyordu, ama hepsi değil.

"Sen soğuktan gelmeyen Harlequin'lerden birisin," dedim ve kalbim yine hızlı hızlı atmaya başladı, nefesim boğazımda düğümlendi.

"Sizin ve efendinizin evcilleştiremediği Harlequin'lerden biri olmam sizi korkutuyor. Güzel, bizden korkuyor olman güzel. Bizden korkmalısın."

"Kaç kişisiniz?" Ben sordum.

Başını salladı ama yanağı saçlarıma sürtündü, tıpkı bir kedinin birini kendisininmiş gibi işaretlemesi gibi. "Senin çekimini hissediyorum Anita ve bu cinsel bir çekim değil. Seninle temasa geçen diğer herkes belleriyle düşündü ve bu onları gerçek çekime karşı körleştirdi. Sen bin yıldır tam gücüne ulaşmasına izin verilen ilk gerçek büyücüsün. Amerikalı bir vampir efendisinin zombi yetiştirebilen bir insan hizmetkârı olduğunu duyar duymaz öldürülmeliydin."

"Bizi bu kadar erken mi gözetledin?"

"Evet, ama aramızdaki hainler sizin bizim için bir tehlike olmadığınızı bildirdi. Güçlerinin endişelenecek bir şey olmadığını söylediler." Elini saçlarımın üzerinde gezdirdi, ta ki parmakları saçlarımın

boynumun arkasına. Önce alnımı, sonra şakağımı öptü ve gözlerimin içine bakabilmek için yüzünü çekmeyi bıraktı. Ona aseksüel olduğunu hatırlatmadım, o halde bu öpüşmelerin sebebi neydi, çünkü dürüst olmak gerekirse aseksüellik benim cinselliğime bakışımdan o kadar uzaktı ki parametreleri anlamıyordum.

Yüzümü inceledi. "Kraliçemizi öldürdüğün için senden nefret ediyorum ama bir şekilde sende onun bir yankısı, onun bir tadı var. Bu nasıl olabilir?"

"Belki de tüm büyücülerin tadı birbirine benziyordur?" Birkaç santim öteden gözlerinin içine bakarak söyledim.

"Gözlerinde bana insan olduğum ve onun karanlıkta bana geldiği zamanı hatırlatan bir şey var."

"Tüm Karanlıkların Anası seni bizzat vampir olarak mı getirdi?" Ben sordum.

Başını salladı. "İlk kez ihanete uğramadan önce yaptığı son şeylerden biriydim." Sesi kalın ve yavaş geliyordu, sanki net düşünmekte zorlanıyormuş gibiydi. Onun bizim, benim olmasını istiyordum. Haydut Harlequin ve Jean-Claude'u öldürme planı hakkında bildiği her şeyi bana anlatmasını istiyordum. Benimle her şeyi paylaşmasına ihtiyacım vardı.

"Hissettiğinizden çok daha yaşlı olmalısınız," dedim.

"Tanıştığın her vampirin yaşını bilmenin senin yeteneğin olduğunu sanıyordum."

"Daha önce görmediğim bir gücün olmalı, çünkü seninle bunu söyleyemem. Bu çok etkileyici," dedim; dalkavukluk çoğu erkekle, hatta ölümsüz olanlarla bile uzun bir yol alacaktır.

"Karanlık kraliçemiz bana ve yarattığı diğerlerine güç verdi. Modern vampirler ile bir zamanlar olduğumuz şey arasındaki farkı anlamadığınız için suçlanamazsınız."

"Bana farkı söyle, Trappolino."

"Sana göstereyim, Anita." Gözleri koyu camın ardında ateş gibi parlamaya başladı, yüzü etten kemiğe kadar inceldi. Ona o kadar yakın sarılmıştım ki tüm vücudunun et kaybettiğini hissedebiliyordum, öyle ki çürümüş bir cesede sarılır gibiydim

kuru bir yerde. Yüzü, kemiği gizleyen ince bir et tabakasına sahip bir başka bir şey değildi; gözleri kahverengi ateşe ya da yanan suya bakar gibiydi. Beni içine dalmaya ve kaybolmaya davet eden gizli derinlikler hissettim.

Sanki o elma Newton'un kafasına hiç çarpmamış gibi yerçekimine meydan okuyarak yıldızlarla dolu gökyüzünde süzülürken, gözümü kırptım ve canlı bir cesede sarılmaya geri döndüm.

"Gözlerimin içine bakıp yakalanmayacağını bilmeliydim," dedi vücudu yeniden dolmaya başlarken. Süreci tersine çevirip "hayata" geri döndüklerinde hiçbir vampire dokunmamıştım. Tersine çevirmek garip bir şekilde daha sinir bozucuydu. Sonra tutunduğum vampirin ten renginin değiştiğini fark ettim. Kafkas bir vampirin bembeyaz teniyle başlamıştı; şimdi ise siyahtı. Ten rengi ne olursa olsun tüm vampirlerin sahip olduğu o hafif hastalıklı solgunluk onda yoktu bile. Onu sokakta görmüş olsaydım insan olduğunu düşünüp geçerdim. Ama bundan daha fazlası vardı, yüz hatları koyu tenine uyacak şekilde değişmişti.

"İşte bu ilginç," dedim.

"Sonunda seni gerçekten etkiledim mi?" diye sordu.

"Evet, ve dürüst olmak gerekirse, sanki çok zahmetsizmiş ve bunu sonsuza dek yapabilirmişsin gibi süzülme olayı da etkileyici."

Gülümsedi, sonra kaşlarını çattı. "Seni etkilediğim için neden bu kadar mutluyum?"

"Bilmiyorum," dedim.

"Yalancı," dedi.

"Daha önce farklı insanlara dönüşebilen bir şekil değiştirenle hiç karşılaşmamıştım," dedim.

"Ben bir şekil değiştirici değilim."

"O zaman kendini nasıl bu kadar değiştirdin?"

"Kralınız ve şövalyeniz neden gelmiyor?"

Soruya cevap vermek istemedim, onun yerine bir soru sordum. "Deimos neden onun güç üssünü ele geçirmek yerine Jean-Claude'u öldürmeye karar verdi?"

"Hâlâ onu istiyor."

"O zaman neden Jean-Claude'u öldürmek istiyorsun?"

"Çünkü Deimos gücü paylaşmaz. Onu tüketir ama ziyafetine başka kimsenin katılmasına izin vermez."

"Jean-Claude paylaşır. Ben ."

"Sadece baştan çıkarma gücüyle var olan bir vampir öpücüğünden hiçbir şey kazanmayacağım."

"Bundan emin misin?"

Yeni yüzüyle kaşlarını çattı. "Bizi pervaneler gibi ateşe çeken şey büyücülüktür; senin hilelerine karşı dayanıklı olduğumu sanıyordum."

"Deimos'un gücü paylaşmaması neden Jean-Claude'u öldürmek istemenize neden oluyor?"

"Eğer Deimos gücü paylaşmayacaksa, zaman gücün her zerresini ondan almak istiyorum."

"O zaman bunu yapalım,"

dedim. "Neyi yapalım?" diye

sordu.

"Deimos'un gücünü ondan alalım."

"Şimdiye kadar seni ona teslim etmiş olmam gerekirdi. Bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktır."

"Beni Jean-Claude'a götür, bağlantımızı yeniden kurmama izin ver. Bu tüm gücümüzü Deimos'un erişiminden uzak tutar."

"Bana böyle pazarlıklar teklif etmek için çok zayıfsın, Anita."

"Bize katıl, Trappolino. Deimos'u yenmemize yardım et, biz de sana kendi gücünü bulmanda yardımcı olalım."

"Ama Anita, benim zaten kendi gücüm var."

Artık yüzmüyorduk. Çimlerin üzerine uzanmıştım. Trappolino çimlerin üzerinde yanımda yatıyordu, bir dirseğinin üzerine dayanmış, bana bakıyordu.

"Siktir," dedim.

"Sana söyledim Anita, bunu kimseyle yapmak istemiyorum." "Demek o kadarı doğruymuş," dedim.

"Sana çok az yalan söyledim."

"Hiçbir vampirin bir yerde bu kadar uzun süre kalamayacağını bilmem gerekirdi; bu mümkün değil."

"Deimos suları test etmemi istedi; eğer vampir hilelerime karşı tamamen dayanıklı olsaydın, seni öldürtürdü."

"Ama sen benim aklımı siktin ve bunu hangi noktada yaptığını bile bilmiyorum."

Gülümsedi ve kara bir parmağını yüzümün yan tarafında gezdirdi.

"Görünüşünü gerçekten değiştirdin mi yoksa bu bir illüzyon muydu?" Gülümsemesi genişledi. "Saklamam gereken bir sır."

"Keşfetmek için cevabım," dedim.

"Kesinlikle."

"Şimdi beni yıllardır herhangi bir vampirden daha iyi ve daha derinlemesine becerdiğine göre, sırada ne var?"

"Planlandığı gibi seni Deimos'a götürmelerine izin verdim." "Onun daha güçlü olmasını mı istiyorsun?"

"Başka seçeneğim yok, Anita."

"Her zaman seçenekler vardır," dedim.

"Bir vampir uzmanı olarak bunun imkânsız olduğunu bildiğin halde seni sonsuza dek yüzdüğümüze ikna ettim. Tüm silahlarınız gitti, zırhınız bile ve bunu size söylerken bile panik yok, onları aramak için çılgınca el hareketleri yok."

Üzgün olmaya çalıştım ama bunu başaramadım. Neredeyse mesafeli ve huzurlu hissediyordum. "Seni sinsi piç, bana ilaç verdin."

"Seni bakışlarımla yakaladım."

"Ama vampir kurnazlıklarınla beni zapt edemedin."

"Sen etki altındayken zihnini manipüle ettim." "Bir insanın rüyalarını manipüle etmek gibi," dedim.

"Evet," dedi, sanki akıllıca bir şey söylemişim gibi gülümseyerek. Çocukmuşum gibi saçlarımı okşadı. "Şimdi yeni efendime, Deimos'a, meşhur bebeğin elinden şekerini alır gibi gözlerimin içine düştüğünü söyleyebilirim. Seni güvende görecek ve kendi hilelerini deneyecek." Bir şey duymuş gibi başını kaldırdı, sonra bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Deimos

Beni aseksüel olduğum için seçti; sadece vampir zihin güçlerinin senin üzerinde test edilmesini istedi. Ona ne kadar kolay kontrolüm altına girdiğini ve kaldığını anlatacağım. Bu onu cesur ve umarım dikkatsiz yapacaktır. Zihin güçleri güçlü yanı değil; buna bir de etin cazibesine kapıldığını eklersek, sanırım dikkatini dağıtabilirsin."

de fısıldadım, "Jean-Claude olmadan seksi olamıyorum."

Trappolino yanağıma nazik bir öpücük kondurdu, ardından dudaklarıma bir tane daha kondurdu. Bir an için geri çekildi, sonra beni hiç hissetmediğini söylediği bir tutkuyla öptü. "Seks beni etkilemez, ama güç etkiler, Anita Blake." Gözleri, ay ışığında parıldayan, okyanusu kaplayan ve sonra boğulduğunuz karanlık su gibi görüşümü doldurana kadar büyüyor gibiydi.

37

Jean-Claude'un odasındaki büyük yatakta, çok fazla yastığı olan kraliyet mavisi ipek çarşafların üzerinde uzanıyordum ama yatakta benimle birlikte başka kimse yoktu. Böyle bir şeyin olduğunu hiç hatırlamıyordum. Artık yatağa hiç yalnız girmiyordum. Doğrulup odaya bakmaya çalıştım ama ellerim çarşaflara dolanmıştı, ben de çarşaflara dolanmıştım ve doğrulamıyordum. Çarşaflardan kurtulmaya çalıştıkça daha da sıkılaşıyordu, ta ki Jean-Claude'a bana yardım etmesi için seslenene kadar, ama o orada değildi. Oda sanki bir daha hiç orada olmayacakmış soğuk ve boştu.

Nefes nefese uyandım, ellerimi hareket ettirmeye çalışıyordum ama yine de yapamıyordum. I

Bizi birbirimize bağlayan işaretlerden Jean-Claude'a uzandım ama hiçbir şey yoktu. Yankılanan kocaman bir boşluk gibiydi. O anda Queenie'nin vampir izlerine zarar verdiğini hatırladım. Hasarı düzeltmek için ona zamanında ulaşamamıştım ve şimdi yok olmuş gibi hissediyordum. Önce panik, sonra öfke geldi. Queenie'nin güvenliğimizin bir parçası olması gerekiyordu. Lanet olası bir güvenlik.

Ellerimi çekiştirdim ve bakmak için başımı arkaya çevirmeden önce bileklerimin bir şeye zincirlendiğini anladım. Arkama dönüp baktığımda bir zincire bağlı bir çift kelepçe gördüm. Zincir, dökülmekte olan beyaz boyayla kaplı bir duvarın içine yerleştirilmiş boruların etrafına geçirilmişti. Tüm duvar kazınıp yeniden boyanması gerekiyormuş gibi görünüyordu. Tavan o kadar yüksekti ki, kalın metal kirişlerin arasında kayboluyordu. Bunu görebilmem için yeterli ışık vardı ama tavan karanlığa gömülmüştü. Ellerimi tekrar çektim ama bu, zincirleri borulara doğru salladı.

kurtulmama yardımcı olmazdı ve beni zincirleyen kişinin dikkatini çekebilirdi. Kelepçelerdeki ekstra zincir için çünkü aksi takdirde omuzlarımı gerçekten rahatsız edici bir açıyla yukarı çekebilirdi. Bu sinir hasarı için iyi bir yoldu.

Buraya nasıl geldiğimi hatırlayamıyordum, ya da... ne hatırlıyordum? Kıyafetlerime baktım. Taktik pantolonlar, botlar ve siyah bir tişört... Bu pek işe yaramıyordu çünkü yerel polisle çalıştığımda ya da infaz emriyle eyalet dışına çıktığımda ABD'li bir polis memuru olarak giydiğim şeylerdi. Vücut zırhım tüm silahlarımla birlikte gitmişti. Bunda şaşılacak bir şey yoktu; eğer kötü adamlar beni yakalarlarsa tehlikeli eşyalarımın bende kalmasına izin vermeyeceklerdi. Bir yığın rulo halının üzerinde yatıyor gibiydim. Loş ışıkta bile parlayan ve canlı, vitray gibi parlak renkleri olan İran halıları. Başımı ve omuzlarımı bağların izin verdiği kadar kaldırdım ve sonunda ışık kaynağını buldum.

Uzun bir lambader sol tarafımdaki kısmi duvara yaslanmıştı. Yanında büyük bir sandalye, sandalyenin kolunda küçük bir masa, masanın üzerinde bir kitap ve yanında metal kulplu boş bir bardak vardı ve bardak kısmının etrafındaki çerçeve, ne içtiğinizi görebilmek istiyorsanız sıcak bir içecek içebileceğiniz bir şey gibiydi. Buradan kitap başlıklarını okuyamıyordum; muhtemelen bu önemli değildi. Okuma köşesinin üstündeki ikinci kata çıkan endüstriyel görünümlü büyük merdivenler vardı. En , insanlardan daha ağır şeylerin düşmesini engellemek için yapılmış gibi görünen metal güvenlik korkulukları vardı.

Nerede olduğumu ya da buraya nasıl geldiğimi bilmiyordum ama beni koruyan kimseyi göremediğimi biliyordum. Kelepçelere tekrar baktım. En son Nicky ile birlikteyken bir çift kelepçe takmıştım, ancak ellerim çok dikkatli bir şekilde müzakere edilmiş bir esaret sahnesi için arkamdaydı. Birden silahımın yere doğru gözden kaybolana kadar düştüğünü hatırladım.

Motosikletten atıldım. Nicky'nin otoyolda yuvarlandığını görmüştüm. Otoyollar arasındaki çimenlik bir alana kaymıştı, yani bu iyiydi. En azından trafiğe çıkmamıştı; onu öldürebilecek tek şey yeterince büyük bir kamyon tarafından ezilmesi olurdu. O zaman bile, eğer kafasını ıskalayıp omurgasını parçalamazsa, iyileşirdi. Yine de çimlerin arasına girmişti; güvendeydi. Buna mantıken inandım ama içimdeki çırpınan gerginlik tam olarak ikna olmamı sağlamadı. Nicky'nin iyi olması için dua ettim. Bazen gelen o rahatlık hissine kapıldım. Paniğimi yatıştırmaya yardımcı oldu.

Ne hatırlayıp hatırlamadığımı anlamaya çalışmayı bıraktım. Şu anda bunun bir önemi yoktu; önemli olan tek şey buradan çıkmaktı. Ellerimi iki yana açarak oturana kadar borulara doğru geri çekildim. Şu bir kelepçe anahtarı için neler vermezdim. İnsanları infaz yerine tutuklayan sıradan bir polis olsaydım, cebimde bir yerlerde bir tane olabilirdi. Muhtemelen onu bulurlar ve diğer eşyalarımla birlikte alırlardı, ama bir an keşke dedim. Ama dilemek beni kurtarmazdı.

Ya bir elimi kelepçelerden kurtaracak, zinciri kıracak ya da boruyu duvardan söküp kelepçeleri çıkaracaktım. kalktım ve halı yığınında sağlam bir zemin buldum. Gerçek anlamda zayıf halkayı bulup bulamayacağımı görmek için ellerimi zincirlerin etrafına dolamaya başladım ama sonra kelepçelerden birinin diğerinden daha fazla kaydığını hissettim. Küçük ellerim ve küçük bileklerim vardı. Normal kelepçeler minyon kadınlara ya da çocuk suçlulara her zaman uymuyordu, tıpkı bazı erkekler için ekstra büyük bot kelepçeleri olması gerektiği gibi.

Sadece bir bileğimi çekmeye çalıştım ama bu şekilde yeterince sert çekecek kaldıracı elde edemedim. Halıların arasında tekrar sağlam bir zemin buldum ve zincirler gerilene kadar geri geri gittim ve sonra olabildiğince sert bir şekilde arkama yaslanarak kelepçelerin bileklerimden elimin topuğuna doğru kaymasına izin verdim. Sol elimden biraz daha aşağı kaydı. Elimi küçük göstermek için parmaklarımı birbirine geçirmeye çalıştım.

ve tekrar denedim. Bu biraz daha yardımcı oldu ama elimi çıkarmak için kendi kanımı akıtmam gerekecekti. Buna kesinlikle değdi.

Elimi sebepsiz yere incitmemek için zinciri sağ elimle kavradım, sonra sol elimle çekebildiğim kadar sert çektim. Sabit ve sert bir baskı uyguladım. Acımaya başladı ama çekmeyi bırakmadım. Buradan çıkmak istiyordum.

"Kendi kanını akıtmana izin vermeliyim," dedi bir ses.

Çekmeyi bıraktım ve sese doğru döndüm. Rodrigo odanın uzak ucundaki karanlıktan çıktı. Bu bir rüyaydı: arabadaki gibi lanet olası bir kâbus daha.

"Rüya görmüyorsun, Anita," dedi, bana doğru yürürken, kız kardeşinin bazen yaptığı gibi yürüyüşüne o salınımı kattı. Tehditkâr, yırtıcı bir podyum çalımıyla.

"Sen öldün."

"Hayır, ben ölümsüzüm," dedi.

"Tüfek patlaması göğsünü parçalamış."

"Kalbimi ıskaladı ama," dedi.

"O zaman iyileşmişsin, hâlâ bir kurt adamsın."

"Hayır, Anita, öldüm ve sonra tekrar dirildim."

"Şekil değiştirenler vampir olamaz."

Halı yığınının hemen önünde durdu. Gözlerine gelene kadar Ru'nun aynısı gibi görünüyordu. İkisinin de gözleri siyahtı ama Ru onları mutlulukla, sempatiyle parlatıyordu. Bu gözlerde sempatik hiçbir şey yoktu ve Rodrigo'yu mutlu eden her şey muhtemelen bir başkasını incitecekti. Zarif dişlerini göstererek sırıttı.

"Anita, Tüm Karanlığın Annesi'nin bir şekil değiştirici ve vampir olduğunu biliyorsun. Sana bunun görüntülerini gönderdi, büyük kedisinin ruh versiyonuyla seni avladı."

"Bu o, ilk vampir oydu. Sen o değilsin Rodrigo."

"Kendimi bizim nefis şeytan kraliçemizle kıyaslamayı aklımın ucundan bile geçirmem ama sen kendine gelmeden önce de bu odada durup gölgelerin arasında saklanıyordum."

Sanki bu doğru değilmiş gibi başımı salladım ama odada dünyanın en sessiz menteşelerine sahip gizli bir kapı yoksa, başka bir yerden içeri girmiş olamazdı.

"Sen bir vampir olamazsın. Yaşıyor olamazsın."

"Öldüğümde neden kafamı kesmedin?" Yüzümü inceledi. "Kardeşlerimi üzmek istemedin. Ne kadar dokunaklı."

"Bunca zaman bir vampir olarak hayatta olsaydın, Rodina ve Ru'ya ulaşırdın. Senin yasını bu şekilde tutmalarına izin vermezdin."

"İlk ayağa kalktığımda kendi kendimin efendisi olsaydım, onlarla iletişime geçerdim ama Deimos beni buldu ve kendine mal etti."

"Arabada rüya gördüğüm gibi rüya görüyorum."

Sonra sesini alçalttı. "Rüya manipülasyonu standart olmayan, edindiğim ilk vampir becerilerinden ."

"Eğer bu doğruysa ve ben rüya görmüyorsam, o zaman nasıl vampir oldun? Kan kaybından ölürken seni izledim, üzerinde vampir ısırığı görmedim. Mezarından kalkabilmen için ölmeden önce iki kez daha ısırılman gerekirdi."

"Tüm Karanlığın Anası, orijinal bedeni ve kadim vampirlik türüyle hepimizi ısırdı. Bu sizin sulandırılmış modern türünüzden çok farklıdır."

"Tüm Karanlığın Anası, senin hayatta olduğundan daha uzun bir süre önce asıl bedenini kaybetti."

"Siz onu bulup yok etmeden önce, Gezgin'in yaptığı gibi ve Ölüm Aşığı'nın yaptığı gibi onu sakladı. Beden var olduğu sürece ona geri dönebilirler, üçümüzü ısırdığında yaptığı buydu."

"Sana inanmıyorum."

"Belki de vampir kurnazlığımı senin üzerinde kullanmalı ve yeni dişlerimi hassas etine batırmalıyım."

"Henüz o kadar uzun süredir ölümsüz değilsin Rodrigo, üzerimde vampir hileleri kullanacak gücün yok."

"Trappolino diyor ki sen düştü kolayca için onun Vampir bakışlar. Jean-Claude ile aranızdaki bağlar koptuğu için korumanız artık çok daha az." "O neredeyse Tüm Karanlıkların Anası kadar yaşlı ve sen o da değil."

"Ne olduğumu göreceğiz Anita, değil mi?" Döndü ve zincirlendiğim duvarın aşağısına baktı. Bir kapının açıldığını duydum ama göremedim. Anlaşılan bu duvarın bir kısmı girintiliydi ve içinde bir kapı vardı. Bir adam bize doğru yürüdü. Uzun boylu, siyah kıvırcık saçları kısa kesilmiş, bıyıkları ve sakalları düzgün kesilmişti. Sonuncusu modaya uygun olamayacak kadar uzundu ama geri kalanı modern ve bakımlı görünüyordu; siyah bir takım elbise giymişti, kömür grisi gömleğinin düğmeleri siyah-gümüş çapraz çizgili kravatına kadar iliklenmişti. Siyah elbise ayakkabıları cilayla parlıyordu.

"Anita Blake, Deimos'la tanış, Savaş Tanrısı Ares'in oğlu ve dünyadaki tüm vampirlerin yeni kralı."

38

Yıllar boyunca bana doğru yürüyen pek çok vampirim olmuştu ve bu seferkinin gerçek hayatta ateş püskürten bir ejderhaya dönüşmesi gerekiyordu, bu yüzden insan gibi görünmesi biraz hayal kırıklığı yarattı. Çok erkeksi bir şekilde yakışıklıydı ama o benim ilk ejderhamdı. Vampir, ama. Biraz canlılık beklerdim. Rodrigo gibi seksi ve tehditkar bir yürüyüşü bile yoktu. Bir erkek manken gibi giyinmişti ama züccaciye dükkanını yerle bir etmek üzere olan bir boğa gibi yürüyordu. Yumrukları iki yanında, göğsü dışarıda, omuzları gerideydi ve herkese odadaki en büyük, en kötü şeyin kendisi olduğunu gösteriyordu. Bazen bunu yapan erkekler bunu destekleyebilir, ancak profesyonel bir dövüşe adım atmadıkça, bu kadar duruş genellikle tam tersi anlamına gelir. Kasıla kasıla odaya girdi ama bu daha çok mezarlıktan geçerken karanlıkta ıslık çalıyormuş gibi hissettirdi.

Bana bir ipucu verebilirmiş gibi Rodrigo'ya baktım, sanki arkadaşmışız gibi, ki değildik. Bana gülümsedi ama siyah gözleri bir köpekbalığınınki kadar boştu. Sosyopatlar duygusal sosyal ipuçlarını yakalamakta pek iyi değildir.

Deimos'un İngilizcesi harikaydı, ancak aksanı onu anlamak için konsantre olmamı gerektirecek kadar yine de İngilizce konuşmasını takdir ettim, böylece eski Yunanca veya orijinal dili her neyse öğrenmek zorunda kalmadım. "Anita, sonunda seni yüz yüze görmek güzel, ama keşke o erkek kıyafetleri yerine bir elbise giyseydin." Tamam, belki de İngilizce konuştuğu için o kadar mutlu değildim. En azından orijinal dilinde konuşsaydı

konuşmamıza kıyafetlerime hakaret ederek başladığını anlamazdı.

"Eğer resmi bir kaçırma için giyinmemi istiyorsan bunu davetiyede belirtmeliydin. Aksi belirtilmediği sürece, Amerika'daki kaçırma olaylarının çoğu gündeliktir."

Kaşlarını çattı. Umarım onun modern İngilizcesini aşmamışımdır, çünkü iğneleme seviyemle gurur duyuyordum.

Odadan gelen bir ses Rodrigo'ya doğru dönmeme neden oldu. Boğuluyor ya da boğulmamaya çalışıyor gibiydi. Ona iyi olup olmadığını sormaya başladım, otomatik olarak, sonra ondan hoşlanmadığımı hatırladım ve sonra Rodrigo'nun yüksek sesle gülmemeye çalıştığını fark ettim.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Deimos sordu.

"Sen başlattın," dedim ve hiç korkmadığımı fark ettim. Korkmalıydım, Rodrigo tek başına kâbuslarımın bir parçasıydı, ama sanki korkacak bir şey bulamıyordum. Kendimi boş ve hafif hissediyordum, sanki Jean-Claude'un izlerinin gitmesi benden ondan daha fazlasını alıp götürmüştü.

Rodrigo bizden uzaklaşmış ve gölgeli odanın içinde biraz daha ilerlemişti. Sanki kahkahayı yutmak ona pahalıya mal olmuş gibi ağır ağır nefes alıyordu.

Deimos, "Bize bir savaşçı gibi giyinerek geldin; bu bir kadına yakışmaz," dedi.

Önce şık takım elbisesi içindeki vampire, sonra da benimle neredeyse aynı kıyafeti giymiş olan Rodrigo'ya baktım; siyah ve taktiksel bir kıyafet giymişti, sanki güvenlik görevlilerimizden biriydi. "Ben Doğaüstü Şube'de çalışan bir ABD Şerifiyim; beni kaçırdığınızda iş için giyinmiştim."

"Eşimin kolluk kuvvetlerinde çalışmasını istemeyeceğim" dedi.

"Aferin sana."

"Anlamıyorum."

"Evet, daha az argo ve daha fazla açıklık için denememe izin verin," dedim.

"Açıklık iyidir, birbirimize karşı çok açık olmalıyız" dedi.

"En azından bu konuda hemfikiriz," dedim, yüzümü biraz daha ona doğru çevirerek, hareket ettikçe zincirler takırdıyordu. Muhtemelen zincirlerim çözülene kadar nazik davranmalıydım ama içimde hiç naziklik kalmamış gibiydi. Sikerim böyle işi.

"Evlendiğimizde birçok konuda anlaşacağız."

"Affedersiniz, ne dediniz?"

Rodrigo, "Lordum Deimos, onu büyük planınıza dahil edeceğinizi konuşmuştuk," dedi.

"Aramızda açıklık olmasını istedi; ben de ona istediğini veriyorum."

"Bunu kastettiğini sanmıyorum lordum."

"Cidden bana büyük planın beni aşık olduğum ve evlenmeyi planladığım adamdan uzaklaştırmak olduğunu mu söylüyorsun, böylece beni seninle evlenmeye zorlayabilir misin?"

"İnsan hizmetkârım olduğunda zorlama olmayacak, Anita. Bana isteyerek, sevinçle gelecek ve her şey bittikten sonra sadece beni göreceksin."

"On yıldır Jean-Claude'un insan hizmetkârıyım ve inanın bana, çıkmamızın bir seçenek olduğuna beni ikna etmesi bile birkaç yılını aldı."

"Söylediklerinizin tamamını anlamadım ama elbette kendinizi Jean-Claude'a bağlamak istemediniz. O yozlaşmış ve seni fahişesi haline getirmiş. Sana bir kraliçeye davranılması gerektiği gibi davranacağım."

Rodrigo'ya baktım. "Burada bir dil engeli sorunu mu yaşıyoruz, Rodrigo? Çünkü umarım öyledir."

"Benimle konuş, kölemle değil."

"Köle, gerçekten mi?" Dedim ve Rodrigo'ya daha sert baktım. "Tüm Karanlıklar Kraliçesi'nin güvenilir sağ kolu olmayı bu adamın kölesi olmaya mı değiştin?"

Kızgın görünüyordu ama bu ifadeyi sadece benim gördüğümden emin oldu. "Onu ve iki sevgilisini kurtarmak için hayatımı feda etmeden önce kısa bir süreliğine bir büyücünün geliniydim. Sonra bir vampir olarak uyandım ve

Deimos beni çağırdı; daha güçlü bir efendinin koruması olmadan ona cevap vermekten başka seçeneğim yoktu."

Deimos aniden Rodrigo'nun önündeydi; hareket ettiğini görmemiştim. Küçük adamın suratına öyle sert bir tokat attı ki, sesi devasa açık alanda yankılandı. Rodrigo yere yığıldı. Bir an Rodrigo'nun bayıldığını sandım ama sonra inledi ve kendini yavaşça bir dirseğinin üzerine itti.

Deimos eli hâlâ havada bana doğru döndü. Bir ayağımı geriye kaydırdım ve katlanmış halıların üzerinde olabildiğince dengede durmaya çalıştım, ancak ellerim hâlâ boruya zincirliyken dövüş duruşuyla ne yapacağımdan emin değildim.

Rodina odaya girerken, "Zincirlenmişse adil bir dövüş sayılmaz," dedi.

Ona bakmak istiyordum ama dikkatimi Deimos'tan cesaret edemiyordum. Bana Rodrigo'ya kadar sert vurursa boynumu kırabilirdi. Özellikle de artık beni koruyacak Jean-Claude'un vampir izleri olmadığına göre.

Deimos kolunu indirdi ve Rodina'ya doğru döndü. Güzel, şimdi aynı anda ikisine de göz kulak olabilirdim. "O sadece bir kadın, onunla benim aramda adil bir dövüş olmaz."

En azından o ve ben bir hemfikirdik.

"O senin gelecekteki kraliçen, değil mi?" Rodina yırtıcı bir edayla odaya girerek sordu. Belki Rodrigo'yla birlikte Deimos'a bir odaya tehditkâr bir edayla nasıl girileceği konusunda ders verebilirlerdi.

"O benim kraliçem olacak."

Rodina, Deimos'la arasındaki mesafeyi koruyarak ve hâlâ yerde yatan kardeşine yaklaşmak için onun etrafında dönerek, "Ona öyle sert vurursan boynunu kıramazsın," dedi.

"Onun ne kadar zayıf olduğunu kabul etmen iyi bir şey; bu, onu mareşal arkadaşlarının ona Savaş adını vermesine neden olacak kadar azılı bir savaşçı olarak resmeden hikayelerden daha iyi. Sanki herhangi bir kadından babamla aynı nefeste bahsedilebilirmiş gibi."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama Rodrigo ona doğru bakmamı sağlayacak bir hareket yaptı. Yüzündeki ifade işleri daha da kötüleştirmememem için bana yalvarıyordu. Bana Ru'yu hatırlattı. Sırada kapıdan içeri girecek olan o muydu? Hepsi hain miydi? Brides'ın bunu yapabileceğini bile sanmıyordum. Bana itaat etmek zorunda değiller miydi? Rodina'ya beni eve götürmesi için bir emir vermek istedim ama onun üzerinde hâlâ böyle bir kontrolüm varsa Deimos orada durmayana kadar beklemek istedim. Bana yardım etmesini engellemek için onu öldüreceğinden oldukça emindim. Yalnız olduğumuzda denemek için bekleyecektim. Eğer yalnız kalma şansımız olursa.

Ona Haklı Savaş Tanrıçası Athena'yı sormak istiyordum ama Rodrigo haklıydı; mitolojiyi ve kadın düşmanlığını Bay Deli'yle daha sonra tartışabilirdim. "Echo ve Fortune hastanedeki görevini bıraktığını öğrenecek Rodina."

"Ben ," dedi.

"Onlarla konuşmayı kes," diye bağırdı Deimos.

"Benim gelinim ve korumalarımızdan biri olması gerekiyordu. Bize ihanet etmesi ve tüm bunların yardım etmesi benim için önemli."

Bunu bir an düşünür gibi oldu ve ardından, "Anlıyorum ama kaba bir dil kullanmaktan kaçınabilir misiniz?" dedi.

"Kimsin sen, babam mı?

"Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun, Anita?"

"Beni kaçırdın, bunun beni üzeceğini düşünmedin mi?" "Bir tanrının karısı olacaksın, bu seni neden üzsün ki?"

Ona baktım ve ciddi anladım. Odadaki daha aklı başında seçenekler olarak Rodina ve Rodrigo'ya baktım. Rodrigo elinin tersiyle ağzındaki kanı sildi. Rodina, "Belki de lordum, Anita'ya onu *ardeur'*dan nasıl kurtarabileceğinizi ve onun yerine çok daha iyi şeyler koyabileceğinizi anlatabilirsiniz," dedi.

"Ah, evet, sana beslenmenin yeni bir yolunu gösterebilirim, Anita. Seni güç için fahişeleştirmeyen bir yol."

"Bana ya da Jean-Claude'a atfen ikinci kez 'fahişe' kelimesini kullanıyorsun. Fahişeler seks için para alır, biz almayız."

"Jean-Claude güç için yanıp tutuşan bir fahişe, her zaman da ."

"Onu tanıyormuş gibi konuşuyorsun ama onun seni tanımadığını biliyorum." Rodrigo, "Bu benim hatam olabilir," dedi.

"Kardeşim, ne yaptın sen?"

"Bana gerçeği söyledi: Efendin bir karabasan ve lanetini seninle paylaşarak seni bir succubus'a dönüştürdü, ama ben seni bu lanetten kurtardım. Karım olarak sana ziyafet çekebileceğin daha onurlu yiyecekler göstereceğim."

Onunla gerçekten tartışmak istedim ama teknik olarak söylediği her şey doğruydu, karısı olma meselesi hariç. Bu kesinlikle olmayacaktı. Hâlâ korkmuyordum ya da korkmam gerektiği kadar korkmuyordum. "Seksin onursuz bir tarafı yok," dedim.

"Sen zaten öfkeyle besleniyorsun Anita ve bu senin yeteneğin, sahte kralın değil."

Rodina'ya kaşlarımı çattım. "Tattletale."

Omuz silkti. "Sana kötü olmama izin verecek bir hükümdar istediğimi söylemiştim ve sen benim için asla böyle biri olmayacaktın. Beni ahlaki kafesten çıkmama izin verdi bile, Anita."

"Bu ne anlama geliyor?" Ben sordum.

"Yeni kralımız korku ve acıyla besleniyor," dedi.

"Birine işkence etmene izin verdi," dedim.

Sadece gülümsedi.

Söylemek istediğim şey *seni öldürmem gerektiğiydi* ama hâlâ zincirliyken ve yardım isteyebileceğim herhangi bir vampir izi yokken bu bana çok kaba geldi. "Demek Deimos, sen korkuyla beslenen bir gece cadısısın."

"Hayır, onlar sadece korkuyla beslenir. Ben de senin gibi öfkeyle ve kederle besleniyorum. Ah, bir köy yanarken insanların koşuşturup çığlık attığı o şölen. Çocuklarını sıkı sıkı tutuyorlar. Umutsuzlukları havayı kokluyor. Diri diri yanarken çektikleri acı. Hepsi bizim için yiyecek."

"Sırf orada yaşayan insanların acı ve kederinden beslenebilmek için tüm kasabaları yakıp yıktığınızı mı söylüyorsunuz?" diye sordum.

"İstedim ama Rodrigo beni Jean-Claude'un topraklarını devralmak için tahtta daha yumuşak bir el olması gerektiğine ikna etti."

"Aferin Rodrigo'ya," dedim; iğneleme Deimos'un gözünden kaçmamıştı. "Sana da benim gibi nasıl besleneceğini öğreteceğim, Anita."

" şekilde beslenmek istemiyorum."

"Kızışan bir keçi gibi şehvetle beslenmeyi mi tercih edersin?"

"*Ardeur* sadece şehvetle ilgili değil. Sadece seksle değil, dostluk ve sevgiyle de beslenebilirim."

"Sen Afrodit'e adanmış biri değilsin, Anita. Medyanın iddia ettiği gibi bir savaşçı olmasan da, senin gerçek bağlılığının babam Ares'e olduğuna inanıyorum. Bir mareşal olarak insanları öldüren vampirleri ve şekil değiştirenleri idam ediyorsun, böylece annem Tisiphone gibi intikam alıyorsun. Sen benim yanımda olmak için yaratılmışsın, Anita." Elini uzatarak bana doğru geldi.

Zincirleri çekiştirdim, çünkü bana dokunmasını gerçekten istemiyordum.

"*Ardeur* yüzünden herkesi becermek zorunda kalmaktan şikâyet ediyordun. Farklı bir alternatifin seni mutlu edeceğini düşünmüştüm," dedi Rodina.

"Gelinim olma olayını atlatmak için kendine böyle mi söyledin?"

"Kısmen," dedi.

Deimos aniden tam yanımda duruyordu. Kaçmaya çalışırken geriye doğru tökezledim ama zincirler ne kadar uzağa koşabileceğimi sınırlıyordu. O kadar hızlı mıydı, yoksa aklımı bu kadar kolay mı çeliyordu? Bu düşünce sonunda beni korkuttu.

Halıların biraz tökezleyerek zincirlerin uzunluğuna doğru geri çekildim. Bana doğru uzandı. Kendimi duvara yapıştırdım. Eğer odanın öbür ucundan aklımı çelebiliyorsa, bana dokunması kötü olurdu.

"Dokunma bana."

"Beni durduramazsın," dedi elini yüzüme doğru uzatarak.

"Rıza önemlidir, seni orospu çocuğu."

Parmak uçları yüzüme dokundu. "Bana bak, Anita."

Gözlerimi kapattım.

Eli, yüzümün tamamını kavrayana kadar yanağımın kenarını takip etti. Parmakları alnımı geçen saçlarıma gömülmüştü. Tanrım, kocaman elleri vardı ve bunu iyi anlamda söylememiştim. "Bana bak, Anita." Sesi alçaktı ve seksi olmaya çalışıyordu ama kafamda Jean-Claude'un yıllar süren muhteşem sesi vardı. Deimos seksi olmaya çalışmıyordu.

"Anita, benim tatlı kraliçem, gözlerimin içine bak" diye fısıldarken nefesini yüzümde hissedebiliyordum.

Ona karşı koymadım, mücadele bile etmedim, sadece zincirlerin izin verdiği ölçüde duvara yaslandım ve gözlerimi kapalı tuttum. Bu basitti ve bana vurma olasılığı daha azdı. Jean-Claude'un işaretlerinden önce bir vampirle yumruk tokuşturacak kadar sağlam değildim. O zamanlar yaralanmıştım ve insani zayıflığıma geri dönüp dönmediğimi bilmeme imkân yoktu. Eğer öyleysem, seçeneklerim tükenene kadar daha az şiddet içeren bir direniş deneyecektim.

Beni usulca öptü; sakal ve bıyık garip hissettiriyordu. Daha önce hiç sakallı biriyle çıkmamıştım. Bu düşünce o kadar sıradandı ki düşünmeme yardımcı oldu. Yanağıma dokunması onun gücünü üzerimde daha güçlü kılmadı, öpücüğü de öyle.

Jean-Claude'un kan bağı dokunuşu her şeyi daha güçlü kılıyordu; bir öpücük doğaüstü bir güç merkezi hareketi gibiydi ama Deimos beni soğuk bıraktı. Jean-Claude'a uzandım, mezarlığın ötesindeki karanlıkta ıslık çalma sırası bendeydi. Karanlıkta bir nabız vardı, tek kelime etmedi ya da onu görmedim ama o olduğunu biliyordum. Onun enerjisinin hissini neredeyse kendiminkinden daha iyi biliyordum. İzlerimiz tamamen kopmamıştı, sadece hasar görmüştü. Trappolino bana dokunduğunda bunu hissetmiştim. Sanki büyücülüğüm ona ulaşmama yardım ediyordu. Eğer daha fazla vampir

Bana dokunduğunda Jean-Claude'a ulaşıp nerede olduğumu haber verebilecek miydim?

"Gözlerini aç ve kocana bak," diye fısıldadı Deimos yüzüme karşı. Aslında konuda düşündüğümden daha nazikti. Arkasına yaslandı ve biraz daha rahat nefes alabildim. "Neden dokunuşuma tepki vermiyor?"

Rodina, "On yıldır Jean-Claude ve onun soyuyla birlikte; ona dokunmak onu size kazandırmaz lordum," dedi.

Rodrigo, "Onun senin bakışlarınla buluşmasına ihtiyacın var," dedi.

"Bana bak, Anita." Ve artık sesinde nazik bir şey yoktu.

"Hayır."

"Bana ne dedin?" "Hayır'

dedim, hayır' anlamında. "

"O kadar sert vurursan onu öldürebilirsin." Rodrigo'nun sesi çok yakındı.

Deimos, "Canavarların değerli bir rakibi olması gerekiyor," dedi.

"Üzerinde Jean-Claude'un izleri vardı." Rodina da daha yakındı.

Rodrigo, "Kendi izleriniz onunkilerin yerini alana kadar, onun ne kadar kırılgan olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok," dedi.

l gerçekten aranıyor için bkz. ne oldu oluyor, gibi vardı kollarından tuttular ama riske atamazdım.

"Peki," dedi Deimos, "o zaman ne kadar sert vurulabilir?"

"Belki de onun gözlerini sizin için açık tutmaya çalışabiliriz, lordum?" Rodrigo söyledi.

"Yap zaman!"

Vampir bakışı, çoğu vampirin sahip olduğu en güçlü zihin çarpmasıydı. Trappolino'nun çoktan kapılmıştım. Deimos'un beni gözleriyle ele geçirmesini istemiyordum. Mücadele etme zamanıydı.

39

Gerçekten iyi mücadele etmenin püf noktası vücudunuzun her parçasını kullanmak ve hedeflerinin ne olduğunu hatırlayıp onlara vermemektir. Deimos'un gözlerine bakmamı istediler, ben de ona sırtımı döndüm ve duvardaki soyulan boyaya baktım. Arkamı dönmem kafasını karıştırdı; Rodina ve Rodrigo'ya bunu neden yaptığımı bile sordu. Duvara bakmak ve gözlerimi kapatmak zorunda kalmamak hoşuma gidiyordu. Bu beni rahatsız etmeye başlamıştı. Dövüşmek için görmek istiyordum ama vurmak için hedefimi görmem gerekmiyordu. Bileklerim bağlıydı ama dirseklerim bağlı değildi; Deimos'un karnına sert ve keskin bir yumruk indirdim. Güzel bir "*umph*" sesi çıkardı ama bu onu eğmedi; bir sonraki dirseğim eğdi. Benden geriye doğru tökezledi, diyaframı tutukluk yaparken ses çıkaramıyordu.

Birinin eli yanağımı duvara yapıştırdı. Elimde bir

Rodrigo'nun karanlık gözlerini görmek için bir saniye bekledim ve sonra ağzına, çenesine baktım. Bir konuşma sırasında gözlerine bakacak kadar güçlü olmadığım yıllarda vampirlerle uğraşmıştım. Bakmak için göz hizasının altında bir nokta seçersiniz; göğüs iyiydi ama Rodrigo'nun yüzü bunun için bana çok yakındı. Eliyle yüzümün yan tarafını, altımda ufalanırken soyulan boyanın kırılgan keskinliğine karşı tutarken ağzının ince hassas çizgilerini ezberledim.

Ellerimi duvara bastırıp başımı hareket ettirmeye çalıştım ama Rodrigo'nun eli sabitti ve yanımda durduğu için vücudumun üst kısmıyla ona ulaşamadım. Halı yığınının içinde durmak için daha sabit bir yer bulmaya çalıştım.

Rodrigo, "Bana tekme atarsan yüzüne vururum," dedi; vücut dilimi okumuştu.

Rodina arkamda Deimos'a güven veriyordu. Her şeyi anlamamıştım ama onun olmak istemeyişim, neden Jean-Claude'u tercih ettiğim ve bana hayal ürünü gibi gelen diğer şeyler onu şaşırtmış gibiydi. "Her kadın seni Jean-Claude'a tercih eder," dedi. Deimos'un bu konuda ona yalancı dememiş olması, kendi kendine yalan söylediği ya da gerçekten hayal gördüğü anlamına geliyordu. Vampirler yalan söyleyip söylemediğinizi anlayabilirler ama yalana inanıp inanmadığınızı anlayamazlar. Diğer erkek kim olursa olsun, kendisinin Tanrı'nın kadınlara armağanı olduğuna gerçekten inanıyordu, ama benim erkeğim Jean-Claude'du, o benim vampirimdi. Ona tekrar uzandım ve gücünün nabzını hissettim. Hâlâ dışarıdaydı, hâlâ birbirimize bağlıydık, sadece bana dokunacak daha fazla vampire ihtiyacım vardı, o zaman belki Jean-Claude beni bulabilirdi. Bana ulaşabilirlerse St. Louis'de özel bir ordumuz vardı.

Rodrigo'nun dudakları dudaklarıma o kadar yaklaştı ki beni öpeceğini sandım; onun yerine fısıltıyla, "Çabuk Nathaniel ya da Micah'a ulaş," diye nefes aldı.

İtiraz etmedim çünkü Rodrigo hem bir kurtadam hem de bir vampirdi. Nathaniel ve Damian'ı işaretleyen bendim; şimdi Rodrigo benim için ikisi de olduğundan onlara uzandım. Nathaniel'i bir an için gördüm, irkilmiş gözlerle yukarı bakıyordu. Başka sesler duydum, yüksek ve acil. "Nerede o?" Sonra Damian Nathaniel'in yanında durdu, ona arkadan sarıldı ve resim daha netleşti. Birbirlerine dokunmaları vampir işaretlerimiz için yakıttı, tıpkı benim Rodrigo gibi. Aklımı okumalarına izin verdim. Yaptığım her şeyi biliyorlardı.

Kaçırıldığım gece değil, bir sonraki gece olduğunu öğrendim. O kadar uzun süre kalmış olmam beni korkuttu ve bağlantı kesildi.

"Korku," dedi Deimos arkamızdan. "Onu korkutmak için ne yaptın Rodrigo?"

"Hâlâ kaçırıldığı ilk gece olduğunu sanıyordu; ben ona ondan sonraki gece olduğunu söyledim."

Deimos'un gücü üzerime aktı, korkuma bindi, dehşet boğazımı sıkana, göğsümü sıkıştırana ve çığlık atmamak için savaşana kadar onu besledi. Nathaniel ve Damian bunu dengelemek için bana sevgi ve pozitif enerji göndermeye çalıştılar ama güvenliğim için korkuyorlardı ve Deimos'un büyüsü bundan beslendi. Bağlantıyı bastırdı ve sadece Rodrigo'nun dudakları ince bir çizgi halinde, kolunda hafif bir titreme ile duvara yaslanmış olan ben kalana kadar koptu. Beni Nathaniel ve Damian'a için onu kullanması, korkunun onu da doldurduğu anlamına . Bu beni sakinleştirdi. Neden bilmiyorum ama Rodrigo hâlâ bana bu kadar bağlıysa, belki de Gelinim olarak geçirdiği zamandan geriye bir şeyler kalmıştı. Ölüm onu benden kurtarmış olmalıydı. Sonra sıcak akıntısını hissettim, elinden içime akıyordu. Panterim gözlerini kırpıştırarak uyandı, altın rengi gözleri ve mürekkep gibi kürkü yüzeye yaklaşmaya başlamıştı.

Rodrigo başını yeterince eğdi, böylece gözlerinin Ru'nun canavarıyla aynı sarı ve altın karışımı olduğunu görebildim. Her yönden birbirlerinin aynısıydılar.

"O lezzetli korku nereye gitti?" Deimos söyledi. Bize doğru geri yürüyordu.

Rodrigo'nun leoparının sanki bir düğmeyi çevirmiş gibi kapandığını hissettim. Leoparıma uyumaya devam etmesini söylemek için elimden geleni yaptım, çünkü Rodrigo haklıydı; halkımla bağlantı kurmama yardım ettiği gerçeğini saklamamız gerekiyordu. Tabii Deimos zaten bilmiyorsa.

"Az önce Jean-Claude ve bir hayvanla nasıl temas kurdunuz?" Deimos sordu. Hâlâ biraz uzaktaydı, halı karmaşasının dışındaydı, diye düşündüm. Düzensiz bir zemine sahiplerdi.

Sadece vampir ve hayvanları hissedebiliyordu ama tatlarını değil, bu iyiydi. "Onunla üçlü bir güç birliği içindeyim." Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi söyledim.

"Triumviratlar nadir ve güçlüdür, bu doğru. Vampir, insan hizmetkâr ve çağırılacak canavar: Jean-Claude, sen ve yerel Ulfric

Richard Zeeman."

"Evet," dedim, tam olarak kiminle bağlantı kurduğumdan bu kadar habersiz olduğu için rahatlamıştım.

"Bağlantı kopmadan önce korkularını hissettim."

"Sadece gece cadıları korkuya neden olabilir ve sonra da ondan beslenebilir," dedim. "Evet, ama üzüntüye neden olabilirler mi?"

Birden gözyaşlarına boğuldum. Kaybetme duygusu baskındı, sanki bedenimi oyup çıkarmıştı ve ben bomboştum, herkesten kopmuştum. Herkesi kaybetmiştim. Rodrigo beni bıraktı ve geri adım atmadan önce siyah gözlerinde bir damla yaş gördüm. Anlaşılan keder ona da geçmişti. Deimos bana dokunmuştu ve onun güçleri daha fazla değildi; belki de benim güçlerim dokunma yoluyla hâlâ daha güçlüydü?

Deimos arkamdan gelirken halıların ayaklarımın altında kaydığını hissettim. "Hüzün nereye gitti? Onunla ziyafet ve şimdi yine sakinsin. Neden?"

"Bilmiyorum," dedim ve bu kısmen doğruydu. Halkımın beni bulmasına nasıl yardım edeceğimi düşünmeye başlamıştım; kaynaklarım nelerdi? Aynı zamanda bir wereleopard olan bir vampir ve başka bir wereleopard. Rodina ve Rodrigo'nun aynı anda bana dokunmasını sağlayabilirsem, belki Nathaniel ve Damian'a beni bulmaları için daha yüksek sesli bir yol verebilirdim?

Omzumu tuttu ve beni o kadar sert ve hızlı döndürdü ki yarı yarıya halıların üzerine düştüm, dizlerimin üzerine düşmemek için zincirlere tutundum. Deimos'un göğsüne baktım; yüzüne bakmak yerine kravatını ezberleyecektim.

"Gözlerimin içine bak Anita, yoksa seni dehşete boğar ve durmam için yalvarana kadar bu dehşetten beslenirim."

"Görünüşe göre gücünün bu kısmını kullanmanı engelleyemiyorum." Sesim bana bile son derece sakin geliyordu.

"Yoksa keder mi seni daha çok rahatsız etti? Gözyaşlarını daha sonra alacağım kan gibi içebilirim."

İçimdeki korkuyu saklamaya çalıştım ama gücü korkumla birlikte yankılandı. "Keder seni daha çok korkutuyor, ilginç."

Onun için ilginç olmak istemiyordum, bu şekilde değil, çünkü haklıydı; üzüntü beni korkudan çok daha fazla korkutuyordu. eğildi, en sevdiği parfümü sıkmışım gibi saçlarımı kokladı. "Korktuğun zamanki kokunu tercih ederim ama eğer gözlerimin içine bakmazsan, içindeki umutsuzluğun anahtarını bulacağım ve kederinin kırık parçalarını ayaklarımın dibine serene kadar çevireceğim."

Sizi neyin korkutacağını, korkutana kadar asla bilememeniz çok komik. Kalbim hızlandı, nabzım boğazımda öyle sert atıyordu ki beni boğmakla tehdit ediyordu. Parmaklarını koluma dayadı ve normal bir insanın nefis kokan bir yemeğin üzerine çıkaracağı gibi bir ses çıkardı.

"O kadar korkuyorsun ki cildine dokununca serinliyorsun."

Nabzımı geçmek ve kalp atış hızımı kontrol altına almak için sertçe yutkundum. Eğer bunu , nabzım da yavaşlayacaktı; bu gerçekleştiğinde vücudum sakinleşecek ve ben de sakinleşecektim.

"Eğer korkunu kontrol edersen onu tekrar uyandıracağım."

"Seninle kazanmak diye bir şey yok, değil mi?" dedim ve sesimin, nabzın hızlı atmasının insana verebileceği o titrekliği vermesine izin verdim.

"Beni yenemezsin, Anita; ben bir yarı-tanrıyım ve bu modern çağda bir tanrı olacağım, çünkü işgal etmek istediğim taht üzerindeki iddiama itiraz edecek kimse kalmadı." Saçlarımı tekrar kokladı, bir hayvanın avının kokusunu alırken gibi çekti. Vücudunun bir şey duymuş gibi tepki verdiğini hissettim. İçimde küçük bir umut belirdi. Eğer ertesi geceyse Edward burada olacaktı, Bernardo ve Olaf da burada olabilirdi. Edward ve Bernardo'nun yeteneklerini güvenlik görevlilerimize ödünç vermek için burada olmalarının hiçbir dezavantajı yoktu ve o anda Olaf'ın odaya girmesi muhteşem olurdu, çünkü bir şeyleri öldürmekte gerçekten iyiydi ve ben Deimos'un ölmesini istiyordum.

"O uyandı," dedi Deimos.

Rodina, "Ben onu getiririm,"

dedi.

"Hayır, bırakın onu bize getirsinler."

Onun kim olduğu ya da kim olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sakinleşen korkum tekrar yükseldi çünkü bu odaya sürüklendiğini görmek istemediğim uzun bir o listesi vardı. Her kimse, ya vampir müdahalesi ya da uyuşturulma sonucu benim gibi uyanmış olduğunu varsayıyordum. Başka kimi götürmüşlerdi? Kahretsin. Jean-Claude, Nathaniel ya da Damian değildi ama yine de geriye değer verdiğim pek çok insan kalıyordu.

"Kim olacağından o kadar korkuyor ki, daha fazla aşığını yakalamalıyız ki onlar için korkusunu içebileyim."

Sevgililerinin sayısı arttıkça kalp atışlarım ve nabzım daha *da* hızlandı, ta ki nefesim tam bir panik atağın gibi kesik kesik gelene kadar. Bende onlardan yoktu, lanet olsun. Sonra Deimos'un gücünü gerçek korkumu arttırmak için kullandığını fark ettim, tıpkı bir ateşe küçük çubuklar atıp devam etmesini sağlamak gibi. Çok incelikliydi. Yaptığı diğer her şey acemice olmuştu ama bu öyle değildi.

"Jean-Claude'a kutsal suyla saldıran adam gibi herkesin korkusunu besliyorsunuz ve Tanrı'nın alevinden ya da kendilerine ne diyorlarsa ondan çıkan tüm ateşler."

"Gördüm ve ne kadar çok yangın çıkarırlarsa, şehrinizde vampirlere ne kadar çok saldırı olursa, bu herkeste o kadar çok korkuya neden oluyor."

"Ve sen de bundan besleniyorsun," dedim.

"Burada yüz yıl boyunca uyuyabilir ve buradaki insanların küçük ve büyük korkularından beslenebilirim. Şehir hayatının taşradan çok daha fazla enerji sunduğunu bilmiyordum."

"Rahatına düşkün olma," dedim, "burada o kadar uzun kalmayacaksın."

Güldü ve bana baktı. Unuttum ve ona ters baktım. "Beni tehdit mi ediyorsun?" dedi, erkeklerin zamanın başlangıcından beri kadınlara verdiği eğlenceli ve küçümseyici bir gülümsemeyle. Sonra onun kahverengi gözlerine baktığımı fark ettim ve bu gözlerde hiçbir çekicilik yoktu. Yüzünde bunun farkına varışını izledim. Dişlerini göstererek bana hırladı. Gözleri parlıyordu, kahverengi gözlü bir vampir için olması gerektiği gibi arkasında ışık olan kahverengi cam gibi değil, ama

Gümüş rengindeydi, ışığı yansıtan bir cam gibiydi ama gözbebeğinin siyah kısmı bir engerek gözü gibi yarıktı. Deimos'un aylar önce Jean-Claude'u ele geçirmek için gönderdiği yılan formunu hatırladım. Richard ve ben kafanın engerek yılanına benzediğini düşünmüştük ama hayalete benzeyen yılanın sadece gözbebeği olmayan, parlayan gümüş gözleri vardı. Bu gözlerde hayaletimsi hiçbir şey yoktu; benim gözlerime bakarken hepsi çok gerçekti.

Beni yuvarlayamamıştı çünkü gerçek gözlerini . Bu gözler gümüş bir okyanus gibi üzerimde geziniyordu ama beni boğmak için değil, sanki okyanusun yüzeyinde yüzüyormuşum, okyanus olamayacak kadar durgun olan suyun içinde hafifçe sallanıyormuşum gibi. Gümüş bir göl belki, ama eğer bu su ise gökyüzü neredeydi? Gökyüzünün olması gereken yeri kalın bir sis tabakası kapladı ve sonra sağlam bir zeminde duruyordum ama sis o kadar yoğundu ki ayaklarıma baktığımda bile hangi zeminde durduğumu göremiyordum. Sonra düz sandalet giydiğimi fark ettim; bir çift sandaletim yoktu. Yüksek topuklu, bantlı olanlar evet, ama böylesi yoktu. Üzerimde bir elbise vardı ama daha önce sahip olduğum hiçbir elbiseye benzemiyordu; bol ve hafifti, belden iple ya da ipten daha yumuşak ve güzel bir şeyle bağlanmıştı. Elbise soluk lavantaydı ve ip ya da kemer daha koyu, neredeyse mordu. Bana Nathaniel'in gözlerini hatırlattı.

Nathaniel aniden sisin içinde . Neredeyse ama elini ağzıma koydu ve parmağını kendi dudaklarına götürdü. Başımı sallayarak anladığımı belli ettim. Elini ağzımdan çekti ve gülümsedi. Kollarımı beline doladım, ona gülümsedim ve sonra benim elbisemin daha kısa bir versiyonunu giydiğini fark ettim, aynı lavanta renginde. Ellerimi çıplak kollarında gezdirdim ve bunun bir tunik olduğunu fark ettim; ikimiz de antik Yunan'a özgü tunikler giyiyorduk. Jean-Claude da rüya ziyaretlerinde beni giydirirdi. Sanırım herkes tanıdık şeyleri seviyor. Nathaniel'in kumral saçları karmaşık bir saç modeliyle toplanmıştı.

kır çiçekleri ile süslenmişti. Saçlarıma dokundu ve benimkilerin de saçlarımdaki çiçeklere kadar onunkileri yansıttığını fark ettim.

Deimos'un sesi sisin içinde bir yerlerde: "Anita, bana gel."

Nathaniel elimi tuttu ve beni sisin içinde sesten uzağa doğru götürmeye başladı. Onu takip ettim çünkü ejderhanın gözlerinden nasıl kurtulacağımı bilmiyordum.

"Anita, elimi tut ve seni bu sisten çıkarıp kollarımın güvenliğine götüreyim."

Sis incelmeye başlamıştı ve ay ışığını görebildiğimi sandım. Arkamızdan bir tıkırtı ya da tıslama gibi bir ses geldi, ne olduğunu bilmiyordum ve sonra her yerde kükreyen bir ses yankılandı. Arkamızdaki sisin içinde turuncu bir parıltı görmek için geriye baktım.

Nathaniel koşmaya başladı, birleşen ellerimizle beni de peşinden sürükledi. Sis, küçük, bodur ağaçlarla çevrili bir açıklığa açıldı. Bu bana arabada gördüğüm rüyadaki uçurumun tepesindeki ağaçları hatırlattı. Ama bu sefer uçurum yoktu, sadece açıklığın ortasında birlikte duran üç kadın vardı. Siyah renk dışında bize benzer giyinmişlerdi. Saçlarıyla uyumluydu ve ay ışığında ayırt etmek zor olsa da birinin soluk tenli, diğerinin koyu tenli olduğunu biliyordum. Ortadaki Neva en yaşlılarıydı, hâlâ uzun ve dik duruyordu, yaşından dolayı eğilmemişti ama cildi bir ömür boyu güneşin altında bakımsız kaldığını gösteriyordu, kemikleri bazı insanların yetmiş yaşından sonra göründüğü gibi narindi.

Rodere'nin üç , ay ışığındaki weratların cadıları. Hayır, güneş ışığı değil. Hayır, onlar içeride, kurtadamların gücünün kalbi olan dövüş çukurundaydılar. Nathaniel ve ben ejderhanın kükremesiyle tam gaz koşuyorduk. Sis ateşle parlıyordu ama ısı yoktu ve sis önümüz dışında hiç kalkmıyordu.

Nathaniel'in ayakları dövüş çukurunun kumlarına çarptı ve sonra her yok oldu. Depoda duvara zincirlenmiştim ve Deimos beni kollarından tutuyordu. Beni kendisinden uzaklaştırdı, böylece

halı yığınının içinde tökezledim. Yerde uyumaktan daha iyiydi ama gerçekten daha düz bir zemin istemeye başlamıştım.

"Benimle avımın arasına girebilecek kadar büyüye sahip olan kim?" diye sordu, bu da benim için yarattığı imgelemde başka kimseyi görmediği anlamına geliyordu. "Bana katılma konusundaki isteksizliğini bir şekilde seni bulmak için bir ip olarak kullanıyorlar. Eğer mücadele etmeden sana işaretlerimi vermeme izin verirsen, o zaman her şey bitecek ve kimse seni benden alamayacak."

"Neden şimdi savaşmayı bırakayım ki? Tüm halkımızın beni aradığını biliyorum. Burası bizim bölgemiz, burayı sizden daha iyi biliyoruz ve beni bulacaklar."

"İşaretlerimi taşıdıktan sonra bunun bir önemi kalmayacak. Aslında, onların büyüsü benim ve Queenie'ninkiyle birleşecek ve beni daha da güçlü kılacak."

"Siktir ."

"Jean-Claude'un son fahişeliğini de senden aldığımda, belki dilin bu kadar kaba olmaz."

"Son kelimenin ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

Rodina, "Temelde size düşük sınıf, pis bir sokak serserisi diyor," dedi.

"Lanet olsun, Jean Claude'la ilgili herhangi bir şeyin düşük sınıf olduğunu düşünüyorsa şehirde yenidir."

Neredeyse gülümseyecekti, sonra kendini . Sonra gülümsemenin tüm izleri kayboldu. "Neden kardeşimizi getiriyorlar?"

"Ara sıra onunla yattığını duydum." "Uyuyor,

sikişmiyor," dedi.

"Siz genç kadınların bugün kullandığı dil." Neredeyse bize tsked.

"Bu gece iki kez leopar kokusu aldı. Bir kez sen onun yanındayken Phobos, bir de şimdi. Tüm raporlara göre leopar onun çağırdığı bir hayvan, Jean-Claude'un değil, sadece onun. İkiniz sayesinde güç mü kazanıyor?"

"Ona her şekilde ihanet ettim ve o da beni öldürmeye yemin etti; nasıl yapılacağını bilsem bile neden ona yardım edeyim?" Rodrigo sordu.

"Asıl soru bu, değil mi Phobos?"

Maskeler de dahil olmak üzere tamamen örtünmüş iki pelerinli figür, Ru'yu arkasından bağlı gibi görünen kollarından tutarak odaya girdi. Ayak bileklerinde, sırtının arkasından kollarına bağlanan bir ip olduğunu fark ettim. Onu domuz bağı ile bağlamışlardı. Bağlanmak için rahat bir yol değildi ve düğümleri ne kadar sıkı attıklarına bağlı olarak gerçekten rahatsız edici olabilirdi. Ru'başı aşağı sarkıyordu, bu yüzden yüzünü göremiyordum. Soğuktan bayılmış gibiydi.

"İçinizden birinin bize ihanet etmediğini bilmek güzel," dedim.

"Başta beni gördüğüne sevindi," dedi Rodrigo, "sonra bana meydan okudu." Son kısmı söylerken yüzündeki ifade bir zamanlar beni korkuturdu, ama dürüst olmak gerekirse şu anda daha büyük sorunlarım vardı.

Rodina, "Rodrigo'nun hayatta olduğunu anladığında bize katılacağını düşünmüştüm," dedi.

Maskeli figürlerden biri "Onu nerede istiyorsunuz?" diye sordu.

"Mischa, Jean-Claude'a kan yemini ettin; ona bu şekilde ihanet edemezsin."

"Deimos daha güçlü bir kan önerdi ve ben de kabul ettim." Maskenin arkasındaki parlak mavi gözlerinden başka bir şey göremiyordum. Tekrar Harlequin kıyafetlerini giymişti ve tamamen siyahlar içindeydi. Bir zamanlar siyah, sizi öldürmeye geldikleri anlamına geliyordu. Beyaz, hâlâ gözlemlemek için orada oldukları anlamına geliyordu. Kırmızı ise ceza ya da acı, kan çekmek anlamına gelirdi. Siyah giyinmişlerdi, ama sonra tüm güvenliğimiz siyah giydi. Renk kodunu ve artık bir renk kodumuz olmadığı gerçeğini düşünmemiştim. Eski vampir konseyi yok edildiğinde pek çok kural da ortadan kalkmıştı.

"Senden daha iyisini beklerdim Goran."

Diğer pelerinli figür maskesinin içindeki kırmızımsı kahverengi gözleriyle bana baktı. "Efendimin yere giderim; işler böyle yürür."

"Seni fiziksel olarak taciz ediyordu."

Mischa, "Bizi terapiye zorladınız ve biz de gittik," dedi.

"Bana daha saygılı davranıyor," diyor Goran, "ve şimdi ikimiz de gerçek işimize döndüğümüz için daha mutluyuz."

"Hangisi?" Ben sordum.

Mischa, "Bize layık bir vampire hizmet etmek," dedi.

Deimos, "Onu kız kardeşinin ayaklarının dibine yatırın, onu bağlayan o," dedi.

Sonra Rodina'ya baktım. Aslında rahatsız görünüyordu, sanki yaptığı şeyden utanmış gibiydi. Yaptığı herhangi bir şey için kendini kötü hissetmesinin mümkün olduğundan emin değildim. Sanırım her iki kardeşini de gerçekten seviyordu, sadece bunu göstermenin garip bir yolunu bulmuştu.

"Lordum Deimos, kardeşimize görkemli planınızdan bahsettiğimizde ve o da katılmayı reddettiğinde, onu alıkoymaktan başka çarem kalmadı."

"Neden onu öldürmüyorsun?" Deimos sordu.

Rodina kıpırdamadan durmaya çalıştı, yüzü bomboştu ama bu dikkat Ru'yu öldürme fikri hakkında ne hissettiğini haykırıyordu.

"Lordum," dedi Rodrigo, "biz sıradan kardeşler değiliz, üçümüz aynı rahmi paylaştık. Bu diğerlerinin ötesinde bir bağ."

"Hiçbir bağlantı bana olan borcunun ötesinde değildir, Phobos."

Rodrigo tek dizinin üzerine çöktü. "Sadece akrabalık bağını kastetmiştim lordum."

Ru uyanmak o anı seçti, başını yerden kaldırıp etrafına bakındı. "Bana ne yaptın kardeşim?"

"Sus kardeşim, bir şeyin ortasındayız," dedi.

Ru başını çevirebildiği kadar iki yana çevirdi ve beni görünce, "Anita, sana ihanet ettikleri için çok üzgünüm," dedi.

Deimos, "O hâlâ Anita'ya sadık, benim işime yaramaz," dedi.

Rodina, "O da yola gelecektir," dedi.

Rodrigo, "Hayatımız boyunca birlikte avlandık," dedi. "Ru bize geri dönecek."

"Peki bunun bana ne faydası var?" Deimos sordu.

Rodina, "Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, üçümüz durdurulamazız lordum," dedi.

"Üçünüzün beni o kadar uzun süre toprağa gömmeye yardım ettiğinizi hatırlıyorum ki delireceğimi sandım."

Delirdiğinden oldukça emindim, ama bunu kendime sakladım, çünkü sanrılı insanlarla başa çıkmanın ilk kuralı asla deliliklerini ortaya çıkarmaya çalışmamaktır. Ya kabul edin ya da sessiz kalın.

Rodrigo, "Kraliçemizin talimatlarına uyduk, tıpkı şimdi sizin uyduğumuz gibi lordum," dedi.

"Sen ve kız kardeşin beni takip ediyorsunuz, ama küçük kardeşin etmiyor."

Rodrigo, "lordum, size söz veriyorum," dedi. Yerde bağlı yatan kardeşine baktı ve yüzünde hiç acıma ifadesi yoktu.

"Bir işkenceci olarak meşhur yeteneklerini gerçekten kendi kardeşin üzerinde kullanır mıydın?" Deimos sordu.

"Bunu onu öldürmeye tercih ederim."

"Yeteneklerini gördüm," dedi Mischa, "kardeşin de gördü. Ona hızlı bir ölümü senin merhametine kalmaya tercih edip etmediğini sorabilirsin, çünkü senin merhametin yok."

"Yapmayacağım-" Ru söylemeye başladı.

kestim. "Cümleyi bitirme."

İyi bir vampir gelin gibi durmak zorundaydı. "Benden ne istiyorsun?"

"Başka bir gece savaşmak için yaşa."

"Eğer tercihiniz buysa, kardeşimin bu gece benim için planladığı şeye katlanacağım."

"Kardeşinin sadist becerilerini bu gece başka şekillerde kullanabilirim. Yarın sana işkence edebilirler," dedi Deimos.

İki siyah pelerinli figür daha, baygın bir kişi daha taşıyarak içeri girdi, ancak bu kişi sırt üstü yatıyordu ve zincirlerle kaplıydı. Bu Nicky'ydi. Sanırım kalbim bir an durdu ve sonra iki pelerinli Harlequin daha bacaklarından tutarak odaya girdi ve sonunda nesi olduğunu görebildim. Çığlık attım.

40

Sanki ıskalamak istememişler gibi kalbine kocaman BIR kazık ÇAKMIŞLARDI. Başımın üzerindeki zincirlere tutunarak dizlerimin üzerine çöktüm çünkü bir şeye tutunmam gerekiyordu.

"Yaşıyor," dedi Rodina; o da dizlerinin üzerindeydi.

"Ne yaptınız lan ona?" Çığlık attım.

"Bunu ben yapmadım," dedi dört ayak üstünde. Sesi acı çekiyormuş gibi geliyordu. Güzeldi.

"Motosiklet kaza yaptı, hatırladın mı?" dedi Ru; sesi yerde bağlı olmaktan ya da belki de o anda içimdeki her duyguyu hissetmekten dolayı gerilmiş gibiydi.

"Hatırlıyorum," dedim.

Rodina, "Kimse senin aslanına bir kazık saplamadı," dedi.

"O zaman göğsünden ne çıkıyor?"

Mischa, "Büyük vampir avcısı bir kazık ile bir ağaç arasındaki farkı anlayamaz," dedi.

"Ağaç," dedim ve Nicky'nin... vücuduna baktım, ona baktığımda düşündüğüm şey buydu.

Düşünmemi engelleyen tüm o korkunç duyguların ötesini görmeye çalıştım. Kendimi Nicky'ye bakmaya, sadece tepki vermek yerine ona gerçekten bakmaya zorladım. Beni en çok korkutan şeyle başladım, ondan çıkan odunla. Kimse bu kadar büyük kazık yapmazdı. En az on beş santim çapında ve bir ayak uzunluğunda olmalıydı. Tepesi sivriydi ve büyük bir mızrak gibi sivriydi, sanki biri bunu bilerek yapmış gibi değil, sanki kırılmış ve kötü bir noktaya dönüşmüş gibiydi. Ayrıca şimdi

Göğsünün ortasında olmadığını ve kalbinden daha aşağıda, yan tarafına doğru olduğunu gördü. Ağacın dibi vücudunun arkasından en az beş santim aşağıdaydı. Sanki biri kesmek yerine kırarak serbest bırakmış gibi görünüyordu. Eğer insan olsaydı ölmüş olurdu. Pek çok şekil değiştiren ölürdü ama Nicky'nin vücudunun üst kısmı pek çoğundan daha genişti; fiziksel büyüklüğü ağaca onu anında öldürmeden içinden geçmesi için fazladan alan sağlamıştı. Giysilerinin her yerinde kurumuş kan vardı ama taze görünen bir şey yoktu. Vücudunu baştan aşağı ağır zincirlerle sarmışlardı; bu kadar yaralı olmasına rağmen yine de ondan korkmuşlardı.

Başı gevşek ve o kadar rahatsız edici görünen bir açıyla arkaya sarkıyordu ki onu tutmak, başını ellerimin arasına almak istedim. Nabzını kontrol etmek, teninin soğuk olup olmadığını hissetmek istedim.

Kalçalarını ve bacaklarını tutan iki Harlequin onu yere indirmeye başladı ama önden Goran, "Onu indiremeyiz," dedi.

"Daha ne kadar burada durup onu tutmamız gerekiyor?"

"Scaramouche, seni hain piç, sesini tanıyorum."

"Yeni kralımız sizinle bir kez ilgilendikten sonra, kim olduğumuzu bilmenizin bir önemi kalmayacak."

Yanında duran figür iç çekti, nefes almak isteğe bağlı olduğu için vampirlerin bunu yapması gerekmiyordu. Vampir efendisi Capitano, "Bu görev bitene kadar önemli," dedi.

"Benden şüphe ediyorsan kimliğini Anita'dan saklaman yeterli; benden şüphe mi ediyorsun?" Deimos dedi ki.

"Hayır lordum, elbette " tek cevaptı.

Deimos sanki hoş bir öneriymiş gibi, "İstediğimi yapana kadar ona işkence edeceğiz, Anita," dedi.

Yüzbaşı, "Korkarım Lordum, Rex'in bilinci yerinde değil ve acı çekmiyor," dedi.

"O zaman öldür onu."

"Eğer onu öldürürsen, istediğin şeyi sana asla vermem," dedim.

Rodina ayağa kalkarak, "Onu yakında hastaneye götürmezsek zaten ölecek," dedi.

"Onu şimdi hastaneye götürebiliriz, Anita," dedi Deimos.

"Bunu neden yapasınız ki?"

"Seni kendiminmişsin gibi işaretlememe izin ver, sonra da Nicky'yi hastaneye ."

"Beni işaretledikten sonra onu öldüreceksin."

"Bana karşı koymadan sizi işaretlememe izin vereceğinize dair söz verin, ben de onu hemen hastaneye götürteyim."

"Onu taşıyıp hastaneye götürüyormuş gibi yapacaksınız ama bunu gerçekten yapmayacaksınız. Onu öldürmeseniz bile, ölmesine izin vereceksiniz."

"Eğer vezirimi beni korumaya ikna etmek için bir piyon olarak işime yaramayacaksa, onu senin önünde öldüreceğim. Onun öldüğünü düşündüğünde içindeki umutsuzluğu tattım. Onu kurtarmak için her şeyi yapacağını düşünüyorum."

"İsterdim, ama teklif ettiğiniz şey bu değil."

Rodrigo, "Onu onun önünde öldürmeyin lordum, size yalvarıyorum; bunu bir keresinde başka bir aşkına yapmıştım ve hiç iyi gitmemişti," dedi.

"Belki de tehditlerin yerde nezaket kazanır," dedi Trappolino maskesiz ama hâlâ pelerinli bir şekilde ortaya çıkarken. Teni neredeyse kumaş kadar koyuydu. Hepimiz beyaz ve siyahın ten rengi için diğer her şeyde olduğu gibi aynı anlama geldiğini varsayarız ama bu doğru değildir. Neredeyse hiç kimse gerçekte beyaz ya da siyah renkte değildir, ama Trappolino gerçek hayatta gördüğüm en yakınıydı. Bu yüzü rüyamda gördüğümü sanmıştım ama meğer diğerini rüyamda görmüşüm ya da o bunun bir illüzyonunu yapmıştı. Eğer birinin zihnine sahte bir yüz yerleştirebiliyorsanız, bu herhangi bir maskeden daha iyidir.

"Ne öneriyorsun?" Deimos sordu.

"Yardımla sevgilisini en yakın hastaneye götüreceğim." "Ben de sana güvenemem," dedim.

"Ben St. Louis'e gelip Jean-Claude ile kan yemini Harlequin'lerden biri değildim. Onunla yemin etmedim ve sonra

diğerleri gibi kır."

Onunla gerçekten tartışamazdım. "Bana sözünün doğru olduğuna güvenmemi mi söylüyorsun?"

"Sana ettiğim bir yemini hiç bozdum mu?"

"Hayır."

"Bana yeminini bozdun mu diyorsun?" Mischa söyledi. "Öyle değil mi?" Trappolino dedi ki.

Mischa diğer vampire doğru bir adım attı ama bu Nicky'nin vücudunu sarstı. İnlemedi, sadece rahat edemeyeceği kadar kemiksiz bir şekilde hareket etti. gördüğümde tanırdım ve çok yakındı. "Hareket etmek istiyorsan geri söylemelisin," dedi Capitano.

Mischa, "Bizimle birlikte savaştaki gibi hareket edebilmeli, hamlelerimizi tahmin edebilmelisiniz," dedi.

Capitano, "Kara kraliçemiz öldüğünden beri bunu yapamadık," dedi.

Trappolino, "Kararsızlık Anita'nın aslanını öldürecek" dedi.

"Onu doğaüstü yaralanmaları tedavi eden hastanelerden birine götürmeniz gerekecek" dedim.

"Söyle bana, ben de oraya gideyim," dedi.

Ona iki hastaneyi ve eğer yeterince yakınsa en iyi travma merkezine sahip olanı söyledim. Ona güveniyor muydum? Hayır, ama başka ne seçeneğim vardı ki? Eğer Trappolino'nun sözleri değilse, Nicky ölmüştü. Biri onu hemen hastaneye götürmezse ölecekti. Güven ya da güvenme, Nicky'nin tek umudu buydu.

"Anita'nın kalbini harekete geçiren tek tutsağımı kaybetmeme izin vermeyeceğim."

Herkesin giriyor gibi göründüğü aynı lanet koridorda, görüş alanının hemen dışında bir kavga sesi vardı. Trappolino seslere doğru baktı ve şöyle dedi: "Diğerleri onun kalbini o kadar derinden etkilemeyecek döndüler ama Jean-Claude'un gücüne sahip olmak ve onu kendi gücün haline getirmek için o mükemmel."

Nicky'yi tutan dört Harlequin bir birim olarak hareket etti, böylece hepsi sese doğru bakabildi. "Gerçekten de bir ödül," dedi Capitano.

"Oh, kahretsin," dedi Scaramouche.

Nabzım hızlandı ve anlık paniği bastırmak için yutkunmak zorunda kaldım. kim vardı? Lanet olsun. Nicky ve benim nasıl yakalandığımızı biliyordum ama geri kalanlar bundan daha iyi korunmalıydı. Harlequin'lerimizden kaçı bize sırt çevirmişti? Güvenliğimiz ne kadar tehlikedeydi? Hepimizin güvende olması için dua ettim ama her zamanki huzurlu enerji akışını alamadım. Normalde bunu kabullenirdim, çünkü her duanın kabul edilmediğini bilirdim, ama bu gece bu güvenceyi gerçekten kullanabilirdim.

41

DEIMOS BAĞIRDI, "Ona zarar vermeyin!" Sözlerinde bir orman yangınının size doğru yuvarlanırken çıkardığı ses gibi bir kükreme vardı ve kaçacak hiçbir yer kalmamıştı. İçinde ateş olmayan ama bolca sızlanma olan başka bir erkek sesi duymadan önce, eğer öyleyse, yanılsamayı temizlemek için başımı sallamak zorunda kaldım. "O zaman söyle ona bana zarar vermesin."

"Demolition Man." Adını fısıldadım ama bazen doğaüstü duyma yetimin ne kadar iyi olduğunu unutuyorum.

"Geliyorum Anita ve umarım seni kırmadan önce adımı haykırmanı sağlama şansım olur."

Normalde söyleyecek esprili bir şeylerim olurdu ama hâlâ duvara zincirlenmiş durumdaydım. Hepimize ihanet etmiş bir kurt adamı kışkırtmak akıllıca görünmüyordu, bu yüzden bekleyecektim. Serbest kaldığımda ya hapse girecek ya da yerin dibine girecekti. Bu düşünce beni daha iyi hissettirdi. Dört adamın arasında hareketsizce asılı duran Nicky'ye bakmak tüm iyiliği geri .

"Eğer gecikmeye devam edersen Nicky ölecek," dedim.

Trappolino bana baktı ve başını salladı. Onları koridora doğru ilerletti. Hâlâ göremediğim diğer gruptan bazı itirazlar duyabiliyordum ama Deimos onlara, "Bırakın geçsinler, sonra daha canlı ödülünüzü bana getirebilirsiniz," dedi.

Birkaç saniye ya da bir dakika geçti ve sonra Demolition Man içeri girdi. Mahkûmun diğer tarafındaki başka bir adamın yardımıyla birini sürüklüyordu ama Yıkım Adam o kadar büyüktü ki yerden önünü göremiyordum. Daha iyi için ayağa ve ayağım yine halıya takıldı. I

hayal kırıklığı içinde onları tekmelemiş olabilirdi ama Demolition'ın diğer tarafındaki adamı görebiliyordum. Kane'di.

"Seni orospu çocuğu!" Dedim ve bağlı olduğum borunun metalik bir inilti çıkarmasına neden olacak kadar sert bir şekilde zincirleri çektim. Sonra uzun kahverengi saçlarının yüzünü örtecek şekilde öne doğru döküldüğünü gördüm ama kapıdan baygın halde sürüklenenin kim olduğunu anlamak için yüzünü görmeme gerek yoktu. Nicky güvendeydi ama Richard değildi.

42

Yüzünü görebilmek ve ne kadar incindiğine karar verebilmek için Richard'saçlarını süpürmek istedim ama kimse ne istediğimi umursamadı. Hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi onu odaya sürüklediler, yürüyüş botları yerde sürükleniyordu. Deimos, "Eğer kendini tutamaman Ulfric'i işkence için kullanışsız hale getirdiyse, onu senin derinden çıkaracağım," dedi.

"Karşı koymaya çalışmamalıydı," dedi Demo Adam. Richard'ın kolunu bıraktı, sadece Kane onu tutarak yüzüstü beton zemine düşmesini engelledi. Richard'ın ellerinin arkadan kelepçeli olduğunu görebiliyordum.

Rodrigo, Demo'nun düşürdüğü kolu yakalamak için acele etti. "Kafasını yere vurursa daha çabuk uyanmasına yardımcı olmaz."

"Bilge Phobos," dedi Deimos.

Rodina, kadınların erkeklerin ne kadar aptal olduklarını bilmelerini istediklerinde kullandıkları o ses tonuyla, "Onu halıların üzerine koyun ki daha fazla yaralanmasın," dedi. Hain kaltağa minnettardım ama neden umursadığını anlamıyordum.

"Kurt Kralı bu kadar önemsediğini bilmiyordum," dedi Demo.

"Bilmiyorum ama bu noktadan sonra tüm yaralanmalar kasıtlı olmalı ki ne kadar zarar verildiğini, ne kadar acıya dayanabileceğini bilelim. Eğer kazara yaralanırsa ne hasar miktarını ne de vermek istediğiniz acıyı denetlemenin bir yolu yok. Kazalar bir deneği, ondan istediğiniz her şeyi elde edemeden öldürebilir. Bu durumda lordumuz Deimos, Anita'nın işbirliğini sağlamak için Ulfric'i kullanmak istiyor.

geri getirmek için onu değerli bir kaynak olarak kullanmalıyız, odanın içinde umursamadan atılacak bir şey olarak değil" dedi.

Daha sonra daha iyi işkence edebilmek için birini kurtarmak asla aklıma gelmezdi ama acı çektirmek benim hobim değildi.

"Bana kız kardeşinin güzel olduğu kadar bilge de olduğunu söylememiştin, Phobos."

Rodrigo, Richard'ı halılara doğru götürmeye başlarken, "O her zaman her ikisi de olmuştur," dedi.

Kane onu takip etti ama "Anita'nın ailesinden birini yakalamak için gönderilen kas gücü ben değildim. Ben sadece gözcüydüm."

"Az önce ne dedin sen?" diye sordum.

Bana gülümsedi ama bu öyle bir gülümsemeydi ki mizahla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey bir başkasına acı çektirmekle ilgiliydi. "Nicky'nin kullanılamayacak kadar yaralı olduğu ortaya çıkınca, yeni kralımız kurtarmak için işbirliği yapmaya istekli olacağın başka birini bulmaları için adamlarını gönderdi."

"Trappolino bana ne yaptıysa daha yeni uyandım; Deimos'un beni hamur gibi yuvarlayacağını, metafizik ellerinde macun yapacağını biliyordun."

"Deimos saatlerdir zihnine girmeye çalışıyor. İlaçların ona karşı direncini yumuşatması gerekiyordu ama yumuşatmadı."

"Fazla paylaşıyorsun," dedi Rodina, "ama sen her zaman geveze bir sürtük oldun."

Deimos, "O haklı, dikkat et de dilin beni kafandan söküp attıracak kadar rahatsız etmesin," dedi.

Kane irkilmiş görünüyordu; belki de yeni efendisiyle o kadar çok vakit geçirmemişti. Bu beni meraklandırdı, Asher Kane'in ne yaptığını biliyor muydu? Jean-Claude'a ve bana bu şekilde ihanet etmezdi, etmezdi ama içimde küçücük bir şüphe vardı. Asher'a şüpheyle yaklaşmaya karar verdim ama eğer bir hain değilse, o zaman Kane'in ne yaptığını fark etmemiş demektir. Asher'ın Kane'in efendisi olması gerekiyordu; werehyena

Asher'ın haberi olmadan böyle bir şey yapmamalıydı. Yani ya Asher bize ihanet etmişti ya da *moitié bête*'si, yani canavar yarısı olan Kane üzerinde, sevgilisi olan Kane üzerinde olduğundan daha fazla kontrolü yoktu. Beceriksizliği düpedüz ihanete tercih ederdim ama ikisi de Asher için iyi görünmüyordu.

"Her türlü hakaret için özür dilerim," dedi Kane, hâlâ Richard'ın kolunu tutarken garip bir yarım vererek. Sanki yeni patronunun eve getirdiği kurbanlar kadar ona da işkence edebileceği hiç aklına gelmemiş gibi mutsuz görünüyordu.

"Şikayet etmiyorum ama ailemi almanıza ne engel oldu? Richard ele geçirilmesi çok daha zor bir hedef."

Kane ağzını açtı, sonra yan gözle Deimos'a baktı ve kapattı ama Demolition Man ya tehlikeyi görmedi ya da sadece Kane'i hedef alacağını düşündü. İkisi de bir odayı duygusal bağlamda okumakta iyi değildi ve eğer şanslıysam belki de yeni kralları tarafından incitilmelerine neden olabilirdi. Öyle umuyordum.

"Anita'nın ailesinin peşinden gönderdiğiniz insanlar Richard ve korumalarıyla karşılaştı. Kavga polisin dikkatini çekti. Polisler birisinin memur arkadaşının aile üyesini yakalamaya çalıştığını fark edince otele kendi korumalarını yerleştirdiler. Deimos hepimize polisle çatışmaya girmememizi emretti, bu yüzden onlar bölgeye girdikten sonra aile ulaşılamaz hale geldi."

"Ailem zarar gördü mü?" diye sordum. Birdenbire onlarla yaşadığım tüm sorunlar önemsiz görünmeye başladı.

Demolition Man beni görmezden geldi. Deimos "Cevap ver." dedi.

"İyiler," dedi Kane ve Rodrigo'nun Richard'ın üst bedenini halıların üzerinden geçirmesine yardım ettikten sonra, "Artık kafasını çarpmaz," diyerek bıraktı.

Demo Man, "Kardeşiniz Richard'ı birlikte olduğunuz eski fotoğraflardan tanıdı, bu yüzden güvenlik için ona koştu, yoksa polis gelmeden önce onu yakalayıp kaçabilirlerdi," dedi.

Rodrigo, "İşin sadece yarısı tamamlandı," dedi.

"Artık çocuğa ihtiyacımız yok, Richard var."

"Ailesini kaçırmaktan bahsetmiyorum, Richard'ı halıların üzerine çıkarmaktan bahsediyorum."

Rodina bıkkın bir ses çıkardı ve Kane'in bıraktığı kolu tuttu. Richard'ı yanımda yatana kadar halının üzerine çektiler. Hâlâ yüzüstü yatıyordu ve dalgalı kahverengi saçları yüzünü gizliyordu. Yanına diz çöktüm ama ellerim hâlâ borunun üzerinde ona dokunamayacağım kadar yüksekte zincirliydi. "Ya bu şekilde yüzüstü yatarken boğulursa?" diye sordum.

Birbirlerine baktılar; Rodina gözlerini devirdi ve Richard'ı tutup yüzünü yanıma çevirmenin ikisi için ne kadar zor olduğunu bildiğimden emin oldu. Saçları nihayet yüzünün iki yanına dökülmüştü, böylece onu görebiliyordum. Yüzünün sol tarafı çoktan kızarmış ve Demo'nun vurduğunu tahmin ettiğim yerden kabarmıştı.

Bacağımı omzuna değdirene kadar dizlerimin üzerinde yürüdüm. Hiç tepki vermedi. Bu, Nicky'yle ilgili kalan endişemin alevlenmesine neden oldu ve Richard'ın göğsünü inceleyerek yükselip alçalmasını izledim. O hayattaydı ve Nicky'nin de hayatta kalacağına inanmak zorundaydım. Hepimiz iyi olacaktık. Elimden geldiğince buna inanmak zorundaydım çünkü başka bir şey düşünmek kalbimi yerinden çıkarırdı ve buradan çıkabilmemiz için kendimi toparlamam .

"Ulfric'e zarar vermekle başlayacağız, ama onu öldüremeyiz, çünkü bu Jean-Claude'un ve onun hayatını riske atar."

Rahatladığımı hissettim ama Deimos'un duyguları hissedebildiğini hatırlamalıydım. "Hissettiğim senin umudun değil Anita, özlediğim umutsuzluğun eksikliği, bu yüzden Richard'ı Jean-Claude ve seni riske atmak için öldürmeye cesaret edemeyeceğimi öğrenmenin ikiniz için daha güvenli hissettirdiğini biliyorum."

Ne diyebilirdim ki, haklıydı. "Evet, ölümün masadan kalkması umut verici."

"Eğer seninle ya da Richard'la nihai tehdidi gerçekleştiremezsek, zaman küçük kardeşinin, belki de kız kardeşinin ya da üvey annenin peşinden farklı insanlar göndereceğim. Fotoğraflarında çok güzel görünüyorlar."

Onlardan herhangi birinin bu şeyin insafına kaldığını düşündükçe içim daralıyordu. Babamın ve büyükannemin neden

ama gözden kaçmış olma ihtimaline karşı sormak istemedim. Ailemden üç kişinin tehlikede olması .

Rodina, "Polis ailesini korumasız bırakmayacaktır," dedi. "Belki Ulfric'in ailesinden bazılarını yanımıza alabiliriz. Bana söylenenlere göre

Anita yıllar önce onları kurtarmak için olağanüstü çaba sarf etti," dedi Deimos.

Ona baktım çünkü bu en az dokuz yıl önceydi. Bize ihanet edenlerin hiçbiri o zamanlar bizim için çalışmamıştı, hatta bildiğim kadarıyla kasabada bile bulunmamışlardı. Bu, o kadar uzun süredir bizimle birlikte olan bir hainimiz olduğu anlamına mı geliyordu? Neredeyse on yıldır güvendiğimiz biri mi? Kahretsin, kim ?

"Nabzın yine hızlandı, yine korkunun eşiğindesin, neredeyse panik olacaksın, neden?" Deimos sordu.

Rodina, "Uzun zamandır birlikte olduğu kişilerden hangisinin kendisine ihanet ettiğini merak ediyor," dedi.

"Eğer hala düşüncelerimi okuyabilecek kadar Gelinimsen, o zaman beni ona nasıl ihbar edebildin?"

"Rodrigo artık senin gelinin değil ama onunla olan bağlarım hâlâ devam ediyor. Artık birden fazla yöne çekiliyorum."

"Peki ya ben, kardeşim?" Ru sordu.

İtiraf etmeliyim ki onu neredeyse unutmuştum. Bunu biliyor olmalıydı ve bu beni kötü hissettirdi. "Benden özür dilemesi gereken kişi sen değilsin, Anita."

"Keşke bize katılsan, Ru," dedi.

İpe karşı mücadele etti; şimdiye kadar rahatsız ya da daha kötü olmuş olmalıydı. "Kan dolaşımını kesmediğine emin misin?"

"Bu gece ona işkence etmeyeceksek bağlarını ayarlayacağım, ama en azından bir saat daha idare eder," dedi, sanki bu gece yemek yapmayacaklarsa yiyecekleri kaldırmaları gerektiğinden bahsediyormuş gibi kesin bir sesle.

Richard uyandı, nerede olduğundan emin değilmiş gibi etrafına göz kırpıyordu, bu da Demo Adam'ın ona olması gerekenden daha sert vurduğu anlamına geliyordu, ancak büyük kurt adam bunu açıkça belirttiği için buna şaşırmamak gerekirdi

Richard'ın çok iyi olduğunu ve sürüyü yönetecek kadar vahşi olmadığını düşünüyordu.

Richard başını çevirdi ve beni gördü; gözlerimiz buluştuğu anda, bir gümüş parçasının parlaklığının kaybolması gibi, kaybolmamış ama körelmiş bir güç kıvılcımı vardı. Ellerinin kelepçeli olduğunu hissetmesine rağmen kendiliğinden bana uzanmaya çalıştı. Ben de ona uzanmak istedim ama denemekten daha iyisini biliyordum. Ayakları ve bacakları duvara ve bana daha da yaklaşarak kendini halı yığınının daha da yukarısına itmeye başladı.

"Uyanık mısın? Çok iyi Ulfric," dedi Deimos.

"Başlayalım." "Neye başlayalım?" Richard sordu.

Deimos, "Sana işkence ediyorum," dedi.

43

RICHARD benimle omuz omuza yaslanarak oturmaya BAŞLADI. Onun ağırlığını yanımda hissetmek bile içimdeki tüm olumsuz duyguların yatışmasına yardımcı oldu. Başımı omzuna yasladım ve kolunu bana dolamasını çok istedim. Ona daha yakın olmak için tutuşuyordum. Bir zamanlar bu sadece ona aşık olmanın bir parçasıydı. Şimdi bundan daha fazlası ya da daha azıydı. Artık birbirimize aşık değildik, belki bu geri gelecekti, belki de gelmeyecekti, ama fiziksel çekim fazlasıyla geri gelmişti.

"İkiniz artık gerçek bir güç üçlüsünün parçasısınız; Jean-Claude size dördüncü işareti verdiği ve üçünüzü aşağı yukarı iki bin yıldır gördüğüm ilk gerçek güç üçlüsünden biri olarak mühürlediği için bana teşekkür etmelisiniz."

"Kasabaya son gelişinde Jean-Claude'a sahip olmanı engellemek için dördüncü işareti yaptık," dedim.

"Dediğim gibi, bunun için bana teşekkür etmelisiniz," dedi Deimos ve sanki bize gerçekten bir iyilik yapmış gibi kendinden çok memnun görünüyordu.

Richard "Teşekkür ederim" dedi ve başımın üstünü öptü; döndüm ve yüzümü ona doğru kaldırdım. Bana doğru eğildi ve öpüştük, yumuşak dudaklar, istekli ağızlar, keşfeden diller ve nihayet dişler. Richard alt dudağımı dişlerinin arasına aldı ve daha fazlasını istememe neden olacak kadar acı verdi. Biraz fazla ısırdı. Ağzımda kanın, tatlı bakır kuruşların tadını aldım ve sonra Jean-Claude öpücüğün, kanın ve güzel acının içinde oradaydı. Queenie izlere her ne yaptıysa, zincirlerin çözülmesi gibi kırıldı. Richard'ın elleri yüzümdeydi.

Kelepçeler yanağımı okşadı ve sonra içimdeki *coşku*, bizden odaya yayılan bir sıcaklık ve arzu dalgası gibi yükseldi.

İnsanların çığlıklarını duydum ama değildi çünkü Richard'ın kollarındaydım. Ona dokunmaya çalıştım ama ellerim hâlâ duvara zincirliydi. Sonra başka eller, başka insanlar vardı ve *ardeur* bunları ayırt etmiyor ya da umursamıyordu. Daha fazlası sadece için daha fazla enerji demekti ve *Ardeur'*un tek istediği de buydu. Dişleri boynuma battı ve sonra bir kükreme sesi duyuldu *ve ardeur* dağıldı. Gitmemişti; sanki bir parçam tekrar eve dönmüş gibi onu içimde hissedebiliyordum. Jean-Claude kafamın içindeydi, ikimizin kafasında, Richard'ın ve benim kafamda. Alt kattaki büyük yatakta olmasını bekliyordum ama büyük konferans salonunda oturuyordu ve Dev arkasında durmuş, ellerini Jean-Claude'un omuzlarına koymuştu. İrlanda'da peri büyüsüyle savaşmamıza yardım ederken de benimle birlikte böyle durmuştu. Sihirsel olarak olduğum tüm insanlar arasında, vampir işaretleri işe yaramadığında beni en çok kaybedenin o olduğunu fark ettim. Dev'i gibi onunla iletişime geçmek aklıma bile gelmemişti.

Mephistopheles'imize, Şeytan'ımıza, Dev'imize baktım, sarı saçları beyazla taranmıştı, bu yüzden sarışınlarımızın en soluklarındandı, teni her zaman güneşten öpülmüş gibi soluk altın rengindeydi. Boyu 1.80'di ve bu boya uygun geniş omuzları vardı. İrislerin etrafındaki soluk kahverengiyle mavi-elmas gözlerine baktım ve şimdi bile aramızdaki bağ olması gerektiği kadar güçlü değildi. Neden saf kan altın kaplanımızla olan bağımız en çok etkilenen bağ olsun ki?

"Çünkü o bir ejderha, *ma petite* ve kaplan enerjisi onu tehdit ediyor." Yüzünün yan tarafı kir içindeydi ve beyaz gömleği toz ya da kumla kaplıydı. "*Ne oldu?*" diye düşünmeye başladım ama büyük bir şey beni duvara çarptı; Richard'ın kolu başımı yastıkladı ve önümüzde duran bir şeye gözlerimizi kırpıştırırken beni tuttu.

İlk başta şöyle düşündüm: Önümde *bir duvar var, daha önce orada olmayan bir duvar.* Sonra bunun anlamsız olduğunu fark ettim, kimse ilk duvardan birkaç metre öteye bir duvar koymazdı. Koridor olacak kadar geniş değildi, içinden geçilen bir boşluk gibiydi. O kadar dardı ki Richard'ın sırtını bir duvara dayayıp yanlamasına dışarı çıkması gerekiyordu. Sonra duvar nefes aldı. Yüzeyin yükselip alçalmasını izledim ve birden onu görebildim.

Karın pulları sedef gibi bembeyaz ve pırıl pırıldı; loş ışık o nefes aldıkça pastel gökkuşaklarını yakalıyordu. Yukarıya, yukarıya baktım ve tek görebildiğim göbek pullarının parlayan beyazlığıydı. Deponun tavanı en az otuz metre yüksekliğinde olmalıydı ama Deimos için yeterince yüksek değildi. Boynu ve başı aşağı doğru kıvrılmıştı çünkü yukarı doğru uzanabileceği bir yer yoktu. Başı aşağıya, bize doğru eğilmişti. Üstü siyahtı, böylece çatının tepesine yakın karanlıkla karıştı, ama gümüş gözleri ikiz ay gibi bize doğru parlıyordu.

İlk düşüncem büyük bir tehlike içinde olduğumuz değil, onun çok güzel olduğuydu. Aslında bunu yüksek sesle söyledim: "Güzel."

Başını bize doğru eğdi ve insan sesinin daha derin, gürleyen bir versiyonuyla konuştu. "Karşınıza insanların en yakışıklısı olarak çıktım ve siz benim güzel olduğumu düşünmediniz ama bu halimi güzel buldunuz." Ağzındaki keskin dişler güzelliğini biraz azaltıyordu ama çok değil.

"İstiyorum," dedim ve bu doğruydu.

"O haklı," dedi Richard, "sen ."

"İnsanlar beni böyle gördüklerinde genellikle çığlık atarak kaçarlar," dedi, su üzerindeki ay ışığı gibi parlayan ve gümüş rengi olan ikiz ay gözleriyle bize bakarak. Bir an için onun sadece ejderha değil, bir vampir olduğunu da unutmuştuk. Bir an o kocaman gözlere bakarken, bir an sonra sudaki ay ışığı gibi gümüş parıltılarının içine düşüyorduk. Sorun şu ki, ay ışığına bir kez daldığınızda altınızdaki su siyahtır ve sizi geri götürecek bir ışık yoktur.

44

Etrafı alevlerle çevrili köyün merkezinde duruyordum, her bina alev alev yanıyordu. Kadınların tiz çığlıkları geceyi dolduruyordu. Erkekler savaşmak için dışarı kaçmışlardı; vücutları yanmış ve bükülmüş halde yatıyordu, alevlerimizin sıcaklığı kemiklerini kırarken vücutları kendi içine dönüyordu. Yakınlarda bir yerde bir bebek ağlıyordu, yüksek ve acımasız. Yıkımın ortasında durduk ve onların dehşetini ve kederini tükettik. Bir kadın kucağında bebeği ve yürüyebilecek yaşta başka bir bebekle sürünerek sokağa çıktı. Kadın öksürüyordu, küçük çocuk ağlıyordu, üstü başı is ve toprak içindeydi. Kucağındaki bebek ağlamıyordu. Gözlerini ona dikmiş, ağlamasını ya da hareket etmesini sağlamaya çalışıyordu. Başını geriye attı ve gökyüzüne doğru etti. Duaların ya da kelimelerin ötesinde bir sesti bu.

Öyle bir acı sesiydi ki, duyan herkes ne anlama geldiğini anlar ve yardım etmeye çalışırdı. Öne doğru bir adım attım ama bir adamın eli omzumdaydı. Sakallı yüzü mutlulukla gülümsüyordu. Böylesine büyük bir kayıp karşısında nasıl mutlu olabilirdi ki? Bana bunun nihai acı anı olduğunu ve acıyı derinden içmemi söyledi. Elinden kurtuldum ve ateşin aydınlattığı karanlıkta ağlayan küçük aileye doğru koştum. Arkamda bir şey hissettim ve döndüğümde yıldızları silinceye kadar üzerimde yükselen bir ejderha gördüm. "Şimdi et ve dehşetle ziyafet çekiyoruz." Ağzını açtı ama ateş yoktu, sadece kocaman, sivri dişleri vardı.

Karanlıkta soluk soluğa uyandım ve bir an için evde, Lanetliler Sirki'nin yeraltında olduğumu sandım. Jean-Claude'un çıplak bedenine sarılmış halde uyuyakaldığımı düşündüm çünkü

Sadece ölülerin dokunabileceği kadar soğuktu ama iki şey yanlıştı. Hâlâ giyiniktim ve ceset Jean Claude'a benzemiyordu. Omuzları çok genişti, daha çok Richard, Dev ya da Nicky'ye benziyordu. Adını düşündüğüm anda onun yaralandığını hatırladım. Karmaşa içinde bir an durdum ve hayatta olması için dua ettim; bir anlık huzur vardı ve sonra elim sakalına dokundu. Hayatımda hiç kimsenin tam sakalı yoktu. Tilkinin onları bulmamasını umarak uzun otların arasındaki bir tavşan gibi donup kaldım. Kendimi hareketsiz kalmaya ve çığlık atmamaya zorladım, çünkü bunun Deimos'u uyandırıp uyandırmayacağını bilmiyordum, çünkü o oydu ve gün boyunca ölü olması uyanık olmasından daha iyiydi.

Kendimi yavaş ve sakin bir şekilde tek elimle bulunduğumuz yeri keşfetmeye zorladım, çünkü vücuduna yan yatmıştım. Birinin yanında uyurken olduğu gibi hareket etmem onu uyandırır ? Ejderha nasıl çalıştığını bilmiyordum; bu benim ilk vampirimdi. Şu anda uyanmasını kesinlikle istemediğimi biliyordum, bu yüzden keşfetmek için bir elimle dikkatlice uzandım. Neyin içinde olduğumuzu biliyordum ama bir yanım yanıldığımı umuyordu, gerçekten umuyordu. Belki de alev ya da el feneri olmadan karanlığın hiç bitmediği ışıksız bir zindandaydık.

İlk duvar tam omzuna dayanmıştı; bir ayağım çoktan diğer duvara dayanmıştı. Yükselen paniğe karşı sertçe yutkunmak ve kendimi eşit, sığ nefesler almaya zorlamak zorunda kaldım; derin nefesler almaya hazır değildim ama nefesimi kontrol etmeye çalıştım çünkü nefesinizin kontrolünü kaybetmeden tam gelişmiş bir panik atak geçiremezsiniz. Elimi yukarı doğru kaldırdım, karanlığa doğru uzanabilmek için dua ediyordum ama gerçeğin bu olmadığını biliyordum. Parmaklarım bir ayaktan daha kısa olan tepeye dokunmadan önce Deimos'la birlikte onun tabutunda olduğumu biliyordum. Aslında başka bir vampirle bu şekilde uyandığımda klostrofobim olmuştu ama o bir insan vampirdi ve onun şafağa kadar biliyordum. Bu vampir hakkında bunu bilmiyordum. Bazı kadim vampirler gün batımına kadar kapana kısılmıyorlardı.

Karanlıkta, yeraltında daha erken bile uyanabilirlerdi ve Deimos çok eskiydi.

Serin bedeninin etrafında kıvrılmış bir şekilde uzandım ve çok fazla hareket edip onu erken uyandırmadan önce seçeneklerimin neler olduğunu mantıklı bir şekilde düşünmeye çalıştım. Ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu, yani gün batımına dakikalar kaldığını biliyordum ama bu tür bir düşünce paniğimi besledi ve zorlaştırdı. Seçeneklerim nelerdi? Buradan için hangi kaynaklara sahiptim? *Hiçbiri*, diye bağırdı kafamdaki panik ve belki de vampir işaretlerinden önceki son seferde, büyücülüğüm kendi haline gelmeden önce bu doğruydu. Büyüm vardı, lanet olsun. Tüm silahlarımı alabilirlerdi ama sihrimi alamazlardı.

Kalkanlarımı indirdim ve psişik olarak bağlı olduğum herkese ve her şeye ulaştım. Sakin bir şekilde *ben buradayım* diye başladı ve sonra paniğin metafiziksel karşılığı haline geldi. Birinin beni bulması için karanlığa doğru çığlık attım.

Tabutun dışında bir ses duydum. Önce ne olduğundan emin olamadım, sonra tahtada yumuşak bir sıçrama sesi duydum, sonra da yumuşak bir gıcırtı. Sıçanlar, tabutun üstünde sıçanlar vardı. Hayatımda *bir* zamanlar daha *çok* korkardım, *"Oh, harika, bir vampirle tabutta sıkışıp* kaldığım *yetmiyormuş* gibi *şimdi de fareler içeri girip beni kemirmeye başlayacak*," derdim ama bu, tüm kurtadamların kralı Rafael'i çağıracağım hayvan yapmadan önceydi. Daha önce normal farelerle konuşmaya çalışmamıştım, sadece onların iç mabetlerinde bulunan çok özel türden farelerle konuşmuştum ama denemeye istekliydim.

Ben buradayım diye düşündüm. Fareler hareket etmeyi bıraktı. Duymuşlar mıydı

Ben mi? Buradayım, *yardım getir, Rafael'e söyle* diye düşündüm ve sonra kendimi gülünç hissettim. Onlar fareydi ve ben onları Lassie'ye dönüştürmeye çalışıyordum: *Git yardım getir kızım, Timmy yine kuyuya düştü.* Elli ayak uzunluğunda bir ejderhaya dönüşen, ateş püskürtebilen ve görünüşe göre beni gözleriyle tamamen *saran* eski bir vampirle bir tabutta kilitliyim ve o, *ardeur'*un sıcaklığını ve zevkini terör, umutsuzluk ve sefaletle beslenmekle değiştirmek istiyor.

Fareler tiz bir sesle ciyakladı ve dağıldılar. Neredeyse *beni bırakma* diye bağıracaktım ama tam zamanında kendimi tuttum. Bunlar sıradan farelerdi, kurt farelerin güç mabedinde yaşayan süper zeki ve bazen de mistik olanlar değil. Onlar bazen rahat edebileceğimden çok daha fazla insan kelimesi anlıyorlardı. Ama üç brujayı Nathaniel'le birlikte bir imgelemde görmüştüm, değil mi? Yoksa o da mı bir rüyaydı? Beni arıyorlardı. Nathaniel'in beni aramasına yardım ediyorlardı.

Nathaniel'e uzandım ama etrafımda eriyen bir duvara çarpmış gibiydim, yani dokunacak, uzanacak hiçbir şey ; kafamın içinde yalnız kalmaya geri dönmüştüm. Tamam, Deimos'un gözlerinin içine düşmek Jean-Claude'un Richard'ı öperek onşeye zarar vermişti. Richard neredeydi? Diğer vampirlerden biriyle birlikte bir tabutun içinde miydi? Rodrigo hâlâ bir kurtadam olduğuna göre bir tabuta ihtiyacı var mıydı? Bu tür vampirler gün ışığında daha mı iyiydi? Hiçbir fikrim yoktu. Ama Trappolino'nun, Capitano'nun ve Mischa'nın da bir tabuta ihtiyacı vardı, yani fiziksel olarak tek bir tabuta sığabilselerdi Richard'ı ve vampir bir yatak arkadaşını alacak kadar çok tabut vardı.

Karanlıkta öylece uzandım ve klostrofobiyle savaşımı kaybetmeye başlamıştım. Küçük alanları daha küçük hissettiriyor, sanki havanızı kesmek için bir yumruk gibi etrafınızı sarıyorlar ve... Burada yatamazdım. Deimos'u erkenden uyandırsa bile dışarı çıkmaya çalışmalıydım.

Tabut daha büyük bir modeldi çünkü insan formundaki Deimos hâlâ daha iri bir adamdı. Onu ejderha formunda gördüğüm için artık o kadar etkileyici değildi ama yine de dönüp ellerimi altıma almam için bana yeterli alan sağlıyordu. Yanlışlıkla kolunu ya da elini oynatmam dışında vampir hiç . Gerçek bir ceset gibi yuvarlandı; eski ya da değil, bugünlük işi bitmişti. Tanrıya şükür. Tabutun sadece bir tarafının menteşeli olmasına dikkat ettim, çünkü eski vampirlerde bazen kapak menteşesiz kalkıyordu ya da her iki tarafta da kilitlenebilen şeyler oluyordu. Nasıl bir araya getirildiği kapaktaki denge noktasını değiştiriyor. Kalçalarımı yavaşça kaldırdım; kendimi kapağa çarpmak istemiyordum. Uyandığım ilk tabutta başımı çarpmıştım.

hafif bir beyin sarsıntısı geçirdim. Bunu tekrar yapmak, sırtımı incitmek ya da... Jean Claude'un vampir izlerine hâlâ sahip olup olmadığımı bilmiyordum, bu yüzden kendime sıradan, daha kolay incitilip öldürülebilen bir insanmışım gibi davranmak zorundaydım.

Kalçalarımı kaldırdım ve dizlerimin üzerine kalkacak kadar yerim vardı ama sırtım tabutun saten astarına bastırılmıştı. Omuzlarımla ve sırtımla kapağı ittim, yavaşça, temkinli şekilde, sadece kapağın hareket edip etmeyeceğini görmek için. Hareket etti, aslında ince ışık çizgisi vardı. Adrenalin destekli rahatlamanın verdiği heyecan beni biraz güçsüzleştirdi. Derin bir nefes aldım ve Deimos'un kokusu erkeksiydi ama terli ya da insani bir şey değildi. Vampirler normalde o kadar da terlemezler. Modern tıraş losyonu, sabun ve modern insanların tenlerinde bulunan tüm kokuları kokladım ama bunların altında ensemi ürperten bir şey vardı. Bu vampirlerin kokusuydu, özellikle de bin yıldan daha eski olanların. Bu kokuyu en yakın yılan kokusu olarak tanımlayabilirim; belli belirsiz yılan kafesleri kokuyordu. Jean-Claude hiç böyle kokmazdı; Damian ya da Asher da öyle kokmazdı. Neden bazılarının böyle kokup bazılarının kokmadığını bilmiyordum ama yeraltında saklandıkları bir yerde tabutların içinde yeterince yılan varsa, koku daha da güçleniyordu. Sadece burnumu kırıştıran o kokudan bile orada olduklarını anlamayı öğrenmiştim. Her neyse, Deimosta vardı.

Elime daha iyi bir yer bulmak için kolumu vücudunun üzerine koymam ve tüm vücudumu ona yaklaştırmam, tabutun kapağını parmaklarımı geçirecek kadar açmak ve bu şekilde kaldırmak için ihtiyacım olan denge noktasını elde etmek için kalçalarına ve uyluklarına bastırmam gerekti. Kaldırdım ve yine ışık çatlaması oldu. Dizlerimin ve bir elimin üzerinde dengede durdum, bir elimle ve omuzlarımla kaldırdım, böylece dizlerimin üzerinde yükselmek için yeterli alanım oldu, her iki parmak setimi de çatlağın altına soktum ve kaldırdım.

Ayak sesleri duydum ama kapak zaten çoktan açılmıştı, yüzden açtım, tabutun kenarından tuttum ve tabuttan çıkıp arkasına çömelmeme yardım etmesi için kullandım. Kapak yukarıdayken görünmüyordum.

Goran, "Onlara seni burada korumasız bırakmamalarını söyledim," dedi.

Deimos'un tabutunun kapağını indirdim ve büyük ayının odanın tek kapısına çıkan küçük bir merdivenin başında durduğunu görebildim. Goran geleneksel Harlequin kıyafetinin arkasında tamamen gizlenmişti, elleri bile eldivenliydi ama eldivenli bir elinde bir su şişesi tutuyordu. Gördüğüm anda susamıştım. Hiç olmadığım kadar susamıştım; tek düşünebildiğim o suya ulaşmaktı. Ben oraya varana kadar Goran şişeyi açmıştı. İçmeye başladım. Su soğuk değildi ama bu önemli değildi. Durup etrafıma bakmadan ya da fazla düşünmeden şişenin yarısını içtim. Boynum ağrıyordu. Acıyan yere dokundum ve iki büyük delik izi buldum. Kenarları pürüzlüydü ve dokunmak acıtıyordu.

"Rodrigo'nun kaba bir tekniği var," dedim.

"Sert olan Deimos, diğer tarafı Rodrigo yaptı." Boynumun diğer tarafında bir dizi diş izi daha buldum ama bu ısırıklar çok daha küçük, düzgün ve derli topluydu. Kenarları dokunulduğunda acımıyordu.

Goran, "Bu kadar susamanızın nedeni bu, bir gecede ikisini birden doyurdunuz," dedi.

"Jean-Claude ve Asher'ı bir gecede besledim ve bu kadar susuz kalmamıştım."

"Onlar kan alırken sen *de ardeur*'u onlara yedirdin mi?" Soru tamamen tarafsız görünüyordu, Scaramouche'un ima ettiği gibi müstehcen ya da Kane gibi kıskanç değildi. Goran sadece bilgi topluyordu.

"Evet," dedim.

"*Ardeur*'u beslemeden bir gecede birden fazla vampiri beslediğiniz *oldu* mu hiç?"

Suyu yudumlarken bir dakika düşündüm. "Sanmıyorum, hayır."

"Hiç bir vampirin tek bir beslenmede çok fazla kan aldığı oldu mu?"

"Evet, midem bulanacak, başım dönecek ve biraz da bayılacak kadar." "Ama canın su çekmiyor mu?" Goran sordu.

"Hayır, yemek, özellikle de protein, sonrasında iyi geliyor ama canım çekmiyor. Sadece bunun benim için iyi olduğunu ve kendi açlığımı gidermeden çok uzun süre kalırsam kötü olacağını biliyorum."

"Yani, hiç su içmek için can atarak uyanmadın mı?" "Hayır, hiç."

"Bu ilginç," dedi.

Son suyumu da bitirdim. Elindeki küçük, yumuşak kenarlı soğutucudan ikinci bir şişe çıkardı. Bu biraz daha soğuk görünüyordu ya da belki de soğutucuyu görünce daha soğuk olduğunu hayal ettim; her iki durumda da daha iyiydi, yine de daha az çılgınca içiyordum.

"Gelin, Ulfrice su götürelim, ihtiyacı olacak."

Odaya bir göz attım. Deimos'unkini de sayarsak, odaya dağılmış beş tabut vardı. Tabuttan gördüğüm ışık, odanın her tarafına yayılmış elektrik lambalarıydı. Uzak duvarın üstündeki pencereler tuğlayla örülmüştü. Vampirler gece çökene kadar rahat ve güvende uyuyabilirlerdi.

"Richard burada değil mi?"

"Deimos ikinizin de bir tabutu kendisinden başka kimseyle paylaşmasına izin vermez." Bana kapıya doğru ilerlememi işaret etti. Bu centilmence jeste itiraz etmedim ya da beni arkasında istemeyip istemediğini sorgulamadım. Beni Richard'a götürüyordu; o anda tek önemsediğim buydu.

45

Kapıdan normalden daha geniş bir koridora ÇIKTIK, sonra sola döndük. Koridorun sol tarafında başka odalar vardı ama sağ tarafta sadece boş bir duvar vardı, yani muhtemelen bir dış duvar. Koridor çok büyüktü, yani bir forkliftin ya da biraz daha büyük bir şeyin geçebileceği kadar büyüktü. Koridor sadece uzun ve geniş değil, aynı zamanda uzundu da; öyle ki en uçtaki odanın büyük oda olduğundan yüzde yüz emin değildim.

Suyumu yudumladım ve bana karşı kullanılabilecek bir şey sormayı düşündüm ama Goran'ın önünde zayıf görünecek kadar çok bilmek istiyordum. "Nicky'yi hastaneye bıraktığında nasıldı?" İşin zayıf kısmı, herhangi birinin benim için bu kadar önemli kabul etmekti, onları incitmek kötü adamların istediklerini yapmama neden olabilirdi.

Goran kırmızımsı kahverengi ayı gözleriyle bana baktı. Sanırım sorumla onu ürkütmüştüm. "Doktorların onu acil servise götürdüğünü gördüğümüzde yaşıyordu."

Başımı salladım, midem sıkışmıştı. Daha güven verici olmasını isterdim ama dürüst davrandı ve sanırım bu daha iyiydi. "Bana gerçeği söylediğin ve aslında kesin olarak bilmediğin şeylerle yumuşatmaya çalışmadığın için minnettarım."

"Nicky için endişelenmenin altında bunu kastettiğinin kokusunu alıyorum." "Nicky'den hoşlandığını sanıyordum."

""

"O zaman neden ona ihanet edelim, neden hepimize ihanet edelim demek saflık mı?"

"Çok safça ama sana ve Nicky'ye neden ihanet ettiğimi zaten biliyorsun."

"Çünkü Mischa bize ihanet etmeye karar verdi ve sen de vampir efendin nereye giderse oraya ," dedim bana verdiği suyu yudumlarken ve ilk kez suyun ilaçlı olup olmadığını merak ettim. Mühürlenmiş ve önümde açılmıştı ve normal dünyada bu onu güvenli kılardı ama casuslar ve suikastçılarla uğraşırken daha fazla seçenek vardır.

Düşüncelerimi tahmin etmesini sağlayacak bir şey yapmış olmalıyım, çünkü "Su güvenli, Anita" dedi.

"İki gün önce sözüne inanırdım, çünkü iyi olduğunu biliyordum." Şişedeki suyu bitirdim çünkü içinde bir şey varsa bile artık çok geçti. "Şimdi tek yapabileceğim bana yalan söylemediğini ummak."

"Sözlerim artık sizi rahatlatmaya yetmediği için üzgünüm, gerçekten üzgünüm."

"Ben de Goran, seni gelecek haftaki boğuşma antrenmanında özleyeceğiz." "Deimos, Jean-Claude'un vampir izlerini kendi izleriyle değiştirdi.

Nicky ve güvenlik ekibinizdeki diğer kişilerle her zamanki gibi antrenman yapmaya devam edeceğim, ancak önümüzdeki hafta değil. Merdivenleri yeniden inşa etmek bundan daha uzun sürecektir."

Yürümeyi bıraktım ve ona baktım. "Ne merdiveni? Sen neden bahsediyorsun?"

Goran durdu ve bana baktı. "Jean-Claude'un seninle son kez zihinden zihine iletişime geçtiğinde sana söyleyeceğini sanıyordum."

"Söylemedi, o yüzden sen söyle."

"Deimos zihninizi planladığımız kadar çabuk ele geçiremeyince, Deimos sizi ele geçirmeden önce güvenliğinizin ve diğer Harlequin'in bizi bulmasını engelleyecek bir yol bulmamız gerekti, bu yüzden dikkatlice yerleştirilmiş patlayıcılar kullandık..."

"Neyi havaya uçurdun?" Aslında hiç düşünmeden ona doğru bir adım attım, sanki şimdi ve burada ona saldıracakmışım gibi, çünkü kafamda tek görebildiğim sevdiğim insanların uçtuğu, yaralandığı ve öldüğü görüntüleriydi. Göğsüm sıkışmış, boğazım düğümlenmişti.

neler olabileceği korkusu. Korkuyu kovalamak için öfkeyi beslemeye çalıştım ama ilk kez öfkeli kalamadım. O kadar korkmuştum ki dilimde metal tadı alabiliyordum.

"Yaralanmadılar Anita, sadece merdivenleri yıkmaya yetecek kadar patlayıcı kullandık. Acil servisler yolu açana kadar kimse yeraltına giremez ya da çıkamaz. Patlama, yapıya mümkün olduğunca az zarar verirken, potansiyel kurtarıcılarınızın çoğunu hapsedecek şekilde tasarlandı, böylece Deimos sizi ele geçirmeden önce müdahale edemediler."

"Kimsenin yaralanmadığını nereden biliyorsun?" Ben sordum.

Gözleri yüzümden uzaklaşmak ister gibi irkildi ama sonra ikimizin de sevdiği o ciddi göz temasına geri döndü. Bu, "Aşağıda bize hâlâ sadıkmış gibi davranan biri var" demem için yeterli bir işaretti.

"Deimos dün gece sizi ele geçirdi ve Jean-Claude'a bağlı olan herkes artık ona bağlı. Enkazı temizleyip halkını serbest bıraktıklarında ortada hain kalmayacak çünkü hepimiz Deimos'a sadık olacağız. Bitti, Anita. Şu anda öfkene tutunamadın çünkü içindeki Deimos olan keder ve kedere yenik düştün. Hepimiz gibi sen de her geçen gün onun yaratığı haline geleceksin."

Başımı salladım. "Hayır."

"Seni üzdüğüm için üzgünüm Anita, gerçekten, ama olan oldu."

"Ben bitti demeden bitmez," dedim ona ters ters bakarak.

Rodina birine bağırdı, "Ona zarar veriyorsun!"

"Fikrin bu olduğunu sanıyordum," dedi Demolition Man.

"Onu sadece ihtiyacım olduğu kadar inciteceğim, çünkü ne yaptığımı biliyorum. Onu o kadar kötü inciteceksin ki iyileşmesi günler sürecek."

"Kimden ?" Ben sordum.

"Bilmiyorum ama Richard ve Ru'nun kokusunu alabiliyorum."

"Madem kazandın, neden onlara işkence ediyorsun?" Açık kapıya doğru koşmaya başlayarak sordum.

"Lord Deimos ile hiçbir zaferi paylaşmadım ama bazı adamlar en acımasız eylemlerini savaş alanına değil, kazandıktan sonraya saklarlar."

"Siktir ," dedim ve daha hızlı koşmaya başladım.

46

BIR ADAM ÇIĞLIK ATTI AMA bu Richard'ın sesi değildi, o halde kimdi? Rodina'nın kime işkence ettiğini ve Demo Man'in işkenceyi durdurmasını sağlamaya çalıştığını bilmediğim gerçeği, koşmayı bırakmamı ve onlar beni görmeden kapıya yaklaşmaya çalışmamı sağladı. Kendimi kapının sağındaki duvara yaslayıp odanın içini görmeye çalıştım ama platform ve korkulukların olduğu kısım boştu. Muhtemelen beni görebilecekleri diğer duvara gitmeden önce vücut hafızam devreye girdi ve orada olmayan silahıma uzandım. Lanet olsun.

Goran'ın arkamdan geldiğini hissettim; enerjisi bedenimin arka tarafını karıncalandırıyordu ve sonra içimde, canavarların yaşadığı yerde bir şey kıpırdandı. Siyah kürklüydü ama onu panterimle karıştırmadım. Kürkü daha sert, daha kalın, bir bakışta bile farklı bir dokuya sahipti. O kocaman siyah gövde bana doğru döndü, neredeyse tüm hayvanların kaldığı karanlıkta kayboldu ve sonra dönüp bana baktı ve şaşkınlık heyecanı başımdan el ve ayak parmaklarıma kadar içimden geçti, çünkü bu tamamen beklenmedik bir şeydi. Yüzü siyah olduğu kadar beyazdı, gözlerinin etrafındaki siyahı çevreleyen dar beyaz çizgiler vardı. Bir an için *ters panda* sandım ama gözlerin üzerindeki beyaz çizgi, gözlerin arasından aşağıya, siyah burnun etrafına doğru geniş bir beyaz şerit halinde iniyor, sonra boğazından aşağıya ve göğsüne dökülüyordu ve hayvan hâlâ dört ayak üzerinde olduğu için benden gizlenmişti. Ayı arka ayaklarının üzerine kalktı ve üzerimde yükseldi. Sanki ayı gerçekten orada duruyormuş gibi önümde yukarıya doğru baktım; boğazından aşağıya doğru yayılan beyaz kenarına göğsüne dokunuyordu. düşünmeye çalıştım-

gözlüklü ayı, And ayısı- ve yanıldığımı biliyordum. Boz ayılara, Kodiak ayılarına ve hatta kutup ayılarına kıyasla bunlar küçük ayılardı ve bu ayı hepsinden daha büyüktü.

Goran'ın yüksek sesle ve burnunu çekerek havayı kokladığını duydum. Ayımın kokusunu alıyordu. Yaklaştı, nefesi saçlarımda ılık, sonra yüzümün yan tarafında sıcaktı. Gözlerimi kapatıp bir saniyeliğine onun enerjisiyle rahatlamamı sağladı ve sonra içimdeki ayı kükreyerek beni Goran'la yüzleşmek için dönmeye zorladı. Kocaman, pençeli bir pençeyle ona saldırmaya başladım ama bu formda onlardan birine sahip olmadığımı zamanında hatırladım.

"Geri çekil," dedim ve göğsümde gök gürültüsü yutmuşum gibi bir gümbürtü koptu. Ona baktım; insan formu neredeyse kafamdaki ayı kadar büyük görünüyordu.

"Sana asla zarar vermem Anita," dedi Goran. Eldivenlerinden birini çıkarmaya başladı. "Lütfen, ten tene temas. Çok uzun zaman oldu, hayal edebileceğinden çok daha uzun."

"Burada ne halt ediyorsun?" Demolition Man kapı aralığından seslendi. Sanki tüyleri diken diken gibi bir eliyle kolunu aşağı yukarı ovuşturuyordu. Anlaşılan ayılarımızın enerjisi işkenceyi yarıda kesmişti. Harika. Odaya adım atmama bile gerek kalmamıştı, çok etkiliydim.

Rodina hâlâ odadayken bağırdı: "Burnunu kullan, ayıların kokusunu buradan alabiliyorum."

Demo, "Bu daha önce kokladığım hiçbir ayıya benzemiyor," dedi.

Goran, "Sen çok gençsin, canavarın hatırlamak için çok genç," dedi. Eldivenini çıkarmıştı. Elini bana doğru uzattı.

"Sadece dokun ona," dedi Demo.

"Sadece ölmek istiyorsan," dedi Goran.

"Mischa mağara ayısı olduğunuzu söylemişti, bu o

değil," dedim. "Bizim ne olduğumuzu biliyor musun?"

"Daha yaşlı, kısa yüzlü bir ayı, kısa yüzlü dev bir ayı," dedim.

"Kısa yüzlü ayı da neyin nesi?" Demo sordu.

"Öyleyiz," dedi Goran ama ikimiz de ona bakmaktan başka bir şey yapmadık. Aramızda bir enerji oluşuyordu ama bu diğer hayvanlarımın çoğuna benzemiyordu. Şekil değiştirme tehlikesi yoktu; ayım olabildiğince uzun ve korkutucu olmak için dik duruyordu ama saldırmaya da hazır değildi. Bekliyor, önümüzdeki ayıyı değerlendirmeye çalışıyordu Önümüzdeki adamı.

"Neden o, benim ayım, seni önce bir ayı, sonra da bir erkek olarak görüyor?"

"Bütün canlılar bu şekilde düşünmüyor mu?" Goran sordu. Demo ve ben aslında birlikte cevap verdik:

"Hayır."

Ona ters ters baktım ve sanki ayımın başını çevirip ona ölçülü bir bakış attığını hissettim. Biriyle dövüşürken onu alt edip edemeyeceğime ya da daha sonra değil de şimdi öldürmek zorunda kalıp kalmayacağıma karar verirken ona attığım türden bir bakıştı bu. Benim yapmadığım tek ekstra hesaplama şuydu: Bu yiyecek mi?

Demolition Man'i yemek istemedim. Onun düşündüğü gibi et olarak değil ve kesinlikle *ardeur* için yiyecek olmasını istemiyordum. Sonra *ardeur'*un gittiğini hatırladım. Deimos onu almış ve bana verdiği rüyadaki gibi yerine umutsuzluk ve dehşeti koymuştu. İnsanların trajedilerinden beslenmek istemiyordum. Ben zaten bir polistim; insanların en kötü günlerini gördüm. Bunun sihrimin bir parçası olmasını istemiyordum. Ayım bana baktı ve ben onun yüzüne baktıkça daha da güzelleşti. Gözleri kahverengi falan değildi, koyu grimsi bir maviydi. Ayıların böyle gözleri olmazdı ama onun . Goran'a baktı ve onayladı.

"Sana dokunup dokunamayacağıma karar verdi mi?" Goran sordu.

"Evet, evet diyor," dedim ve elimi ona doğru uzattım. Onun teni benimkine değdiği anda enerji inanılmazdı. Tüylerimi diken diken etti, saçlarımı yüzümün etrafında çılgınca dolaştırdı, arkamdaki duvara doğru kıvrıldı ve sözsüz bir şekilde tüm bunlarla ne yapmak istediğimizi sordu.

Eve gitmek istiyordum ama ev bir bina değildi, insanlardı, sevdiğim insanlardı. Deimos onları benden öyle bir şekilde almıştı ki

anlamamıştım. Richard ve Jean-Claude ile aramdaki vampir izleri bir zamanlar beni korkutmuş, de kaçmama neden olmuştu. Şimdi o kadar uzun süredir kafamda ve kalbimde o kadar çok insan dolaşıyordu ki artık evimin bir parçasıydı. Bunu geri istiyordum.

Goran'ın kalbi kafamın içindeydi, çünkü yalnızlığını hissedebiliyordum; bu sadece sevdiğin birini kaybetmek gibi bir şey değildi. Tüm halkını, bildiğin her şeyi, hayatta kalan son kişi olana kadar tüm dünyanı kaybetmekti. Artık bunun için bir kelimemiz var: *endling*. Goran gezegendeki türünün son örneğiydi. Tüm Karanlığın Anası, o kadim vampirin yardıma çağırabileceği tüm ayıları yok ederek efendisini yok etmişti. Sonra da Goran'ı, yanında ayı çağırabilen tek vampir olan Mischa'ya vermişti. Goran'ı yeni bir eve ihtiyacı olan başıboş bir köpek yavrusuymuş gibi vermişti. Mischa onu istememişti. O bir rahibe, bir ayı rahibe, hayvanların annesi, boşluğun gezgini, her kış dünyayı yeniden yaratan ve baharda onu canlı ve yeniden büyümüş olarak ortaya çıkaran hayalperestlerden birini istemişti. Ancak Tüm Karanlığın Annesi, kendisine rakip olabileceğini düşündüğü tüm büyüleri yok etti, bu yüzden Goran'ın halkının tüm kutsal kadınlarını, bu topraklar için bir isim hayali bile yokken burada Amerika'da bir bölge yaratan bir vampiri yenmek için öldürdü. Goran'ın üzüntüsünü, çağlar boyu süren kederini ve En Karanlık Anne'den duyduğu korkuyu içime çektim. Deimos yanı başında nasıl şölen olduğunu bir bilseydi; ama Goran'ın büyüsünü görmemişti, çünkü Mischa onu görmemişti.

Biri ağlıyordu ve bu Goran'dı, birbirimize sarılırken önümde diz çökmüştü. Kolları beni o kadar sıkı tutuyordu ki nefes almak neredeyse zordu ama ona beni bırakmasını söylemedim çünkü ondan besleniyordum. Korkunç ve harikaydı ve gözyaşlarımın yüzümden aşağı aktığını fark ettim. Bazıları dökülmeden onun tüm duygularını zapt edemiyordum. Ona sarıldım ve onunla birlikte ağladım. Başının üstünü öpebilmek için kapüşonunu geriye ittim, yanağımı kahverengi buklelerinin dağınıklığına dayadım.

Besledim, besledim ama yine de kederinin sonu gelmedi. Beslendiğimde duygularının bir kısmını alıp onu iyileştireceğimi düşünmüştüm ama işler böyle yürümedi. Deimos'tan gelen bu yeni büyü Goran'ın acısını buldu ve alevlerini körükledi. Acısını yok edemezdim ama beslenirken her damlasını hissetmesini sağlayabilirdim. Bu şekilde beslenmenin iyileştirici bir yanı yoktu. Deimos, beslenmek için ihtiyaç duyduğu korkuya neden olabilen bir gece cadısıydı. Duyguya neden olamıyordum ama ondan beslendiğim sürece kötü anılar devam ediyordu ve ben onu bırakana kadar da gelmeye devam edeceklerdi.

Uzaklaşmaya çalıştım ama gitmesine izin vermedi. O kadar eski bir dilde dua etmeye başladı ki, belki de ondan başka kimse bu dili konuşamıyordu. Ayı tanrıçasına ve onun yaramaz yavrularına dua etti; kendisine döndüğü için ona teşekkür etti. Ağlama özgürlüğü için ona teşekkür etti. Mişa'nın duygularını gösterdiği için onu tekrar tekrar dövdüğünü gördüm. Mişa'dan nefret ediyorduk ama onunla birlikte ölmekten korkuyorduk, bu yüzden onu kendimiz öldüremedik.

"Eğer seni ondan kurtarırsam, onu öldürebilirsin," dedim.

"Beni bağımdan kurtarın ve ikimiz için onu öldüreyim."

"Ben bağları koparırım," diye fısıldadım yüzünü bana bakması için yukarı kaldırırken.

"Tüm Karanlıkların Anası kendine böyle diyordu," dedi Goran ve şimdi korkuyordu ve ben de bundan beslendim.

"Onun gücünü içtim ve o oldum, çünkü Jean-Claude, Nathaniel, kaplanlar ve diğerleri beni güvende tutmak için burada değiller."

"Seni güvende tutacağım," dedi

Goran. "Nasıl?" Ben sordum.

"Büyü," dedi ve çoğu zaman olduğu gibi işler mistikleştiğinde anlamadım ve Goran beni kendisi için kurtarmaya çalışmadan önce soracak zamanım olmadı.

47

GORAN BIR dua FISILDADI ve bir şeylerin kıpırdadığını hissettim ve bir zamanlar eski bir şeylerin kıpırdadığını söyleyebilirdim, ama bazı şeylerin yaşı yoktur. Her zaman vardılar ve her zaman olacaklar; bir kişi hatırladığı sürece kalırlar. Ama o birinin ona dua etmesini beklemiyordu; meşguldü. Yazın ilk serin sabahında oradaydı ve bize yemek yememizi, yiyecek depolamamızı ve paketlememizi hatırlatıyordu, çünkü kış geliyordu. Sonbaharda oradaydı, toplayabildiğimiz her şeyi toplamamızı, sıcak yuvamızı, rahat evimizi, mağaramızı, ağacımızı, deliğimizi, barınağımızı bulmamızı hatırlatıyordu. Kış sonunda kar, buz ve soğukla geldiğinde oradaydı ve bizi saklanmamız ve güvenli alanımızı bulmamız için uyardı. Ev, güvende olduğunuz yerdir ve eğer güvende değilseniz o zaman ev değildir ve evinizi aramalısınız.

başka bir yerde, ama önce kışı atlatmalısınız. Depoladığımız yiyeceklerle, depoladığımız yağlarla, sıcaklık ve yeni yiyecekler dönene kadar soğuğa dayanacak kadar iyi beslenmiş bedenlerimizle mağara karanlığının derinliklerine gitmemiz için bir uyarıydı, ama sessizlikte bilgelik, dinlenmede şifa, uzun uykuda rüyalar, boşlukta sadece yalnız bir yolculuktan gelebilecek güç vardı Büyük karanlığı geçmenize kimse yardım edemez, ama geçerseniz, o zaman sihirle geri dönersiniz. Uzayın ve zamanın karanlığından ve boşluğundan, dinlenme ve sessizlikten, kabuslardan ve rüyalardan başka hiçbir şeyin olmadığı yerde yeni fikirler, yeni icatlar, yeni düşünceler, yeni hayatlar yaratan türden. Büyük anne ayı yavrularını kışın karanlığından çıkarır, tıpkı hepimizin kışın sessizliğinden ve sabrından yeni şeyler çıkarmamız gerektiği gibi. Acele edilecek bir zaman değil. Bir zamanlar, doğa

Bizi dinlenmeye ve derin düşünmeye zorladı, ama hiç sönmeyen ışıklar, hiç bitmeyen işler, hikayeler, şarkılar, sanat ve bizden hiç gitmeyen eğlence ile tüm bunları kaybettik. Yorgun olmanıza şaşmamalı, dedi, üzgün olmanıza şaşmamalı, kendinizi sürekli hareket halinde kaybettiniz. Hiçbir hayvan dinlenmeden ya da rahat etmeden yaşayacak kadar yiyemez, bu sürdürülebilir değildir.

Kocaman bir pençeyle yüzüme dokunduğunu hissettim, pençeler saçlarımı tarıyordu ve sonra bir el yüzüme çok nazikçe dokundu. Bu, dünyanın güvenli olduğuna ve onu asla kaybetmeyeceğime inandığım gecelerde annemin beni yatırışının anısıydı. Jean Claude'un yüzümü avuçlaması, sevdiğimize hayret ederken o yumuşak bakışıyla bana bakmasıydı. Bana sarılmasına izin vermemdi, böylece tüm kötü şeyleri unutabilir ve bir anlığına da olsa kollarının tüm kış fırtınalarına karşı bir sığınak olduğuna inanabilirdim. Micah ve Nathaniel'in her iki yanımda uyuduğunu hissedebilmek için uyanık kalmam ve nefeslerinin sesinin, bedenlerinin bana bastırılmış ağırlığının sığınağım ve güvenliğim olmasına izin vermemdi. Richard bize döndü, kolu yatakta Jean-Claude ve Micah'nın bedenlerinin üzerinden geçerek benimkine dokundu. Dev'in kolu Nathaniel'in diğer tarafından geldi, eli beni sardı, böylece Micah uykusunda bana daha da yaklaştı ve Dev ve Richard sonunda hepimizi ayırdı, Dev'in eli aşağıya, Richard'ınki yukarıya gitti. Sonunda yatağı hepimizin huzur içinde paylaşabilmesi aylar almıştı. Pierette'i yatağa ekliyor ve hepimiz yeni bir yer bulmaya çalışırken kahkahalar atıyorduk. Burası evimizdi.

Anılar, kırılan şeyleri yeniden inşa etmeye başlamasına yardımcı oldu ama düşüncelerden daha fazlasına ihtiyacı vardı. O gerçeklikle, yiyecekle, rahatlıkla, barınakla ve sıcaklıkla ilgiliydi. Dokunulabilecek, tadılabilecek, koklanabilecek, fırtınayı atlatmaya yetecek kadar sahip olduğumuz o sıcacık şekilde keyif alınabilecek şeyler. Goran bana gülümsedi ve bu iyi bir gülümsemeydi ama ev değildi. Ayı bunun iyi bir başlangıç olduğunu düşündü. Yavruları ve taze yeşillikleri, böğürtlenleri getirecek bir bahar ve ben aniden canımın turta çektiğini hissettim. canımın canımın böğürtlenli turta çektiğini hissettim. canımın nefret ettiğini hissettim.

böğürtlenli turtayı severdi, ama Jean-Claude böğürtlenli turtaya bayılırdı. Bana ilk iki vampir işaretini verdiğinde bunu fark etmemiştim, vampir işaretlerinin ne olduğunu bile ama o gün öğle yemeğinde böğürtlenli turta sipariş etmiştim ve tadını çıkarmanın yarısına gelmiştim ki bu tür turtadan nefret ettiğimi fark ettim. Neden sipariş ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Jean-Claude daha sonra bir vampirin insan hizmetkârı aracılığıyla yemeklerin tadına bakabildiğini açıklayacaktı. Benim ilk kez kazara tatmam, onun aşağı yukarı altı yüz yıldır ilk kez tatma şansı olmuştu. Beni bu şekilde kullanabilmesinden nefret etmiştim ve iki yıl sonra, aşağı yukarı, en sevdiğimiz randevu gecelerimizden biri, ben yemek yerken o da karşımda oturabilsin diye bir restorana gitmekti. Eğlencenin bir parçası da menüyü birlikte seçmek ve onun sevdiği şeyleri benim sevmediğim şeylerle takas etmekti, böylece o tadına bakabilir, ben de onun yemeğin tadını çıkarmasını izleyebilirdim. Sadece ikimiz olduğumuzda bu hala en sevdiğimiz randevu gecelerimizden biriydi.

Dilimde böğürtlenlerin tadını alabiliyordum ve sonra Jean Claude'un sesini duydum: *"Ma petite."* O, kar hala yerdeyken baharın ilk nefesiydi ve o gün rüzgar yüzünüze dokundu ve kışın sonsuza kadar kalmayacağına dair bir söz gibiydi.

Kış mevsiminde kapana kısılmış, bahara dair hiçbir umudum olmadan donarak ölmüştüm. Bir vampirin bana kalbimi açmayı ve kanlı suç mahallerinden, vampirleri infaz etmekten, ölüleri diriltmekten ve en sevdiğim oyuncak penguenime sarılmak için eve gitmekten daha fazlası olduğuna inanmayı öğretmesi imkansız görünüyordu. Kahve iç ve tekrarla. Hepsi buydu, hayatım ölümdü, soğuktu ve sonra Jean-Claude ile tanıştım ve her şey değişmeye başladı.

Çiğdemler karların arasından yukarı doğru ilerliyordu, benim gördüğüm buydu, ama ayı tanrıçası bana yapraklar gölgelerini getirmeden önce ağaçların altında çiçek açan erken bahar efemeralarından birini verdi. Yerdeki beyaz-pembe yıldızlar, sarı alabalık zambağı, menekşeler, pembe terlikler, üç yapraklı trillium gibi bahar güzellikleri ve yaprakların arasından ilk yeşil filizler ve çalıların üzerindeki bebek yaprakların sıkı kıvrımı. Yılın ilk güzelliği ve yeşil yiyeceği.

Nathaniel sandım, ama sonra Richard geldi. Erken bahar fırtınalarla doluydu, tüm çiçeklerin yapraklarını döküyor, bir ayı bile saklanacak bir mağara bulana kadar ormanı şimşek ve gök gürültüsüyle sarsıyordu ya da çıplak dalların iç içe geçtiği ve herkes için barınak oluşturduğu ormanın en kalın kısmı.

Sonra karanlık çöktü ve tüm bahar yeşillikleri yok oldu. Tüm Karanlığın Anası dünyayı gömmeye çalışıyordu. Baharın gelip gelmemesi umurunda değildi. Ayı Tanrıça, eğer yemek istiyorsan bunun dar görüşlülük olduğunu düşünüyordu. Beslenmek için hayat olmalı. Tüm Karanlığın Annesi artık bunu umursamıyordu, sadece her şeyi yok etmek istiyordu ve bunu yapmak için beni kullanacaktı. Bu yeni beni sevdi ve bana vampirlerin insanlara hükmettiği ve bahara tapacak ya da kışın boşluğunda seyahat edip yeni yaşamı geri getirecek kimsenin kalmadığı bir dünyanın korku ve umutsuzluğundan ziyafet çekme şansı sundu.

"Sen tanrıça değilsin," dedi Goran, "hiçbir zaman da olmadın."

"Seninkini yok edecek kadar tanrıça." Bunun benim ağzım olduğunu fark ettim.

ve bu beni korkuttu. Korkmam için karanlığa güç veriyordu.

"Tanrıçam yok edilmedi, o öldürülemez, benden aldıkların bana bunu unutturdu, ama Büyük Ayı Ana sadece her yaprakta, böğürtlenin üzerindeki her tatlı meyvede orada olduğunu fark etmemi bekliyordu; gece bizi fethedemez, bunu sadece karanlık korkumuz yapabilir." Goran ayağa kalkmama yardım etti ve elinin dokunuşu, maskesiz yüzünün bana baharı, fırtınanın geçeceğini ve birbirimizin gücünde sığınak olduğunu hatırlattı.

"İşte korkunuz ete kemiğe büründü." Bu Mischa'ydı ve maskesini de geride bırakmıştı. Sarı saçları darmadağınık, parlak mavi gözleri öfkeli bir şekilde dimdik duruyordu. Öfke onun ilk ve en sevdiği duyguydu.

"Artık senden korkmuyorum," dedi Goran.

"O zaman sana yeniden öğreteceğim," dedi Mischa. Gözlerinin mavisi dolup taşarken, gücünün koridora yaydığı ürpertiyi hissettim.

Gözbebeklerinin üzerinde masmavi havuzlar gibi parlıyorlardı. Gözlerini kaçırarak göğsüne bakmaya başladım ama ayı bana ondan korkmamamı söyledi. Karanlık onu güçlü kılmıştı ama ona güç veren Goran'ın korkusuydu.

Tüm Karanlıkların Anası dudaklarımı kullanarak "Ayını evcilleştir" dedi.

Goran gözlerinde dehşetle bana baktı; eline dokundum ve Deimos'un içime koyduğu o korkunç güç ondan beslendi ama beslenmek ya da yapmak istediğim şey bu değildi. Goran'a yardım etmek istiyordum. Biz ayıydık, onlar hiçbir şeyden korkmaz. Hiçbir şey daha büyük değildir, hiçbir şey daha güçlü değildir, eğer yerde yürüyorsa ve pençeleri ve dişleri hissedecek kadar sağlamsa.

Bir an için başka birinin bakışıyla yüzümü gördüm ve gözlerimin siyah olduğunu anladım, ama bu yaratılışın boşluğu değildi, dünyanın sonunda hiçbir şey kalmadığında, umutsuzluk bile kalmadığında ortaya çıkan karanlıktı.

Teninin kokusunu aldım. Ormanda koşan kurtlar, çam ve kan kokusu. Richard , yüzünden kan akıyordu ama daha çok eli kanla kayganlaşmıştı. Çıplak göğsünde daha fazla kan vardı ama bir yara göremiyordum. Bana gülümsedi ve "Benim değil" dedi.

Elini sıktım, kanın kayganlığını hissettim ve bunun da ona ait olmadığını anladım. Ben Ayı Anne ile ruhani uyanışımı yaşarken onun ne yaptığını bilmiyordum ama o ve ben onaylıyorduk. Kan yiyecek demekti, kan hayatta kalmak demekti, kan bize karşı gelenlere karşı kazandığımız anlamına geliyordu. Bizim olanı korumuştuk.

"Ulfric'in dövüşünü gördüm ve ondan korkmuyorum," dedi Mischa.

"Yanımda iki adam var, bir değil." "Goran

zaten benim, aptal kız."

Goran'ın elini sıktım ve dua ettim, içimdeki Ayı Tanrıça'ya değil, kilisede önünde diz çöktüğüm, her gün dua ettiğim Tanrı'ya. Anne Ayı ona dua etmeme aldırmadı,

Tanrımla hiçbir sorunu yoktu ve gözlerimin kendi gücümle dolu olması ve Tüm Karanlığın Annesi'nin gözlerimden ve her zerremden sürgün edilmesi için dua ettim.

Goran'a baktım ve gülümsedi, parlayan kahverengi gözlerime bakarken korkusu kayboldu, konyak elmasları ışıkta parlıyordu - güneş ışığı, ay ışığı, ateş ışığı. "Sen karanlıktaki ışıksın ve onun yapabileceği hiçbir şey bunu değiştiremez."

Mischa çığlık attı, "Senin için ışık yok, ayı. Seni sonsuza dek karanlıkta tutacağım!"

"Sen bir ayı rahibesi istedin, Goran değil. Sizi birlikte olmaya o zorladı," dedim ve onun öfkesi karşısında sesim sakindi, çünkü Ayıların Annesi hâlâ bizimleydi. Onun sakinliği benim sakinliğimdi.

"Kraliçeme itaat ettim."

"Neden ayaktaki tek vampir sensin Mischa?"

"Kraliçem beni güneş hala gökyüzündeyken uyandırdı, işte o kadar güçlü, hala."

Richard, "Anita'nın aramak için hayvanınızla uğraştığını hissettiniz, sizi uyandıran da bu oldu," dedi.

Mischa elini uzatarak, "Bana gel Goran," dedi.

Goran sanki Mischa'nın enerjisinin onu çekmesini bekliyormuş gibi yanımda kıpırdamadan duruyordu ama bunun işe yaramayacağını biliyordum çünkü Goran'ı içimde hissedebiliyordum. sarılmış ayılarımızı ve etrafımızda dolaşan iki kurdu hissedebiliyordum; Richard'ın büyük tarçın rengi ve benim sırtında ve başında siyah işaretler olan beyaz kurt.

Goran, "Başka bir ayı çağır, çünkü bu artık sana cevap vermiyor," dedi.

"Seni de becerdi mi?"

"Bana tanrıçamı ve inancımı geri verdi."

Mischa, "Tadına bakmak için gerçekten sıraya girmeliyim; Goran'ı bu kadar kolay dönüştürdüğüne göre sen gerçekten de bir aşk tanrıçası olmalısın," dedi.

"Asla bilemeyeceksin," dedim.

"Deimos gece uyandığında, söylediği her şeyi yapacaksın. Seksle hiç ilgilenmiyor, o yüzden seni isteyeceğim."

"Deimos'un krallığında sadece bir efendi var ve o hiçbir şeyi paylaşmıyor." Koridorda topallayarak bize katılan Ru'ydu. Üstü çıplaktı, kan içindeydi ve bir gözü şişerek kapanmıştı bile. Demolition Man araya girmeden önce Rodina'nın kime dikkatle işkence ettiğini bildiğime bahse giriyordum. Rodina'nın nerede olduğunu merak ediyordum ama bu anı bırakıp kontrol edecek kadar değil.

Sonra önümüzdeki koridorda bir ses duydum. Mischa bize göz kulak olabilmek ve sesin kaynağını bulabilmek için yana doğru döndü. "Sarışın vampir iyi bir adam mı?" O Edward'dı. Koridorda biraz gizlenerek gözden kaybolmuştu.

"Kötü adam," dedim ve rahatlama içimi kendi büyüsü gibi doldurdu.

Silah sesi yüksekti ve koridorda yankılandı ve Mischa'nın kafası kırmızı bir sis içinde patladı. Ceset yere düşmeye başlamıştı ki Edward taktik giysileriyle saklandığı yerden çıktı. Eliyle işaret etti ve koridor taktik teçhizatlı adamlarla doldu. Süvariler gelmişti.

48

Beni kurtarmaya gelenlerden BAZİLARİ St. Louis SWAT ekibindendi ama içlerinden biri neredeyse iki metre boyundaydı ve bu kişi Şerif Otto Jeffries, nam-ı diğer Olaf olmalıydı. Normalde onu görmek beni çok korkuturdu ama bugün onu gördüğüme sevindim.

Richard beni yanağımdan öptü ve "Git, bunun için eğitimim yok, Ru'ya yardım edeceğim" dedi.

Bunu kabul ettiği ve bana sadece gitmemi, yaralılara yardım edeceğini söylediği için onu sevdim. Parmak uçlarında yükselip onu dudaklarından öpmemi sağladı. Tatlı bakır paralar ve onun tadıydı. Sonra Goran'ı öne doğru yönlendirdim, çünkü eğitimliydi.

Sonra Deimos kafamın içinde "O usta vampirdi..." diye fısıldadı ve kafamın içinde konuşmaya devam etti.

durduramadan ağzımdan çıktılar, "Usta vampiri yakaladın. Her zamanki gibi harika atıştı." Gülümsüyordum bile.

"Peki ya diğerleri?" Edward, Olaf'ı büyük bir gölge gibi arkasına almış bana doğru yürürken sordu.

"Öldü, hepsi ," dedim, gülümseyerek ve ciddiymişim gibi , içimden yalan söylememek için kendimi zor tutuyordum.

"Biz gelmeden önce diğer tüm vampirleri öldürdünüz mü?" Olaf, seslerden hoşlanıp hoşlanmadığınıza ve onun seks anlayışının sadece kendisi tarafından yaşanabilir olduğunu bilip bilmediğinize bağlı olarak kulağa uğursuz ya da seksi gelen derin sesiyle sordu.

Söylememeye çalıştım ama yine de ağzımdan çıktı: "Evet." Goran'a döndüm, bunun bir yalan olduğunu söylemesini, bana yardım etmesini söylemeye çalıştım ama o

bana baktı ve başını salladı. O benim ayımdı ve eğer ben Deimos'a karşı koyacak kadar usta değilsem, onun yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kahretsin!

"Peki ya haydut şekil değiştiriciler?" Edward sordu, bu da St. Louis'de daha fazla ayrıntı bilen biriyle konuştuğu anlamına geliyordu.

Başımı salladım.

Edward şimdi birkaç santim öteden bana bakıyordu. Mavi gözleri, öldürdüğünde olduğu gibi neredeyse tamamen griye dönmüştü ya da kafası buna hazırdı. vampirlerin olduğu odanın kapalı kapısının dışında duruyorduk. Deimos'la birlikte o lanet tabutun içinde uyanmıştım. Lanet olsun, eğer kaçarsa beni çağırabilirdi. Yarın onunla birlikte bir tabutta uyanmak istemiyordum. Onu hemen öldürmeliydik.

"Bu da kim?" Olaf sordu ve yüzünü gizlediği tam taktik teçhizatının arkasında bile beni kendisi olmayan başka bir adamla el ele tutuşurken bulmanın düşmanlığını hissedebiliyordum.

"Bu Goran, artık bizimle birlikte."

"Anita beni efendimin ölümünden kurtardı ve onunla birlikte mezara götürdü." Söylemesi garip gelmişti ama Deimos öldüyse benim de öldüğümü söylemeye çalıştığını fark ettim.

SWAT elemanlarından biri, "Üzerinde *U.S. Marshal* yazan bir zırh bulduk," dedi. Sesi bana Hill olduğunu söylüyordu ama tam teçhizatlıyken boyundan başka tek ipucum buydu.

"Teşekkürler Hill, teçhizatıma geri dönmek iyi olacak."

"Teçhizatın olmadan onları nasıl öldürdün?" Edward sordu.

"Şans ve beklenmedik bir yardım." Yardım ettiğini belli etmek istercesine Goran'ın elini kendi elimde salladım. Kane ve Scaramouche buralarda bir yerdeydi. SWAT Kane'i öldürürdü; Edward ya da Olaf'ın yardımına bile ihtiyacımız olmazdı. Asher'ın da onunla birlikte ölmemesi için dua ettim ama Kane için endişelenmiyordum. Öte yandan Scaramouche tüm silahlarıyla tam teçhizatlı olacaktı. Eğer yalanıma inanırlarsa, Rodina'nın tüm tabutları yeni bir yere taşımasına yardım edecekti ve ben hâlâ Deimos'a ait olacaktım. Eğer onlara Deimos'un odada olduğunu söylemeyi başarırsam

Yanı başımızda, Scaramouche saldıracaktı ve yerel SWAT adamlarının aksine insandan daha hızlıydı. Gruptan sadece Edward ve Olaf normal insandan daha hızlıydı. Olaf bir werelion'du ama onlar bile bizimle eğitim almış Harlequin değillerdi. İnsanlar tepki veremeden onları öldürürdü. Lanet olsun.

Deimos içimden nefes aldı, "Şimdi git, onları güvenli bir yere götür. Scaramouche saklanacak ve kılıcına ne kadar yaklaştıklarını asla bilemeyecekler."

Hill bana zırhımı uzatıyordu. Tişörtümü pantolonumun içine soktum, kemerimi yeniden bağladım ve giydim. Yerine iyi hissettirdi, yeniden kendim gibi oldum. Tam teçhizatlıyken yeleğin ön tarafına takıldığını bildiği Springfield Range Master'ı bana uzattı. Eğer bir silahım olsaydı, Deimos'un bana onları vurdurabileceğini biliyordum.

"Başka kimsenin ölmesine gerek yok, Anita. Git ve onları da yanında götür.

Bugün artık kimseye zarar gelmesine gerek yok." Çok makul görünüyordu; bir bakıma makuldü *de*. Hepimiz hemen şimdi gidersek bugün kimse ölmeyecekti ama ya bu gece?

Hill sordu, "Sorun ne? Artık ana silahın olarak başka bir silahın mı var?" Hala Range Master'ı tutuyordu. Deimos silahı almamı söyledi.

"Sen iyi misin?" Edward sordu.

"Elbette," dedim ve gülümsemeyi bile başardım. Silaha uzandım ve elime aldığım anda kendimi daha çok ben gibi hissettim. Sanki silah rahatlatıcı bir nesneydi ve sanırım bir bakıma . Silahlarımı ait oldukları yere koyma ritmine kapıldım ve sanki yerine takılan her bir parça ile Deimos'un tehlikeye attığı bir parçamı yeniden inşa ettim. Deimos bana sahip olursa daha tehlikeli olacağımı biliyordum ama bu aynı zamanda kendimi korumanın da bir yoluydu. Daha önce hiç fark etmemiştim ki, tam taktik teçhizatla sadece kurşunlardan ve suçlulardan daha güvende hissetmiyordum, aynı zamanda bir şekilde metafiziksel korumalarımı da güçlendiriyordu. Bir krizin ortasında öğrendikleriniz garip, çünkü bu bir krizdi ve henüz krizden çıkmamıştık.

"Hadi buradan çıkalım; biraz temiz havaya ve güneş ışığına ihtiyacım var," dedim. Edward'a gözlerimle gitmenin daha güvenli olduğunu anlatmaya çalıştım. Dışarı çıktığımızda yeniden toparlanabilirdik; Deimos'un kuklası olmamak için daha çok savaşabilirdim ama şimdi serbest kalırsam adamlardan bazıları ölebilirdi. Hill'in karısı ilk bebeklerini yeni doğurmuştu. Hermes'in annem öldüğünde benimle aynı yaşta olan iki çocuğu vardı. Mesele sadece onların ölmesi değil, ailelerine vereceği zarardı. Bu tür bir travmanın bir kısmını atlatmıştım ve bunu başkası için istemedim. Koridordaki insanları önemsediğim ve onlara ne olacağı konusunda endişelendiğim için Deimos üzerimde daha fazla güç sahibi oldu. *Sadece git*, diye fısıldadı, *sadece git ve hepsi güvende olsun*.

Bir parçamın daha arkamızda yürüdüğünü hissettim; kurdum uyanmış, havayı kokluyordu ama onun Richard olduğunu zaten biliyordum. Onu sırtımda ılık bir rüzgâr gibi hissedebiliyordum, fırtınanın kenarından yağmurun kokusunu alabiliyordum ve şimşek o kadar yakındı ki vücudumdaki tüyleri diken diken ediyordu, sanki çarptığında bize çarpacak, bizi yaralayacak, öldürecek kadar yakın olacakmış gibi.

Ayım beyaz ve siyah yüzünü bana çevirdi; Deimos'un biraz daha kovalanmasına yardımcı oldu. Anne Ayı eve dönmeme yardım etmek için benimle işe başlamıştı ve henüz bitirmemişti. Döndüğümde Richard'ın Rodina'yı bir omzunun üzerinde baygın halde taşıdığını ve Ru'nun diğer kolunu koltuk değneği olarak kullandığını gördüm. Topallaması o kadar kötüydü ki yardımsız yürüyebileceğinden emin değildim. "Richard, Wyatt," dedi Edward, Ru'nun bir yolculukta herkesin içinde kullandığı farklı bir kimliği hatırlayarak. Bunu asla hatırlamazdım ama ben Edward değildim.

"Bu senin kız kardeşin mi?"

"Evet." Sesinde bir gerginlik vardı, bu da ciddi bir acı çektiği anlamına geliyordu.

"Demolition Man nerede?" Ben sordum.

"Yıkıldı," dedi Ru ve güldü, şakanın tadını çıkarıyordu ya da belki de acıyla başa çıkma yöntemi mizahtı.

Pişmekte olan turtanın kokusunu aldım, Jean-Claude mükemmel olduğunu ilan edene kadar Nathaniel'in yıllarca denediği böğürtlenli turta. Hâlâ dondurma yerine üzerine krema dökülmesini tercih ediyordu. Onu vanilya ve hatta biraz tarçınla tatlandırılmış ev yapımı krem şantiye alıştırmıştık. Nathaniel bana hep vanilya gibi kokardı, saçları ve teni, nedenini asla bilemezdim çünkü o tanıdığım en az vanilyalı insanlardan biriydi ve ona daha yakın olan Micah bana tarçını hatırlatırdı. Tatlı ve ısırgan bir tadı vardı, çok fazla kullanıldığında baskın gelen bir tattı ama az kullanıldığında tam kıvamındaydı. Düşünmeyi ve düşüncelerimin tadına bakmayı bitirdiğimde Richard bize yetişmişti. Ru'nun diğer kolunu tuttum ve içimde ikinci bir siyah şekil hareket etti. Bu benim ayımdan daha kaygan, daha şık ve daha küçüktü. Leoparım bize dışarı çıkmamız için rehberlik ediyordu çünkü dışarı çıkmamız gerekiyordu. Güneş ışığı daha iyi olurdu, yardımcı olurdu. Anne Ayı bana karanlık mağaradan çıkışımızı ve yüzümüze vuran, tüylerimizi ısıtan, ve karanlığın son sınırını da kovalayan o ilk sıcak güneş ışığı öpücüğünü hayal . Güneş ışığının ve bu karanlık yerden defolup gitmenin zamanı gelmişti. Burası bizim değil, onun mağarasıydı ve burada işimiz yoktu. Pek çok açıdan bir tuzaktı.

Edward, "Tekrar soruyorum, Anita, iyi misin?" dedi.

"Evet ve hayır, bizi buradan çıkar ve gün ışığına çıkar. Bir süre için yeterince karanlık, loş şey yaşadım."

Edward bana biraz uzun süre baktı ama sonunda, "Gidelim," dedi.

Herkes yüzünü buruşturdu ve yola koyuldu, silahlar hazırdı, arka izlerini iki kez kontrol ediyorlardı, çünkü canavarın ne zaman arkanızdan gizlice yaklaşacağını asla bilemezsiniz. Edward'ı bir vampirin ininde takip ederken ilk kez silahlarımı kılıfında bıraktım. Deimos kafamın içinde bana onları vurmamı söylemiyordu ama bu değişebilirdi ve böğürtlenli turtanın kokusunu hâlâ bir ev vaadi gibi alabiliyor olmam bile Deimos'un bir sonraki adımda bana ne yapmamı emredeceği korkusunu ortadan kaldıramazdı.

49

DEPO, çakıl ve çimentonun ortasına kurulmuştu, sanki çakılla başlamışlar, sonra üzerine çimento dökmüşler, ancak bakımını yapmamışlar, böylece park alanı kırık çimento ve çakıl karışımından oluşuyordu. Cesaret kırıcı bir yerdi ama güneş ışığı harika hissettiriyordu. Hatırladığımdan daha sıcaktı, sanki sadece kırk sekiz saat değil de haftalardır karanlıkta kaybolmuş gibiydim.

SWAT ve doğaüstü şerif hizmetinin iyi bir yanı, görünürde ne ambulans ne de bir polis kaçırıldığı için her türden polis kalabalığının olmamasıydı. Sıradan bir polis olayı olsaydı, bilinci yerinde olmayan ya da kanlar içindeki herkes önce bir ambulansa sonra da bir hastaneye zorla götürülürdü ama SWAT bölgesinde bizden başka kimse yoktu. Olay yerinin güvenli olduğundan emin olduklarında diğer herkesi çağırırlardı. Aramalarını engellemek zorunda kaldım çünkü olay yeri güvenli değildi.

Endişelenmeme gerek yoktu, Edward her şeyi kontrol altına almıştı. "Olay yerine başka birini çağırmadan önce Blake ve diğerlerini bilgilendirmeliyiz." Kimse itiraz etmedi; biz doğaüstü uzmanlarıydık ve SWAT ekibimizle uzman kısmına inanacak kadar çok çalışmıştım.

"Kadının daha erken tıbbi müdahaleye ihtiyacı var mı?" Hermes hâlâ Richard'ın omzunda duran Rodina'yı işaret ederek sordu.

"O bir şekil değiştiren," dedim. "Kafası ve kalbi sağlam olduğu sürece iyi olacak." Ve bana güvendikleri için sözüme inandılar. Yalan olmadığına sevinmiştim.

"Bir şey kaçırmış olma ihtimalimize karşı gözün çıkışlarda olsun," dedi Edward.

Aslında bana baktılar. "En iyi halimde değilim çocuklar, o yüzden ne diyorsa onu yapın." Yine tartışmadılar ama çıkışları izlemek için dağıldılar. Güvenlerine ihanet edecek bir şey yapmamak için dua ettim.

Edward saçıma uzandı ve Deimos'un büyük, dağınık ısırığını görebilmek için kenara çekti. Sonra diğer tarafa geçti ve Rodrigo'nun daha düzgün izlerini ortaya çıkardı. "Bunlardan birini Jean-Claude mu yaptı?"

"Yapmadığını biliyorsun, bu ısırıklar üç günlük olamayacak kadar taze."

Olaf, "Bir vampirin beslenmek için ne kadar ihtiyacı vardı? onun ısırıklarını taşıyorsunuz."

"Vampirler sadece beslenmek için iki günde üç kişiyi ısırmazlar," dedi Edward.

Richard, "Bizi Jean-Claude'dan uzaklaştırmaya çalışıyor," dedi.

Buna bir şey eklemek için ağzımı açtım ama ağzımdan bir şey . Deimos kafamın içinde "*Hiçbir şey söyleme*" diyordu. Lanet olsun.

"Edward onu öldürdü, artık güvendesin," dedi Olaf ama bir yalanın ya da en azından yarı gerçeğin kokusunu almış gibi yüzümü inceliyordu.

Deimos'un yüksek sesle ne söylememe izin vereceğini görmeye karar verdim. "Üzerinde hiç kutsal su var mı?" diye sordum.

" biliyorsun," dedi Edward.

"Onunla ne yapman gerektiğini biliyorsun,"

dedim. "Hava kararmadan önce mi?"

"Her zaman."

Richard ve Ru'ya baktı. "Ne olmuş onlara?"

Richard, "Kurtlarıma bağlı olmama ihtiyacı var, bu yüzden Anita'ya yaptığı gibi beni özgür bırakmaya cesaret edemedi," dedi.

Olaf, "Peki ya kurtkartlar?" diye sordu.

Tıpkı Nathaniel'in yaptığı gibi kalın vanilya aromalı kreması ve tarçın dokunuşuyla böğürtlenli turtayı tekrar tadabiliyordum ve

Jean-Claude'un ne kadar sevdiğini. "Onlara ihtiyacım var," dedim.

"Rodina uyanmadan kelepçeleri takın," dedi Ru, sesi artık yorgun çıkıyordu.

"Tutuklu mu?" Olaf sordu.

"Hayır, ama onu bayılttım ve birini öldürmeye çalışmadan önce açıklama yapmak için zamanım olmasını tercih ederim."

"Neden kardeşini bayılttın?" Edward sordu. "Bana işkence ediyordu."

"Peki kız kardeşin sana neden işkence ediyordu?" Olaf sordu; sesi ilgilenmiş gibi geliyordu.

"Onunla birlikte hain olmamı istiyor ama ben Anita ve Jean-Claude'a sadığım."

"Peki sen Anita için kimsin?" Olaf Goran'a sordu.

"Ben Anita'nın ayısıyım."

"Ne zaman bir yaban ayısı tarafından saldırıya uğradın?" Edward sordu.

"At ve aynı zaman ne zaman I yakalandı en çok . benim suşlar teryantropi."

"Daha önce şekil değiştiren ayılara hiç tepki vermemiştin." "Doğru türde bir ayı değillerdi," dedim.

"Ve o," diye sordu Olaf.

Goran'a gülümseyerek döndüm, o da bana karşılık verdi. Daha iyi bilmeseydiniz bunu aşkın ilk parıltısı sanabilirdiniz.

Olaf'ın aslanı, tüylerimi diken diken eden bir sıcaklık ve yırtıcı enerjiyle yükseldi. Mağara karası gözleri aslan turuncusuna döndü.

Dişi aslanım havayı koklayarak ayağa kalktı. "Bunun için zamanımız yok," dedim.

Olaf son kelimeyi biraz fazla vurgulayarak, "Bunun için asla zaman yok," dedi.

Rodina küçük bir ses çıkardı. "Kelepçeler, lütfen?" Ru sordu. "Onu yere yatırın," dedi Edward.

Richard, Rodina'yı kırık park alanının pürüzlü yüzeyine olabildiğince nazikçe yatırabilmek için Ru'yu bırakmak zorunda kaldı. Edward

Kelepçeleri takmak için diz çöktü ve Ru yere yığılmaya başladı. Onu yakaladım ve ten tene dokunduğum an ikimizi de sakinleştirdi.

Kollarımı ona doladım, bir kolumu beline dolayarak düşmemesi için onu vücudumun ön tarafına doğru sıkıca tuttum. Çelik yelek giydiğimi hatırladım ve ne kadar yaralı olduğunu bilmiyordum, yüzden çıplak üst bedenini yeleğin sertliğine sürtmeyi hafifletmeye başladım, ancak bir kolunu boynuma doladı ve diğerini sanki başka bir şey için yeterince yükseğe kaldıramazmış gibi belime koydu. O bana sıkıca sarıldı, ben de ona sarıldım ve yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm. Teninde ter vardı ama bunun altında o vardı, Ru ve onun altında da leoparı. Bu koku beni Nathaniel ve Micah'a açmak için tam da ihtiyacım olan şeydi. Birlikte değillerdi. Bu yanlış görünüyordu. Bear kafamın içinde bana bunu fazla düşündüğümü söylüyordu. Düşünmeyi bıraktım ve sadece adamı kollarımda hissettim, ellerim çıplak sırtını keşfetti ve çürükler buldu ama kesik yoktu. Orada bir kesik olup olmadığını görebilmek için elimi vücudumuzun ön tarafında , ama düz karnı bütün görünüyordu, sadece soğumuş kanla kayganlaşmıştı; eğer hala sizden gelmiyorsa çok hızlı soğur. Gözlerine bakabilecek kadar geri çekildim ve insan siyahının sarı leopara dönüşmesini izledim ve kendi gözlerimin gittiğini hissettim. Sanki ben onun gözlerinin içine düşmüştüm ya da o benim gözlerimin içine düşmüştü ve sonra Micah'ın insan yüzündeki sarı-yeşil leopar gözlerine bakıyordum ve sonra Nathaniel'in leopar grisine dönüşen lavanta gözlerine. Sanki içimde tıkanmış olan bir şey açılmıştı ve Nathaniel'i hissedebiliyordum; karanlık bir odada, garip bir yatakta oturuyordu ve Damian yanında yüzüstü yatıyordu. Vampir bugün dışarıdaydı, bu yüzden Circus'un yeraltından ziyade yüzeye daha yakındılar. Nathaniel'e yaptığım gibi Micah'ya da leopar kokusunu takip etmeye çalıştım ama Micah benim Nimir-raj'ım, leopar kralımdı, çağıracağım hayvanım değil. Bu farklı bir bağlantıydı. Onu görebiliyordum ama diğerleri gibi değildi. Yakınımda gezinen tanrıça bundan hoşlanmadı. Onlara sahip olmamı istiyordu.

Çünkü leopar Jean-Claude'un değil, benim çağırdığım hayvandı; bu yüzden Deimos kafamdayken bile bu kadar güçlüydü.

Gücünün Micah'la ilgili düşüncelerimi aşağıya doğru takip ettiğini hissettim, ta ki ona dokunana, nefesi kesilip güvenlik çağırana kadar gücünü teninde gezdirdi. Sanırım endişelendiği için onu suçlayamazdım. Ona ben olduğumu söylemeye çalıştım ama ayı yeterince benim gibi hissetmiyordu. Paniğini, saldırıya uğrayanın ben olduğum korkusunu hissettim ve korkusundan beslendim, bu da paniğini daha da kötüleştirdi. Bağlantıyı koparmaya çalıştım ama bir şekilde Micah'ın haklı olduğunu fark ettim. Bunu ben yapmıyordum ve Ayıların Annesi bunu yapmakta haklı olduğunu düşünse de, eğer bunu yapmakta haksız olsaydı, onu durduramazdım.

Micah'ın içindeki siyah kaplanı buldu, leopar formu kadar katı bir ikinci canavara dönüşebiliyordu. Elimde bir gökkuşağı kadar canavar vardı ama şekil değiştiremiyordum; sadece Micah ve halkımızdan Dev türler arası ikincil şekillere sahipti. Bu inanılmaz derecede nadir bir durumdu. Dev altın bir kaplan olarak başlamış ve Micah'ın ikincil şeklini almasıyla aynı zamanda aslan olmuştu. Anne Ayı bunu ilginç bulmuştu.

Micah'yı yalnız bırakmak zorundaydık çünkü neden ayı kokusu alabildiğini nasıl açıklayacağımı bilemiyordum. Ben ona doğru uzanırken Nathaniel gücüyle beni itti. Ru ve benim birbirimize sarıldığımızı ve onu leoparlarıma, ona geri dönmek için bir kapı olarak kullandığımı biliyordu. Ağzının hareket ettiğini gördüm ama ses yoktu ve sonra Deimos gücünü etrafıma kapattı ve Nathaniel tekrar yok oldu. Hem Ru hem de ben sendeledik. Düşmeye başladık ve onu daha fazla incitmemek için dibe indiğime emin oldum.

Olaf orada bize bakıyordu, belki de Ru üstümde olduğu için, ama ben umursamıyordum. Orada uzandım ve sadece hayatımın aşklarını kalbimde değil, kafamda da geri istedim.

"Kelepçe," dedim.

Olaf bana kaşlarını çattı. "Ne dedin sen?"

"Kelepçe, beni kelepçelemeniz gerekiyor."

Olaf Edward'ı yanına çağırdı. "Seni kelepçelememizi istiyorsun, böylece boynunu ısıran vampir seni kontrol edemeyecek," dedi.

Başımı salladım ve bu hareket bile Deimos'un bana attığı büyük ısırığı acıttı.

Edward Ru'yu üzerimden kaldırdı ve "Sırt üstü dön." dedi.

Hiç düşünmeden ne istediyse yaptım. Düşünmek Deimos'a benimle uğraşmak için daha fazla fırsat veriyordu. Silahımın yelekte olması yüzüstü yatmamı pek rahat kılmıyordu ama Edward haklıydı, önden değil arkadan kelepçelenmeliydim. "Kelepçele onu," dedi Edward ve Olaf'la konuştuğunu anlamam bir saniye sürdü.

Olaf üzerime diz çöktü, bir dizini iki yanıma koydu. Bunu size böyle öğretmiyorlar ama Olaf'ın benim kavga etmem konusunda endişelenmesine gerek yoktu; kelepçelerin takılmasını istiyordum. Etrafımda güvende olduğumu hissetmek için onlara ihtiyacım vardı. Olaf bir elini üst kollarımdan birine koydu; elleri o kadar büyüktü ki, kolumu ve bir diğerini daha tutabilecekmiş gibi kollarımı çevreliyordu. Beni kolayca ve şaşırtıcı derecede nazikçe ayağa kaldırdı. Ellerini kollarımda tutmaya devam etti ama ona bırakmasını söylemedim. Eğer Deimos şimdi bana birini incittirmeye çalışırsa, bunu yapamazdım.

Edward gelip durdu. "Orada öldürdüğüm vampir ejderha değildi, değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım. Deimos kelimeler kadar vücut hareketlerini de denetliyor gibi görünmüyordu.

"Bana yalan söylemeni sağladı." Tekrar başımı salladım.

"Isırık temizlenene kadar silahlarınızı ben alacağım, tamam mı?"

Ona bir kez daha başımı salladım.

"Eşyalarının bir kısmını tutması için Olaf'a güvenir misin?" Tereddüt ettim, sonra başımı salladım.

Edward az önce tekrar taktığım silahları çıkarmaya başladı ama bunun yapılması gerekiyordu. Silahım çok tehlikeliydi ve Deimos kafamın içinde çok gürültü yapıyordu. Olaf'ın üzerinde çok fazla MOLLE kayışı vardı.

yeleği ve o kadar çok vücudu vardı ki, silahlarım onunkilerin arasında kayboldu ve daha fazlasını taşıması için yer açıldı. Genelde küçük olmayı umursamam ama o anda ciddi bir vücut gayrimenkulü kıskançlığı yaşadım. Edward ana silahımı ve en çok taşıdığımı bildiği bıçakları aldı, ama haklıydı; onları aralarında bölüştürmek daha kolaydı.

"Ejderha, aramamızı engellediğin kapalı kapılı odada, değil mi?"

Başımı salladım.

"Odada başka vampirler de var mı?"

Başımı salladım. Ru ona numarayı

söyledi.

"Neden sen konuşabiliyorsun da o ?" Olaf sordu.

"Rodrigo onlara katılmam için beni ikna etmeye çalışırken beni ısırdı ama o Deimos kadar güçlü değil."

"Kardeşin İrlanda'da öldü," dedi Edward.

"Bu, bir hayvanın ölümsüz olarak yükselmesini sağlayan farklı bir vampirlik türü," dedim.

"Göğsü bir tüfekle patlatılmış olsa bile mi?"

"Rodrigo sağ tarafımdaki zarif ısırığı yaptı, yani evet, güven bana, o bir vampir ve hâlâ bir kurt adam."

Edward'ın bunu daha sonrası için dosyalamasını izledim. "Richard, bana Deimos hakkında bir şey söyleyebilir misin?"

"Onu ejderha formunda gördük."

"Ne kadar büyüktü?"

Richard söylemeye çalıştı ama söyleyemedi. "Konuşmakta özgür değilim."

"Kurt adamlar ambulanslarla birlikte aşağıda bekliyorlar, yerinizi onlar buldu. Biz bu piçi öldürene kadar seni ve ikizleri güvenli bir yere götürebilirler," dedi Edward.

Richard, "Kalıp yardım etmek istiyorum," dedi.

"Daha önce de söyledin Richard, bunun için eğitimin yok." Kafamda, en kötüsü olursa Jean-Claude'un ikimizden birini kaybetmeyi atlatabileceğini ama ikimizi birden kaybetmeyi atlatamayacağını düşünüyordum.

"Az önce ne düşündüğünü duydum," dedi Richard. Elini yüzüme koydu, sonra Olaf'a baktı. "Onu öpeceğim, eğer

bize biraz yer açabilir."

Olaf gitmeme izin verdi ve tek kelime etmeden geri çekildi. Brownie puanı onun için.

Richard yüzümü ellerinin arasına aldı, böylece göz teması samimi ve kaçınılmaz oldu. Bu ciddi bakışlardan uzaklaşmak istedim ama ellerim arkadan kelepçeliydi ve seçeneklerim sınırlıydı. Ona beni bırakmasını söyleme dürtüsüne karşı koydum.

"Eğer seni bırakmamı gerçekten istiyorsan, bırakırım," dedi.

Düşündüm, sonra fark ettim ki öyle bir şey yoktu, sadece birine saldırmak istiyordum. Richard ve ben yıllarımızı birbirimize geçirmiştik. Tüm bu stresin ortaya çıkardığı eski bir alışkanlık gibiydi. Korktuğumu fark ettim. Ölmek ve Jean-Claude'u ve diğer herkesi geride bırakmak istemiyordum. Birlikte kurduğumuz hayatı kaybetmek istemiyordum. Ailemi son görüşümün restorandaki felaket olmasını istemiyordum.

Richard'ın benimkinden daha soluk, benimkine göre daha sütlü çikolata olan mükemmel kahverengi gözlerine baktım. "Burada, bu şekilde ölmeyeceksin," dedi.

"Bunu bilemezsin," dedim.

"Hikayemizin burada bitmeyeceğine inanıyorum." "Keşke ben de o kadar emin olsaydım."

"Genelde öylesin, bu sefer farklı olan ne?"

"Uzun zamandır bir vampirin beni gözleriyle bu şekilde yuvarladığını görmemiştim. Beni koruyanın büyücülüğüm olduğunu sanmıştım ama meğer ben değil Jean-Claude'un vampir izleriymiş."

"Tüm çiftler birlikte ayrı olduklarından daha güçlüdür, çift olmanın amacı da budur" dedi.

"Deimos kafamın içinde Richard, gün ışığında beni kontrol ediyor."

"Tatlım, vampirler söz konusu olduğunda yenilmez olduğunu düşünüyordun ve şimdi öyle olmadığını anlayınca sarsıldın."

Bunu bir dakika düşündüm ve gözlerimi onunkilere bakmayacak şekilde indirdim. Yüzüne bakarken sağlıklı düşünemiyordum. Bu beni

Boğazına bakıyordum, güçlü ve sürekli bronzlaşmış. Eğer o da Micah gibi dışarıda koşsaydı, Richard'ın ne kadar merak ediyordum.

"Daha koyu olmamı istiyorsanız bunu yapabilirim, sadece bronz çizgiler isteyip istemediğinizi söyleyin," dedi.

Bu beni gülümsetti ve ona bakmamı sağladı. Bir keresinde beni neredeyse mihraba kadar fırlatan yüz buydu. "Ama ben bir aptaldım ve her şeyi mahvettim," dedi. Ellerinden birini bıraktı ve diğerini kaydırarak parmaklarını saçlarımın arasında dolaştırdı.

"İkimizin de sorunları vardı," dedim.

"Ama sana polisle çalışmayı bırakmanı, kapıdan her çıktığında senin için endişelendiğimi söylemiştim."

"Artık daha iyi biliyorsun," dedim.

"Evet ve sırf sana uyduğu için annemin gelinliğini giymeni istemeyeceğim."

Bunun üzerine gözlerimi devirdim ama gülümsedim. "Tüm o danteller ve yakadaki küçük düğmeler."

"Çok sevimli görünüyordun, bundan nefret ettiğini biliyordum ama Tennessee'de annemin başına gelenlerden sonra onun mutlu olmasını istedim."

"O zamanlar mutlu olmamı istediğinden daha fazla."

"Çok üzgünüm, Anita."

"Lanet olsun Richard, olanlardan sonra annenin mutlu olmasını istedim." Annemin parmağını ve Richard'ın kardeşi Daniel'in bir tutam saçını bir kutu içinde bize göndermişlerdi ve bizden istediklerini yapmazsak iki saat içinde daha kötüsünü yapacaklarını söylemişlerdi. O zaman onları bırakacaklardı, ama kutuyla ve mesajla birlikte gönderdikleri uşakları en kötü korkularımı doğrulamıştı, ikisi de çoktan tecavüze uğramışlardı. Kanıtlayabileceğimiz suçların DNA'sıyla kaplı olarak gitmelerine izin vermeyeceklerdi. Suçlarının diğer tüm tanıklarını öldürmüşlerdi. Gerçekten iblis yetiştirebilen bir büyücüleri vardı; insan kurban etmek daha güçlü iblisler yetiştirmenizi sağlar.

Yüzündeki ifadeden her şeyi benimle birlikte yeniden yaşadığını anladım. "Onları kurtardın, Anita. Annemi kurtarmak için bir iblisle yüzleştin. O bir

tekrar çıktığımız için çok mutluyum."

"Olanlardan sonra elbiseyi muhtemelen onun için giyerdim."

"Biliyorum yapardın," dedi. "Ama
işimi bırakamazdım."

"Bunu artık biliyorum."

"O zamanlar ikimiz de evlenmeye hazır değildik," dedim.

"Evlenmeye hazır olmayanın sadece ben olduğumu ," dedi.

"Artık daha iyi biliyorsun."

Bana baktı ve birden seks sırasında üstümde duran yüzü gözümün önüne geldi; vücudumdaki her şey o kadar sert ve hızlı gerildi ki beni yakalamasaydı düşebilirdim. "Bunu hissettim." Tepkimin sınırını yakalamaktan sesi biraz kısılmıştı bile.

"Bu *ardeur* mu?" Olaf sordu.

"Belki," dedim Richard'a bakarak.

"*Ardeur* iyileşebilir..." Cümlesini bitirmeden durdu. Biri dinliyor olabilir diye düşüncesini tamamlamamak için mücadele ettiğini hissettim. Ne onun ne de kendim için düşünceyi bitirmemek için mücadele etmek zorundaydım. O boş Zen zihnine en çok yaklaştığım an buydu, çünkü Deimos'un bu umut patlamasını hissetmesine izin veremezdim. Fazla düşünmemek için verdiğim mücadele, şehvet parıltısının da yok olduğu anlamına geliyordu.

Richard bunu hissedebiliyordu, o yüzden sert davranmaya çalışmadı. Kolunu arkama koydu ve kollarımı kelepçelerin içinde buldu. Güldü ve "Daha önce hiç arkadan kelepçeyle denemedik" dedi.

"Bence çıplak zeminde garip ve süper rahatsız edici olurdu," dedim .

"hoşlanıyorsun," diye fısıldadı.

"Büyük yatağın çok eğlenceli bağlantı noktaları var," dedim.

"Öyle," dedi ve kolunu arkamdan kollarımın ve bağlı ellerimin üzerine kaydırdı. Bizi bastırdı ve "Bu mu?" diye sordu.

Tamam mı?"

"Şu anda alabileceğimiz kadar iyi," dedim.

"Bundan daha iyisini istiyorum," dedi ve arkamda durmak için hareket etti.

"Aklında ne var?" diye sordum, çünkü henüz onun düşüncelerine . Kulak misafiri olabilecek kişilere düşüncelerimi fazla açmamak için kendimi zor tutuyordum. Şu ana kadar seksle ilgili düşüncelerimin beni havaya sokmaya ne kadar yardımcı olduğunu fark etmemiştim.

Kolunu belime doladı ve bedenlerimizi yakınlaştırdı. Boy farkından dolayı bağlı ellerimi kasıklarına koydum. Başını eğip fısıldadı: "Ben seni öperken benimle oyna."

"Çok aleni," dedim.

Richard, "Bizi biraz yalnız bırakın," dedi.

"İkiniz de büyük kötü vampir tarafından tehlikeye atıldınız, sizi yalnız bırakamayız," dedi Edward.

Rodina, "Ru ve ben bundan çok daha fazlasını izlemeye alışkınız," dedi; sesinden bunun sadece başa çıkması gereken bir yük olduğu anlaşılıyordu.

Goran, "Sizi daha rahat ettirecekse sırtımı dönebilirim," dedi.

"SWAT'ın görüş alanından çıktık," diye ekledi

Edward. "O kadarını biliyordum," dedim.

Richard eğildi ve vücudunu ellerime bastırdı. "Eğer yapmak istemiyorsan, yani sana çekici gelmiyorsa, yapma, ama bana dokunmak istiyorsan, o zaman benimle oyna, lütfen."

"İstiyorum" dedim.

"O zaman sorun ne?"

"Sanki Jean-Claude ve *ardeur* tüm utanç verici beceriksizliğimi alıp götürdü ve şimdi geri geldi."

Belime doladığı koluyla bizi birbirimize daha da yaklaştırdı, öyle ki ellerime çarptığını hissedebiliyordum. "Sadece sen istersen, ama şimdi seni öpeceğim."

Boştaki eliyle yüzümün yan tarafını okşadı ve omzumun üzerinden ona bakmam için beni kendisine doğru eğdi. Ellerimi açtım ve kot pantolonunun üzerinden doldu. Ellerimi üzerinde ve etrafında gezdirdim, kotun ağır kumaşının içinden onu keşfettim ve pantolonun yoluma çıkmamasını diledim. Gözleri dalgalanarak kapandı, ağzı yarı yarıya açıldı. Ağzının köşesinde birinin ona vurduğu yerdeki kanı görebiliyordum.

"Derin bir öpücük acıtacak mı?" diye sormak için ellerimi hareket ettirmeyi bıraktım. "Hayır, acırsa da iyi bir acı olur."

Pantolonunun sertleştiğini hissedebiliyordum; kendi bedenim de tepki vermeye başladı, ıslanmıştı ve ellerimdeyken onu hissetmek bile beni germeye başlamıştı. Ama sonsuza kadar omzumun üzerinden arkama bakamazdım, bu yüzden yapmak istediğim yüzünü izleyemedim. "Yüzünü görmeme yardım et," dedim alçalan ve biraz boğuklaşan bir sesle.

"Nasıl?" diye sordu, sesi nefes nefese çıkmıştı.

"Elini yavaşça boğazıma dola, sana bakmamı sağla."

Tereddüt etti ama kot pantolonunun içinde sıkışıp kalan vücudunu biraz daha sıktım. Bu kadarı yeterliydi; eli boynumun ön tarafına kaydı ve başparmağıyla işaret parmağının tam çenemin menteşesine geldiği noktayı buldu, böylece yüzünü görebilmem için başımı geriye doğru itti. Elleri sıkı değildi, rahatça nefes alabiliyordum ama yukarı ve arkaya bakan boyun ve omuz kaslarımın gerginliğini biraz azaltmıştı. Ellerimin arasında onunla oynadım, kot pantolonunun ön tarafına doğru gerilirken onu sıktım ve yoğurdum.

"Şimdi öp beni," dedim.

Ağzını ağzıma bastırdı ve beni öptü. Neredeyse nazikçe başladı, sonra ağzımın içine boşalmaya çalışıyormuş gibi büyüyene kadar, ama onu içimde pek çok şekilde istedim. Ağzımı onun için daha geniş açtım ve dilinden başka şeylerin de ağzıma sokulmasını düşündüm. Ellerime o kadar sert bastırıyordu ki, ön sevişme olan pantolon

hayal kırıklığına dönüştü. Beni yerimde tutarken eli boğazımda ve belimde sıkılaştı. Onun için istekli sesler çıkardım, dilim ağzının kenarındaki kesiği buldu, böylece acı onun için keskin ve taze oldu. Boğazının altından istekli bir ses çıkardı. Ağzımda kanının tadını aldım ve daha fazlasını istedim, daha fazlasına ihtiyacım vardı, çok daha fazlasına.

Jean-Claude bugün için uyandı. Kana susamışlığı içimdeydi, Richard'ın dudağını ısırmak, onu parçalamak istiyordu...

Richard geri çekildi, gözleri gece yarısı ateşiyle doluydu, Jean-Claude'un gücü onun üzerindeydi. İkisinin de kana ve ete olan ihtiyaçlarını hissettim. Eğer yeni bir vampir ya da kurt adamsanız, kazara sevgilinizin boğazını parçalayabileceğiniz bir andı. Kontrol için savaştıkları o soluksuz anda bekledik ve ben bu kontrolü bulmaları için onlara güvendim.

Sonra Deimos kafamın içindeydi. "Onu geri alamazsın, o artık benim!"

Jean-Claude, tenimizde hissedebildiğim ipek çarşaflarının içinde yatıyordu. Gücünü Richard'ın bedeninde sıcak ve soğuk birbirine karışmış gibi hissettim, ki ben haykırana kadar. Jean-Claude kafamın içinde ısrarla konuşurken Deimos bir an için geri çekildi. "Sana vampir izi vermedi, sadece benimkini nemlendirdi. Gözleri ve ısırığı aramızdaki bağa daha fazla zarar verecek kadar güçlü ama seni işaretlemedi. Richard'ı gücümle doldurabilirim ve bana tekrar geldiğinde, *ma petite*, onun kederini kovacağım ve seni bir kez tutkuyla ."

Deimos içimden haykırdı, "O benim! Jean-Claude'un olan her şeyi alacağım ve benim yapacağım." Güç başımı çınlattı ve öpücük bitti, tüm tutku anında soğuk bir duş gibi gitti. Deimos'un kimseye sunacak bir sıcaklığı yoktu. Onun ateşi sadece yok etmek içindi.

50

RICHARD, onu Lanetliler Sirki'ne götürmek için ışıklı ve sirenli BIR polis arabasına bindirildi. Eğer Jean-Claude ile birbirlerini şahsen görebilirlerse, bu Richard'ı Deimos'un lekesinden kurtaracak ve bana yaptıklarını telafi etmesine yardımcı olacaktı. Daha fazla hainin onu tekrar ele geçirmeye çalışması ihtimaline karşı Goran'ı Richard'ı koruması için gönderdim. Goran beni bırakmak istemedi, Richard da onu almak istemedi ama Edward, Olaf ve SWAT bağırdığımda koşarak gelecek kadar yakınımdaydı. Richard'ın devriye arabasında sadece polisler olacaktı; onun ve onların iyiliği için Goran'ın her ihtimale karşı orada olmasını istedim. Sonunda benimle aynı fikirde oldular ve gittiler. Ru ambulansla hastaneye götürülecek kadar yaralanmıştı. Edward benim Deimos'un insan hizmetkârı olmadığımı, sadece bir ısırık olduğumu anlayınca beni Richard'la göndermeye çalıştı.

"Deimos beni kontrol edebilirken Jean-Claude'a yaklaşma riskini göze alamam."

"Vampiri öldürene kadar seni bir polis arabasının arkasına koyabiliriz," dedi Edward.

Başımı salladım. Konuşmamı engellememesi için Deimos'tan övgüyle bahsetmenin bir yolunu bulmaya çalıştım. "Deimos'un gücü inanılmaz ve korkunç. Dehşet ve kederle besleniyor. En kötü anılarınızı bulup sizi onları yeniden yaşamaya zorlayabilir ya da tüm kasabaları yok ettiği ve diri diri yaktığı insanların umutsuzluğu ve acısıyla beslendiği kendi anılarını paylaşabilir."

"Onun bir gece cadı vampiri gibi olduğunu ve seni korkutup bundan beslenebileceğini mi söylüyorsun?" Edward sordu.

"Aynen öyle," dedim.

"En sevdiğim vampir türü değil," dedi Edward.

"İşe yaraması için size dokunmaları gerekiyor," dedi Olaf. "Sana yaklaşmadan önce onları öldür."

"Korku uyandırmak için hepsinin sana dokunması gerekmiyor," dedi Edward. Rodina, "Deimos'un dokunmasına gerek yok," dedi. Onu uyanık tutmuştuk.

Deimos hakkında beynini yoklamak için bizimle gelecek ve biz ona ne yapacağımıza karar verene kadar devriye arabasının arkasında oturacaktı. Ru işkence konusunda ona karşı asla ifade vermeyecekti, bu yüzden onu suçlayacak bir şeyimiz yoktu ve eğer onu suçlayamazsak onunla ne yapacağımızdan emin değildim.

"Fark ettim," dedim.

"Büyüsünü üzerimizde kullanmasını engelleyebilir misin?" Olaf sordu.

"Metafiziksel olarak bana bağlı olmayan hiç kimseyi korumaya çalışmadım ama gece cadıları Amerika'da nadirdir. Bu yüzden çok fazla deneyimim olmadı," dedim.

Rodina, "Dövüş başladığında, sadece bedeninizi değil, güçlerinizi de kontrol edebilir," dedi.

Sadece iki kadının da kelepçeli olması garipti ama sanırım bazı günler diğerlerinden daha garip oluyor. "Bu yüzden benim..." Cümlemi bitiremedim; bana izin vermedi.

"Çatışmaya girmeden önce ısırık izi bırak," dedi Edward.

Evet demeye çalıştım ama Deimos başımı sallamaktan başka bir şey yapmama izin vermedi. Bir ısırığı kutsal suyla temizlemenin bir vampirin biri üzerindeki kontrolünü ortadan kaldırabileceğini bilmiyordu. Kendimi sadece bir kez bir ısırıktan arındırmıştım. "Beni yuvarladı, Edward. Gücümü önceki eski kötü günlerdeki gibi. Bu sabah onun tabutunda uyandım."

"Ama sen ," dedi Edward.

Başımı salladım. "Vampir işaretlerini ve tüm halkımı mahvetti. Queenie bunu yapmasına yardım etti, bize ihanet etti."

"Kaazim'in bilme ihtimaline karşı koruma altında olduğunu duydum." "Umarım bilmemiştir, onu severim," dedim.

"İrlanda'da arkamızda olması gereken iyi bir adamdı."

"Öyleydi."

Rodina, "Eğer Anita'yı incitirsen, ben de tehlikeye girebilirim," dedi, "çünkü onun acı çekmesine neden olmak, kelimenin tam anlamıyla tüm Brides'in acı çekmesine neden olur."

"Nicky hayatta kadar iyi mi?" Ben sordum.

Edward, "Ağacı yanından çıkardıklarında hasarı iyileştirmeye başladı," dedi.

Yüzüme yansımış olmalı ki, "İyileşecek ama hastaneyi arayıp biz yaranı temizlerken onu sakinleştirebilirim," diye ekledi.

"Evet, lütfen."

Rodina, "Beni de sakinleştirin derdim ama mümkünse Rodrigo'yu kurtarmak için burada olmak istiyorum," dedi.

"Bana ikinci kez ihanet etti, Rodina."

"Deimos ne seni bir insan gibi yuvarlayan ilk vampir?" diye sordu.

"Neredeyse on yıl, sanırım."

"Roddy ilk kez mezardan çıktığında orada duruyordu. Bazı usta vampirler daha küçük bir vampirin ortaya çıkmak üzere olduğunu hissedebilir ve onları bir koleksiyoncu gibi beklerler. Bunu yapabilecek kadar güçlü bir vampir, yeni vampirin kendisini bekleyen usta vampiri takip etmekten başka çaresi olmadığı anlamına gelir. Roddy takip edecek yeni bir kötü hükümdar umuyordu ama... dün gece gördünüz: Deimos kral olamayacak kadar dengesiz. Rodrigo ve ben kendimizi şımartmamıza izin verecek kötü bir hükümdar istiyoruz ama önce güçlü bir lider olması gerekiyor. Onun olmasını umuyorduk ama güçlü olmak iradeli olmakla aynı şey değil."

"Rodrigo'nun mümkünse kurtarılacaklar listesinde olmasını istiyor musun?" Edward sordu.

"Belki, yani beni yuvarladıysa belki Rodrigo'nun da başka seçeneği yoktu."

"Onunla tanıştığında kötü bir adam olduğunu sanıyordum?" Edward söyledi.

"Öyleydi ama aynı zamanda Richard, Ru ve ben yakalandığımız sırada rüyalarımda bana ulaştı ve bana yardım etti."

Olaf, "geleni yapacağız ama bize bir vampir olarak saldırırsa o zaman başka seçeneğimiz kalmaz," dedi.

"Bu adil," dedim.

"Asher'ı öldürse bile Kane'in ölmesini istiyor musun?" Edward sordu.

"Richard, Jean-Claude ve Asher'a Kane'in yaptıklarını anlatacak." "Kane'in tetiğini çekmeye istekli misin?" Edward sordu.

"Bugün onu öldürmek için yolumdan çekilmeyeceğim ama Kane'i hayatta tutmak için başka kimsenin hayatını da riske atmayacağım."

"Tamam," dedi Edward.

"Ama önce Rodina'yı bir polis arabasının arkasına koyacağız ve sen de ısırığı temizleyeceksin."

"Bırak kalayım ve Roddy'yi kurtarmaya çalışayım."

"Kardeşin seni Deimos'la tanıştırmadan önce bana ihanet ettin. Sana güvenemem, bu yüzden seninle ne yapacağıma karar verene kadar bir devriye arabasının arkasına git." Tartışmaya çalıştı ama sonunda onu polis arabalarına götürüp beklettik.

Park yerindeki küçük köşemizde, yanımızdaki küçük ağaçlar ve depoyla baş başa kaldığımızda Edward, "Yaranı temizlemek için Olaf'la ikimiz gerekeceğiz," dedi.

"Geçen sefer sadece sen vardın," dedim.

"Geçen sefer Nikolaos'tu, sadece bin yaşındaydı. Güpegündüz kafanın içinde onu duyamazdın. Hiçbir vampirin seni bunun gibi kontrol ettiğini görmedim."

"Isırık izini temizlemek ne kadar acı verir?" Olaf sordu. "Bir yaraya asit dökmek gibi," dedi Edward.

"Kızgın bir bıçağı yaraya doğru itmek gibi ama sıvı olduğu için daha çok erimiş metali derinin üzerine dökmek gibi" dedim.

"Bu çok büyük bir acı."

"Evet, bunu bir daha asla yapmak zorunda kalmamayı umuyordum." Edward, "Genellikle bir dizi gün boyunca yapılır," dedi.

"Ama tıpkı geçen seferki gibi hava kararmadan önce bunun temizlenmesini istiyorum çünkü güneş battığında daha da güçlenecek."

"Geçen sefer benim yapmam için kıpırdamadan durmuştun; sanırım Deimos bu sefer seni dövüşmeye zorlayacak," dedi Edward.

"Anlaştık."

"Diğerimiz kutsal suyu dökerken seni tutması ya da yere yatırması gerekecek."

" tıkalı olsa bile çığlık atacağım, bu yüzden diğer polisleri uyarsanız iyi olur, yoksa koşarak gelirler."

"Geçen sefer seni çığlık attırdı mı?" Olaf

söyledi. "Ah, evet."

Olaf, "Mümkünse ağzımın tıkanmamasını istiyorum," dedi.

"Şimdi öyle diyorsun ama küçük bir banyoda yaptık, çığlıklarından kulaklarım çınlıyordu."

"Üzgünüm Edward, bana hiç söylemedin."

"Eğer sen bu kadar cesur olabiliyorsan, ben de acıdan kulaklarımın çınlamasından şikâyet etmeyecektim." Bunu söylerken biraz gülümsedi. Bu benim de gülümsememe yardımcı oldu. Bunu bir kez yapmıştık; tekrar yapabilirdik.

"Ben kutsal suyu dökeceğim, Olaf tutacak," dedi

Edward. "Neden tutamıyorsun?"

"Çünkü sen insandan daha güçlüsün ve o bir şekil değiştiren ve ben değilim."

"Kahretsin," dedim.

Olaf arkamdan geldi ve "Hazır mısın?" diye sordu.

Edward'a baktım.

"Gün ışığını

kaybediyoruz." Başımı

salladım. "Yap o

zaman."

Olaf da Richard'ın yaptığı gibi kollarını arkamdan doladı ama neyse ki Olaf Richard'dan neredeyse bir karış daha uzundu, bu yüzden kelepçeli ellerim vücudunun belli bir bölgesine Richard'da olduğu kadar yakın değildi. Bundan memnundum ama Olaf hâlâ bana hiç olmadığı kadar yakındı ve ellerim zaten arkamdan bağlıydı ve kadınlarının olmasını tercih ederdi. O değildi

Henüz şikayet edebileceğim bir şey yapmamıştım, o zaman neden kalbim daha hızlı atmaya başlamıştı?

"Çocuklar, bunun iyi bir iş bölümü olduğuna emin miyiz?" Ben sordum.

"Henüz bir şey yapmadım ama şimdiden korkuyorsun," dedi Olaf, boştaki elini saçlarımın arasından geçirerek boynumu ve ısırık izlerini ortaya çıkardı.

"Ona gerçeği söyle, Anita," dedi Edward, arabasından getirdiği ekipman çantasından bir şişe kutsal su çıkararak.

"Ben zaten senin minyon, siyah saçlı kadın kurban profiline uyuyorum. Şimdi kelepçeliyim, silahsızım ve senin kollarındayım. Neden korkmayayım ki?"

"Edward'a ve diğerlerine, seçtiğim kurbanı asla Amerikan topraklarında avlamayacağıma dair söz verdim. Bu sözümü asla tutmadım."

"Washington Eyaleti'ndeki Dr. Patience Reed'e ne dersiniz?" Ben sordum. Olaf ve diğerleriyle birlikte çalıştığımız bir davayı bitirdikten sonra kaybolmuştu.

"Onu öldürmek istememiştim ama bir werelion olmakta çok yeniydim. Canavarım seks sırasında ortaya çıktı ve ondan sonra sadece dağınık anılarım var, ta ki saatler sonra onun kanıyla kaplı olarak uyanana kadar."

Ona baktım, artık korkmuyordum ama buna gerçekten doğru cevap vermesinden etkilenmiştim. "Vay canına, bir kurt aslanı olarak ilk deneyiminin bu olmasına üzüldüm."

"Canavarımı artık kontrol edebiliyorum."

" zamandan beri çalıştığımız davalarda kontrolün etkileyiciydi," dedim ve bu en azından üçümüz için o kadar sıradan bir konuşmaydı ki korkmayı bıraktım ve onun kollarında rahatladım.

"Doktoru bilerek öldürmediğine sevindim," dedi Edward. "Şimdi Anita'nın başını tut da şu işi bitirelim."

Olaf başımı göğsüne bastıracak şekilde hareket etti, zırhın içindeyken olabildiğince rahattı. Elini başımın yan tarafına bastırdı ve Edward ısırığın üzerine ilk doz kutsal suyu dökerken beni yerimde tuttu.

51

BAZI ACILAR sessizce kabul edilemeyecek kadar kötüdür; ona karşı mücadele etmeniz gerekir, savaşmadan teslim olamazsınız ya da ben olamadım. Kendimizi yerde bulduk çünkü Olaf bile beni ayakta tutamadı. Acıdan kaçmaya çalışırken topuklarımla yukarı itmeye devam etmemem için bacaklarını benimkilere doladı. Beni yere yapıştırmak için cüssesini kullandı, beni vücuduna yapıştırdı. Çok güçlüydü, çok güçlüydü, gücünden nefret ediyordum çünkü acıdan kaçmamı engelliyordu. Deimos acımı seviyordu ve canımın bu kadar yanmasına neden olan içiyordu.

Sesler duydum. "İtmeye devam edersem yüzünü ezeceğim."

"Saçını tut."

Bir el saçımı tuttu ve başımı yana doğru salladı. Bu bana Nicky'yi hatırlattı ve gözlerimi daha da açmama neden oldu, ama bana bakan Edward'dı; kaskı gitmişti ve saçları çok sarı görünüyordu, sanki her şeyi parlak renklerde görüyordum ve sonra elindeki kutsal su şişesini gördüm ve durması, bunu yapmaması için ona yalvardım.

Deimos kafamın içindeydi, bana uzaklaşmamı, gelip ona yardım etmemi söylüyordu, aynı zamanda acımı yiyordu. Çelişkiler içindeydi çünkü acı onu daha güçlü yapıyordu ama iyileşmiş gibi davranmama, artık onun kontrolünde değilmişim gibi davranmama ihtiyacı vardı, böylece silahlarımı geri , böylece... Bana ne istediğini gösterdi. Olaf'ı gözlerinin ortasından vurmak beni o kadar rahatsız etmemişti ama aynısını Edward'a yapmak? Hayır. Kafamın içinde kükredi, *EVET!*

"Hayır!" diye bağırdım. Efendime yardım etmek için özgür olmak ve ondan kurtulmak için savaşırken vücudum eğiliyor, ellerim geriliyordu. Kelepçeler koptu ve ellerimin serbest kalması Deimos'un kafamdaki komutlarını besledi. Bir an donakaldım ve sonra elim Olaf'ın vücuduna değdi ve en mahrem yerlerinin etrafında dönüp sıktı. Bağırdığını duydum ve sonra eli bileğime dolandı. Kimin hangi uzvumu daha çabuk ezeceğini görmek için bir yarış olabilirdi ama Edward boynuma kutsal su döktü ve acı dikkatimi dağıttı, Olaf'ın elimi çekmesine yardımcı oldu. Yüzükoyun yere düşmüştüm ve dizi sırtımı eziyordu.

"Çantamda daha iyi kelepçeler var," dedi Olaf; sesi gergin çıkıyordu.

Deimos fısıldadı: "*Onlara duymak istediklerini söyle ve bana gel*. Bu, bana özgürlüğüm için savaşmamı söylemesinden çok daha mantıklıydı. Mücadele etmemi engelledi, sanki söylediklerini düşünüyormuşum gibi, neredeyse yeniden düşünebilirmişim gibi. Yüzüme yakın yaprakların arasında bir şey kımıldadı. Gözlerimi kırpıştırdım, ne duyduğumu ya da ne hissettiğimi anlamaya çalışıyordum ve bana bakan bir fare vardı. Fare başını bir tarafa çevirdi, böylece yuvarlak, siyah gözüne bakabildim. Bir ayna gibiydi, içine düşebileceğim siyah bir ayna. Deimos bana bağırdı, bu da beni sıçanın bakışlarından uzaklaştırdı.

"Anita," diye sordu Edward, "Anita, iyi misin?"

"Bir fare var." Olaf'ın sesi mutsuz geliyordu ama bunu gördüğüne şaşırmış gibi değildi. Bu tuhaf görünüyordu.

"Rafael'in fareleri Anita'yı ve buldu."

Olaf, "Kurt farelerinin bu kadar küçük olduğunu düşünmemiştim," dedi.

"Değiller ama bütün fareler Rafael'e ait," dedi Edward. Zincirlerin şıngırtısını duydum.

Hayır, seni tekrar bağlamalarına izin verme, dedi Deimos.

"Ben iyiyim, zincirlere ihtiyacın yok," dedim; sesim çığlık atmaktan pürüzlüydü ama bana benziyordu.

Sıçan bana tekrar baktı, parlayan siyah bir göz; küçük pençeler elime dokundu, farklı bir sıçan ve acil durum araçlarının yanında duran Rafael'i görebiliyordum. Meşhur uzun boylu, esmer ve yakışıklıydı. Mirası yüksek, hafif kare elmacık kemiklerine, teninin zengin kahverengisine, o öpülesi dudaklarına kazınmıştı. Elinde siyah bir ayna tuttu; bir kapı gibi açıldı ve Neva ile diğer iki brujayı dövüş çukurunun kumlarının ortasında dururken bulmak için içeri girdim. Neva bana baktı ve siyah gözleri yıldızlarla doluydu. "Kim olduğunu hatırla."

Park yerinin kenarına kadar savrulmuş yapraklarla birlikte beton ve çakıl zemine geri dönmüştüm. Yaprakların arasındaki her çöp parçasını görebiliyordum; yarısı yenmiş bir böcek vardı. Yeni ölmüştü, sanki bir şey onu ısırmış gibiydi.

"Anita," dedi Edward.

Ona baktım ve taşıdığı her silahı görebiliyordum, sadece açık olanları değil, gizli olanları da. Üzerinde taşıdığı her şeyi bu şekilde biliyordum. Neyin saklı olduğunu görebiliyordum ve Edward, "Gözlerin," dediğinde hiç şaşırmadım. Gözlerimin tıpkı Neva'nınki gibi siyah ve yıldızlarla dolu olduğunu biliyordum çünkü güç benzer bir kaynaktan geliyordu.

"Gözleri neden Obsidiyen Kelebek'in benziyor?" Olaf sordu.

Ona baktığımda tüm silahlarını ve üzerinde taşıdığı diğer her şeyi görebiliyordum, tıpkı Edward'da olduğu gibi. Obsidian Butterfly bir Aztek tanrıçasıydı ya da Itzpapalotl olduğunu düşünüyordu; belki de tek bildiğim oydu. Kesin olarak bildiğim tek şey, onun güçlü bir vampir ve Albuquerque Şehri'nin Efendisi olduğuydu. İznim olmadan içime büyüsünden bir parça yerleştirmiş ve Jean-Claude'u ziyaret etmem için beni davet etmişti. Bir daha ziyaret etmeyi hiç planlamamıştım. Eski vampir konseyi de ondan korkuyordu. Albuquerque, New Mexico'nun etrafında bir çember çizmişler*, burayı canavar* ilan etmişler ve onu rahat bırakmışlardı. Yakın zamana kadar bilmediğim şey şuydu.

Rodere'lerin, yani kurtadamların kendilerine has bir büyüleri vardı ve Obsidiyen Kelebek'in gücüne çok yakındı.

"Kurt adamlar," dedim ve bunun yeterli bir açıklama olmadığını fark ettim.

"Fareleri gördük," dedi Edward.

Arkasında bir şey hareket . Pencereleri tuğlalarla örülmüş depo duvarına baktım. Duvar Edward ve Olaf'ın taktik cepleri gibi sağlamdı ama tıpkı taşıdıkları şeyde olduğu gibi tuğlaların arkasında tehlikeli bir şey olduğunu görebiliyordum. Deimos'un artık kafamın içinde çığlık atmadığını fark ettim; acaba kurt fareler ve Obsidiyen Kelebek'in gücü müydü? Fazla düşünmedim, sadece "Ejderha şu duvarın hemen arkasında" dedim. Duvarı işaret ettim.

Edward itiraz etmedi. Olaf'ın teçhizat çantasından çıkardığı zincirleri bıraktı ve daha önce orada olduğunu bile hatırlamadığım iki kutudan birine uzandı.

Olaf kendi çantasından ve Edward'ınkinden gümüş yanmaz giysiler çıkardı. "Neden kıyafetlerle başlamadın?"

Olaf, "Vampirler karanlık çökene kadar ayağa kalkmaz, ejderhalar da dahil," dedi. "Ben de bilmiyordum."

"Artık biliyoruz," dedi Edward ve hafif bir tanksavar silahı olan LAW'ı eline aldı.

"Bunları nasıl almaya devam ediyorsun?"

Edward bana vermedi, zaten muhtemelen vermezdi de, ama gümüş takımını giymekle meşguldü. Bende onlardan yoktu, o zaman ne yapacaktım? Doğrulup etrafıma bakındım ve çıkışları izleyen SWAT elemanlarını gördüm. Yerel polisle çalışırken yeleğimde bulunan mikrofona uzandım ama orada değildi. Neden kaybolduğunu hatırlayamıyordum.

"SWAT'binadan uzaklaşmasını söyleyin," dedim.

Edward mikrofonuna bastı ve dediğimi yaptı. SWAT geri çekildi, en azından benim görebildiklerim, bu harikaydı ama bu gecikme, duvar dışarı doğru patladığında ve elli fitlik ejderha dışarı fırladığında Edward'ın hazır olmadığı anlamına geliyordu. Bir an için onun parıltısını hayranlıkla izledim.

Güneş ışığı, beyaz karın pulları ve koyu renk baş ve sırt. Sanki bir peri masalından fırlamış gibiydi, sonra ağzından ateş fışkırdı ve efsanevi an bir kâbusa dönüştü. Olaf takım elbisesini giyen tek kişiydi. Edward hâlâ baş kısmını takıyordu ve benim şansım yoktu.

52

OLAF gümüş BIR örtü ATTI; sonra ağırlığını üzerimde hissettim ve sonra üzerimize sıcaklık döküldü. Çığlık atmak istedim ama ateşle ilgili hatırladığım bir bilgi, aşırı ısınmış havada nefes almanın ölümcül olduğuydu, bu yüzden nefesimi tuttum, bu aptalcaydı çünkü ısı gitmeden önce soluk soluğa bir nefes almam gerekiyordu. Nefes almak yanlış bir şey olsaydı, o da bu olurdu. Olaf, ağırlığının altında kalmamam için hareket etti ama kendimi ortaya çıkarıp kızarmayacağımdan emin değildim. Ateş püskürten ejderhalar benim için yeni bir kategoriydi ve güvenli gümüş kozamın içinde bir an tereddüt ettiğimi itiraf ediyorum.

Bir vınlama sesi duydum ve Edward'ın LAW'ı açtığını anladım. Bir kez kullandığında yanındaydım ve unutulacak bir ses değildi. Ona çarptığında Deimos havaya uçacak mıydı? Bilmiyordum, bu yüzden sahip olduğum tek korumanın altında kaldım. Bir patlama duydum, sonra gök gürültüsü gibi ses ve ısı, ama sadece ısı değildi, sanki ateş bu sefer daha yakındı ve alevler gümüş battaniyeye doğru hareket ediyordu. Bu çok garip bir histi, sanki hava, su ve ısı size dokunabilecek bir şeye dönüşmüştü. Battaniyenin üstünden hızla geçerken çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. İnsanların çığlıklarını duyduğumu sandım ama emin olamadım ve sonra tekrar durdu. Sessizlik bu sefer daha yüksek gibiydi.

"Tekrar ateş et," dedi Olaf.

"Çok hızlı," dedi Edward.

"Dışarı çıkabilir miyim?"

diye bağırdım.

"Evet, çalışıyor," dedi Edward.

Gümüş battaniyeyi geriye attım ve ikisini de park alanında ejderhanın hızla gözden kaybolan arka tarafına doğru koşarken buldum. Silah sesleri bize onun SWAT memurları ya da diğer yerel polislerle karşılaştığını haber veriyordu. Olaf, hareket etmeyi zorlaştıran gümüş giysisi içinde bile neredeyse gözden kaybolmuştu ama Edward çok geride değildi. Bırakın bu kadar hızlı koşmalarını, koşabildikleri için bile etkilenmiştim.

Orada silahsız bir şekilde duruyordum, rozetimin nerede olduğunu bile bilmiyordum ama onların gözden kayboluşunu izlerken burada öylece durup hiçbir şey yapmadan duramazdım. Adamların çantalarına baktım ve benim ödünç almamın onlar için sorun olmayacağına karar verdim. Fiziksel gözlerimle kadarıyla çantalarının katmanlarındaki her şeyi görebiliyordum, bu da gözlerimin hâlâ yıldızlarla dolu olduğu anlamına geliyordu. Edward'ın çantasında yeleğimin önüne sığabilecek bir tabanca görmeme yardımcı oldu. Bu onun eski Heckler & Koch USP 45'iydi, H&K üzerine susturucu taktik versiyonunu yapana kadar ana silahı olarak taşımıştı ve içinde el bombaları vardı. Tabii ki Edward'ın el bombası olacaktı. Normalde onlardan hoşlanmam ama bugün iki tanesini taktik pantolonunun büyük ceplerine doldurdum ve üçüncüsünü almak için eğilmiştim ki yanımdan bir mermi geçti ve kendimi kutuların ve çantaların arkasına attım. Yere düz bir şekilde çarptım ve beni saklayacak kadar küçüktüm. İkinci kurşun başımın yanındaki çantaya isabet etti. Siper almıştım ama sağlam bir siper değildi. Lanet olsun!

Sırtlanım canlandı, hırladı ve karanlıkta yalnızsanız kaçmanıza neden olacak o anlamsız sesi çıkardı. "Anita, seni kaltak!" diye bağırmadan önce kim olduğunu biliyordum. Her şeyi mahvediyorsun, her şeyi!"

Vurulmadan çantanın etrafını görmeye çalışarak ilerlerken silahımı çıkarmış ve hazırlamıştım. Bir kurşun daha çantayı delip geçti ve bunun Olaf'ın el bombaları olmayan çantası olduğuna sevindim. Nişan almak için çantaların etrafına bakmaya başladım, ama bunu düşündüğüm anda sadece çantanın içindekileri değil, çantanın içinden diğer tarafta ne olduğunu da görebiliyordum. Kane'in elinde silahla bana doğru yürüdüğünü görebiliyordum.

başka bir atış. Gördüklerime güvenip doğruldum, nişan aldım ve düşünmeye fırsat bulamadan ateş ettim. Kane çığlık attı ve park yerine düştü, karnını vurduğum yerden tutuyordu. Onu göğsünden vurmalıydım ama Asher'ı riske atmak istemedim. Lanet olsun.

Dikkatli bir şekilde siperden çıktım, o yerde kıvranırken silahımı ona doğrulttum.

"Silahı , Kane."

"Yoksa ne olur? Beni öldürmeyeceksin. Asher'ı ben öldüğümde onu öldürme riskini alamayacak kadar çok seviyorsun."

"Silahı at, Kane, ciddiyim."

Silahı fırlattı. "Asher benden ayrıldı ama sen bunu biliyordun."

"Bunu bilmiyordum." Ona yaklaşmak için etrafından dolandım. ama gözlerimi ondan ayırmadım. Bana daha önce de saldırmıştı ama hiç silahla saldırmamıştı.

"Merak etmeyin, terapistine göre ne kadar iyi bir çocuk olduğunu size ve Jean-Claude'a anlatmak için sabırsızlanıyor. Onu gitmeye zorladığın terapiste!"

"Onunla terapiye gideceğini sanıyordum." Silahını almak için eğilirken silahımı ona doğrultmuştum.

"Terapiye ihtiyacım yok, benim hiçbir sorunum yok!"

Düşen silaha uzanmaya başladım ve onu "görmek" aniden zorlaştı. Gözlerim normale dönmüş olmalıydı. Yerdeki silaha dokunmak için aşağıya bakmam gerekti. Kabzaya dokunduğum anda silahın kutudan yeni çıkmış bir Glock olduğunu anladım. silahların kabzalarından nefret ederdim ve tanıdığım polislerin çoğu daha iyi oturması için tıpkı kıyafet diker gibi kabzalarını değiştirirlerdi. Kane yan dönmeye başladı. "Kımıldama," dedim ve silahımı daha sert bir şekilde ona doğrulttum. Glock'u elimdeydi ama onu yeleğime koyacak bir yer bulacak kadar uzun süre başka tarafa bakmak istemedim.

Elini karnındaki yaraya bastırdı. "Eğer beni öldürürsen, Asher da tıpkı Scaramouche gibi ölecek."

"Sen neden ? Scaramouche öldü mü?" Ben sordum.

"Deimos bir ejderhaya dönüştüğünde duvarı yıktı ve tabutları devirdi. Capitano güneşte yandı. Bana inanmıyorsan bak."

"Sakın kıpırdama Kane, ciddiyim." Deimos'un yok ettiği odaya daha yakından bakmak için geri çekildim. Hızlıca baktım ve etrafa saçılmış tabutları gördüm. Bir saniye içinde kömürleşmiş, siyah çubuklara dönüşmüş iki ceset gördüm. Çığlık attıklarını duymamıştım; tüm bunlar olurken uyumuşlar mıydı yoksa üzerime ateş püskürten ejderha mi dağıtmıştı? Sanırım fark etmemişti.

"Ben sadece ölü vampirleri görüyorum," dedim.

Kane elini karnına bastırdı ve inledi. "Scaramouche, efendisini kurtarmak için koşarak girdiği kapının yanında ama artık çok geçti."

Bir adım geri çekilip kapıya doğru baktım ve işte oradaydı, Scaramouche. Yan yatmış, bir elini yanmış cesetlere doğru uzatmıştı. Scaramouche'un gözlerinin tamamen açık ve ölümle donmuş olması dışında bir sorunu olduğunu göremiyordum.

Bir hareket yakaladım ve tüm dikkatimi tekrar Kane'e verdim. Doğrulmaya çalıştı ve bir elini karnına bastırmış kıvranırken tekrar yere düştü. "Bu gerçekten acıtıyor."

"Güzel," dedim ve ciddiydim.

Uzaktan silah sesleri duydum ve bir aslan, bir ayı ve bir geyik arasında bir kükreme gibi bir ses duydum ya da belki de zihnim sadece rüya ya da kabus dışında duyacağımı hiç düşünmediğim bir sesle ortak bir zemin bulmaya çalışıyordu.

"Kaçıp gitmeyeceksin ve kan kaybından ölmeme izin , değil mi?"

Telsizim ya da telefonum bile yoktu. Tıbbi yardım ya da başka bir şey çağırmamın hiçbir yolu yoktu. "Lanet olsun."

Yan tarafına kıvrıldı, karnını tutarak inledi. Ejderhanın kükremesini ve ateşin sesini duydum, evdeki cesetlerden daha büyük bir şey yanıyordu. Burada durup hiçbir şey yapmadan duramazdım.

"Sen her zaman tam baş belasısın," dedim.

"Asher beni sen ve Jean-Claude için terk etti, sana yaptığım hiçbir şey bunun kadar kötü değil," dedi ve kendini daha sıkı bir top haline getirdi, sonra sanki bu daha çok acıtıyormuş gibi acıyla titredi. Mide yaralarının yavaş öldürmesi gerekiyordu, hastane için bolca zaman vardı ama yaralamak için ateş etmeye alışık değildim; belki de yanılmıştım.

"Kahretsin, ölme, Kane." Ona doğru gittim, silahım hâlâ dışardaydı ama zaten açtığım deliği görene kadar tekrar vurmak istemiyordum. "Kıvrıl da yaranı görebileyim."

"acıyor."

"Sen her zaman mızmızın tekiydin,"

dedim. "Beni vurdun!"

"Önce sen bana ateş ettin! Şimdi bana lanet yaranı göster."

Elini bana doğru kaldırdı; eli kan içindeydi, lanet olsun. Diğer elinde bir şey vardı ve düşünmeye vakit bulamadan onu göğsünden vurdum. Elleri iki yana düştü ve ikinci bir Glock yanında yere düştü. Subcompact'larından biriydi, bu da onu ıskalamamın bir nedeniydi, ama bu bir mazeret . Yaralı ya da değil, üstünü aramalıydım. Sağ elimdeki silahı ona doğrultarak etrafından . Eğer yine kıpırdarsa kafasına bir tane sıkacaktım. O bir şekil değiştirendi ve bu öldürmenin daha zor olduğu anlamına geliyordu. Diğer tarafa geçtim ve alt kompakt silahı tekmeleyerek elinden aldım. Ölmüştü, bunu gördüğümde anlamıştım ama nabzını ölçmek için eğilmiyordum. her yerinde korku filmi sürprizi yazıyordu.

Asher'ın Kane'in ölümünden kurtulması için dua ve sonra ödünç aldığım Heckler & Koch USP 45 için yeleğimde bir yuva buldum. Boş Springfield'ın kılıfını değiştirip H&K'yı takmak zaman aldı, böylece silah güvende olacaktı. Glock'larda otomatik olarak mermi olup olmadığını kontrol ettim. Tam boy Glock'ta on üç mermi kalmıştı; subcompact'ta ise on merminin hepsi vardı ve bir tanesi atım yatağındaydı. Yeleğimdeki keseden bir AR şarjörü çıkardım ve Edward'ın ekipman çantasına koydum. Benim AR-15'im ondaydı, bu yüzden fazladan şarjöre ihtiyacım yoktu.

Zaten şu anda cephane yok. Subcompact'ı boş torbaya koydum. Glock'ları sevmezdim ama mermim biterse diye fazladan on bir mermim olması hoşuma gidiyordu. Kane'in vücudunda kılıfını aramıyordum, bu yüzden tam boy Glock'u Edward'ın çantasına koydum. Ödünç almak istediğim başka bir şey olup olmadığını görmek için Olaf'ın çantasını karıştıracaktım ama ejderha yine kükredi. Deimos hâlâ hayattaydı; bu da diğer herkesin hâlâ tehlikede olduğu anlamına geliyordu. İki el bombam, H&K'da on bir, küçük Glock'ta on bir mermim vardı. Edward'dan geri aldığımda AR-15'im için fazladan üç vardı. Yeterli olur ya da olmazdı ama her iki durumda da savaşa girmem gerekiyordu. Yerdeki gümüş yangın battaniyesini kaptım ve yeni silah seslerine doğru koşmaya başladım.

Koşarak yanından geçerken Kane'in cesedine baktım ve onu öldürdüğüm için kendimi kötü hissettim. Bunu hak etmemiş değildi ve bu sadece Asher'la ilgili de değildi. Profesyonel olarak insan öldürüyordum ama bunlar genellikle yabancılardı. Tanıdığınız birini öldürmek her zaman daha zordu, önce sizi öldürmeye çalışsalar bile. Sanki tüm bu ağır düşünceler fiziksel bir ağırlıkmış gibi beni yavaşlatıyordu. Onları bıraktım, bırakmak ; daha sonra Kane için kendimi suçlu hissedecektim ve Asher... "Kaç, lanet olası, kaç!" diye yüksek sesle bağırdım ve kaçtım.

53

Deimos'u nehrin üzerindeki uçurumun kenarında köşeye sıkıştırmışlardı. Kızgın bir kedi gibi seğiren uzun kuyruğuyla dört ayak üzerinde duruyordu. Arka ayaklarının üzerine kalkmaya çalıştı ama ön ayakları yerden ayrıldığı anda üzerine o kadar çok mermi yağdırdılar ki, siyah bir yağmur gibi ejderhaya doğru yanlamasına gittiklerini görebiliyordum. Yine o doğaüstü çığlığı attı, ağzı uluyan bir köpek gibi yukarı doğru fırladı.

Deimos'un etrafında silahlı insanlardan oluşan büyük bir yarım daire vardı. En önde Edward ve Olaf'ı gördüm, gümüş rengi ateş giysileri güneş ışığında parlıyordu. İki yanlarındaki insanların ateş teçhizatı yoktu ama görebildiğim kadarıyla hiçbir yerde çıtır çıtır yanan cesetler de yoktu. Deimos'un insanları yakmasını nasıl engelliyorlardı?

Tekrar doğrulmaya başladı ve onu tekrar kurşun yağmuruna tuttular. Hedefin ölmemesi dışında nihai idam mangası gibiydi. Gümüş mermilerin pahalı olduğunu ve çoğu polis departmanının bu kadar çok mermi alamayacağını fark ettim. Alandaki polislerin çoğunun ya hiç gümüş mermisi olmamıştı ya da ellerindeki tüm mermileri kullanmışlardı. Deimos'un kafasını ve kalbini çıkarmaya yetecek kadar gümüş olmadan onu nasıl öldürebilirdik? Hiç bu kadar büyük bir şeyi öldürmeye çalışmamıştım.

Bıçaklarla eğitim almıştım, onlarla aram iyiydi ama o kalınlıkta bir boynu kesecek kadar büyük bir şeyle eğitim almamıştım. Edward onu iki farklı antitank füzesiyle vurmuştu; bu Deimos'un yanmaz olduğu anlamına mı geliyordu?

Rafael, "Buradan görmek zor ama ejderha kan kaybediyor," dedi.

Etrafımda döndüm ve işte . Sanki uzakta gördüğüm en büyük silahlı çatışmayı izlemiyormuşuz gibi ona doğru koştum. Kollarına atladım ve kollarımı boynuna doladım. Beni yakaladı ve irkildi, güldü çünkü birlikte olduğumuz onca zaman boyunca onu hiç böyle karşılamamıştım.

Beni hafifçe öptü ve yüzümü incelemek için geri çekildi. "Bu selamlamayı seviyorum güzelim, ama bunu hak etmek için ne yaptım?"

"Sihrinle günü kurtardın," dedim. "Yani bu bir

teşekkür," dedi gülümseyerek.

"Evet ve ejderhayı nasıl öldüreceğimiz konusunda bazı fikirlerin olduğunu biliyorum." Fon müziğimiz silah sesleri olunca kendimi biraz aptal gibi hissetmeye başlamıştım. Kollarımı boynundan çözdüm ve o da beni yere bıraktı.

"Daha önce hiç ejderha öldürmek zorunda kalmamıştım, *aşkım*."

"Onu vurup öldürecek kadar gümüş cephaneleri yok," dedim.

"Ama sadece arka ayakları üzerinde yükseldiğinde ateş püskürtebildiğini öğrendik" dedi.

"Demek bu yüzden herkes ona bu kadar yaklaşmak istiyor," dedim.

"Ama haklısınız, polisin elinde bu savaşı bitirecek kadar gümüş mermi yok gibi görünüyor."

"Edward onu tanksavar füzeleriyle vurdu. Bu neden daha fazla zarar vermedi?"

"Bunun görmedim, o yüzden bilmiyorum."

Elini avucumun içinde sıktım ve olmadığında Rafael'e güvendiğimi fark ettim. Tavsiyeye ihtiyacım olduğunda ve başka nereye gideceğimi bilemediğimde ona giderdim. "Aklıma bir şey gelmediğinde senin fikir üretmene alışkınım. Sen ve brujaların benden daha çok resmi büyü biliyorsunuz. Ejderhayı öldürmemize yardımcı olacak bir şeyleri var mı?"

"Belki de birçok kez yardımınıza koştuk, *aşkım*, ejderhaları öldürmek kolay bir iş değil."

"Üzgünüm, haklısın, ama tam orada. Uçurumun kenarında, sadece itmemiz gerekiyor."

"Boğulabilir mi?" diye sordu.

"Eğer çoğu vampir gibiyse, hayır."

"Düşüş onu öldürecek mi?"

"Hayır," dedim.

"Ama başka bir tür vampir ya da hayvan üzerinde bir füze ya da bomba kullanırsan onları öldürürsün, değil mi?" diye sordu parmaklarını benimkilerin arasında gezdirirken.

"Doğru."

"O zaman belki de o o değil gibi herhangi birdiğer vampir," Rafael önerdi.

Ona baktım. "Ya değilse, o zaman ne olacak? Bu onu öldürmemize nasıl yardımcı olacak?"

"Bilmiyorum."

Rafael beni vücuduna doğru çekti, böylece bir kolunu omuzlarıma koyabildi. Bunu yapmasına izin verdim, hatta kolumu beline doladım ama uçurumun kenarındaki ejderhayı ve polisi izlemeyi hiç bırakmadım. Ejderha formundayken güneş ışığına ve ateşe karşı dayanıklı görünüyordu, her ikisi de tanıdığım hiçbir vampire benzemiyordu. Belki de bu konuda tamamen yanlış düşünüyorduk.

"Bir şey düşünmüşsün," dedi Rafael.

Başımı salladım. "Ejderhaların öldürülmesiyle ilgili neredeyse tüm efsanelerde, şövalye ejderhanın kafasını keser."

Rafael, "Kafa kesmek neredeyse her şeyi öldürür," dedi.

"Ama ya ejderhaları öldüren tek şey başlarını kesmekse?" "O zaman kafasını koparmanın bir yolunu bulmalıyız," dedi.

Ona yaslandım ve başımı göğsünün yan tarafına yasladım. Jean-Claude'un ailemle akşam yemeğinde giydiğinden pek de farklı olmayan bir takım elbise giydiğini fark ettim, peki neden Jean-Claude'un takım elbiseli halinden nefret ederken Rafael'in takım elbiseli halini seviyordum? Çünkü Rafael her zaman takım elbise giyerdi.

Bu onun tarzıydı, tıpkı Jean-Claude'unki gibi. Deimos'un tarzı neydi? Bir ejderhanın tipik tarzı neydi? Prensesi, beni çalmıştı ama bu onu öldürmemize nasıl yardımcı olacaktı?

Deimos kükredi ve tekrar ayağa kalkmaya çalıştı, kurşunlar havada uçuştu ve ağzını kapatıp başını onlardan yana çevirdi. "Ona her ateş ettiklerinde ağzını kapatıyor mu?" diye sordum.

"Siz edene kadar bu sefer kapattığını fark etmemiştim," dedi.

Bekledim ve Rafael de benimle birlikte durdu. Deimos tekrar ayağa kalkmaya çalıştı ve polis daha az mermi olsa da ateş etti ve her seferinde daha az mermi olduğunu fark ettim. Tanrım, cephaneleri tükeniyordu ve tükendiğinde onları diri diri yakacaktı. Deimos ağzını kapattı ve büyük ejderha kafasını tekrar kurşunlardan uzağa çevirdi.

"Ağzının içini koruyor," dedim. "Sence bu ne anlama geliyor?" Rafael sordu.

"Sanırım sadece dışarıdan zarar görmüyor; füzeyi boğazından içeri sokmalıyız ya da belki yeterince büyük bir mermi bile işe yarar."

"Yakılmadan ejderhayı boğazından aşağı nasıl vurmayı planlıyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok."

54

Kalabalığın arasından bir araç çıktı; SWAT'ın en küçük zırhlı araçlarından biri olan BearCat'ti bu. Bir tankın eski moda bir VW Bug ile kötü bir gece geçirmesine benziyordu ve içine biraz Terminatör katılmıştı. Birinin bir fikri varmış gibi görünüyordu. "Ne düşündüklerini öğrenmek için bir telsize ihtiyacım var."

Rafael elini kaldırdı ve sanki birdenbire baş koruması Benito, içinde her türlü silahı sakladığını bildiğim bir takım elbiseyle yanına geldi. "Subayı yukarı getirin, Anita'nın telsizine ihtiyacı var." Yanımıza iki takım elbiseli koruma daha geldi. Randevularımızda yaptıkları gibi bizi yalnız bırakmak için geride duruyorlardı. Bu bir randevu değildi.

Tam taktik teçhizatlı iki kurt adam daha üniformalı bir polisle birlikte öne çıktı. Çelik yeleği vardı ama onun dışında onlara kıyasla ne yazık ki az giyinmiş görünüyordu. "Hey, Memur Bey" - isim etiketini okumak zorunda kaldım - "Smitz, ben Marshal Anita Blake, telsizinizi kullanmam gerekiyor." Ona gösterecek bir rozetimin olmadığını fark ettim, sadece yeleğimin üzerinde U.S. Marshal yazıyordu.

Endişelenmeme gerek yoktu. "Elbette hanımefendi, neye ihtiyacınız varsa. Tekrar aramızda olmanıza sevindim." Yeleğinin mikrofonunu çıkardı, böylece esnek kordon onu alabilmem için yeterince uzadı. Ejderha tekrar kükredi ve BearCat'in ejderhaya ulaştığını görmek için döndüm.

Telsizle konuşurken ejderhanın pençelerini zırha geçirmesini izledim. "Ben ABD Şerifi Anita Blake.

Ejderhanın ağzı onun hassas noktasıdır. Tekrar et. Ejderhanın ağzının içine nişan al."

Ejderha BearCat'i pençeliyordu ama zırhı delebilecek gibi görünmüyordu ya da en azından buradan dayanıyor gibi görünüyordu. Edward'ın sesi: "On ikinci kanala geçin."

"Bir üniformalının telsizini ödünç alıyorum," dedim, aslında normal bir polisin duymasını istemediği bir şey söyleyip söylemeyeceğini sordum.

"Kanal 12" diye tekrarladı.

Mikrofon düğmesini bıraktım ve "Memur Smitz, telsizinizi ayarlamam gerekiyor" diye sordum.

"Sizin için yapacağım hanımefendi," dedi ve uzanıp düğmeleri uygun şekilde ayarladı.

"Teşekkürler," dedim ve düğmeye bastım. " Marshal Blake."

"Anita, ben Ted."

"Onu uçurumdan aşağı itmeye çalışıyorsun," dedim.

"Evet, hedef sadece boğaz değil ama boğaza ateş ettiğimizde alev alması gerekiyor" dedi.

"Onu havaya uçurmaya çalışacaksın,"

dedim. "Evet."

"Onun dışında can kaybı olmadan onu nehirde havaya uçurun," dedim.

"Aynen öyle," dedi.

"tükeniyor," dedim. "Evet."

"Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

"Boğazına füze ya da patlayıcı yerleştirmek için daha iyi bir dağıtım sistemi ve daha fazla tanksavar silahı. Yerel Ulusal Muhafızlara ulaştık ama bu saatler alacak; bizimse dakikalarımız var."

Rafael mikrofona konuşmak için üzerime eğildi. "Hareketi izleyen insansız hava araçları var; bazıları şimdiden internette yayın yapıyor" dediğinde onun için düğmeye bastım.

Edward, "Sivil insansız hava araçlarının düzenlenmesi gerekecek," dedi. "Yine zamanımız kalmadı. BearCat ejderhayı iter itmez, elimizdeki her şeyle onu vurmamız gerekecek."

"Eğer üzerimizde hafif yüklerle donatılmış sivil insansız hava araçları olsaydı, ne yapmalarını isterdiniz?" Rafael sordu.

Ona baktım. Bazen Rafael'in diğer işinin kurt adamlarını dünyanın dört bir yanına paralı asker olarak göndermek olduğunu unutuyordum. Hayatının bu kısmıyla hiçbir ilgim yoktu, tanıdığım kurtadamların yorgun argın, bazen çöl bronzluğuyla ve neredeyse her zaman fiziksel aktiviteyi dengeleyecek kadar yemek yiyememişler gibi zayıflamış olarak geri dönmeleri dışında.

"Eğer?" dedim ona bakarak.

"Varsayımsal olarak konuşuyorum," dedi.

Edward, "Tamam, varsayımsal olarak konuşursak, yüklerin ne kadar hafif olduğunu bilmem gerekir," dedi.

", Edward." Memur Smitz'e döndüm. "Telsizini bana ver ve makul bir inkârla uzaklaşabilirsin."

"Şaka mı yapıyorsun? Kalmayı tercih ederim, lütfen."

"Tamam, ama sonra aşırı paylaşım yaparak beni hayal kırıklığına uğratma," dedim.

Kalbini çaprazladı ve ölmeyi umdu. Eğer kurtadamlara ve Edward'a ihanet ederse bu senaryonun ne kadar olası olduğunu bir bilse. Ejderha BearCat'i geri püskürtmek için mücadele ediyordu ama tüm o mermiler ve birkaç LAW onu en azından zayıflatmış gibi görünüyordu çünkü BearCat zemin kazanıyordu.

"Tekrar başladık Ted," dedim.

Rafael mikrofona doğru eğildi ve "Eğer var olsalardı, teorik olarak konuşursak, iki tanksavar el bombası." dedi.

"İki el bombası olan bir dron, öyle mi?" Edward sordu.

"Her birinde iki el bombası olan iki dron," dedi Rafael.

Dronları neden orada hazır tuttuğunu istiyordum ama daha sonra merak edebilirdim; ejderha güreşiyordu

BearCat ile uçurumun kenarında. "BearCat de onunla birlikte uçurumun kenarına mı gidiyor?"

"Planın bir parçası değil," dedi Edward.

Onlara yardım etmemiz gerektiği konusunda itiraz etmek istedim ama SWAT ile çok uzun süre çalışmıştım; planın kendilerine düşen kısmını uygulayacaklardı. Ejderhayla birlikte uçurumdan düşmemeyi umuyorlardı ama bunu yapmaya karar verdiklerinde bunun bir olasılık olduğunu biliyorlardı. Bunu sevmek zorunda değildim, sadece kabul etmek zorundaydım ve şu anda bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığından, yapabileceklerime odaklandım ve yapamayacaklarımdan vazgeçmek için elimden geleni yaptım.

"Ejderhanın nefesinde patlaması onu öldürmeye yetecek mi?" Ben sordum.

"Halkım teorik destek olmadan bir ejderhaya bu kadar yaklaşmamı istemedi ama hiçbirinin ateş püskürten ejderhalar hakkında bilgisi yoktu. Bu bizim için bile bir ilk" dedi Rafael.

"Yani hiçbirimiz elimizdeki iki şansı kullanmanın en uygun yolunu bilmiyoruz," dedim.

"O bir hayvan değil, ejderha formunda bir insan. Başının üstündeki mühimmatı patlatırsa ve bu onu öldürmezse, bir sonraki insansız hava aracına ateş ," dedi Edward.

"Yani alevler içindeyken boğazına mı sokmamız gerekiyor?" Ben sordum.

"Alevlenme sürecindeyken ağzına zorla sokmamız gerekiyor," dedi Edward.

Rafael, "Varsayımsal insansız hava araçlarımın teorik pilotları o küçük fırsat penceresini yakalamakta çok zorlanacaklar," dedi. Benito'ya işaret etti, o da kulaklığını takıp biriyle sessizce ve acilen konuşmaya başladı.

Edward, "Bunu yapabilecek kadar iyi bazı askeri drone pilotları tanıyorum," dedi.

Rafael, "Tüm çalışanlarım olağanüstüdür," dedi.

Benito geri adım atarak bize yaklaştı. "Emri verin, hazırlar."

Smitz telsize değil, "Ejderha gidiyor," diye bağırdı.

Ejderhanın geriye doğru düştüğünü, pençelerini BearCat'e geçirdiğini ve uçurumun kenarı hem ejderhanın hem de 'in altında parçalanmaya başladığında olabildiğince hızlı bir şekilde geri döndüğünü görmek için döndük.

"Yüce Tanrım, geçmelerine izin verme, lütfen geçmelerine izin verme" diye dua ettim.

Telsiz elimde cızırdayarak canlandı. "Ejderhanın alev almak için arka ayakları üzerinde durması gerekecek," dedi Edward.

Benito bilgiyi kulaklığına aktardı, sonra bize cevap verdi: "Ejderhayı gözlemlediler, ne yapacaklarını biliyorlar."

BearCat geri çekildi. Ejderha düştü. Ve şimdi hiç tanımadığımız iki insan video oyunlarında geliştirdikleri becerilerini kullanarak bir ejderhayı öldürmeye çalışacaklardı.

55

Uçurumun kenarına doğru koştum ama Rafael elimi tuttu. "Benito minimum güvenli mesafenin bu yol olduğunu söylüyor." Normalde onu dinlerdim ama...

"Bu bir ejderha, gerçek bir canlı ateş püskürten ejderha..."

Rafael, "Manzarası olan en az güvenli mesafe," dedi, "hiçbirimiz böyle bir şey görmedik." Beni korumalarının onun için seçtiği noktaya götürmesine izin verdim, çünkü haklıydı, Deimos'un beni kaçırmasından sağ kurtulup onu öldürdüğümüzde patlamada ölmek gerçekten aptalca olurdu.

Ejderhanın sırtı koyu kahverengi neredeyse kamufle olmuştu, sanki ejderhanın tek yapması gereken başını eğip yüzerek uzaklaşmaktı, ancak burada Meramec Nehri sadece yirmi metre derinlikteydi ve Deimos yüzebilseydi, bu ejderhanın yüzerek uzaklaşması için yeterli bir su değildi. Bir ejderha olarak onun hakkında sormak istediğim o kadar çok soru vardı ki. Türünün son örneği olabilirdi ve biz onu öldürecektik. Önce kurt kokusu aldım, sonra da Richard'ın teninin kokusunu, sanki yüzümü boynunun kıvrımına gömmüşüm gibi. Düşüncelerim onu bana çekmişti; ikimiz de doğaüstü biyoloji alanında dereceleri olan biyologlardık ve burada gerçek, ateş püskürten bir ejderha vardı. Onların bir efsane olması , yani hiç var olmamışlardı. İkimizin de küçük bir parçası onun yüzerek güvenli yere gitmesini istiyordu ama geri kalanımız onun kötü olduğunu ve kaçmasına izin verirsek bize, sevdiğimiz insanlara daha kötü şeyler yapacağını biliyordu. Eğer otoyolda ya da bir mahallede serbest kalırsa yüzlerce kişiyi öldürebilirdi ve eğer Jean-Claude'un kontrolünü ele geçirirse ve

onun istikrarsızlığı ülkedeki tüm vampirlerden sorumluydu... *felaket* bunu örtmeye başlamadı.

Orada durmuş, muhtemelen dünyadaki son ateş püskürten ejderhaya bakıyordum ve Richard'ın düşünceleriyle benimkiler öylesine birbirine karışmıştı ki hangisinin kime ait olduğunu anlayamıyordum ama bunun bir önemi yoktu. İkimiz de aynı karara varmıştık. Deimos ölmeliydi. Ejderhayı kurtarabilseydik deneyebilirdik ama ejderha Deimos'tu. Önce o olmuştu ya da belki ikisi birden. Ares'in oğlu ve Fury'lerden biri olan Drakon, Deimos, ayağa kalktı, nehir suyu otuz ayağından akıyordu, yirmi ayağı ve karanlık nehirde gizlenmiş uzun, yılan gibi kuyruğu.

Başını gökyüzüne doğru kaldırdı ve alevler büyük bir duman halinde yukarı doğru kükredi. Bu sözde güvenli mesafeden bile sıcaklığı hissedebiliyordum. Rafael kolunu bana doladı ve sanırım bu sıcaktan koruyucu bir hareketti ama ejderha daha yakın olsaydı ve o kıvrılan turuncu fıskiyeyi bize doğrultsaydı, beni tutan kolların hiçbiri ikimizi de güvende tutamazdı.

Deimos'a vahşi hayat, tarih, efsane gibi bakmakla o kadar meşguldüm ki dronları kaçırdım. Deimos'un kafasının yerini bir ateş topu alana kadar onları ve neden orada durduğumuzu neredeyse unutmuştum, sonra şok dalgası bize çarptı ve Rafael'in kolları ve Benito ikimizi de tutmasaydı düşecektim. Orada bir yerde ses kaydedildi, sanki patlamanın fiziği ayrı parçalar halindeydi ya da zihnim anlayabilmem için böldü.

Ceset geriye doğru nehre düştü ve dalgalar geriye ve dışarıya doğru savruldu. Cesedin batmasını bekliyordum ama çok genişti ve yarısı suyun içinde yarısı da kıyıda kalacak şekilde garip bir açıyla düştü. Uzaktan bağrışmalar duydum ve bunun bir savaşın sonundaki gibi zafer çığlıkları atan ana polis grubu olduğunu fark ettim. Richard'ın otopsi için ders verdiği üniversiteyle çoktan iletişime geçtiğini biliyordum. Sahile vuran balinalara yaptıkları gibi bir otopsi yapmak istiyordu. Merak ettim: Bir bombaya ihtiyaçları olacak mıydı?

imha birimi mi? Yoksa bomba teknisyenleri sadece insan yapımı patlayıcılarla mı ilgileniyor ve doğal maddeleri bilim adamlarına mı bırakıyordu?

Rafael'in telefonu çaldı; numaraya bir göz attıktan sonra, "Ben şerif arkadaşınız Otto Jeffries," dedi. Memur Smitz hâlâ bizimle birlikteydi, her ne kadar telsiz ekipmanını kendisine bırakmış olsak da, yalnız kalana kadar herkesin yasal ismini kullanmaya devam edecektik, bu yüzden Olaf şimdilik hâlâ Otto'ydu.

"Alo, Şerif Jeffries, kendisi burada," dedi Rafael ve telefonu bana uzattı.

"Otto, ne ?" diye sordum.

"Başı gitti, gövdesi yandı ama bir daha dirilmeyeceğinden emin olmak için yine de kalbini almalıyız."

Nehirdeki devasa bedene baktım. "Richard üniversitesiyle temasa geçti bile. Ejderha biyolojisi hakkında öğrenebilecekleri her şeyi öğrenmek için otopsi yapmak üzere bilimsel bir ekip oluşturuyorlar."

"Bu bir vampir," dedi Olaf.

"Bunu biliyorum, ama aynı zamanda ateş püskürten bir ejderha ve ateş püskürmesini sağlayan mekanizmanın nasıl çalıştığını bilmek isterim, siz istemez misiniz?"

"Bu ilginç olurdu ve başka bir vampirle karşılaşırsak bizi daha iyi silahlandırırdı, ama kalp vücuttan ayrılana kadar vampir gerçekten ölmüş sayılır mı?"

Bunu bir dakika düşündüm. "Başı kesildikten sonra kendini iyileştirebilen ya da ateşin neden olduğu bir yarayı iyileştirebilen bir vampir ya da şekil değiştirenle hiç karşılaşmadım. Senin var mı?"

O da bu konu hakkında düşündü. "Hayır, düşünmedim. Bu yolculukta birlikte bir şey avlamayacak mıyız?"

"Deimos duvarı kırdı ve güneş ışığının diğer tüm vampirleri öldürmesine izin verdi ve onların ölümleri hayvanlarını çağırmak için öldürdü."

"Peki ya Kane?" diye sordu.

"Kane öldü." Midem sıkışmıştı. Ejderhayı gördüğümden beri Asher'ı düşünmemiştim. Asher'ın iyi olması için tekrar dua ettim ama arayıp emin olmam gerekiyordu.

"Onu kim öldürdü?" Olaf
sordu. "Ben öldürdüm."
"Anlat bana."
"Beni vurmaya çalıştı ve ben daha
iyiydim." "Tabii ki ondan daha iyiydin."
"Teşekkürler, Ted'e tabancalarından birinin bende olduğunu söyle. Heckler & Koch USP."
"Ona söyleyeceğim. Yani birlikte avlanacak kimse kalmadı mı?"
Bunu düşündüm. "Circus'ta, Deimos ve adamlarına rapor verdikleri için yeraltındaki herkesle birlikte kapana kısılmış bir daha var."
"Eski Harlequin'lerden biri mi?" diye sordu.
"İlk aklıma gelen evet ama bunun doğru olduğundan emin değilim. Kane ve Demolition Man değildi."
"Hainin yakalandığından ve hapisteki diğer hainin idam emin olmak için kasabada kalacağım."
"Teşekkür ederim," dedim ve ilk kez içtenlikle söyledim. Yangın battaniyesini üzerime attığını ve vücudunun ağırlığının beni koruduğunu hatırladım. Yıllar boyunca hayatımı en az iki, belki de üç kez kurtarmıştı. Bu iyiliğe karşılık verdiğimden emin değildim. İnsanlar Olaf'tan korkma eğilimindeydi ve onu tutsak olduğu pozisyonlara pek sokmazlardı. Sanırım bir metreye yakın boyunuz ve eğitimli bir savaşçı olduğunuzda, çoğu insan sizi ya öldürüyor ya da bırakıyordu. Ben ufak tefek ve dişiydim; aksini kanıtlamak için kaç kişiyi öldürmüş olursam olayım, insanlar benimle başa çıkmanın daha kolay olduğunu düşünmeye devam ediyordu.
"Umarım ben şehirden ayrılmadan önce birlikte infaz edebileceğimiz birini buluruz, Anita."
"Umarım sen kasabadan ayrılmadan önce evimizdeki tüm hainleri de yakalarız." Onunla bir cinayeti paylaşmak için sabırsızlanıyordum; insanları yavaşça ve acı çektirerek öldürmeyi severdi. Ben insanları sadece infaz ederdim, sürece gürültü patırtı olmadan.
"Hainlerinizi bulacağız ve hep birlikte idam edeceğiz" dedi.

Kabul ettim, sonra da "Jean-Claude'u arayıp Asher'ın uyandığından emin olmalıyım" dedim.

"Henüz gün batmadı."

"Yeraltında bazen şafaktan önce uyanıyor ya da son zamanlarda uyandı."

"Deimos öldüğüne göre Jean-Claude ile zihinden zihine iletişim kuramaz mısın?"

"Haklısın, kahretsin, haklısın, benimle uğraşan vampir öldü. Onu biz öldürdük."

"Kişisel olarak değil," dedi Olaf.

"Bu bir grup çalışmasıydı," dedim.

"Grup çalışmalarını o kadar tatmin edici bulmuyorum."

"İstemediğini biliyorum." Ona bir veda sesi çıkardım ve telefonu Rafael'e geri verdim. Sonra gözlerimi kapatıp Jean-Claude'a uzandım ve o oradaydı. Siyah bir kot pantolon ve siyah bir tişört giymiş halde yatak odasında volta attığını görebiliyordum; botları sahip olduğu en alçak ve pratik botlardı. Bu kadar normal giyinmiş olması beni korkutuyordu.

"Sorun nedir?" Ben sordum.

Aramızdaki kilometrelerce mesafeden bana baktı ve dişlerini gösterecek kadar geniş gülümsedi. "Ben senden haber beklerken bunu bana nasıl sorarsın?"

"Sadece işaretleri aç, Deimos öldü."

Yüzünde düşünceli bir ifade vardı, gözleri göremediğim şeylere odaklanmıştı. Gücünün bizi bağlayan metafizik çizgiyi aşağı çektiğini hissettim. Bana dokunduğunda, bir çayırdaki çiçeklerin güneş için açması gibiydi, tüm insanlarımız kafalarımızda ve kalplerimizde çevrimiçi oluyordu. Hepimizin yoğun, mutlu uğultusu içimde yeniden, tam da olması gerektiği gibi.

56

Richard, DR. Richard Zeeman OLARAK yerel uzmanlarla temasa geçti ve Deimos'un cesedi üzerinde otopsi yapmak için bir ekip oluşturdu. ABD Şerifi Anita Blake olarak, cesede bir an önce ulaşabilmeleri için polisin devreye girmesine yardımcı oldum. Birincisi bilim için, ama ikincisi, Olaf kalbin gün batımından önce çıkarılması gerektiği konusunda haklıydı. Ne kadar eski ya da güçlü olursa olsun, kafası kesildikten sonra dirilen bir vampirle hiç karşılaşmamıştım ama Deimos pek çok şey için bir istisnaydı. Herkül'ün savaştığı Lernaean Hydra'sının daha küçük bir versiyonu gibi bedenin yeni bir kafa filizlendirmesini gerçekten bekliyor muydum? Hayır, ama Deimos Yunan mitolojisinden çıkmış ve gerçek olduğu ortaya çıkmış bir yaratıktı.

Balina nekropsisi yapan bir dizi uzman daha eklememiz gerekti. Bomba imha ekibine ve yıkım ekibine ihtiyacımız yok. Bomba teknisyenlerinin biyologlarla Deimos'un içinde ateş püskürten ejderhaların olası kaynakları hakkında konuşmalarını dinlemek büyüleyiciydi. Rafael, insansız hava araçlarından çekilen videoların internette yayınlandığı konusunda haklıydı, yani tüm dünya ateş püskürten ejderhaların bir efsane olmadığını biliyordu. Vücudundan öğrendikleri hakkında doktora tezleri yazılacaktı ve muhtemelen bilimlerin dışında, belki de mitolojiye karşı gerçeklik ya da efsanede ve gerçekte ateş püskürten ejderhalar hakkında bazı tezler yazılacaktı. Richard ve ben bir süre çeşitli gruplara röportajlar verecektik, ancak polis bunun artık devam eden bir soruşturma olmadığını açıklayana kadar beklemek zorunda kalacaktık. Edward ve Olaf, çok çeşitli yetki alanlarından birkaç memurla birlikte bilim adamlarının korumaları olarak kaldılar.

Rodrigo'nun tabutu gün ışığına yuvarlanmayan tek tabuttu. Karanlık çöktüğünde, o tekrar yükseldi. Bu adamdan bir türlü kurtulamıyordum. O da Rodina da bize ihanet etmişti. Ru hayatları için yalvardı ama pazarlık kozu Rodrigo'daydı. Lanetliler Sirki'nde hâlâ Deimos ve şirketine rapor veren son hainin kim olduğunu biliyordu. Bunu bilmemiz gerekiyordu. Onun ve Rodina'nın hayatı için son hainin adını. *Ardeur'*u kullanarak onları *da* Nicky gibi güçlü bir Brides'ım yapmam şartıyla anlaşmıştık ama o gece *ardeur'u* yükseltmeye çalıştığımda orada değildi. Acılarından ve kederlerinden beslendim ama onları bu şekilde kendime bağlayamadım. Rodina, "Bir daha benden böyle beslenmeyeceğine söz verirsen pazarlık yaparım," dedi. Ru kabul etti; Rodrigo bile sarsılmıştı. Deimos öldü ama mirasının bir parçası hâlâ içimde.

Ne Richard ne de ben Jean-Claude'a Lanetliler Sirki'nin içinde şahsen ulaşabildik çünkü acil durum ekipleri insanları sadece yeraltından tahliye ediyor ama kimsenin içeri girmesine izin vermiyorlardı. Jean-Claude'u ve o gün için hâlâ ölü olan diğer vampirleri korumak için kalanlar hariç, şekil değiştirenlerin çoğu emniyet kemeri kullanılarak dışarı çıkarılmıştı. Rodrigo'nun bize verdiği iki hain, gün boyunca dışarı çıkarılan az sayıdaki kişiden ikisiydi. Hortensio, efendisi Magnifico'yu, Harlequin *moitié bêtes*'in gün ışığında seyahat etmeleri gerektiğinde vampir efendilerini taşıdıkları büyük spor çantalarından birine koymuştu. Şimdilik kaçıyorlar ama bize sadık Harlequin onları bulacaktır. Olaf, Edward ve ben onlarla ava bile çıkabiliriz. Patlama yüzünden Sirk'in önü kapatılmıştı ama tek hasar evimize inen merdivenlerde olmuştu. Micah bir kulaklık takmış ve acil servisle iletişim kurarak kendi taraflarındaki enkazı göstermiş, böylece başka bir göçüğü önlemek için önce hangi parçaların taşınması gerektiği konusunda tavsiye alabilmişti. Micah'a öncelikle ağır taşıma ekipmanına da bir blok ve raptiyeye ihtiyacı olduğunu söylemişlerdi... Micah yanlarında güçlü insanlar olduğunu açıkladı

Taşları hareket ettirmeye yetecek kadar. Sonra insanları güvenli bir yere çekebilecek kadar büyük ve sağlam bir açıklık elde etmek için hem yerin altında hem de üstünde deneme yanılma yapmak gerekiyordu. Eğer Nathaniel ve Damian çoktan kurtadamların mabedinde brujalarla büyü yapmaya çalışmamış olsalardı, farelerin beni bulup rapor vermelerine yardımcı olan büyüyü yapmak için asla zamanında dışarı çıkamazlardı. Eğer Deimos'un adamları merdivenleri biraz daha erken havaya uçursaydı, Edward ve Olaf bizi zamanında bulamayabilirdi. Eğer Deimos'un bir ısırığı bana ve Richard'a bu kadar zarar verdiyse ve ikinci bir gece özellikle benim için ikinci bir ısırık aldıysa, Deimos beni ele geçirebilir ve planladıkları gibi Jean-Claude'u ele geçirmek için beni kullanabilirdi.

Kurtadamların brujaları Queenie'yi mistik bir şekilde izole etti, böylece Harlequin muhafızları onu idam ettiğinde Kaazim onun ölümünden kurtuldu. Hâlâ otuz yaşlarında gibi görünüyor. Yaşlanıyorsa da belli etmiyor. Queenie son nefesinde hepimizi lanetledi. Bizi, belki de şehri ya da dünyayı tüketmesi için uyandırdığı kadim bir kötülükle ilgili bir şey. Şimdiye kadar bu yoldan hiçbir şey gelmedi. O öldü, biz hayattayız, hepimiz iyileştikten sonra parti zamanı.

Jean-Claude, Deimos'un son kederini ve dehşetini kovmak için beni bizzat yaşama tutkusuyla doldurması gerektiğini düşünüyor. Gece çökene kadar yerin altında mahsur kalacak ve o zaman bile ancak açıklık sabit kalırsa dışarı çıkabilecek. Bu yüzden en eski ve rahat kıyafetlerini giymiş. Onu birkaç yıldır o siyah kot pantolonla görmemiştim. Micah, Nathaniel ve sağlıklı ve mutlu kalmak için daha fazla güneş ışığına ihtiyaç duyan diğerlerimizin her hafta bir bölümünü geçirdiği Jefferson County'deki evde onu bu kıyafetlerden kurtarmayı dört gözle bekliyordum. Jean-Claude, Damian ve diğer vampirler, okyanus kıyısındaki kasırgalarda olduğu gibi pencerelere metal fırtına panjurları taktıracak kadar bizimle gidip geliyorlar. Panjurlar tüm gün ışığını kesmek için mükemmeldi ve neredeyse hiçbir şeyin onları kıramayacağı kadar sağlamdı. Öte yandan panjurları açıp kapatmak berbattı, bu yüzden

Geçenlerde alt katı düğmeli elektriğe dönüştürdüm. Çok daha kolay.

Ardeur olmadan normal şekilde iyileşemiyordum, bu yüzden dehidrasyon için serum sıvısına ihtiyacım vardı. Richard'ın da ihtiyacı vardı ve o bir kurt adamdı. Daha normal bir insan olarak benim daha fazla sıvıya ve nihayetinde daha fazla dinlenmeye ihtiyacım vardı. Beni hastanede tutmaya çalıştılar ama ben Nathaniel ve Damian'ın yanına gitmek istedim, ta ki güvenliğimiz Rodrigo'nun bile bilmediği başka hainler olma ihtimaline karşı daha fazla primerimizin tek bir yerde bulunmasını veto edene kadar. Deimos bilgi paylaşmayı pek sevmezdi.

Eve gitmeden önce Nicky'yi öptüm. İyileşecek ama bir süre kimseye korumalık yapamayacak. Kötü Gerçek yeraltında kapana kısılmış bir şekilde onları iyileştirme yeteneğimi yeniden kazanmamı bekliyor, tabii kazanabilirsem.

Sonunda hızlı bir duş alıp Jefferson County'deki ana yatak odasında tek başıma kıvrılabildim. Nöbetçi gardiyanlar vardı ama dinlenmesi gereken tek kişi bendim. Yatmak için ama yatakta tek başıma uyumayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki uyuyamadım. Sonunda kalktım ve büyük boy bir tişört buldum, yatakta benimle birlikte başka biri olmadan önce uyuduğum türden. Odanın büyük resimli penceresinin önünde bir yığın doldurulmuş oyuncak penguen vardı. Dışına kuş yemlikleri koymuştum, böylece yatakta benimle birlikte bir vampirin olmadığı sabahlarda fırtına panjurlarını açıp kuşları izleyebiliyordum. En sevdiğim doldurulmuş penguenim Sigmund'u aldım, diğer oyuncak penguen yığınlarının arasında küçük bir kanepenin üzerinde gururla oturuyordu. Sigmund kollarımdayken yatağa uzandım ve yine de uyuyamadım. Artık kendi başıma nasıl uyuyacağımı bilmediğimi fark ettim. Lanet olsun.

Pierette sonunda kapıyı çaldı ve bana eşlik etmek isteyip istemediğimi sordu, ancak diğer gardiyanlardan biri "Dinlenmene yardım etmesi gerekiyor, birkaç saat başka bir şey yok" diye bağırdı.

İyi olacağımıza söz vermiştik. Uyku tişörtünü çıkardım ve o da çıplak ve sıcak bir şekilde sırtıma kıvrıldı. Sigmund'u kollarımda tuttum,

Böylece biz uykuya dalarken o bizim küçük kaşığımız oldu. Saatler sonra Jean-Claude eve geldiğinde bizi uyurken buldu. Onu boynundan yakaladım ve bizimle birlikte yatağa sürüklemeye çalıştım ama itiraz etti. "*Ma petite*, üstüm başım kir ve pislik içinde. Önce temizlenmeliyim."

Sonunda ona gerçekten bakabilecek kadar gözümü kırptım. Siyah saçları tozdan neredeyse griye dönmüştü, kıyafetlerinin geri kalanı da aynı şekilde. Onu bıraktım ve öylece bakakaldım. "Sirk ne kadar kötü durumda?"

"Herkesi yeraltından tahliye etmek isteyecek kadar kötü, ancak bazılarımız daha fazla hain olmadığından ya da mağara sisteminin tadilat sırasında hazırladığımız hiçbir planda olmayan kısımlarına zarar gelmediğinden emin olmak için kalmak zorunda."

"Micah da seninle geldi mi?"

"Hayır, denetlemek için sahada kaldı. Dev, Asher ile kaldı."

Göğsümün içinde oturduğunu unuttuğum bir parça endişe gevşedi. "Tanrıya şükür uyandı."

"Dev enerjisini izleyecek ama metafiziksel olarak iyi olacağına inanıyorum. Duygusal olarak ne olacağını zaman gösterecek."

"Kane, Asher'ın ondan ayrıldığını söyledi, biliyor muydun?"

"Ayrıldım ama bunu o yaptıktan sonra. Terapisti Kane'den ayrılmasının benim ya da başkasının iyiliği için değil, kendi iyiliği için önemli olduğunu düşünüyordu."

"Katılıyorum," dedim.

Pierette çarşafları önünde tuttu ve yataktan kayarak çıkmaya başladı. "Sizi biraz yalnız bırakayım. Eminim konuşacak çok şeyiniz vardır."

"Benim yüzümden gitme, temizlenmeliyim." Dudaklarımın önünde bir parmak salladı. "Hayır, *ma petite*, hızlı bir duş olmalı, çünkü şafak hızla topuklarımın üzerinde."

Hissetmek için konsantre olmam gerekiyordu ama haklıydı. "Tamam, duş al ve yatağa gel. Tekrar söz veremem ama sana sarılmak istiyorum."

"Kulağa çok hoş geliyor, *küçük* hanım. Acele edeyim de temiz çarşaflara bulaşmasın." Aceleyle koridordan geçip en büyük duşun ve küvetin olduğu banyoya gitti ama yapmaya vakti yoktu. Neredeyse şafak sökmek üzereydi.

Pierette, "Efendimin geçici odasına güvenli bir şekilde yerleştiğini görmeliyim," dedi.

"Bugün vardiyanı benimle geçirmene izin verdiği için Pierrot'ya teşekkür ederim."

"Aldırmıyor, sana ve Jean Claude'a olan fiziksel yakınlığım ona da güç kazandırıyor." Giyindi, bana veda öpücüğü verdi ve sonra aceleyle vampir yarısının yanına gitti. Birbirlerine karşı romantik değillerdi, daha çok ortak gibiydiler ama yine de Asher'ın o gün için güvende olduğundan emin olmak onun göreviydi. Asher Kane'i kaybetmeyi atlatmıştı, Scaramouche efendisini kaybetmeyi atlatamamıştı, bu yüzden herkesin iyiliği için dikkatli olmak daha iyiydi.

Sigmund'u yerine koydum ve Jean-Claude geri döndüğünde yatakta sadece ben vardım. Saçlarını kurutmak için zaman ayırmıştı, bu da çok az zaman kaldığı anlamına geliyordu. Çarşafın altına yaptığım sıcak cebe girdi. Pamuklu çarşaflar onun tercih ettiği ipek kadar duygulandırıcı olmayabilirdi ama pamuk sıcaklığı daha iyi tutuyordu. Kollarımız iç içe geçmiş, bedenlerimizin ön kısmı mümkün olduğunca yakın temas edecek şekilde, yüz yüze uzandık. "Seni kaybettiğimden korktum," dedi.

"Ben de bundan korkuyordum."

"Uyandığımda içimdeki coşkuyu yükselteceğim ve seninle besleneceğim; umarım bu korkunç keder ve korkuyu kovar."

"Eskiden *ardeur'*u beslemek zorunda olduğum için yakınırdım ama insanların keder ve dehşeti yerine şehvet ve aşkla beslenmeyi bin kere tercih ederim. Ben beslediğim sürece, bu korkunç duyguları hissetmeye devam ediyorlar. Sanırım durmazsam, bu işkence gibi olur. Bununla birinin aklını kırabilirsin."

Beni önce alnımdan, sonra dudağımdan öptü, eli saçlarımın altından boynuma doğru kaydı. "Biz beslenecek gece cadıları değiliz

başkalarının acılarına saldıran akbabalar gibi. Yarın gece uyandığımda seni tamamen kendime geri getireceğim, yemin ederim."

"Büyüyü anlamadığımız zaman söz vermeyin," dedim.

"Sen benimsin ve ben de senin, *ma petite*, her zaman böyle olacak, bunun üzerine söz veriyorum." Tekrar öpüştük ama bu sefer ellerimiz birbirimizin vücudunu keşfediyor, bacaklarımız birbirine dolanıyordu ve sonra aniden durdu. "Bu şekilde uyuyamayız." Haklıydı. Denemiştik ama benim bacağım uykuya dalmıştı, o da ölü gibi hareket ediyordu ve bu hiç iyi değildi. Sırtında kaşık ben olacak şekilde döndü. Şafak sökerken ona sarıldım. Vücudunun gerildiğini ve sonra rahatladığını hissettim, son nefesi dudaklarının arasından süzülüyordu. O son nefesin nasıl bir ses olduğunu bilecek kadar çok insanın öldüğünü duymuştum ve Jean-Claude'un gece tekrar yaşayacağını bilmem dışında aynı bunun gibiydi. Boynunu, omzunu, sırtını öptüm ve çarşaftan yuvamızda hâlâ sıcakken sarılmak için yerleştim.

Kapının yumuşak bir şekilde çalınmasıyla irkilerek uyandım. Panik içinde uyandım, sanki Deimos'la birlikte tabuta geri dönmeyi bekliyordum. Jefferson County'deki yatak odasında olduğumu, yanımdakinin Jean-Claude olduğunu ve güvende olduğumuzu fark etmem kalbimi çarptıran birkaç dakikamı aldı.

"Neyin var?" diye sordum. Sordum, çok uyumuşum da suya ihtiyacım varmış gibi geliyordu.

"Bir şey yok Anita" -Pierette'ti- "ama ailen burada. Telefonunu aramaya çalıştılar ama cevap vermedin."

"Kahretsin," dedim. Telefonumu kaybetmiştim, hâlâ nerede olduğunu bilmiyordum. "Onları göndermemi ister misin?"

"Hayır, sadece dişlerimi fırçalamam ve üzerime bir şeyler giymem için bana zaman ver."

"Kahve yapacağım ve Nathaniel'in dondurucuda bisküvi bırakıp bırakmadığına bakacağım."

Bu beni gülümsetti; onun burada kahvaltı hazırlamasını ve evcimen olmasını özlemiştim. Pierette ve ben kendi başımızın çaresine bakmak zorundaydık. Gerçi etrafta başka korumalar da olurdu. Bir de

Beni ve Jean-Claude'u koruyanların sadece Pierette ve onun artık ölmüş olan efendisi olmasına imkân yoktu.

Evin düzenine bakılırsa, yatak odasından dışarı adımımı attığım anda oturma odasına bakıyor olacaktım. Umarım Pierette ailemi mutfağa toplamıştır da ben de hemen banyoya üstümü giyinebilirim. Bir kot pantolon ve çorap aldım, sonra da tişört konusunda kararsız kaldım. Düz renk daha şık dururdu ama penguen tişörtlerimden biri beni eğlendirirdi. Kız arkadaşım ya da güvenlik görevlilerinin bir parçası olabilecek diğer sevgililerim için giyinmektense ailem için giyinmeyi daha çok önemsiyor olmam beni sinirlendiriyordu. Üzerimde berbat duran eski penguenlerimden birini almayı düşündüm ama ailemin beklentilerini boşa çıkarmak için bilerek kötü görünecek şekilde giyinmenin yine onların beni kontrol etmesi anlamına geldiğini fark ettim. Peki *ben* ne giymek istiyordum? Ailem için ya da aileme karşı değil, sadece kendim için. Ne giymek istiyordum? Yatakta yatan Jean-Claude'a baktım. Bukleleri her zamanki gibi özenle şekillendirilmemişti çünkü bu sabah vakti olmamıştı. Bana sadece mükemmelliği konusunda değil, kusurları konusunda da güvendiğini ve onu her haliyle seveceğimi bildiğini bilmek beni gülümsetti.

Siyah bir tişört ve siyah bir çift Brooks koşu ayakkabısı seçtim ve tüm siyahı dağıtmak için bana aldığı bir kolyeyi seçtim. Sarı altın, beyaz altın ve siyah mineden oluşan bir kral pengueniydi ve üzerindeki işaretler kadar iyi yapılmıştı ki bir bakışta gerçekten bir kral penguen olduğu anlaşılıyordu. Orijinal tasarım gümüş ve altındı, ancak sevgililerimizin çoğunun ciddi bir gümüş alerjisi olduğu için Jean-Claude orijinalini satın almış ve konyak rengi elmas bir göz ekleyerek yeniden yaptırmıştı. Kral penguenlerin gözleri kahverengiydi. Yıllar içinde bana daha pahalı penguen hediyeleri de almıştı ama hiçbiri beni bu kadar mutlu etmemişti çünkü hiçbiri bu türe benzemiyordu. İçimdeki biyologu inanılmaz derecede mutlu etti.

Giysileri yatağın köşesine koydum, sonra yatak odasının kapısının arkasındaki ipek bornozlardan birini aldım. Jean-Claude'unki siyahtı elbette; benimki kırmızı, Micah'nınki yeşil, Nathaniel'inki

Mor. Dev kendini dışlanmış hissetmişti, biz de ona neredeyse hiç giymediği mavi bir tane aldık. Bazen önemli olan jesttir, sahip olmak değil. Richard için de bir tane almayı düşünüyorduk ama ne renk alacağımızdan emin değildik. Angel'ın altın rengi bir bornozu vardı ama üst kattaki yatak odasının kapısının arkasında duruyordu. Tıpkı Nicky gibi o da uyurken daha geniş bir odadan hoşlanıyordu. Belki Pierette için de bir bornoz alma zamanı gelmişti ama hangi rengi seçeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Çarşafı Jean-Claude'un omuzlarına sıkıştırdım, onu yanağından öptüm ve giyinmeye gittim.

57

Aynada kendimi GÖRDÜĞÜMDE, dün hayatımdaki herhangi bir insanın bana neden aşık olduğunu merak ettiğim bir an yaşadım. Göz makyajım eroin şıklığından çok utanç yürüyüşüne benziyordu. Jean-Claude gibi yatmadan önce saçlarımı fön makinesiyle dağıtmak için zaman ayırmamıştım, bu yüzden saçlarım ilginç şekillerde kurumuştu. Ancak ilginç şekiller veren saç ürünleri aynı zamanda biraz su ekleyebileceğim ve buklelerimin aslında böyle görünmesini planladığım gibi görünmesini sağlayabileceğim anlamına geliyordu.

Saç ve tişört aynı renge o kadar yakındı ki birinin nerede başlayıp diğerinin nerede bittiğini söylemek zordu. Böyle anlarda Jean-Claude'neden genellikle saçının yanına kontrast bir renk koyduğunu anlıyordum ama bugün için saçın sade olması hoşuma gitmişti. Kral penguen kolyeli altın zincir biraz yumuşatmaya yardımcı oldu ama belki de bugün istediğim yumuşaklık bu değildi. Sig Sauer .380'imi pantolonun iç kısmındaki kılıfta taşımaya karar verdim, böylece mavi kotun kumaşında sadece hafif bir izi görülüyordu. Siyah kot giymiş olsaydım bu bile . Birkaç bıçak eklemeyi düşündüm ama ailemin bunu anlamve bana sarılmak isteyeceklerini düşündüm. Bu bir aileydi, kalçalarını benimkilere sürtmeyeceklerdi, bu yüzden muhtemelen silahı fark etmeyeceklerdir. Sırtımdaki büyük bıçağı ya da gömleğimin altındaki karambiti ya da düz bıçağı saklamak mümkün olmazdı... Kız kotları bıçak taşımak için yapılmamıştı. Kız kotlarının çoğunda araba anahtarı ya da elinizin tamamını koyabileceğiniz kadar büyük cepler olmadığından, bunlarla kolayca gizli taşıma yapamamanız şaşırtıcı .

Aynaya baktım ve en azından biraz göz makyajı yapmayı düşünürken ailemle buluşmak için dışarı çıkmayı ertelediğimi fark ettim. Tamam, babamı ve büyükannemi görmeyi. Tanrım, umarım onu da yanlarında getirmemişlerdir. Nicky havaalanında söylemişti, onlardan gerçekten korkuyordum. Büyükannem on beş yaşımdan beri bana vurmamıştı ve ben de ona vurmuştum ve göğüs göğüse dövüşte babamın bana o zamanlar öğrettiği bokstan çok daha iyiydim. Mantıken güvendeydim, en azından fiziksel olarak, ama bazı korkular mantıkla ilgili değildir.

Aynada kendime "Siktir et," dedim ve mutfağa gittim.

Pierette donmuş bisküvilerden bulmuştu çünkü kokusunu , zengin ve tereyağlı. Birden acıktım, sonra kahvenin kokusunu aldım ve endişemin en azından birkaç kademe azaldığını hissettim. Babamın "Anne, kahvenin ve bisküvinin tadını çıkar" dediğini duydum. Midem kasıldı ve endişem geri geldi.

"Misafirlerini bekletmek kabalıktır Fredrick. Onu daha iyi yetiştirdik."

"Büyükanne, dünkü videoları gördün. Anita bir ejderhayı, gerçek bir ateş püskürten ejderhayı öldüren polis gücünün bir parçasıydı," dedi Josh.

"Olaya karışan tüm polisler bitkin düşmüş olmalı," dedi babam.

Judith, "Anita bir peri masalı prensesi gibi ejderha tarafından kaçırıldı," dedi.

Omuzlarımı dikleştirdim ve mutfağımın büyük açık kapısından içeri girdim. Tamam, Nathaniel'in mutfağıydı ama bugün burada değildi. Kurtadamlarla birlikte kendine ait bir mutfak bulup bulmadığını merak ediyordum. Onun hakkında çok fazla düşünmemeye çalıştım, çünkü birazdan burada ve şu anda bulunmam gerekiyordu. Ailem sekiz kişilik büyük mutfak masasının etrafına oturmuştu. Elektrik ışıkları yanıyordu çünkü fırtına panjurları hâlâ kapalıydı.

"Bir prenses gibi giyinmediği kesin," dedi büyükannem mutfak masasındaki koltuğundan. Geldiğimde bana ters ters baktı.

kapıdan.

"Anne Blake," dedi Judith. "Anne,

söz vermiştin," dedi babam.

Andria, "Büyükanne!" dedi.

Josh ayağa kalktı ve bana sarıldı, aramızdaki boy farkı yüzümü onun göğsüne yaslamama neden oldu. Ben de ona sarıldım ama başımı kaldırıp ona bakabilecek ve gülebilecek kadar da uzaklaştım. "Küçük kardeşim ne zaman büyük kardeşim oldu?"

"Sen bizi ziyaret etmeyi bıraktığında," dedi büyükannem.

"Anita'nın dün ölmüş olabileceği umurunda değil mi?" Josh sordu.

"Tabii ki ölmediğine sevindim ama daha hanımefendi bir meslek bulsaydı kendini tehlikeye atmazdı."

"Avukat olmanın yeterince hanımefendi olmadığını düşünüyordun,"

dedi Andria. "Polis memuru olmaktan daha iyi," dedi büyükanne.

Josh'un sırtını sıvazladım ve "Bisküvilerini bitir. Benim kahveye ihtiyacım var."

"Bunlar harika bu arada," dedi kocaman bir gülümsemeyle otururken.

"Nathaniel'e böyle dediğini söyleyeceğim."

"Bana Nathaniel'in de yemek yapabildiğini mi söylüyorsun?" Andria gülümsedi. Büyükannemizin sertliğini yumuşatmak için elinden geleni yapıyordu. Ben de gülümsedim, çünkü çabasını takdir ediyordum.

"Vampirle birlikte olduğun için böyle karanlıkta yaşamak zorunda mısın?" Büyükannem sordu.

"Hayır, sadece her ihtimale karşı güneş ışığını dışarıda tutmak için fırtına panjurlarını kullanıyoruz," dedim. Kapının yanındaki duvarda bulunan ilk düğmeye bastım. Odanın sağ tarafındaki büyük pencereleri örten panjurlar yumuşak bir elektrik vınlamasıyla açıldı. Parlak sabah güneşi dışarıdaki ağaçların yaprakları arasından süzülerek masanın üzerine yayıldı. Bir sonraki düğmeye bastım ve balkona açılan sürgülü cam kapıların üzerindeki panjurlar açıldı.

"Orman bu mu?" Josh sordu.

"Öyle, eğer çıkmak istersen güverteden harika bir manzara var."

"Göz kamaştırıcı derecede parlak olduğu kesin," dedi büyükannem.

O kadar parlaktı ki

çok karanlık olduğu için şikayet ediyordu ve şimdi de çok aydınlık olduğu için şikayet ediyor.

"Dışarı çıkıp ormana bakmadan önce kahvaltını bitir," dedi babam; Josh ayağa kalkmaya başlamış olmalıydı.

Büyükannem gözlerini korumak için elini kaldırıyordu. Bana sorulmadan ikinci düğmeye bastım, böylece güneş ışığının en parlak kısmı perdelenmiş olacaktı. Oda şimdi parlak bir ışık ve derin bir gölge içindeydi.

"Teşekkür ," dedi kahvesini yudumlarken.

Pierette bir fincan kahveyle beni yarı yolda karşıladı. İş için giyinmişti, tamamen siyah taktik yeleğini giymemişti, bu yüzden silahlarını da azaltmıştı, yine de hala iki silahı, görebildiğim en az iki bıçağı ve birkaç tane daha saklı olduğunu biliyordum. Sırf büyük cepleri için taktik pantolon giymiş olmayı diledim.

Kahveyi ondan aldım ve ona bir öpücük vermek için eğildim. koymadı ya da görevde olduğunu söylemedi, sadece beni öptü. Pierette'in bu yönünü seviyordum. Eğer ailem bizi izliyor olmasaydı, ondan ne kadar hoşlandığımı ona söyleyebilirdim. Bunun yerine kahvemden ilk yudumu aldım ve o endişenin tekrar kaybolduğunu hissettim.

"Tam istediğim gibi düzeltildi," dedim.

"Nathaniel bana öğretti," dedi.

"Çabuk öğrendiğin için teşekkürler," dedim ve onu tekrar öptüm.

"Anita, lütfen," dedi babam.

Büyükanne, "Günahkâr davranışlarınızı yüzümüze vurmak zorunda değilsiniz," dedi.

Andria, "Büyükanne, baba, belli ki bu da Anita'nın poli grubunun bir başka üyesi, tıpkı geçen akşam yemekten önce bizi tanıştırdığı Magda gibi," dedi.

"Magda kim?" Büyükanne sordu; belli ki kimse ona onları tanıştırdığım diğer kadından bahsetmemişti.

"Ben Magda," dedi uzun boylu kurt aslanı mutfağa girerken. Tam bir taktik kıyafet giymişti, yeleği ve AR-15'i de dahil olmak üzere daha fazla silahı vardı. Hâlâ Olaf ve Edward'dan bazı silahlarımı geri almam gerekiyordu. Hastaneye gitmekle o kadar meşguldüm ki hatırlayamadım. Dürüst olmak gerekirse, böyle bir şeyi unutmak bana göre değildi. Ailemle işim bittikten sonra Edward'ı arayacaktım ama bunun için bir telefon ödünç almam gerekecekti. Belki benim telefonum onlarda vardı?

Magda bana baktı; gri-mavi gözleri daha çok gri tarafa kaymaya başladı. Bu mutlu olmadığı anlamına geliyordu. "Sadece kahve içmeye geldim," dedi, tereddütümden işaret alarak yanıma baktı.

Kupamı bir elime geçirdim ve onun koluna dokundum. "Hey, Magda, kahveden önce biraz şekere ne dersin?"

O eğilirken gülümsedi ve ben de parmak uçlarımda yükseldim, böylece öpüşmek için ortada buluştuk. Kendimi sabitlemek için elimi yeleğine koydum ve kahvemi bir kenara koyup askıda tuttum. Magda bir kolunu bana doladı, güçlü parmaklarını sırtımda gezdirerek sanki tişörtümün altında ne giyip giymediğimi anlamaya . İkimizden biri ruj sürmüş olsaydı ortalık karışana kadar öpücüğe bastırmamı sağladı, ama şansımıza bugün doğaldık.

Büyükanne Blake, "Vampir seni bir iğrençliğe dönüştürdü," dedi.

"Büyükanne

Blake!"

"Büyükanne!"

Andria, "Bu Anita ve kız arkadaşına söylenecek çok kötü bir şey," dedi.

Magda ve ben öpüşmeden geri çekildik. Pierette elimdeki kahve fincanını sanki çoktan dökmüşüm ya da dökeceğimden korkuyormuş gibi aldı.

Büyükanne Blake kucağındaki peçeteyi tutarak ayağa kalktı. Ketendi ve Nathaniel'in ev için seçtiği tabaklarla uyumluydu. "Burada oturup torunumu başka kadınlarla izleyemem. Bu doğal değil; eminim bunun yanlış olduğunu sen de kabul ediyorsundur Fredrick."

"Bundan rahatsızım ama bu Anita'nın hayatı anne."

"Papa bunun günah olduğunu ve bu yüzden cehenneme gideceğini söylüyor. Onun ölümsüz ruhu umurunda değil mi?"

"Zaten bir vampirle evlenip ölüleri dirilttiğim için , bari işin içine biraz da kız kıza aşk katayım," dedim.

Pierette sertçe öksürdü, sanki bir şeyden boğuluyormuş gibiydi, belki de bir . Magda, "Eğer ailevi meseleler için burada kalacaksam, diğer gardiyanlara benim bölümümü doldurmaları için haber vermeliyim," dedi.

"Buna gerek yok," dedim. "Sen dışarı çık, ben hallederim."

"Emin misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Eminim, git. Ben ."

"Biz ," dedi Pierette.

Magda onu onayladı, bana bir kez daha baktı, sonra arkasını döndü ve almaya geldiği kahveyi almadan gitti. Pierette bana kahve fincanımı uzattı. Aldım ama açıkçası kahve bile kulağa her kadar hoş gelmiyordu.

"anne, Anita'yla konuşmam gerek."

"Bayanlar tuvaletini kullanmam gerekiyor," dedi, "bir süre orada kalabilirim, böylece ben duymadan konuşabilirsiniz."

"Sana otelde kalma seçeneği sunduk büyükanne," dedi Andria.

"Polis bir keresinde bizi kaçırmaya çalıştıklarını söyledi. Artık orada yalnız kalmaktan korkuyorum."

"Düşmanlarım yüzünden herhangi biriniz tehlikede olduğu için üzgünüm," dedim ve bunda ciddiydim.

"O zaman izin verin tuvalete gideyim ve babanıza sizinle konuşması için zaman tanıyayım." Peçeteyi masanın üzerine fırlattı.

"Onu tuvalete götüreceğim," dedi Pierette. "Sen babanla konuş."

Büyükanne Blake'in itiraz etmesini bekliyordum ama sadece başını salladı ve Pierette'in peşinden alt kattaki banyoya doğru kapıdan çıktı.

"Çok üzgünüz Anita," dedi Judith.

"Büyükannenizin böyle davranmasına üzüldüm... O kendi bildiğini okur."

"Baba, Anita'ya söylemek istediğin bir şey yok muydu?" Josh söyledi.

Babam başıyla onayladı. "Lütfen Anita, otur. Büyükannen bu burada fazla kalamayacağımızı görüyorum, lütfen otur."

Oturdum ama büyükannemin az önce boşalttığı sandalyeye değil. Nedense onun dokunduğu hiçbir şeye dokunmak istemiyordum. "Tamam, oturuyorum, şimdi ne olacak?"

"Önce, düğünün için seninle koridorda yürüyeceğim."

Pierette tam bunu söylediği sırada odaya geri geldi. "Tekrar gitmemi ister misin?"

"Hayır, siz açıkça Anita'nın hayatının bir parçasısınız, bu yüzden onaylasam da onaylamasam da-"

"Fredrick," dedi Judith onun koluna
dokunarak. "Affet beni Pierette, Anita."

"Gerçekten de Jean-Claude ile evlenmem için bana eşlik edeceğini mi ?"

"Ben yaptım."

"Vay canına, ne değişti?"

Andria iç çekti. "Bir kez olsun iyi haberleri alamaz mısın? Biz çocukken bile her zaman bir şeyleri kurcalamak zorundaydın."

"Evet, pek değişmedim." Babamıza döndüm. "Dürüst olmak gerekirse, yemek felaketinden sonra seninle aynı fikirde olmaktan vazgeçtim."

"Bunu anlayabiliyorum; yemekte çok kötü davrandım ve sonrasında yaşananlarda davranışlarımın payı varsa çok özür dilerim."

"Eğer hışımla dışarı çıkmasaydım, güvenliğimiz yerinde olacaktı. Öfkeme yenik düştüm."

"Ben de öyle."

"Bazen ikiniz de birbirinize çok benziyorsunuz," dedi Judith. Başımı salladım. "Belki de öyleyizdir."

"Fikrimi neyin değiştirdiğini sordunuz. Wicked ve Truth'un o şekilde yaralandığını görmekti. Onların vampir olduğunu düşünmüyordum ve kutsal su onları kötü yaratıklar olarak yakıyordu. Sadece iki insanın acı çektiğini ve belki onlara yardım edebileceğimi düşündüm."

"Harikaydın baba," dedi Andria.

Ona gülümsedi ve "Teşekkür ederim, ikinizin de beni takdir ediyorum" dedi. Judith'in elini tuttu ve sonra Andria'nınkine uzandı. Benden hep esirgenen o aile dayanışması anını yaşadılar.

Josh omzumu okşadı. "Ben de orada değildim."

Ona gülümsedim. "Teşekkürler."

Babam bana döndü. "Eğer vampirler gerçekten kötü olsalardı, onların acı ve ıstıraplarından etkilenmezdim. Onlara yardım etmekte tereddüt ederdim ama etmedim. Belki de bu olaya bakmanın birden fazla yolu vardır ve düğününüzü kaçırmak istemiyorum."

Büyükanneminkilere benzeyen mavi gözlerine baktım ve inanamadım. Gerçek olamayacak kadar iyiydi ve polis olmak bana bir şey öğrettiyse, da eğer çok iyiyse olmadığıdır. "Bu harika, baba."

Pierette eğildiği dolapları iterek uzaklaştı. "Kepenklerin bir kısmı daha mı açılıyor?"

Dinledim ve işte oradaydı, uzaktaydı. Nedenini bilmiyordum ama yatak odasına ve Jean-Claude'a doğru koştum. Belki de Büyükanne Blake daha fazla ışık alabilmek için banyonun kepenklerini açıyordu, ama... bunu yapmazdı, ama bunu düşünürken bile koşuyor ve dua ediyordum. Koridorda ışık vardı, yatak odasının kapısının altından ışık geliyordu. Kapıyı açmaya çalıştım ama kilitliydi. Çığlık attım, "Jean-Claude!"

"Geri çekil," dedi Pierette. Beni itti ve kapının tokmağına, kilidine tekme atarak kırılmasını sağlamaya çalıştı ama sağlam bir kapı ve sağlam bir kilitti; bundan emin olmuştuk.

"Büyükanne, bunu yapma! Yapma bunu!" Duvara yaslanmış kapının altından gelen güneş izliyordum, Jean-Claude'un sabahın erken saatlerinde içeride olduğunu biliyordum. Artık çok geçti. Tanrım, çok geçti.

Magda da oradaydı ve birlikte kapıdan içeri daldılar. Bu beni ayağa kaldırdı ve aralarından geçmeye zorladı. Güneş ışığı pencereden boş yatağın üzerine dökülüyordu. Büyükannem onu ışığa yaklaştırmak için kollarından tutmuş sürüklüyordu. Pierette onu yakaladı ve ben de Jean-Claude'a daha çabuk ulaşmak için yatağın üzerinden yuvarlandım. Yerde yüzüstü yatıyordu, saçları sırtından aşağı dökülmüştü, kalçasının mükemmel çıkıntısına ve vücudunun aşağısına kadar uzanıyordu, hala mükemmel ve bütündü.

Pierette büyükannemi köşedeki oyuncak penguen yığınının içine sıkıştırmıştı. "Neden yanmıyor? Şeytan gibi yanması gerekiyor!" diye bağırdı büyükannem Pierette'in onu kıstırdığı doldurulmuş penguen yığınından.

Jean-Claude'un yanına yığıldım ve onun güneş ışığında zarar görmeden yatıyor olması mucizeydi. Sırtına dokundum, hâlâ , hâlâ her şeye karşı ölüydü ama yanmıyordu.

"Onunla evlenirsen onunla birlikte cehennemde yanacağını sana göstermek istedim, ama o yanmayacak!"

Ona bakmadım bile. Sadece Jean-Claude'a bakmaya devam ettim. Magda yatak örtülerini ikimizin üzerine attı. Kepenklerin kapandığını görmek için onları aşağı çektim. Birisi kapatmak için düğmeye basmıştı ama buna gerek yoktu. Jean-Claude da tıpkı Damian gibi gün ışığında olabilirdi, tıpkı Earthmover ve Warrick'in yaptığı gibi. Sanırım Deimos'un ejderha formunun tam güneş ışığında durabilmesi ve yanmaması gibi. Güneş ışığında gördüğüm ve en ufak bir güneş ışığı dokunuşuyla anında, geri dönülmez bir şekilde yanmayan vampirlerin listesi buydu.

Oda tekrar karanlığa gömüldüğünde Jean-Claude'un elini buldum ve sıkıca tuttum. "Polisi ara," dedim.

"Anita, yapmazsın," dedi babam.

Kapı aralığında durduğu odanın karşısından ona baktım. "Cinayete teşebbüsle suçlanmasını istiyorum."

"O iyi değil," dedi.

Andria, "Baba, Jean-Claude'u öldürmeye çalıştı,"

dedi. Adam ona döndü. "Hayır, öyle bir şey

yapmaz."

"Az önce yaptı," dedim.

Büyükanne Blake sessizleşmişti. Pierette onu ayağa kaldırdı. "O zaten ölü, bir cesedi yakmak cinayet değildir," dedi.

"Ben ona bir şey yapmadan önce onu bizden uzaklaştır," dedim.

Pierette onu dışarı çıkardı ve babam annesinin koluna girmeye çalıştığında kız arkadaşım "Mahkûma dokunma" dedi.

Babam, "Sen bir avukatsın Andria, bir şeyler yap," dedi.

"Baba, onu öldürmeye çalışırken gördüm. Ben bir tanığım, onun avukatı olamam."

"O senin büyükannen," dedi.

"Judith'in üzerine benzin döküp bir kibrit yakmaya çalışsaydı, aynı şekilde hisseder miydin?" diye sordum.

"Anita, çok üzgünüm," dedi Judith.

Biri ağlıyordu ve o ben değildim. Magda dedi ki, "Polis arandı. Onlara kurbanın bir ABD polis memurunun nişanlısı ve bir vampir olduğunu bildirdik."

"Teşekkür ederim Magda," dedim; sesim kafamın içinde tuhaf çıkıyordu, sanki ben değilmişim gibi.

"Yaralandı mı?" Babam sonunda sordu.

"Bulabildiğim kadarıyla hayır." Çarşafı geri çektim ve yüzünü görebilmek için saçlarını yana yatırdım. Hâlâ her zamanki kadar güzeldi. Elimi görebildiğim her yerinde gezdirdim; sırtındaki tek yaraaltı yüz yıl önce birlikte büyüdüğü soylu oğlu ve varisi için kelimenin tam anlamıyla bir şamar olduğu eski kırbaç izleriydi. Ellerimi vücudunun üst kısmının altına soktum ve

onu . Hâlâ ölü gibi hareket ediyordu, uykunun asla yapamayacağı bir şekilde kemiksizdi. Onun solgun mükemmelliğine baktım. Parmaklarımı göğsündeki haç şeklindeki yanık izinin üzerinde gezdirdim. İnanılmaz, sihirli bir şekilde zarar görmemişti.

Uzaktan siren sesleri geliyordu. Yorganı Jean-Claude'un alt bedeninin üzerine çektim ve elini kucağıma koyup tuttum. Yardım gelseydi çok geç olurdu ama bazen dualar kabul olur ve bazen de cevap evettir.

58

Büyükannem hakkında suç duyurusunda bulundum. cezai ehliyeti olmadığı için kurtulacak ama Sunshine Cinayetleri'nin ve şehrimizi ateşe veren grubun arkasındaki nefret grubunun bir parçası olduğu ortaya çıktı. Sanırım şaşırmamalıydım. Bizi şaşırtan şey, bu evi ve Jean-Claude'un nerede uyuduğunu bilen birinin ona tam olarak hangi odada olacağını söylemiş olması ve büyükanneme pencereyi açıp yanmasına izin vermesini söylemiş olmasıydı. Mahkeme dışında onu bir daha asla görmek istemiyorum. Judith, Josh ve Andria düğüne gelecekler ve babam muhtemelen benimle birlikte yürüyecek. Dürüst olmak gerekirse, artık umursadığımdan emin değilim. *O senin büyükannen, o benim annem* deyip durdu, sanki bu yaptıklarını ve yapmaya çalıştıklarını mazur gösterirmiş gibi. Mazeret değil. Gerçek aileler birbirlerine böyle şeyler , yaparlarsa da sadece olduğun kişilerdir ama senin ailen değillerdir. Jean-Claude, Deimos'un gücünün son karanlık lekesini kovmak için *ardeur*'u kullandı. Yaralar hiç olmamış gibi olana kadar Kötü Gerçek'i iyileştirebildim. Benim için bile mucizeviydi.

Ne kadar kötü olursa olsun, iyi şeylerin ortaya çıkabileceğini söylerler bunun. Jean-Claude gün ışığında dışarı çıkabiliyor. Yüzyıllardır ilk kez mavi gökyüzünü gördü; Missouri Botanik Bahçelerine gittik, böylece güneş ışığında çiçeklerin tüm renklerini görebildi, öğlen vakti güneş her şeyi ısıttığında bitki bahçesini koklayabildi, yürürken ona dokunmak bile havayı kokuyla doldurdu. Florida Keys'e bir grup gezisi planlıyoruz, çünkü sonunda

Jean-Claude'a Karayip sularının gözlerine uyan bir mavi tonu olduğunu gösterin.

Yazarın Notu ve Bonus Silinmiş Sahne

Her zaman bir kitaptan çıkarılması gereken sahneler vardır. Bunlar birazdan okuyacağınız gibi harika sahneler olabilir, ancak mevcut romana uymazlar. Çoğu zaman sahneyi bir "outtakes" klasörüne koyar ve uygun olacağı başka bir romanı beklerim, ancak ilk kez kesilen sahneyi size burada ekstra olarak vereceğim. Anita ve Nicky arasındaki çok ateşli sahneyi görmek için sayfayı çevirin. (Bu sahne aslında Anita hastanede Wicked ve Truth'u iyileştirmeye çalışırken gerçekleşti).

NICKY kollarını bana doladı ve bacaklarımı ona sariçin beni kaldırdı. hiçbir şey olmayan önlükler giydiğimizi unutmuştum. Çoktan sertleşmeye başlamıştı; bu benden küçük bir ses çıkardı ve kendimi ona doğru çekmeme neden oldu. Parmakları kıçıma batıyor, beni ona daha sıkı bastırıyordu, bu da hareket edemediğim anlamına geliyordu. Bizi duvara doğru çevirdi, parmaklarını kıçımdan kalçalarıma geçirdi, böylece bacaklarımı daha geniş açtı ve beni duvara sabitlerken açıyı kontrol edebildi, sert uzunluğunu arasında ileri geri sürttü. Açıyı değiştirdi, geri çekildi, böylece çıplak olsaydık içime giremezdi, ama bunu hedeflemiyordu, pek çok erkeğin tek hedef olarak gördüğü, ancak hayatımda kimsenin olmadığı o yerin hemen önündeki o noktaya sürtünüyor ve kendini yuvarlıyordu. Bacaklarımın arasında tatlı bir basınç oluşmaya başladı, ama tam o kenarda kaldı ve tüm o sertliği tam doğru noktada bana sürttüğünde bile beni taşırmadı.

"Sadece sınırda," diye nefes almayı başardım.

"Tam istediğim yerdesin," dedi, sesi alçaktı ve hırıltılı bir tonla beni ürpertti. Beni duvara yasladı ve hareketsiz tuttu. Dişi aslanım kehribar rengi gözlerini karanlık merkezimde kırpıştırdı. "Hayır." Nicky bu kelimeyi hırıldayarak söyledi ve yüzünü boynumun kenarına gömdü. Dişlerini tenime geçirdi, o kadar hızlı ve ani ısırdı ki nefesim boğazımda dondu kaldı. Gözlerimin acıdan ve felaket vaadinden kafamın içinde yuvarlanması için bir saniyem vardı ve sonra dişi aslan savaşmamız için kükrüyordu. Nicky tenime karşı hırlayacak kadar geri çekildi, tek kelime, "Hayır." Onun aslan gibi sıcaklığının dişi aslanımı ittiğini hissettim. Bana pençeleriyle vurmasının yumuşak bir versiyonuydu bu. Dövüşmek istemiyordum, teslim olmak istiyordum, Nicky'nin kazanmasını istiyordum.

Dişi aslanım karanlığın içinde kayboldu. Nicky geri çekildi, sesi hırıltıdan o kadar kalındı ki bana "Ben senin Rex'inim, bunu asla unutma" derken anlamak zordu.

"Sen benim Rex'imsin," dedim ve ciddiydim.

"Bacaklarını aç ve duvara yaslan."

Yüzümü duvara dönmeye başladım ama bana arkamı dönmemi ve yüzümü ona dönmemi söyledi. Dediğini yaptım. Ne planladığından emin ama bilmeme gerek yoktu, Nicky biliyordu. Ellerimi başımın üzerine koydu ve bileklerimi duvara sabitledi. Ellerimi kıpırdatamadığım an, beni tersine çeviren o düğmeye bastı, böylece sadece Nicky'nin altına yatmak istemiyordum, onun altına yatıyordum. Ellerimi serbest bırakacak kadar güçlü olmadığımı bilmek huzur vericiydi. Yardım için bağırabileceğimi ve yardım alabileceğimi biliyordum ama kurtarılmak istemiyordum.

Nicky önlüğün üstünü kaldırarak göğüslerimi herkese gösterdi ve artık bundan utanç , aksine bu heyecanı daha da artırıyordu. Ellerini göğüslerimin üzerinde ileri geri gezdirerek, ellerini onlarla doldurarak, meme uçlarım sertleşene kadar bastırarak ve okşayarak göğüslerimle oynadı. Onları başparmağı ve işaret parmağı arasında yuvarladı, sonra bir meme ucunu biraz acıyana kadar dışarı çekti ve sonra ben "Safeword" diyene kadar meme ucumu sertçe sıkıştırdı. Evet, bu benim gerçek güvenli kelimemdi.

"Göğüs esaretini seviyorsun," dedi.

"Seviyorum."

Bir göğsümün üst kısmına tokat attı; vücudum *ah mı* desem yoksa *tekrar* mı *yapsam* bilemiyormuş gibi içimde şok dalgaları yarattı. Güvenli sözcük kullanmadım, o da diğer göğsümün üstüne vurdu. Darbe vücudumda heyecan yarattı.

"Daha sert," dedim.

Nicky emin olup olmadığımı sormadı; ona geri bildirim vereceğime güvendiği için istediğimi yaptı. Bana daha sert bir tokat attı ve vücudum çarpmanın sıçradı; ellerimi duvara sabitlememiş olsaydı tökezleyebilirdim. Yüzümü inceledi, güvenli kelimeyi söylememi bekledi ve söylemediğimde gülümsedi. Bu sadece onun yapabileceği bir gülümsemeydi.

esaret yaparken kullanırdı. Bana acı çektirmekten hoşlanıyordu çünkü ben bundan hoşlanıyordum ve onun bundan hoşlanması da benim hoşuma gidiyordu.

"Daha sert," dedim.

Gülümsedi ve bana öyle sert bir tokat attı ki tüm vücudum sarsıldı, hâlâ bağlı olduğum ellerine doğru çekildim. "Safeword," dedim.

O alçak, erkeksi kıkırdamayı yaptı. "Şu güzelim pembe ve kırmızı göğüslere bak." Onları nazikçe okşadı, işaretlediği yerleri takip etti. Çok nazik davranıyordu ama kızarmış deri bundan bile acıyordu.

"Safeword," dedim.

"Oh, bunu evde daha çok yapacağız," dedi. "Beni bağlayıp iki elini de kullanabildiğin zaman," dedim.

"Evet," dedi ve sonra eğilip beni öptü. Elini pantolonumun üst kısmında hissettim, aşağı çekiyordu. Dudaklarıma doğru fısıldadı, "Şimdi seni boşaltacağım, sonra da işim bitene kadar sikimi içine sokacağım."

Bu bana harika bir plan gibi geldi, ben de "Evet" dedim.

Beni zaten ıslak ve istekli bulmak için elini bacaklarımın arasına kaydırdı. Ön hazırlıklar tamamlanmıştı, bu yüzden o tek noktayı buldu ve iki parmağıyla okşamaya başladı. Nefes alış verişimin hızlanması uzun sürmedi; bacaklarımın arasındaki tatlı ağırlık büyüdü ve büyüdü, ta ki son bir vuruş beni uçurumun kenarına getirip çığlık attırana kadar.

Yüzümün yanında hırladı. "Sessiz ol, yoksa dururum."

Çığlık atmayı bıraktım çünkü parmaklarını bacaklarımın arasında gezdirmeyi bırakmasını istemiyordum. Bu uzun bir orgazm mıydı yoksa birinden diğerine mi düşüyordum karar veremiyordum. Bileklerimdeki eli beni ayakta tutan tek şey olana kadar dizlerim güçsüzleşti. Gözlerim kafamın içine geri kaçmıştı, bu yüzden zevkten kör olmuştum. Vücudum kasıldı ve onunla birlikte sıçradı, bu yüzden bileklerimi bıraktığında kollarına kaydım, çaresiz ve sıvı.

Sesi derindi ve hala hırıltılı bir ton taşıyordu, "Şimdi aletimi bacaklarının arasına sokacağım, ta ki dökülene kadar.

Uyluklarından aşağı. Eğer bir kez yetmezse, sana sikimi yalatırım ve tekrar yaparım. Ya da belki başka birini çağırıp seni kalçalarından aşağı akana kadar eyersiz sikmesini isterim." En sevdiğim şeylerden birinin birden fazla partner olduğunu biliyordu ama odadaki başka hiç kimse beni prezervatifsiz becermesine izin verilen kısa listede yoktu, bu yüzden beni bir anlığına fanteziden uzaklaştırdı. Sonra beni duvara doğru eğilmeye zorladı. Orgazmın etkisiyle dik durmak ve destek almak için mücadele etmek zorunda kalmak kafamı biraz daha toparlamama yardımcı oldu ve sonra Nicky arkamdaydı, elleri belimin iki yanındaydı ve kendini kıçıma bastırdı; bir kolunu belime doladı ve diğer elini başını açıklığıma bastırmak için ihtiyaç duyduğu açıyı bulmaya yardımcı olmak için kullandı. Kendini içeri itmeye başladı ve inanılmaz hissettirdi çünkü vücudum hala orgazmdan spazm geçiriyordu.

"Tanrım, gittikten sonra hep çok sıkı oluyorsun, ıslak ama sıkı," dedi. İçimde gidebildiği kadar derine inene, her parçası içimde kılıflanana kadar kendini her seferinde lezzetli bir inç içime itti. Vücudunu benimkinin üzerinde kavislendirdi ve vücutlarımız bu şekilde birbirine kenetlenmişken beni bir süre tuttu, sonra vücudunu yukarı kaldırdı ve kendini içimden çıkarmaya başladı. Ritmini bulmak için yeterince yer bulana kadar girip çıkmak zorunda kaldı. Nazik ama derindi, açıklığın içindeki diğer noktayı ve içerideki son noktayı arıyordu. Sanki hangisini istediğinden emin değildi.

"Birazdan gideceğim," dedim, çünkü bedenim açıklığa daha yakın bir noktayı seçiyordu.

"Başla," dedi ve sanki izin verilmiş gibi ritmini korurken orgazm içimden ve onun etrafından yayıldı. Adını haykırmaya başladım ama hemşirelere haber vermemi engellemek için elini ağzıma kapattı ama elini ısırmak geldi. Bu düşüncemi duymuş olmalı ki, "Eğer beni ısırırsan, işim bitene kadar ağzını ve burnunu kapatırım" dedi.

O anki dürtülerimden birini yaşadım. Dedim ki, "Do
o."

"Bu açıdan yüzünüzü göremeyeceğim, bu yüzden sizi yargılayamam. derinizin rengi."

"Sadece birkaç itiş için, lütfen."

"Hazır olduğunda ses ver," dedi ve sonra eli burnumun ve ağzımın üzerinde gezindi. Bu tür nefes oyunlarını daha önce hiç denememiştik. Diğer türler kadar anlık bir his değildi ve Nicky sonunda sevdiği ritmi buldu, sert ve derindi, bedenlerimizi birbirine çarpıyordu. Belimdeki kolunu ve yüzümdeki elini sıktı, böylece vücudum aniden nefes alamadığının farkına vardı. Bir an panikledim ama eline dokunduğumda duracağını biliyordum. Bu ikimiz için de nihai bir güvendi. Ben onun duracağına güveniyordum, o da benim bayılmadan önce dokunacağıma güveniyordu.

Beni olabildiğince sert ve hızlı bir şekilde becerdi ve kendimi onun için yerinde tutmak için ellerimi duvara tuttum; eli yüzümde o kadar sıkıydı ki buna bayıldım, ama havaya ihtiyacım vardı. Başka bir orgazm beni yakaladığında bayılmak üzereydim ve vücudum kıvranırken ve onunkine karşı çırpınırken unuttum. Elini daha da sıktı ve ben gri ve beyaz lekeler görmeye başladım ve elimi dışarı çekmek için kaldırdım, vücudunun içimde derin bir şekilde itildiğini hissettim ve içimde titrediğini hissettim, bir sıcaklık ve zevk yıkamasında gittiğini hissettim. Koluna dokunmayı başardım ve bıraktı, böylece içimde tekrar titrerken nefes nefese kalabildim, ikinci kez orgazm olurken elleri kalçalarımda beni yerinde tutuyordu.

İkimiz de nefesimizi tutarken beni belimden tuttu. "Bunu tekrar yapmak için bir aynaya ihtiyacımız var, böylece yüzünü görebileceğim" derken sesi nefes nefese ve boğuktu.

Ethan, "Ya da bizim yaptığımız gibi birinin sizi bulmasını sağlayın," dedi, sesi garip bir şekilde resmiydi.

"Güvenlik için, evet," dedi Nicky, "ama onu becerirken gözlerinin havasızlıktan çılgına döndüğünü görmek istiyorum."

Başımı salladım. "Güvenlik için fazladan bir kişi, güvenlik için ayna ve seyir zevkiniz için." Sesim kilometrelerce koşmuşum gibi geliyordu. Boğazımda nabzımın tadını alabiliyordum.

"*Ardeur* yükselmedi," dedi Truth.

"Muhteşem seks," dedi Wicked, "ama *ardeur'*den eser yok."

"Üzgünüm," dedim.

Ru, "Bence *ardeur* için Jean-Claude'a ihtiyacı var," dedi.

Hepimiz kabul ettik ve sonra Nicky ve ben bacaklarımız Wicked ve Truth'un odasındaki tuvaleti kullanacak kadar sağlamlaştığında temizlenmek zorunda kaldık. Şu anda Micah'yı aramak için mahremiyete ihtiyacım yoktu, bu yüzden odada ihtiyacımız olan her şey vardı. Temizlendikten ve ödünç aldığımız kıyafetlerle olabildiğince şık olduktan sonra işimize geri döndük. *Ardeur*'un gitmesinin yanı sıra başka felaketlerimiz de vardı.

Bibliyografya

KENDİ ÇALIŞMALARIMIZ

Guilty Pleasures
Beauty
Serpentine
Lanetliler Sirki
Burnt Offerings
Crimson Death
The Killing Dance
Kiss the Dead
Blue Moon Danse
Macabre
Zincire Vurulmuş
Nergis Ölü Buz
Hit Listesi
Rafael
Smolder

DİĞER ÇALIŞMALAR

Abadie, Marie-Jeanne. *Çok Kültürlü Bebek İsimleri: 5.000 Afrikalı, Arap, Asyalı, Hawaiili, Hispanik, Kızılderili ve Amerikan Yerlisi İsmi.* Longmeadow Press, 1993.

Ann, Martha ve Dorothy Meyers Imel. *Goddesses in World Mythology*. Oxford Üniversitesi Yayınları, 1995.

Duchartre, Pierre-Louis. *İtalyan Komedisi*. Dover Yayınları, 1966.

Fuller-Wright, Liz. "Dinozor Dönemi Kuş İzleri: 100 Milyon Yıllık Uçuşun Kanıtı mı?" *The Christian Science Monitor*, 28 Ekim 2013, https://www.csmonitor.com/Science/2013/1028/Dinosaur-era-bird-tracks- Proof-of-100-million-year-old-flight.

Gibbons, Ann. "Ancient DNA Reveals, The Greeks Really Do Have Near-Mythical Originsorigins-ancient-dna-reveals, Ancient DNA Reveals," Science.org, 2 Ağustos 2017, https://www.science.org/content/article/greeks-really-do-have-near-mythical- .

Hamilton, Edith. *Mitoloji*. Little, Brown and Co., 1942. Köhler,

Karl ve . *A History of Costume*. David McKay, 1946.

Martin, Anthony J., . "Avustralya'dan Bilinen En Eski Kuş Ayak İzleri: Eumeralla Formasyonu (Albiyen), Dinozor Koyu, Victoria." *Palaeontology*, cilt 57, no. 1, 2013, s. 7-19, https://doi.org/10.1111/pala.12082.

Nicoll, Allardyce. *Maskeler, Pandomimler ve Mucizeler*. Cooper Square Publishers, 1963. Paré, Ambroise. *Canavarlar ve Mucizeler Üzerine*. Chicago Üniversitesi Yayınları, 1995. Polyzoidou, Stella. "Kadın Modası: Antik Yunan'da Kadınlar Ne Giyerdi?"

TheCollector, 16 Mayıs 2021, https://www.thecollector.com/womens-fashion-what-did-women-wear-in-ancient-greece/.

Rosenkrantz, Linda ve Pamela Redmond. *Jennifer ve Jason'*ın *ötesinde*. St. Martin's Paperbacks, 1995.

Rule, Lareina. *Name Your Baby*. Bantam Books, 1988.

Slawson, Larry. "The Top 10 Deadliest Dinosaurs," *Owlcation*, 1 Ocak 2023, https://owlcation.com/stem/The-Top-10-Deadliest-Dinosaurs.

Yazar Hakkında

Laurell K. Hamilton, *New York Times* 1 numarasının yazarıdır**.**
çok satan Anita Blake, Vampir Avcısı serisi ve Merry Gentry
serisini yazmıştır. Ayrıca meleklerin ve iblislerin aramızda dolaştığı bir dünyada Dedektif Zaniel Havelock'un yer aldığı heyecan verici yeni bir serinin ilk kitabı olan *Meleklerin Korkunç Düşüşü*'nü yazmıştır.

Kırktan fazla romanı yayınlanan Laurell, canavar filmlerine, hayalet hikâyelerine, mitolojiye, ve geceleri ortaya çıkan şeylere olan hayat boyu süren sevgisinden ilham alarak çığır açan kurgular yaratmaya devam ediyor. Ürkütücü olana, genel olarak kitaplara, hayvanlara ve doğaya olan sevgisi onu İngilizce ve biyoloji eğitimine yöneltmiştir. Kendisi biyolog değildir ancak bilim geçmişini kurgularına ekstra bir gerçekçilik katmak için kullanmaktadır.

Louis'de ailesi, iki şımarık Japon çenesi, bir ev panteri ve bir ev aslanı ile birlikte yaşamaktadır. Laurell boş zamanlarında Filipinli dövüş sanatları üzerine eğitim almakta ve mümkün olduğunca sık tüplü dalış yapmak ve kuş gözlemlemek için seyahat etmektedir.

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

W□at
okuma
listenizde sırada
ne var?

Bir sonraki
keşfedinharika
okumamızı !

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

Şimdi kaydolun.

Slay için kapak

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.